

Bir katili yakalamak tehlikelidir... Özellikle de yan komşunuzsa.

PETER
SWANSON

ONU

TANIMADAN

ÖNCE

Onu Tanımadan Önce, görüldüğünden
çok daha derin, karanlık ve çetrefil."

RILEY SAGER

İthaki

Galleranis'lerin üç nesline (ama özellikle de Meghan'a)...

Düzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ KISIM

TANIK

BİRİNCİ BÖLÜM

İki çift, eylül ayının üçüncü cumartesisinde, mahallenin sokak partisinde tanıştılar.

Hen partiye gitmek istememişti ama Lloyd onu ikna etti. “Sokağın hemen aşağı tarafında. Nefret edersen gerisingeri eve dönersin.”

“Bu tam da yapamayacağım şey,” dedi Hen. “Orada en az bir saat kalmazsam insanlar fark eder.”

“Cidden etmezler.”

“Bal gibi de ederler. Yeni komşularıma şöyle bir baktıktan sonra arkamı dönüp ortamı terk edemem.”

“Ama sen gitmezsen ben de gitmiyorum partiye.”

“Nasıl istersen,” dedi Hen, Lloyd’un blöfünü görüp; gitmeme konusunda ısrar etse onun yalnız gideceğini biliyordu.

Lloyd bir an için sessiz kaldı. Oturma odasındaki kitaplığın önünde durmuş, kitapları yeniden düzenliyordu. Temmuz ayının başında, Massachusetts tarihinin en kötü sıcak hava dalgalarından biri sırasında West Dartford’da müstakil bir ev satın almışlardı. İki ay sonra hava serinlemiş ve Hen bu evi kendilerinin gibi hissetmeye başlamıştı. Mobilyaların hepsi olmaları gereken odalarda; yerli yerindeydi, resimler duvarlarda asılıydı ve Maine Coon ırkı kedileri Sirke de sürekli saklandığı bodrumdan ara sıra çıkmaya başlamıştı.

“Peki ya benimle gelmeni senden bir iyilik olarak istesem?”

İyilik, ikisi arasında adı konmamış bir şifreydi, Lloyd bunu

sadece Hen'in keyifsiz olduğu zamanlarda kullanırdı. Eskiden sabahları Lloyd onu bazen yataktan böyle kaldırırdı.

"Kendin için yapma. Benim için yap. Bir iyilik olarak."

Hen bu kelimeye ve Lloyd'un bunu kullanma şekline zaman zaman gıcık olurdu ama aynı zamanda Lloyd'un bunu sadece gerçekten önemli olduğunu düşündüğü anlarda kullandığını da bilirdi. Her ikisi için de önemli.

"Tamam, geleceğim," dedi kadın ve Lloyd kitaplıktan gülümseyerek ona doğru döndü.

"Eğer korkunç bir partyse şimdiden özür dilerim," dedi adam.

Cumartesi günü hava güneşli ve rüzgârlıydı. Ara sıra esen ani rüzgâr; makarna salatası, cips ile çok sayıdaki humus ve pita tabaklarının ağırlığıyla masanın üstünde duran plastik masa örtüsünü dalgalandırıyordu. Dartford, Boston'a kırk beş dakika uzaklıkta, genellikle her gün şehir merkezine işe gidip gelenlerin yaşadığı zengin bir banliyöydü ama Scituate Nehri'yle şehrin geri kalanından ayrılan West Dartford'da birbirine daha yakın olan, küçük evler vardı. Bu evlerin hepsi uzun zamandır kullanılmayan ve kısa bir süre önce sanat stüdyolarına dönüştürülmüş değirmende çalışan işçiler için inşa edilmişti. Sanat stüdyolarına dönüştürülmüş değirmen, Hen ve Lloyd'un bu semti seçme nedenlerinden biriydi. Böylece Hen evden yürüme mesafesinde bir stüdyoya sahip olabilecekti ve Lloyd da Boston'daki işine gitmek için yürüme mesafesindeki tren istasyonundan banliyö trenine binebilecekti. Sadece bir arabaya ihtiyaçları olacaktı, *mortgage* ödemesi Cambridge'de ödediklerinden daha azdı ve her şeyden uzakta, resmen taşrada olacaktı.

Fakat neredeyse hepsi çocuklu olan, genç ve havalı çiftlerin çoğunlukta olduğu sokak partisine vardıklarında burası onlara bir önceki mahallelerinden pek de farklı gibi gelmedi. Claire Murray adındaki bir kadın –sokak partisi davetiyesini onlara elden veren de aynı kadındı– Hen ve Lloyd'u diğerleriyle tanıştırdı. Konuşmalar sürekli olarak toplumsal cinsiyet kalıplarına uygun olarak ilerledi: Hen en az üç kez ismini "Henrietta'nın

kısaltılmışı” diyerek açıklarken buldu kendini, yine en az üç kez tam zamanlı ressam olduğunu belirtti ve en az iki kadına da “Hayır, henüz çocuk sahibi değilim,” demek durumunda kaldı. Bir anaokulunun logosunu taşıyan bir tişört giymiş, koyu renkte çilleri olan kızıl bir kadın ise Hen’e çocuk sahibi olmayı planlayıp planlamadığını sordu. Hen de “Bakacağız,” diye yalan söyledi.

Oldukça lezzetli makarna salatasından ve kurumuş bir çizburgerin yarısını yedikten sonra Hen ve Lloyd kendilerini tekrar bir arada, partideki tek diğer çocuksuz çift gibi duran ve evlerinin hemen yanındaki Hollanda kolonyal tarzı evde oturdukları ortaya çıkan Matthew ve Mira Dolamore’la konuşurken bulduklarında rahat bir nefes aldılar.

“Evlerimiz aynı dönemde inşa edilmiş olmalılar, ne dersiniz?” diye sordu Lloyd.

“Bu sokaktaki tüm evler öyle,” dedi Matthew altdudağıyla çenesi arasındaki noktayı ovuşturarak. Parmağını oradan çektiğinde Hen orada Harrison Ford’unki gibi bir yara izi olduğunu fark etti. Hen adamın yakışıklı olduğunu düşündü, Harrison Ford kadar yakışıklı değildi ama tüm yüz hatları –gür kahverengi saçları, soluk mavi gözleri, kare çene hattı– iyi görünüşlü bir adamın yüz hatlarını andırıyordu ancak yine de bir şekilde hepsinin toplamı, tek tek olduklarından daha az etkiliydi. Dimdik duruyordu ve gömleği de zarafetten uzak olan yüksek bel kot pantolonunun içine sokuşturulmuştu. Matthew geniş omuzları, büyük, küt elleriyle Hen’e bir vitrin mankenini anımsattı. Daha sonra hep birlikte akşam yemeği yediklerinde Hen onun zararsız, neşeli, gördüğünüzde mutlu olacağınız ama etrafta olmağında da hiç aklınıza gelmeyecek türde adamlardan biri olduğuna karar verdi. Çok daha sonra bu izleniminin ne kadar yanlış olduğunu anlayacaktı. Ama o güneşli cumartesi öğleden sonrasında Hen, Lloyd yine onun yanında olup sohbet ettiği, yeni tanıştığı insanların sorularını tek başına göğüslemek zorunda kalmadığı için mutluydu.

Uzun boylu kocasının yarısı kadar olan Mira, Hen’e yaklaştı. “Sizin de çocuğunuz yok,” dedi, soru sormaktan çok bir tespit

yapar gibi ve o zaman Hen temmuz ayında taşınırlarken yeni komşularının onları kesinkes gözetlediklerini anladı. O sırada gelip kendilerini tanıştırmamaları tuhaftı.

“Hayır, çocuğumuz yok.”

“Sanırım bu sokakta çocuk sahibi olmayan çiftler sadece bizleriz.” Kadın gergin bir şekilde güldü. Hen, Mira’nın fiziksel olarak kocasının tam zıttı olduğuna karar verdi, kusurlu hatları—biraz fazla büyük olan burnu, düşük saç çizgisi, geniş kalçaları—birleştiğinde kocasından çok daha çekici biri ortaya çıkmıştı.

“Ne işle meşgulsünüz?” diye sordu Hen ve ânında bu bilindik soruya yaslandığı için kendine gıcık oldu.

Dördü, bir yirmi dakika kadar daha konuştular. Matthew üç kasaba ötedeki özel bir lisede tarih öğretmeniydi, Mira da bir eğitsel yazılım şirketinde satış temsilcisiydi ve bu da birkaç kez söylediği üzere vaktinin çoğunu evde değil de iş gezilerinde geçirdiği anlamına geliyordu. “Matthew’ya göz kulak olmalısınız,” dedi Mira. “Ben etrafta yokken neler yaptığımı bana söylersiniz.” Yine o gergin kahkaha. Hen’in bundan nefret etmesi gerekiyordu ama bir şekilde etmemişti. Belki de bu taşınma onu gerçekten yumuşatmıştı ama muhtelemen bunda şu an aldığı ilaçların payı vardı daha çok. Bir kez daha rüzgâr esti, bu seferki sokağın alt tarafından gelip durgun yeşil ağaçları hışırdatan, çok daha serin bir rüzgârdı ve Hen hırkasını vücuduna sarıp titredi.

“Üşüyor musun?” diye sordu Matthew.

“Her zaman,” dedi Hen ve sonra ekledi: “Sanırım artık eve dönebilirim...”

Lloyd ona gülümsedi. “Ben de seninle geliyorum,” dedi ve sonra Matthew ve Mira’ya döndü. “İster inanın ister inanmayın hâlâ kolileri boşaltıyoruz. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Lloyd,” dedi Matthew. “Seninle de öyle, Hen. Neyin kısaltmasıydı...”

“Henrietta, evet ama doğum sertifikam hariç hiçbir yerde benden böyle söz edilmez. Her zaman Hen denir.”

“Bir gün bir araya gelelim. Belki bahçede mangal yaparız,

eğer hava müsaade ederse.” Bunu söyleyen Mira’ydı ve hepsi Hen’in bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşünmesine neden olan belli belirsiz ifadelerle onu onayladılar.

Dolayısıyla bir hafta sonra stüdyosundan eve dönerken Mira kendi evinin ön kapısından fırlayıp karşısına çıkınca Hen şaşırdı.

“Hen, merhaba,” dedi Mira.

Her zaman olduğu gibi çalışarak geçirdiği bir öğleden sonranın ardından Hen kendini iyi anlamda bir tuhaf hissediyordu. “Merhaba, Miri,” diye cevap verdi, ânında kadının ismini yanlış söylediğini fark ederek. Komşusu onu düzeltmedi.

“Bu akşam size uğrayıp soracaktım ama geldiğini gördüm. Bu hafta sonu akşam yemeğine gelebilir misiniz?”

“Şey,” dedi Hen oyalanarak.

“Cuma veya cumartesi, fark etmez,” dedi Mira. “Bize pazar bile uyar.”

Hen bundan bir kurtuluş olmadığını biliyordu, özellikle de üç farklı akşam seçeneği sunulmuşken. Lloyd’la o hafta sonu için özel bir planları yoktu, bu yüzden de cumartesi akşamını seçti ve ne getirebileceğini sordu.

“Kendiniz gelseniz yeter. Harika. Yiyemediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır, her şeyi yeriz,” dedi Hen, Lloyd’un kemikli herhangi bir eti yeme korkusunu göz ardı ederek.

Cumartesi akşamı saat yedi için anlaştılar ve Hen, akşam Lloyd eve geldiğinde bunu ona söyledi.

“Peki,” dedi Lloyd. “Yeni arkadaşlar. Buna hazır mısın?”

Hen güldü. “Gerçekte pek değil ama bizim için hazırlanmış bir yemek iyi olacak. Sıkıcı olacağız ve bizi bir daha çağırmayacaklar.”

Lloyd’la ikisi tam olarak saat yedide bir şişe kırmızı ve bir şişe beyaz şarapla komşularının evine vardılar. Hen taytın üstüne yeşil ekose elbisesini giymişti. En azından düş almış olan Lloyd’un üstünde ise kot ve arada koşuya giderken giydiği Bon Iver tişörtü vardı. Oturma odasına buyur edildiler –evin planı onlarınkiyle birbir aynıydı– ve küçük bir partideki insanları doyurmaya yetecek

kadar çok atıştırma ile donatılmış, alçak bir sehpanın çevresinde oturdular. Hen ve Lloyd bej rengi, deri bir kanepeye oturmuşken Matthew ve Mira da kanepeye uyumlu koltuklara geçmişlerdi. Oda çok beyaz ve steril, ayrıca fazlasıyla da temizdi. Duvarlarda çerçevelenmiş ilginç posterler asılıydı ve Hen onları daha önce Crate & Barrel mağazasında gördüğünü düşündü.

On beş dakika kadar havadan sudan konuştular. Hen onlara içki teklif edilmediğinin farkındaydı –acaba burası içki içilmeyen bir ev miydi?– ama Lloyd’un bu konuda ne düşündüğünü merak etmenin dışında bunu çok da önemsemedi. Ancak tam Mira, Hen’e yaklaşmakta olan Açık Stüdyo’nun bir parçası olup olmayacağını sorarken Matthew ayağa kalktı ve “Size içecek olarak ne getirebilirim?” diye sordu.

“Seçenekler neler?” diye sordu Lloyd biraz fazla istekli bir şekilde.

“Şarap, bira.”

“Ben bira alacağım,” dedi Lloyd, Hen ve Mira bir kadeh beyaz şarap isterken.

Matthew odadan çıktı ve Mira yine Açık Stüdyo meselesini sordu.

“Bilmem,” dedi Hen. “Stüdyomu daha yeni kurdum, neredeyse dün gibi. İnsanların aniden etrafta gezinmesi fikri tuhaf geliyor.”

“Bunu yapmalısın,” dedi Lloyd.

“Evet, yapmalısın,” dedi Mira.

“Daha önce hiç Açık Stüdyo’ya gittin mi?” diye sordu Hen, Mira’ya.

“Evet. Buraya taşındığımızdan beri her yıl. Ben her şekilde gidiyorum. Bazen Matthew da geliyor. Eğlenceli, kesinlikle yapmalısın. Bir şey satabilirsin bile. Ben bu posterleri oradan aldım.”

Mira duvarda asılı çerçeveli posterleri işaret etti ve Hen onların mobilya mağazasından alındığını düşündüğü için kendisini kötü hissetti. Matthew içkilerle geri döndü ve Hen onun kendisine bir kutu zencefilli gazoz aldığını fark etti.

“Bize yaptıklarından bahsetsene,” dedi Mira.

İşini açıklamak Hen'in en sevdiği şey değildi ama elinden geleni yaptı ve her zaman ona destek olan Lloyd öne atılıp anlatma işini devraldı. Üniversiteden beri Hen serigrafi resim yapıyordu, önce tahta baskı kalıplarını, ardından da bakır ve çinko plakaları kullanarak. Yıllardır, tamamen hayal gücüne dayalı eserler yaratmıştı: Genelde üstünde yazısı olan grotesk, gerçeküstü tablolar. Bu çizimler kitaplardan, özellikle de aslında Hen'in zihninde başka bir yerde var olmayan korkutucu çocuk kitaplarından çıkmış gibi görünüyorlardı. Yirmili yaşları boyunca gayet başarılıydı, yaptıkları birkaç grup sergisine seçilmişti ve hatta New England sanat dergisinde hakkında bir yazı çıkmıştı ama gelişini her zaman sanat malzemeleri satan dükkânlarda ve bazen de South End'de önde gelen Boston'lu bir ressam için çerçeveci olarak çalışarak desteklemek zorunda kalmıştı. Tüm bunlar bir çocuk kitapları yazarı ondan, yayınevine sunulan bir fantastik kitaplar serisinin ilk kitabının çizimlerini yapmasını istediğinde değişmişti. Hen işi kabul etmiş, kitap başarılı olmuş ve bu da onun, temsilcisiyle tanışmasını sağlamıştı; şu an da sadece arada bir özgün bir sanat eseri yaratan tam zamanlı bir çocuk kitapları çizeri olmuştu. Hen bunu umursamıyordu. Kompozisyonlarının ne olması gerektiğinin söylenmesinden içten içe mutluluk duyuyordu bugünlerde. Şu sıralar aldığı, içlerinde bir duygudurum dengeleyici, bir antidepresan ve bir de antidepresanın etkilerini artırdığı söylenen bir ilacın olduğu bir sürü ilaç, iki yıldır Hen'in bipolar bozukluğunun çirkin başını günyüzüne çıkarmasını ön-lüyordu ama Hen bu ilaçların aynı zamanda onun tüm yaratıcı dürtülerini de yok ettiğini hissediyordu. Hâlâ resim yapabiliyordu –gerçekten hâlâ işini seviyordu– ama bugünlerde özgün bir eser fikri aklına nadiren geliyordu. Elbette bunların hiçbirini Mira ve Matthew'ya anlatmadı. Mira onları duyduğu için daha çok fantastik kitaplarla ilgilenmişti ve serinin ilk kitabını alma-ya söz veriyordu. Matthew ona yaratım süreci hakkında birkaç soru sordu ve Hen'in verdiği cevapları öne doğru eğilip dikkatle dinledi.

Sonunda yemek odasına geçtiler, burada yemekler bir büfe-

nin üzerindeki ısıtma plakalarına konmuştu: patates püresi, parlak sarı soslu tavuk butları ve yeşil salata.

“Büyükkannemler yemeği böyle servis ederlerdi,” dedi Hen, “Bir büfenin üzerinde.”

“Nereliler?” diye sordu Mira.

Hen, babasının İngiliz, annesinin ise Amerikalı olduğunu ve çocukluğu boyunca İngiltere’deki Bath’la New York’taki Albany arasında mekik dokuyup durduklarını açıkladı.

“Aksanın olduğunu fark ettim,” dedi Mira.

“Gerçekten mi? Ben aksanım yok sanıyordum.”

“Belli belirsiz.”

“Peki sen..?”

“Ben California’lıyım ama hem annem hem de babam İngiltere’nin kuzeyinden, oraya da Pakistan’dan gelmişler, bu yüzden hayli İngiliz davrandılar. Kahvaltı da dahil olmak üzere tüm yemeklerimiz yemek odasında bir büfenin üstünde servis edilirdi.”

“Bu hoşuma gitti,” dedi Hen.

Akşam yemeğindeki konuşma iyiydi ama hiçbir zaman ateşli bir sohbeta dönüşmedi. Kendi işleri, oturdukları mahalle ve konut piyasasındaki gülünç ölçüdeki yüksek fiyatlar üzerine bir sürü sohbet döndü. Matthew ne zaman konuşsa, bu daha fazla soru sormak içindi ve genelde bu soruları Hen’e yöneltiyordu. Matthew ona sokak partisinden sağ kurtulup kurtulmadığını sorduğunda Hen onun sezgilerinin epey kuvvetli olduğunu anladı. Sohbeti spora döndürmeyi uman Lloyd, Matthew’ya Sussex Hall’da koçluk yapıp yapmadığını sordu. Matthew yapmadığını söyledi (“İyi olduğum tek spor dalı badmintondu”). Üniversite-den mezun olduktan hemen sonra anaokulunda resim dersi vermeye çalışarak korkunç bir üç ay geçiren Hen, ona öğretmenliği duygusal anlamda tüketici bulup bulmadığını sordu ve Matthew da ilk iki yılın zor olduğunu söyledi. “Ama şimdi seviyorum. Öğrencileri, onların hayatları hakkında bir şeyler öğrenmeyi, birinci sınıfla son sınıf arasında çok fazla değişim geçirdiklerini izlemeyi seviyorum.” Hen, Lloyd’un birkaç kadeh şarabı yavaş yavaş içip uyuşuk bir tavırla esnediğini hissedebiliyordu.

Tatlıdan –kuru üzüm ve kakuleli sıcak sütlaç– sonra Hen gitmeleri gerektiğini, bir sonraki sabah arabayla Lloyd’un anne babasının evine gideceklerini söyledi. Bu doğrudu ama en iyi ihtimalle kuşluk vaktinden önce yola çıkmayacaklardı.

İki çift ön taraftaki holde dikildiler, Hen evin dekorasyonunu ne kadar çok sevdiğini yineledi.

“Ah size evi gezdirmeliyiz,” dedi Mira. “Bunu daha önce yapmalıydık.”

Şaşırtıcı bir şekilde Lloyd bunu kabul etti ve Mira onları yenilenmiş mutfığa götürüp evin arkasına ekledikleri verandayı gösterdi ve ardından ikisini Matthew’nun alt kattaki çalışma odasına götürdü. Bu oda, açık renklere ve net çizgilere sahip olan evin geri kalanından o kadar farklıydı ki Hen tamamen başka bir eve, hatta başka bir zamana adım attığı izlenimine kapıldı. Duvarlar hafif çapraz çizgili koyu yeşil kâğıtla kaplanmıştı, yerde de yıpranmış bir İran halısı vardı, kitaplar ve çerçeveli fotoğraflarla dolu kocaman, camlı bir dolap odanın hâkimi gibi görünüyordu. Küçük bir masayla deri kaplı bir sandalye vardı ve bu sandalye dışında oturulacak tek yer, kadife kumaş kaplı bir kanepeydi. Odadaki hiçbir şeyin uzaktan yakından modernlikle bir ilgisi yoktu ve odadaki her boşluk biblolar veya hepsi siyah beyaz olan, çerçevelenmiş fotoğraflarla doldurulmuştu. Küçük nesnelere ve eski şeylere ilgi duyan Hen, odanın kapısından içeri iki adım attı ve “Ah,” demekten kendini alamadı.

“Bunların hepsi Matthew’nun,” dedi Mira.

Hen arkasını dönüp gülümsedi ve ev turunun neredeyse tamamı boyunca bulaşıklarla ilgilenmiş olan Matthew’nun gergin bir şekilde kapı eşiğinde dikildiğini fark etti. Hen kendini tuhaf hissetti, sanki kendisine bir çalışma odasından çok daha mahrem bir şey gösterilmiş gibi. “Bayıldım,” dedi Hen. “Pek çok ilginç şey var.”

“Koleksiyoncuym,” dedi Matthew. “Mira ise... koleksiyoncunun zıttı ne? Eline geçeni atan mı?”

Odada bir şömine vardı ve Lloyd şöminenin çalışıp çalışmadığını sorarken Hen de şömine rafındaki nesnelere göz gezdirdi.

Nesnelerin tuhaf bir çeşitliliği vardı: küçük, pirinçten bir yılan, ahşap şamdanlar, bir köpeğin minyatür portresi, ışıklı bir dünya küresi ve ortada da bir kupa; gümüş kaidenin üstünde atlayan bir eskrimci figürü. Hen korkunç bir anlığına bayılacağını sandı. Görüşü bulandı, bacaklarının içinden su geçiyormuş gibi hissetti ve sonra kendini topladı. *Muhtemelen sadece bir tesadüf* dedi kendi kendine, kupanın tabanındaki yazıya bakmak için şömine rafına doğru bir adım atarken. *EPE ÜÇÜNCÜLÜĞÜ* yazısını okudu, sonra da daha küçük harflerle yazılı olan GENÇLİK OLİMPİYATLARI ve tam okuyamadığı bir tarihi gördü. Bu kupa fazla yaklaşmak istemedi. Arkasını döndü ve normal olduğunu umduğu bir ses tonuyla Matthew'ya "Eskrim mi yapıyor?" diye sordu.

"Tanrım, hayır," dedi Matthew. "Sadece bu kupayı sevdim. Bir garaj satışından aldım onu."

"İyi misin, Hen?" diye sordu Lloyd, kadının yüzüne endişeli bir ifadeyle bakarken. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Şey, evet iyiyim. Yorgunum, sanırım."

İki çift tekrar birbirleriyle vedalaşmak için ön taraftaki holde bir araya geldiler.

Hen yüzüne tekrar kan gittiğini hissedebiliyordu. *Bu sadece bir eskrim kupasıydı, bunlardan binlerce olmalı,* dedi kendi kendine, akşam yemeğini övüp evlerini gezdirdikleri için teşekkür ederken. Bu sırada Lloyd da bir elini kapı koluna atmış, bir an önce oradan gitmeye çalışıyordu. Mira öne atılıp Hen'i yanağından öptü ve onun arkasındaki Matthew ise gülümseyip hoşçakalın, dedi. Hen bunu kafasından uyduruyor olabilirdi ama Matthew onu dikkatli bir şekilde izliyormuş gibi hissetti.

Dışarıdaki serin ve nemli havaya çıktıklarında, Dolamore'ların kapısı kapandıktan sonra Lloyd, Hen'e döndü ve "İyi misin? O da neyin nesiydi?" diye sordu.

"Şey, hiçbir şey. Sadece biraz başım döndü. Orası sıcaktı, öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Lloyd.

Bu sırada çoktan kendi evlerinin kapısına varmışlardı ve Hen

gece vakti dışarıda biraz daha yürümek istedi ama Lloyd'un bir an önce eve girip Red Sox maçı hâlâ oynuyor mu diye bakmaya istekli olduğunu biliyordu. Daha sonra yatakta, Lloyd onun yanında uyurken Hen bunun saçma bir düşünce olduğunu, dünya-
nın eskrim kupalarıyla dolu olduğunu ve muhtemelen hepsinin aynı göründüğünü söyledi kendi kendine. *Ama saçma değil, öyle değil mi? Matthew, Sussex Hall'da öğretmenlik yapıyor ve Dustin Miller da orada liseye gitmişti.*

Duzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Mira uykuya daldıktan sonra Matthew kalkıp çalışma odasına gitti. Yan komşusu kadının dikildiği yerde, şömine-den bir metre kadar uzakta durdu ve kupaya bakıp üstündeki yazıyı okumaya çalıştı. Tarih ve yeri zar zor seçebildi, üstelik Matthew'nun görme yetisi kusursuzdu ve halihazırda orada ne yazdığını biliyordu. Yine de kadın kupanın üstündeki yazıları okumuş olabilirdi. Matthew kupayı herhangi birinin görebileceği şekilde şömine rafının ortasına koyarak aptallık etmişti: Hem aptal hem de kibirliydi. Yine de birinin o bağlantıyı kurma olasılığı neydi ki?

Ama o kadın bağlantıyı kurdu, öyle değil mi?

Kadına şöyle bir bakması, Matthew'nun onun bayılmak üzere olduğunu anlayabilmesi için yeterliydi. Matthew kadının bayılacağını sandı ve pek de zeki olmayan kocasının, yere yığılmadan onu yakalayabilecek kadar hızlı olup olmayacağını merak etti. Matthew göğsünde kaygılı olduğu zamanlarda hissettiği düğümü hissetti. Bu düğümün kasılan ve sonra yeniden serbest kalan bir bebek yumruğu gibi olduğunu hayal etti. Bu hissin gitmesi için ellerini kafasının üstüne getirip yana açarak olduğu yerde birkaç kez zıpladı ve zıplamayı bitirince de bu kupadan tamamen kurtulması, onu göz önünden kaldırması gerektiğini söyledi kendine. Bu düşünce onu yas olduğunu düşündüğü bir hisle doldurdu.

“Bence iyi geçti,” dedi Mira bir sonraki sabah. “Hen’den gerçekten hoşlandım.”

“Onun eserlerini görmek ilginç olurdu,” dedi Matthew.

“Evet, değil mi? Hadi Açık Stüdyo’ya gidelim. Ne zaman olduğunu biliyor musun?”

Matthew Açık Stüdyo’nun hangi hafta sonu olduğuna bakmak için telefonunu eline aldı, bu sırada Mira da kahvaltıyı hazırlamak üzere buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başladı. Pazar sabahları, muazzam bir kahvaltı yapmak onların az sayıdaki rutininden biriydi.

Omleti ve bir önceki günden kalmış patates püresinden yapılan mücverleri yedikten sonra Matthew, Mira’ya ders planları üstünde çalışması gerektiğini söyleyip çalışma odasına giderek kapısını kapattı. Bir süre karanlık odada öylece ayakta dikildi ve derin bir nefes alıp Hen’in onun odasına nasıl baktığını gözünün önüne getirdi. Kadın minyon, koyu tenli ve güzeldi. Kahverengi saçlar, büyük kahverengi gözler ve hafifçe periyi andıran hatlar. Bu kadının, onun Dustin Miller’a ne yaptığını bildiği düşüncesi –sadece bundan şüphelenmiş olması bile– Matthew’nun hem panik hem de bir sersemlik hissetmesine neden oldu. Eskrim kupasını saklama nedeni her şeyden önce bu muydu? Yaptığı şeyi birinin bilmesini mi istemişti? Matthew kupayı eline aldı. Artık bundan kurtulması gerekiyordu, bu çok açıktı. Fakat bundan tam da bu anda mı kurtulması gerekiyordu? Polis bugün evine gelecek olabilir miydi? Bu mümkündü. Peki ya çalışma masasının çekmeceğinde tuttuğu üstü oymalı çakmak? Biri bunun Bob Shirley’yle bağlantısını kurar mıydı? Matthew’nun içinden bir hüznün dalgası geldi geçti. Yeni komşuları, en değerli eşyalarını elden çıkarmasının sorumluları olacaktı. Burnundan yavaşça nefes aldı ve sonra bu hatıraları evin dışına çıkarmanın ama tam olarak da hayatının dışında bırakmamanın bir yolunu düşündü.

Matthew bodruma indi ve bu iş için doğru boyuttaymış gibi görünen karton bir kutu buldu. Çalışma odasına dönerken Mira’nın yanından geçti; kadın yoga taytıyla eski bir tişört giymişti.

“Yürüyüşe mi çıkıyorsun?” diye sordu Matthew.

“Hayır, televizyon karşısında yoga çalışmamı yapacağım sadece. Kutu ne için?”

Matthew son birkaç yıldır biriken tarih ders kitaplarını Sussex Hall’a geri götürmek istediğini söyledi.

“Bugün mü gideceksin okula?” diye sordu Mira.

“Öyle düşündüm. Bana evden çıkmak için bir bahane verir.”

“Bugün pazar. Onları yarın da götürebilirsin, öyle değil mi?”

“Aslında bugün gitmeyi ve ders planlarımı da orada yapmayı deneyecektim. Tarihleri beyaz tahtaya yazarak...”

Mira omuz silkti.

“Gelmek istersen gel. Sonrasında havuzun etrafında yürüyebiliriz.”

“Tamam, belki olabilir,” dedi Mira ve oturma odasına doğru yürüdü. Matthew onu izledi. Her zaman Mira’nın yürüyüş tarzını; her bir adımda ayak parmaklarının üstünde hafifçe yükselmesini severdi. Mira ona beş yaşından on üç yaşına kadar tek umursadığı şeyin bale olduğunu anlatmıştı ama bir buçuk metreden fazla uzayamaması sonucunda bu hayali yerle bir olmuştu. Lisede jimnastikçiydi ve hâlâ ters akrobasi yapabiliyordu.

Matthew çalışma odasına döndüğünde Gençlik Olimpiyatları eskrim kupasını gazeteyle sardı ve kutunun tabanına koydu. Bob Shirley’nin çakmağını, Jay Saravan’ın BMW’sinden aldığı Vuarnet marka güneş gözlüğünü ve son olarak da eskiden Alan Manso’ya ait olan, *Define Adası* kitabının çocuklara yönelik, yıpranmış kopyasını kupanın yanına yerleştirdi.

Ardından çalışma odasını şöyle bir tarayıp birkaç tarih ders kitabı –artık hiçbir sınıfında kullanmadığı kitaplar– buldu ve bunları da bu dört hatıra eşyasının üstüne yığdı. Ardından kutuyu bantladı ve Mira’nın yanına varıp ona okula gideceğini söyledi.

Mira yoga yapmayı yeni bitirmişti, oturma odası sıcaktı ve Mira’nın ter kokusu odaya sinmişti ama kötü bir ter kokusu değildi bu.

“Ben çıkıyorum,” dedi Matthew. “Seni bekleyeyim mi?”

“Hayır, gerek yok. Burada yapacak çok şeyim var. İşin ne kadar sürer?”

“Fazla uzun sürmez,” dedi Matthew araba anahtarlarını ve güneş gözlüğünü alırken.

Bir an antrede dikilip her şeyi aldım mı acaba diye düşünmeye çalıştı. Orada dururken Hen’in ya da kocası Lloyd’un kendi evlerinin önünde olabileceklerini ya da pencereden bakabileceklerini fark etti. Bir yere gideceklerini söylemişlerdi ama ya geri dönmüşlerdiyse ve onu evden elinde kutuyla çıkarken görecektelerdiyse? Kupayı elden çıkardığı belli olur muydu? Neyse ki Matthew’ların araba yolu, onların evinin ters tarafındaydı. Sadece kapıdan çıkıp arabasına yöneldiği yaklaşık on saniye boyunca onlara görünebilirdi. Bu riski de göze alabilirdi.

Dışarısı sıcaktı; eylülün son günlerinden birine değil de yazın ortasında bir güne benziyordu daha çok. Sokağın karşı tarafında Jim Mills her ne kadar bunu en son sadece birkaç gün önce yapmış olsa da yine çimlerini biçiyordu, havayı dolduran yeni biçilmiş çim ve benzin kokusu Matthew’nun hafiften kendini kötü hissetmesine neden oldu. Çocukken anne babasının evinin arka bahçesindeki çimleri biçmek onun göreviydi. Burnu akar, çim biçme makinesinin titreşiminden elleri acırdı ve yağmurlu günlerde biçilmiş çim, makinenin altına yığılır, bacaklarına yapıştırdı. Matthew, Fiat marka arabasına binip klimayı çalıştırdı. Kutuyu da yanındaki yolcu koltuğuna koydu. Çimlerin kokusu yüzünden Hen ya da Lloyd’un onu kutuyla görmeleri ihtimalini tam düşünemedi bile. Onların evlerine doğru suçlu bir ifadeyle bakış atmaması muhtemelen iyi bir şeydi.

Yarısı yatılı ve yarısı da Massachusetts’in bu bölgesindeki varlıklı kasabalardan gelen öğrencilerin oluşturduğu, yaklaşık yedi yüz öğrenciye sahip, özel bir lise olan Sussex Hall’a arabayla yirmi dakikada gidiliyordu. Bir tepenin üstüne kurulmuş olan Sussex Hall’da, yeni yapılmış sayılan spor salonu hariç tüm binalar bir önceki yüzyılın sonunda, tuğladan yapılmıştı. Matthew her zaman öğretmen olmaya bayılmıyordu ama Gotik yurtları ve herhangi bir mezhebe bağlı olmayan taş şapeliyle Sussex kampü-

sünü seviyordu. Her ne kadar günlerden pazar olduğu için istediği yere park edebilecek olsa da arabasını öğretmenlere ayrılmış alana park etti.

Arka kapıdan kendi anahtarlarını kullanarak Warburg Hall binasına girdi ve doğrudan bodrum kata giden dar merdivene yöneldi. Matthew ek bir görev olarak tarih ders kitaplarının sorumluluğunu almıştı ve bu kitapların çoğu da ince işleri tamamlanmış bodrumdaki dolaplı depo alanlarından birinde duruyordu. Ama Matthew'da bodrumun daha eski bölümünün anahtarları da vardı, burada mezuniyet törenlerinde kullanılan katlanır sandalyeler ve onların arkasında da ıskartaya çıkmış mobilyalar—çoğunlukla karatahtalar ve eski okul sıraları— bulunuyordu. Uzak köşede de içlerinde yemekhanedeki orijinal sofra takımlarının olduğu bir kutu yığını vardı. Matthew kendisinin hatıra eşyalarıyla dolu kutusunu buraya koydu, karıştırılmayacağından veya biri özellikle bu kutuyu arıyor bile olsa onun burada bulunmayacağından emin olarak yaptı bunu. Biri kutuyu bulsa bile zaten Matthew çoktan bütün eşyalardan parmak izlerini silmiş ve eski ders kitaplarını kontrol edip herhangi birinde isminin yazmadığından da emin olmuştu.

Matthew tekrar üst kata çıkıp öğretmenlere özel tuvalette ellerini yıkadıktan sonra o haftaki ders planları üstünde çalışmak için sınıfına gitti. Derslerinden çoğu daha önceden pek çok kez verdiği derslerdi ama bu dönem son sınıflara Soğuk Savaş konusunda seminer dersi vermeyi kabul etmişti ve bilgilerini tazelemesi gerekiyordu. Bu hafta savaş sonrası yeniden yapılanmaya odaklanacaklardı. Neredeyse bir saat masasında çalıştıktan sonra binanın arka kapısının yüksek metalik bir sesle gıcırdayarak açıldığını ve birisinin çekingen bir sesle, “Kimse var mı?” diye bağırdığını duydu.

Matthew odadan çıkıp loş koridorun ortasında dikildi ve “Merhaba,” diye seslendi.

Michelle Brine merdivenlere çıktı ve “Şükürler olsun. Hafta sonları burada yalnız olmaktan nefret ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor,” dedi.

Matthew, Michelle'i burada gördüğüne şaşırmadı. Bu onun ikinci öğretim yılıydı ve Matthew ilkinden sağ çıkmasını hayranlıkla karşılamıştı. Çekingen ve ürkek olan, ayrıca öğrencilerinin tarihi umursadıklarına dair saf bir inanç taşıyan bu kadın ilk yılı boyunca bocalamış ve sık sık ağlamıştı. Matthew onu kanatlarının altına alıp onunla ders planlarını, sınıfta disiplin sağlaması için tüyolarını paylaşmıştı ve sonra da bahar döneminin sonuna doğru onun kişisel hayatıyla da ilgili tavsiyeler verir olmuş, pisliğin teki olan erkek arkadaşıyla ilişkisiyle ilgili ona koçluk yapmıştı.

“Panik olup pazar günü buraya gelenin bir tek ben olmadığımı sevindim. Programın çok gerisindeyim de...” Kadın, Matthew'nun peşinden onun sınıfına gitti. Üstünde kot pantolon vardı, bu onun öğretmenlik yaparken hiç giymediği bir şeydi ama Matthew en üst düğmeye kadar iliklenmiş, siyah bluzu tanıdı, bu bazen öğretmenlik yaparken bir eteğin üstüne giydiği bir bluzdu.

“Burası hafta sonları güzel, sence de öyle değil mi?”

“Yalnız olduğumda bundan nefret ediyorum. Ne kadar kalacaksın?”

“Aslında gitmeye hazırlanıyordum.”

“Ah hayır, olamaz,” dedi kadın, sırt çantasının fermuarını açarken. “Hemen hızlıca bir şeye bakabilir misin? İkinci sınıflar için planladığım bir şey.”

Matthew kadının hazırladığı, öğrencilerin kendi sahte Anayasalarını yaratmaları üzerine olan ders planlarından birini inceledi –“Belki de öncelikle onlara asıl anayasayı öğretmelisin,” diye öneride bulundu– ve ardından Michelle hemen erkek arkadaşı Scott'la ilgili yeni bir hikâye anlatmaya koyuldu; adam iki gece önce müzik grubuyla birlikte bir konser vermiş ve ancak sabaha karşı üçte eve gelmişti. Sevgilisi uyurken Michelle onun telefonuna bakmaya çalışmış ve şifresini değiştirdiğini fark etmişti.

“Bu kulağa hoş gelmiyor,” dedi Matthew.

“Biliyorum. Biliyorum. Beni aldatıyor, öyle değil mi?”

“Bunu ona sorduğunda tam olarak ne söylediğini anlat bana.”

Çoktan Mira'ya biraz geç kalacağına dair mesaj atmış olan Matthew masasında arkasına yaslandı ve yapmakta en iyi olduğu şeylerden birini yaptı. Bir kadını dinledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazar günü Hen polis ihbar hattını aramayı veya –üstünden iki buçuk yıl geçen– Dustin Miller cinayetine bakan baş dekteife ulaşmayı çalışmayı düşündü ama polise ihbarda bulunacaksa önce bunu Lloyd’a söylemesi gerektiğini biliyordu ama bunu henüz yapmak istemiyordu.

Bunun yerine kahvaltılık edip kahve içti ve Lloyd koşmak için dışarı çıkarken o da dizüstü bilgisayarının başına oturup arama motoruna “Dustin Miller ölüm” yazdı. Bilgisayar ekranında bir dizi makale belirir belirmez Hen baş dönmesi ve heyecan dalgası hissetti. Üç yıl önce Lloyd iş değiştirip bu sağlık sigortalarının da değişmesine neden olduğunda gittiği yeni psikofarmakolog tarafından ilaç değişimi önerilmiş, Hen de bunu kabul etmişti. Bu ilaç değişimi onu manik bir döneme sürüklemişti, bu dönemde bir sürü iş halletmiş ama aynı zamanda eski mahallelerinde oturan Dustin Miller’ın öldürülmesi konusuna kafayı takmıştı. Hen, Cambridge’in Huron Village bölgesinde yürüyüşe çıktığı sırada acil yardım çalışanlarının, evinin sokağındaki Viktorya tarzı bir evden tekerlekli sedyenin üstünde bir ceset torbasıyla çıktıklarını görmüştü. Durup bakmış; daha fazla polis arabasının, sivil polis araçlarının ve ardından da gri takım elbiseli iki uzun adamın gelişini izlemişti.

Boston College’den yeni mezun birinin evde ölü bulunduğu ve bunun şüpheli bir cinayet olduğu, o akşam haberlerdeydi. Başlangıçta Lloyd da suçun çok yakınlarında işlenmiş olması-

na Hen kadar şaşırmış ve konuyla onun kadar ilgilenmişti. Ama aradan zaman geçip detaylar ortaya çıktıkça ve polisin “umut veren ipuçlarına” rağmen herhangi bir şüpheliyi tespit edemediği açıklık kazandıkça Hen bu konuyu takıntı haline getirmiş halde buldu kendini; polisin açıkladığı her ayrıntıyı yalayıp yutuyor ve pembe renkteki Viktorya tarzı evin önünden her gün birkaç kez geçiyordu. Eve zorla girildiğine dair bir iz yoktu ve bu yüzden de Hen, Dustin’i öldüren kişinin onu muhtemelen tanıdığını varsaydı. Dustin Miller, bir sandalyeye bağlanmış, kafasına geçirilip koli bandıyla kapatılmış bir poşetle boğulmuş halde bulunmuştu. Cûzdanı, dizüstü bilgisayar ve bir de Gençlik Olimpiyatları eskrim dalında kazandığı bir kupa da dahil olmak üzere evinden kaybolan birkaç eşya vardı. Dustin, Boston College’da eskrim yapmamıştı –tenis oynamıştı– ama altıncı sınıftan on ikinci sınıfa kadar okuduğu, Boston’ın dışındaki bir özel okul olan Sussex Hall’da eskrimciydi.

Dustin arkasında bir Facebook sayfası bırakmıştı ve Hen bunu inceleyerek saatler harcadı, sadece onun daha önceki gönderilerine ve fotoğraflarına değil, ölümünden sonra arkadaşlarının yazdıklarına da baktı. Bu yorumların çoğu Dustin’in son gönderisinin altına yapılmıştı, bu Dustin’in kendi sokağında –Hen’in sokağında– çektiği bir fotoğraftı; çiçeklenen armut ağaçları, evlerinin çatılarının üstündeki pembe bulutlarla kaplı gökyüzü. Fotoğrafın köşesinde Dustin’den uzaklaşan kısa etekli bir kadın vardı. Fotoğrafın altında “Tanrım, sokağıma bayılıyorum,” yazıyordu. Dustin’in basitçe çiçek açan ağaçlardan, güzel evlerden ve bahar havasından mı yoksa fotoğraftaki uzun bacaklı kızdan mı bahsettiğini anlayabilmek için Hen bu gönderiye tekrar tekrar baktı.

“Erkek gözüyle bakarsan, Lloyd... Sence bu fotoğrafla ne demek istemiş? Kızı mı kastediyor?”

Lloyd, Facebook sayfasına beş saniye baktıktan sonra “Ne fark eder?” diye sordu.

“Muhtemelen bu fotoğrafı öldürülmeden sadece birkaç saat önce çekti.”

“Sence bu fotoğrafın öldürölme nedeniyle bir ilgisi var mı?”

“Hayır, ben bunu söylemedim. Bu sadece... Bunu örkütöcö bulmuyor musun?”

“Buluyorum. Çok örkütöcö buluyorum hem de. Bu yüzden de zamanımı bunu düşünerek veya bundan bahsederek geçirmek istemiyorum. Bence sen de yapmamalısın.”

Hen, kütöphaneden kendi istediğı kitapları seçebilecek kadar büyüdüğü andan itibaren hep örkütöcö konulara merak duymuş ve ölüm üstüne kafa yormuştu. Hiçbir zaman bu yanını olumsuz bir özellik olarak görmemişti –lisedeyken karanlık, rahatsız edici çizimleriyle birkaç resim ödölö kazanmıştı– ama Camden College’daki ilk yılında ilk manik nöbetini geçirmiş ve aşırı miktarda özgüvenle yüksek derecede kendine güvensizlik arasında hızla gidip gelmişti. Uyuyamıyor ve takıntılı bir şekilde *İlkiz Tepeler*’in birinci sezon DVD’sini tekrar tekrar izleyip gece geç saatlere kadar ayakta kalıyordu. Şafak sökerken uyumaya ve sabah derslerini kaçırmaya başlamıştı. Sürekli aklından kötü düşünceler geçiyor, ölümle ilgili imgeler kafasının içinde dönüp duruyorlardı. Ayrıntılı bir şekilde intihar eylemleri hayal ediyor ve kanatana kadar tırnaklarını yiyordu. Bu sıralarda yurdundaki bir diğör birinci sınıf öğrencisi Sarah Harvey grike yakalanmış ve o kadar hasta olmuştu ki o dönem için evine geri dönmek zorunda kalmıştı. Winthrop Hall binasında Sarah’nın oda arkadaşısı Daphne Myers’in onu daha çok hasta etmek için odalarının pencerelerini özellikle açık bıraktığına dair bir dedikodu yayılmıştı. Bunun üzerine Hen, Daphne’ye kafayı takmıştı –zaten birinci sınıfların oryantasyonunda tanıştıkları andan itibaren ondan hoşlanmamıştı– ve Daphne’nin Sarah’yı sadece hasta etmeye değil aslında onu öldürmeye çalıştığına kendini ikna etmişti. Bu çok anlamlıydı. Uzun, sarışın, soğuk bakışlı, psikoloji öğrencisi Daphne bir psikopattı.

Hen amacının –özellikle bu zamanda Camden’a yerleştirilmesinin nedeninin– Daphne hakkındaki gerçeğı keşfetmek olduğuna karar verdi. Onu sürekli izlemeye başladı ve izledikçe onun kötü bir insan olduğuna daha çok ikna oldu. Kasım ayın-

da, Hen'e karşı giderek daha fazla arkadaş canlısı olan Daphne –Hen bu arkadaş canlısı tavrın *çok şüpheli* olduğunu düşündü– Hen'e psikolojiden güzel sanatlara geçeceğini söyledi ve hangi hocaları tavsiye ettiğini sordu. Hatta Hen'e eserlerinden birini; dolmakalemlerle yaptığı bir çizimi gösterdi ve bu Hen'e göre onun tarzının utanmazca yapılmış bir kopyasıydı. Bu bariz bir kıskırtımaydı ve Hen önce akademik danışmanına ardından da yerel polise gitti ve halihazırda Saray Harvey'yi öldürmeye teşebbüs eden Daphne Myers tarafından öldürülmekten korktuğunu söyledi. Her iki görüşmede de Hen isterik bir şekilde ağladı. Bunun üzerine anne babasına haber verildi ve Hen'in annesi okula bir ziyaret yapmayı planladı ama henüz o gelme fırsatı bulamadan Hen sabahın üçünde vücudu endişeyle dolup taşarken ve zihni korkunç düşüncelerle zonklarken üstünde sadece bol bir tişörtle Winthrop Hall'dan çıktı ve Daphne'nin penceresine bir parke taşı fırlattı. Daphne kırılmış pencere aralığından dışarı bakarken Hen ona saldırıp sivri uçlu bir cam parçasıyla kızın bileğini yardı. Hen acil serviste tedavi altına alındı ve ardından akıl hastanesine sevk edildi, burada on gün kaldı, bipolar bozukluk tip 1 teşhisi konduktan ve Daphne Myers'a beş yüz metreden fazla yaklaşmasını yasaklayan bir koruma emri çıktıktan sonra hastaneden taburcu edildi. Saldırı suçlamasıyla da mahkemeye verildi.

Hen'in avukat olan babası, Daphne Myers'ın ailesiyle konuşmaya ve suçlamayı geri çekmelerini sağlamaya çalışmıştı ama onlar bunu reddettiler. Sonunda Hen'in psikiyatri tedavisine devam edip kamu hizmeti yapmayı kabul ettiği bir itiraf anlaşmasına varıldı. Hen aynı zamanda Camden'dan ayrılıp bir daha Daphne'yle iletişime geçmemeyi de son derece istekli bir şekilde kabul etmişti. Hen'in babası yargıçtan ifadeleri gizli tutmasını istemiş, yargıç da bunu kabul etmişti ama bu sırada çoktan birkaç yerel haber kuruluşu bu davadan haberdar olmuştu. Hakkını teslim etmek gerekirse Daphne hiçbir zaman muhabirlerle konuşmadı, elbette Hen de bunu yapmadı ve "Camden College'daki Birinci Sınıf Kız Öğrenciler Arasındaki Kavga Ölümcül

Bir Hal Aldı” başlıklı büyük bir haber çıkmış olmasına rağmen konu sonunda kapanıp gitti.

“Bunun şizofreni olduğuna emindim,” dedi annesi Hen’i arabayla New York’un kuzeyine götürürken, “amcandan ötürü. Ama sonunda senin de ailedeki diğer herkes gibi sadece zırdeli olduğun anlaşıldı.” Güldü ve sonra da özür diledi. Tam olarak böyle yapmıştı.

Hen, ailesinin evinde bir yıl geçirdikten sonra –çok derin ve karanlık bir çukurun içinde geçen ve ona bir daha asla neşe hissedemeyeceğini düşündüren bir altı ay ve aşama aşama normalliğe dönüşle geçen bir altı ay daha– Oneonta’daki New York Devlet Üniversitesi’ne kayıt olmuştu. Onu gravür sanatıyla oradaki hocalarından biri tanıştırdı ve Hen orada yaşam amacını bulduğunu hissetti.

Lloyd, Hen’in Camden’daki birinci yılında yaşanan felaketin tamamından haberdardı ve Hen, Dustin Miller’ın ölümüne karşı daha takıntılı hale gelince o konuyu gündeme getirdi.

Hen onu, “Bu farklı,” diye cevaplamış ama sorudan duyduğu rahatsızlık göğsünün ve boynunun kızarmasına yol açmıştı.

“Nasıl farklı?”

“Bu bizim sokağımızda yaşanan gerçek bir suç. Birinin üstüne suç yıkmaya çalışmıyorum. Paranoyak değilim.”

“Ama şu an biraz manik haldesin, bunu anlayabiliyorum.”

Daha sonra durum kötüleşti, Hen, Lloyd’un manik kelimesini kullandığında bir şekilde büyülmüş bir düğmeye bastığına inanmaya başladı ve bu da onun son on yılda New England’da çözülmemiş her cinayeti araştırıp bunların Dustin Miller’la bir bağlantısını bulmaya çalıştığı üç aylık bir dönemi tetikledi. Yine bu sırada Hen yarı zamanlı çalıştığı sanat malzemeleri mağazasında vardiya müdürüyle bir tartışmaya girdi. Ardından da Lloyd’a tam zamanlı bir ressam olmak istediğini söyleyerek işe gitmeyi bıraktı. Lloyd bunu idare edebileceklerini düşündüğünü söyledi ama en azından işi bırakacağı konusunda mağazayı bilgilendirmesini istedi.

“Günün birinde bir referansa ihtiyacın olabilir,” dedi. “Bence bu köprüyü böyle yakmamalısm.”

“Haklısın,” dedi Hen ama mağazayı aramaya bir türlü eli gitmedi. Tamamen evden çıkmayı bıraktı, kendini işine ve çözülmemiş cinayetleri araştırmaya verdi (artık muhtemel ipuçları için New England’ın dışına da bakıyordu). Ardından kasım ayında bir gün sabah geç bir saatte kafası karışık bir halde, bedeni ağrıyarak ve herhangi bir sanat eseri yaratma konusunda tüm isteği tükenmiş bir şekilde uyandı. Lloyd eve geldiğinde onu hâlâ yatakta yatarken buldu. Lloyd onunla konuşmaya çalıştı ama Hen’in ağlaması durmuyordu.

“Bunu açacağız,” diye söz verdi Lloyd. “Ama bana bir iyilik yapman gerekiyor, tamam mı?”

“Tamam.”

“Eğer kendini intihara eğilimli hissedersen bana haber ver. Ne olursa olsun, beni bırakamazsın. Hayatta kalman lazım.”

Hen, Lloyd’a onu bırakmayacağına dair söz verdi ve sonuçta sözünü de tuttu. İki ay boyunca korku ve endişe dolu bir dünyada yaşadı; o sıralarda aklından geçen yaratıcı düşünceler, sadece kendini hangi yolla öldürebileceğiyle ilgiliydi. Ama Lloyd’a bir söz vermişti, her ne kadar içten içe Lloyd’un onsuz daha iyi olacağını bilse de. Sonunda, North Shore’a gidip kendini okyanusa atarak orada boğulmak planıyla arabalarının direksiyonuna geçtiği bir günün ardından Lloyd işten döndüğünde ona hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledi. O gece Lloyd onu arabayla acile götürdü.

Hen psikiyatri koğuşunda iki hafta geçirdi, ardından iki hafta da ayakta tedavi edildi, burada yeni bir ilaç kokteylinin yanı sıra bir dizi elektroşok tedavisi almıştı. Sonra Hen hemen değil ama zaman içinde kendini daha iyi hissetmeye başladı. Eski dünyası—sanat yapma, arkadaşlarını görme ve gezi planları yapma arzusu—geri geldi. Zaman içinde bu korkunç nöbet geçmişte kaldı. Yapmaya zaman bulabileceğinden çok daha fazla çizim teklifleri almaya başladı, Dustin Miller’a ve genel olarak da çözülmemiş cinayetlere olan takıntısı da ortadan kayboldu. Elektroşok tedavisinin yararlarından biri, tüm bu depresyon nöbetine ilişkin anısının bulanık olması ve hatta bazı kısımların zihninden ta-

mamen silinip gitmiş olmasıydı. Hep çocuk yapmayı düşünmüş olan Hen ve Lloyd çifti, nihai olarak hiç çocuk yapmamaya karar verdiler. Bunun yerine Cambridge'den taşınıp sayfiye yerinde daha büyük bir ev bulmayı kararlaştırdılar.

Hen, kupasındaki soğumuş kahvesini bitirdi. Dustin Miller davasıyla ilgili bilgilerini tekrar tazeleyince yeni komşusunun Dustin'in katili olduğuna bir önceki gece olduğundan daha fazla ikna oldu. Okuduklarının çoğu eski haberlerdi ama temmuz ayında *Boston Globe* gazetesinde söz konusu çözülmemiş cina-yetle ilgili uzun bir yazı çıkmıştı, Hen tam bu sırada son derece yorucu olan taşınma işini organize etmekle uğraştığından ("Bir daha asla taşınmayacağız, bunu anlıyorsun, değil mi?" demişti Lloyd) bir şekilde bu haberi kaçırmıştı. Bu haberde çok fazla yeni bilgi yoktu ama haber, Dustin'in Sussex Hall Lisesi'nde geçirdiği zamana dair birkaç ayrıntı içeriyordu; Dustin, lisede bir başka öğrenciye cinsel olarak saldırmakla suçlanmıştı. Ya Hen bu ayrıntıyı unutmuştu ya da bu bilgi yeni ortaya çıkmıştı. Hayır, diye düşündü, bunu unutmasının imkânı yoktu. Bu mümkün değildi. Bu her şeyin anlam kazanmasını sağlıyordu. Dustin'in yaptığı öne sürülen cinsel saldırı, o yıl St. Louis, Missouri'de düzenlenen Gençlik Olimpiyatları'ndaki eskrim karşılaşmaları sırasında olmuştu. Sussex Hall Lisesi'nde öğretmen olan komşusu Matthew Dolamore, kesinlikle Dustin'i tanıyor olmalıydı, hatta muhtemelen onun öğretmenlerinden biriydi. Belki Matthew –gerçekleşip gerçekleşmediği hiçbir zaman kanıtlanmamış– bu cinsel saldırının gerçekten yaşandığını biliyordu. Beş yıl sonra intikam veya adalet duygusuyla Dustin'i öldürmüş ve onun eskrim kupasını almıştı. Bu bir şekilde gülünç ama aynı zamanda da tamamen olması muhtemel bir şeydi. Ancak Hen'in kupayı bir kez daha görmesi ve onun üstünde doğru tarih ve yerin yazdığından emin olması gerekiyordu. Ondan sonra, ancak ondan sonra polisi arayabilirdi. Bu onun göreviydi sonuçta, öyle değil mi? Belki de bunu kendi ismini vermeden de yapabilirdi.

Hen bilgisayarını kapattı ve bölmeli ön verandaya çıkıp Dolamore'ların yandaki evine göz gezdirdi. Garaj yolunda araba yok-

tu ama kendi evlerinde olduğu gibi, yolun sonunda tek arabalık bir garaj bulunuyordu. Yine de bir gece önce orada küçük, koyu renk bir araba gördüğünü hatırlıyordu. Eskrim kupasıyla ilgili gerçeği nasıl öğrenecekti? Matthew ve Mira yokken eve gizlice girmeyi deneyebilirdi ya da daha iyisi Mira'ya kendini tekrar davet ettirebilirdi. Belki ona bir e-posta yollayıp dekorasyonla ilgili fikir almak için evlerine tekrar bakıp bakamayacağını sorabilirdi. Sonuçta evlerinin planı aynıydı.

Dışarıda hava sıcaktı, evin içinden daha sıcak. Hen hırkasını çıkardı, sallanan sandalyelerden birine oturdu ve yüzünü güneşe çevirdi. Lloyd koşudan terlemiş ve nefes nefese bir halde geri geldiğinde Hen bu pozisyonda duruyordu.

“Buraya bayılıyorum,” dedi Lloyd, verandanın parmaklığına tutunup bacaklarını esnetirken.

“Bu eve mi yoksa bu şehre mi?” diye sordu Hen.

“Her ikisine de,” dedi Lloyd. “Peki ya sen?”

“Ben de öyle,” dedi Hen ve ayağı kalktı. Havadaki ılık esinti, komşulardan birinin yaptığı barbekünün kokusunu getirdi ve Hen bir anda acıktığını hissetti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mira nadiren Matthew'nun çalışma odasına giderdi ama pazar gecesi Matthew onu orada buldu. Mira dişlerini fırçalıyor ve bir yandan da raftaki kitaplara bakıyordu.

“Okuyacak yeni bir şeye ihtiyacım var,” dedi Mira köpükler dudaklarının kenarından taşarken. Sonra “Affedersin,” deyip çalışma odasından çıktı.

Diş fırçasından kurtulmuş halde geri geldi. Saçları bir saç bandının altına sokulmuştu, cildi makyajdan arınmıştı ama yine de her gece sürdüğü nemlendiriciden dolayı parlıyordu.

“Buna ne dersin?” dedi Matthew, ona *Bir Katedralin Öyküsü* kitabını uzatırken.

“Çok uzun,” dedi Mira. “Ayrıca ciltsiz bir kitaba ihtiyacım var.”

“Uçuşun ne zaman?” diye sordu Matthew. Mira'nın ertesi gün Charlotte'ın yanına gideceğini yeni hatırlamıştı.

“Öğleden sonra saat üçte. Bütün sabahım boş.”

“*Zamanın Kızı*'ni okumuş muydun?” Matthew ona eski, yıpranmış ciltsiz bir kitabı uzattı, kitabın kapağında devrik bir satranç taşı; şah vardı.

“Neyle ilgili?”

“Gizem romanı ama Üçüncü Richard'la ilgili.”

“Tamam,” dedi Mira. “Hoşuma gitti. Kısa.” Kitabın ilk sayfasını açtı. “Christine Truesdale kim?”

“Bilmem. İkinci el aldım.”

Mira el yazısıyla yazılmış notu okudu, “Christine Truesdale. 17 Mart 1999’da bitirildi. Beş yıldız.’ En azından o hoşlanmış.”

“Bayılırsın. Çok iyi.”

“Hey, kupana ne oldu?” diye sordu Mira, bir zamanlar Dustin Miller’ın eskrim kupasının ortada durduğu şömine rafına bakarak. Matthew onun yerine British Museum’dan aldığı Rosetta taşının replikasını koymuştu.

“Sanırım ondan sıkıldım. Bir değişiklik yapayım dedim.”

Mira öne doğru gelip Rosetta taşına dokundu. “Yan komşumuz Hen o kupayla bayağı ilgilendi, fark ettin mi?”

“Fark etmedim, hayır.”

“Belki o da eskrimciydi.”

Daha sonra ikisi de yatağa uzanıp kendi kitaplarını okumaya koyuldular; Mira *Zamanın Kızı*’na başlarken Matthew da *A Distant Mirror* kitabını bitiriyordu, muhtelemeden bu üçüncü okuyuşuydu. Matthew tarihe bayılıyordu ama muhtemelen hiçbir şey onu ortaçağ kadar heyecanlandırmıyordu; ölümün yaygınlığı, hayatın ucuzluğu, o dönemin hamlığı ve canlılığı.

“Sence onlarla bir daha görüşecek miyiz?” diye sordu Mira bir anda.

Matthew onun komşulardan; Lloyd ve Hen’den bahsettiğini biliyordu ama yine de “Kimlerle?” diye sordu.

“Yan komşularımız Hen ve Lloyd’la.”

“Onlarla tekrar görüşeceğimize eminim. Hem de pek çok kez. Hemen yanımızdaki evde oturuyorlar.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Sosyal olarak.”

Matthew ve Mira çok az tartışırlardı –ikisi de zıtlasmaktan hoşlanan insanlar değillerdi– ama Mira sık sık daha fazla arkadaşları olmasını istediğini dile getirirdi. Bunu aktif olarak çocuk sahibi olmaya çalıştıkları dönemde hiç belirtmemişti ama artık, bir çocukları olmayacağını anladıktan sonra bunu –sık sık– yapıyordu.

“Bilmem. Çok da parlak bir akşam değildi, öyle değil mi?” Bunları söyler söylemez kendini kötü hissetti Matthew.

“Ne? Parlak olmadığını mı düşündün?”

“Eğlenceliydi. İyiydi. Ben sadece... ortada bir kıvılcım yoktu tam olarak.”

Mira parmağıyla alnını ovuşturdu. “Hen’le aramızda bir kıvılcım olduğunu düşündüm. En azından biraz. Çok ilginç biriydi, sen de öyle düşünmedin mi?”

“Düşündüm. Onunla bir araya gelmelisin. Bir şeyleri her zaman çift olarak yapmak zorunda değiliz.”

“Evet, biliyorum. Ama olsa güzel olurdu.”

“Bir ara ona birlikte öğle yemeğine çıkmayı teklif et,” dedi Matthew.

“Yapacağım,” dedi Mira ve sonra ekledi: “Sen Lloyd’a pek de bayılmadın ha?”

“Eh işte,” dedi Matthew. “İdare ederdi. Hen için zayıf bir tercih gibi geldi. Adamın şansı yaver gitmiş.”

“Hep bunu söylersin.”

“Genelde haklıyım.”

Kitaplarına geri döndüler. Her zaman olduğu gibi önce Mira kitabını komodinin üstüne koyup ışığını söndürdü ve kıvrılıp Matthew’ya sarıldı. “Sensiz nerede olurum bilmiyorum,” dedi Mira, her gece söylediği gibi, en azından ne zaman birlikte yatakta olsalar yaptığı gibi. Bu onun iyi geceler deme şekliydi. Aynı zamanda bu bir çeşit dua, diye düşündü Matthew. Bir gün bunu neredeyse ona söyleyecekti ama sonra kendisini Tanrı yerine koyuyormuş gibi görüneceğini fark etti.

Matthew, Mira uykuya kalana kadar okumaya devam etti. Mira’nın uykuya dalması on dakika kadar sürdü. Mira uykuya dalınca kıvrılıp Matthew’dan uzaklaştı, nefes alıp veriş yavaşlardı ve çoğu zaman kendi kendine anlaşılmaz kelimeler mırıldanırdı. Matthew kitabını kapattı, lambasını söndürdü ve sırtüstü yattı. Oda puslu gri renkteydi, hiçbir zaman Matthew’nun hayatının ilk on yedi yılında uyuduğu oda gibi tamamen karanlık değildi. Uykuya dalma sürecinin başında hep olduğu gibi tamamen uyanıktı Matthew. Bu onun günün en sevdiği ânıydı ve seçeneklerini gözden geçirdi, uykuya dalarken kendisine hangi hikâyeyi anlatacağını düşündü. Son zamanlarda iki hikâyeden

biriyle uykuya dalıyordu. Birincisinde zamanda geri gidiyordu; tam olarak bir yıl öncesine, arabayla New Jersey'ye gidip karısından sakladığı apartman dairesinde Bob Shirley'yi öldürdüğü güne dönüyordu. Babasının arkadaşı ve kasabanın belediye meclis üyesi olan Bob yaşlı ve güçsüzdü ve Matthew onun ağzını ve burnunu sıkarken dizleriyle göğsüne çökmüştü. Son zamanlarda kendisine anlattığı diğer hikâye de bir yalnız kalmayı başarsa öğretmen arkadaşı Michelle'in sevgilisine ne yapacağıyla ilgiliydi. Bu kendisine en çok anlattığı uyku öncesi masalıydı. Ama bu gece o eskrim kupası yüzünden –ve bunu tüm o yıllardan sonra kupayı eline almanın hissettirdikleri nedeniyle– kendine eski ama bir o kadar güzel bir hikâye anlatmaya karar verdi. Dustin Miller'ın hikâyesi.

Courtney Cheigh eskrim turnuvası için St. Louis'e gittikleri sırada Dustin'i kendisine tecavüz etmekle suçladığı andan itibaren Matthew onu öldürmeyi düşünmüştü. O dönemde bazı öğretmenler Dustin'den taraf olurken pek çoğu her iki tarafı da dinlemeleri gerektiğini söyleyerek geride durmuşlardı ama Dustin birinci sınıfta Amerikan tarihi dersinde Matthew'nun öğrencisiydi ve Matthew daha o zaman bu kibirli, silik tipten nefret etmişti, olayı duyduğu andan itibaren de Dustin'in suçlu olduğunu anlamıştı. Matthew bir gün kendisinin adaleti sağlayacağından da emindi. Zaman ondan yanaydı –bu her zaman böyleydi– ve Dustin, Boston College'tan mezun olduktan sonra kesinlikle anne babasının ona tutmuş olduğu Cambridge'deki apartman dairesinin adresini rahatlıkla Facebook'tan paylaşmıştı.

Kışın son günleriyle baharın ilk günleri boyunca Matthew, Huron Village'ta Dustin'i izleyerek vakit geçirdi. Bunu sadece Mira'nın iş için şehir dışında olduğu zamanlarda yaptı. Sakal bıraktı, bu onun çoğunlukla kış aylarında yaptığı bir şeydi, kasket taktı ve Dustin'in onu tam olarak görmesine hiç fırsat vermedi. En yaklaştıkları zaman bir akşam Village Inn'de oldu, burası Cambridge'in bu bölgesindeki tek bardı ve perşembe akşamlarında bazen Dustin'in gittiği bir yerdi. Matthew arkadaki bölmelerden birinde oturmuş, zencefilli gazoz içerken Dustin içeri

girdi ve tüm müşterilere göz gezdirdi, birini aradığı çok açıldı. Fakat Matthew, Dustin'in gözlerinin onun üzerinden hemen kaydığını hissetti. Bir kadına bakıyordu; ya belli bir kişiye ya da müsait olan herhangi birine. Dustin bara oturup bira sipariş etti ve köşeye asılı televizyondan hokey maçını izledi.

Dustin'e yakalanmaktan kıl payı kurtulduğu bu an, Matthew'ya eski öğrencisini nasıl öldürebileceği konusunda bir fikir verdi. İki hafta sonra, Mira, Kansas City'deyken Matthew bir perşembe akşamı Village Inn'e tekrar gitti. İçeri girmedi, bunun yerine sokağın karşısına park ettiği arabasında oturup *Boston Globe* gazetesinin bulmacasını çözerken bir yandan da barın girişini gözledi. Saat on olmadan hemen önce Dustin hafiften yalpalayarak sokağın aşağısından geldi ve Village Inn'in kapısından girdi.

Bundan sonra olanlar, fazlasıyla güzel denk gelen olaylar dizisiydi. Bunları kendi kendine hatırlatmak Matthew'nun vücudunun gerilmesine ve nefesinin hızlanmasına neden oluyordu. Bu, merak dolu bir filmi ikinciye izlemek ve ne olacağını bildiğin halde yine de heyecan hissetmek gibiydi. Matthew evlerin arka bahçelerinden süzülerek göze çarpmadan Dustin'in yaşadığı, dairelere bölünmüş Viktorya tarzı evin arka tarafına ulaştı. Dustin ikinci katta oturuyordu ve arka tarafta bir balkon vardı. Bu kolay değildi ama Matthew ilk katın verandasının parmaklıklarına çıkıp kendini Dustin'in balkonuna çekmeyi başardı. Arka girişin açık olmasını umuyordu ve gerçekten açıldı da. Eldiven ve kar maskesi giyen Matthew, Dustin'in dairesine girdi. Evin planını anlayabilmek için hızla etrafa bakındı ve ardından bir saklanma yeri aradı. Girintisi olan bir dolap bulmayı umuyordu ama dairedeki iki dolap da ıvrır zıvırla doluydu; Dustin sahip olduğu tüm eşyalarını bir yerlere tıktırıp onları ortadan kaldırdığı için toplu bir dairesi varmış gibi görünen o şarlatanlardan biriydi. Matthew, Dustin'in yüksek yatağının altına saklandı. Ve Dustin'in eve tek başına dönmesini umarak bekledi.

Dustin eve yalnız dönmekle de kalmamıştı, aynı zamanda sarhoştur da. Yatağın altındaki Matthew ön kapının çarpışını,

ağır ayak seslerini ve Dustin'in hemen yatak odasının yanındaki banyoya girip uzun süre şarıl şarıl işediğini duyabiliyordu. Dustin kendi kendine konuşuyordu – Matthew diğer şeylerin yanı sıra mesanesini boşaltırken uzatılarak söylenen “Tanrım, oh beeee,”yi duydu ve sonra Dustin oturma odasına gitti. Matthew televizyonun açıldığını duymayı bekledi ama hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik.

Matthew kendi kendine en az bir saat bekledikten sonra yatağın altından çıkıp yanındaki sırt çantasıyla sessizce oturma odasına geçmişti.

Dustin üstünde giysileriyle ve televizyonu açmaya niyetlenmiş gibi bir elinde televizyon kumandasıyla televizyon koltuğunda sızmıştı. Bu harika bir durumdu. Matthew'nun çantasında bir rulo koli bandı, şok tabancası, birkaç plastik torba, hatta her ne kadar yapmak istediği son şey etrafa kan saçılmasına yol açmak olsa da iri bir çakı vardı. Matthew her ihtimale karşı şok tabancasını sol elinde tutarak Dustin'in bacaklarını, televizyon koltuğunun ayak uzatma yerine bantladı ve o tüm bunları yaparken Dustin uyumaya devam etti. Ancak göğsüne ve üst kollarına bant yapıştırılırken kıpırdayıp uyandı. “Ne oluyor be?” dedi ve Matthew aynı zamanda fener olan şok tabancasıyla ona elektrik verdi. Dustin kendisine gelmeye çalışırken Matthew onun ağzını bantlayıp kafasını da koltuk başlığına sabitledi. Sarı yumuşak saçlar, gamzeli çene ve kusursuz bir ciltle bu yakışıklı bir kafaydı. Dustin yırtıcıların en kötü türüydü; melek yüzlü bir yırtıcı.

Matthew feneri kendi yüzüne tuttu ve Dustin'in gözleri açılıp Matthew'nun tanıma belirtisi olarak yorumladığı bir ifadeye büründükten sonra Matthew, “Bu Courtney için,” dedi. Ardından torbayı Dustin'in kafasına geçirip boynunun etrafından bant doladı ve onun ölmesini izledi.

Sonrasında Matthew, Dustin'in dairesinde biraz daha zaman harcayıp kendisinin olabilecek bir şey aradı. Bunu bir soygun gibi göstermek için Dustin'in cüzdanını ve dizüstü bilgisayarını da alması gerektiğine zaten karar vermişti. Ama bunlar hemen kurtulacağı şeylerdi; kilometrelerce uzakta bir çöp bidonuna veya

öp sahasına bırakacağı şeyler. Hayır, o kendisi için bir şey arıyordu; saklayabileceğı bir şey. Dustin'in yatak odasında aradığı şeyi buldu Matthew. Bir kutu Axe vücut spreyiyle bir şişe ağız çalkalama suyu arasında duran bir eskrim kupası. Tozlu kupayı kaldırdı ve loş ışıktaki bu kupanın aslında Courtney Cheigh'e teca-vüz ettiğı geziden olduğunu anlayabildi. Bu kupayı eline alması bile Matthew'nun buna sahip olması gerektiğini anlamasına yetti.

Geldiğı şekilde evi terk etti. Soğuk bir bahar gecesi idi ve et-rafta kimsecikler yoktu. Arabasına döndü ve hız limitini aşma-maya özen göstererek West Dartford'a doğru arabasını sürdü.

Bir şekilde bu neredeyse büyülu geceyi düşünürken Matthew sonunda rahatlamaya başladı. Karnının üzerinde döndü ve bir elini bacaklarının arasına aldı. Böyle uykuya dalmaktan hoşla-nırdı; kendini bildi bileli böyle uykuya dalardı, bir kayanın ı-kıntısına tutunan dağıcı gibi kendine tutunarak. Yanında Mira kımıldanıp Matthew'nun anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Matthew; Mira ertesi gün gideceğı için mutluydu. Belki de ciddi ciddi yeni bir projeye başlamanın zamanıydı. Uzun zaman ol-muştu. En azından Mira yokken erkek kardeşiyle bir görüşme ayarlayabilirdi. Onunla görüşmeyeli de uzun zaman olmuştu ve Matthew, Mira'nın kendisinden gerçekten hoşlanmadığını bilen Richard'ın ya onun da kendisinden hoşlanmadığını düşünürse diye endişelendi. Ertesi gün arayıp müsait olup olmadığına ba-kacaktı. Kendisine domuz pırzolası pişirirdi. Evet, Mira gideceğı için memnundu. Her zaman Mira'nın gitmesine memnun olurdu ama dönmesine de sevinirdi hep. Bu mutlu bir evliliğın tanımı değil miydi zaten?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hen zaman baskısı altındaydı –bir resimli çocuk kitabı için iki yeni çizim yapması gerekiyordu– ama pazartesi sabahını evin batı tarafında oturup biraz eskiz yaparak ama daha çok da Dolamore’ların evini görebileceği şekilde pencereden bakarak geçirdi.

Komşu evin garaj yolu boştu ve Hen, Matthew’nun arabasıyla öğretmenlik yaptığı Sussex Hall’a gittiğini varsaydı. Hen’in görmeyi umduğu şey, Mira’nın kendi arabasıyla –muhtemelen garajda tutulan ve o an için Hen’in görüş açısında olmayan bir arabayla– evden çıkıp çıkmadığını fark etmektir. Mira muhtemelen çoktan evden çıkmıştı, her ne kadar Hen sabah sekizden beri komşularını gözlüyor olsa da. Yine de Hen, Mira’nın arabasıyla gittiğini görebilirse o zaman evin boş olduğunu kesin bir şekilde bilirdi. Onların bahçesine gidip doğrudan mutfığa uzanan arka kapıyı kilitleyip kilitlemediklerine bakabilirdi. Ve eğer kilitlememişlerse... O zaman eve girip kupa bakardı, ne kadar sürerdi ki bu? En fazla otuz saniye. Belki de kupa 1953 yılına falan ait çıkardı ve o zaman Hen derin bir nefes alır, her şeyi unuturdu. Ama kupa Dustin Miller’ın dereceye girip Genç Olimpiyatçı olduğu yıla ait çıkarsa? Her iki durumda da Hen’in bunu kesin olarak bilmesi gerekiyordu.

Hen ayağa kalktı ve birkaç esneme hareketi yaptı. O sabırlı bir insan değildi, hiçbir zaman da olmamıştı, beklemek çok yorucuydu. Oraya gidip kapıyı çalsa ne olurdu? Kapıya cevap ve-

ren olmazsa ve ikinci bir arabaya dair bir iz göremezse o zaman evin kapılarını kontrol edebilirdi. Fakat ya Mira evdeydiyse? Hen ona ne söylerdi? Pekâlâ, onları akşam yemeğinde ağırladığı için teşekkür etmek amacıyla uğradığını söyleyebilirdi her zaman. Bu tuhaf bir şey olurdu ama tam olarak şüpheli bir hareket de olmazdı, öyle değil mi? Mira daha sonra akşam yemeğinde Matthew'ya şöyle diyecek değildi sonuçta: "Her şeye burnunu sokan yan komşusu kadın var ya... O gelip evimize zorla girmeye çalıştı ama ben evdeydim, bu yüzden de bize akşam yemeği konusunda teşekkür etmeyle ilgili zayıf bir hikâye anlatmak zorunda kaldı." Ayrıca Hen bundan daha iyi bir hikâye de bulabilirdi. Evlerini nasıl dekore ettiklerine bir kez daha bakmak için uğradığını söylese? Kendi eviyle ilgili fikir almaya çalıştığını söylese? Bu her açıdan daha iyi bir plandı. Eğer evdeyse bunu duyunca muhtemelen Mira'nın gururu okşanırdı ve Hen'e evi ikinci kez gezdirirdi. Hen evdeki her şeyle açıkça ilgilenirdi, dolayısıyla kupaya sıra geldiğinde doğrudan gidip kupanın üstündeki yazıyı okuması şüpheli görünmezdi.

Hen bunun iyi bir plan olduğuna karar vererek –ve artık Mira'nın aslında evde olmasını umarak– üstüne bir kot pantolonla uzun kollu bir gömlek geçirdi ve tekrar aşağı indi. Ön kapıya doğru ilerlerken Sirke'nin duvar dibinden fırladığını fark etti ve kalbi hızlandı. Lloyd'un kedisi –Hen kendisine yalnızca tahammül eden ama Lloyd'a bayılan Sirke'yi hep kocasının kedisi olarak düşünürdü– durdu ve Hen'e baktı.

"Ödümü patlattın, Sirke," dedi Hen ve kedi de acıklı bir şekilde miyavlayarak cevap verdi.

Hen kendini suçlu hissederek Sirke'nin mama kâsesini ve kum kabını kontrol etmek için bodruma indi, mama kâsesi boş, kum kabı ise doluydu. Hen duruma el koydu ve kuru mamayı kaba boşaltırken Sirke onun ayak bileklerine sürtündü.

Tekrar üst kata çıktığında, kedi onu böldüğü sırada ne yaptığını bir an için çıkaramadı ama sonra hatırladı. Derin bir nefes aldı, bunun akıllıca bir karar olup olmadığını tekrar düşündü ve ön kapıdan çıkıp komşunun evine doğru yürüdü.

Hen akşam yemeği için teşekkür niteliğinde bir hediye, bir poşet çörek ya da onun gibi bir şey getirmiş olmak için çok geç olduğuna karar vererek zili çaldı. Kapı açıldı ve işte karşısında gülümseyen Mira vardı.

“Merhaba, Hen,” dedi Mira.

“Mira, merhaba. Umarım böyle uğramamın bir sakıncası yoktur, aslında sana e-posta atacaktım ama sonra hemen yan evde oturan birine e-posta yollamanın çok gülünç olduğuna karar verdim. Bu yüzden de çıkıp geldim. Mûsait miydin?”

“Mûsaidim. Gelsene.” Mira kapıyı ardına kadar açtı. Üstünde yoga taytıyla yırtık pırtık bir New Hampshire Üniversitesi tişörtü vardı.

“Habersiz geldiğim için kusura bakma. Egzersiz mi yapıyordun?”

Mira üstüştetini ortaya sererek gülümsedi. “Ha, hayır! Valizimi hazırlıyordum. Bu öğleden sonra bir iş gezisine gidiyorum da...”

“Affedersin. Lütfen işine bak sen. Ben daha sonra tekrar gelirim.”

Hen geri gitmek üzereydi ama Mira ön kapıyı kapattı. “Endişelenme. Büyük ölçüde işim bitti, taksi de saat birden önce gelmez. Hiç sorun değil. Sana ne getirebilirim? Kahveye ne dersin?”

“Aslında Mira, evine tekrar göz atma umuduyla geldim. Şey... cumartesi gecesi sizden döndüğümüzde kendi evim gözüme çok sade geldi ve şimdi sürekli olarak dekorasyon fikirleri düşünüyorum, nereye mobilya koysam diye kafa yoruyorum. Ve temelde evlerimiz aynı olduğundan...”

“Anladım. Seve seve sana etrafı tekrar gösteririm. İzin verirken hemen yukarı çıkıp üzerimi değiştireyim ve canı sıkılmış kocalarımızın rahatsız edici bakışları altında olmadan sana evi güzelce gezdireyim.”

“Teşekkürler. Harika.”

“Kahve istemediğine emin misin? Halihazırda yapılmış durumda, mutfakta. Kendin alabilirsin.”

Mira arkasını dönüp zıplayarak merdivenlerden çıktı. Hen

habersiz geldiği için kendini suçlu hissetti, özellikle de –cumar-tesi gecesi çok şık giyinmiş olan– Mira’nın muhtemelen günlük kıyafetlerle görünmekten nefret eden kadınlardan biri olduğunu tahmin ettiğinden. Ama Hen bir görev üstünde olduğunu kendine hatırlattı. Mutfağa girdi. Kahve güzel kokuyordu ve kahve demliğinin yanında temiz bir kupa vardı, kendisine bir bardak kahve koydu. Bu bir çeşit aromalı, fındıklı veya vanilyalı kahveydi, Hen’in kendisinin hiçbir zaman almayacağı ama bir başkasının evinde olduğu zaman içmekten keyif aldığı türden bir şey. Granit tezgâha yaslandı ve temiz, şık mutfağa baktı. Bu katalogdaki bir mutfağa bakmak gibiydi, her şey o dönemin mutfak modasıyla tam bir uyum içindeydi. Bir tür mantar altlıklı yer döşemeleri, metro tipi klasik fayanslar, sade beyaz dolaplar ve paslanmaz çelik aletler vardı. Hen’in evindeki mutfakta ise süslü, rustik dolaplar ve muhtemelen bir zamanlar beyaz olan ama artık hardal sarısı buzdolabıyla uyumlu hale gelen müşamba yer döşemeleri vardı. Hen aslında nostaljik buzdolabını seviyor ama geri kalanından nefret ediyordu. Yine de eğer bir değişiklik yapacak olsa Mira’nın mutfağındakinden daha heyecan verici bir şey yapardı.

“Ah güzel. Kahve almışsın.” Mira mutfağa girdi. Üstünü tam olarak değiştirmemişti, gömüğünün üstüne yine New Hampshire Üniversitesi logolu bir svetsört giymişti. Ev soğuk değildi ve Hen hızla Mira’nın mazbut davrandığını, sadece bedenini çok ortaya çıkaran eski püskü tişörtün üstüne bir şey giydiğine karar verdi.

“Aldım. Çok lezzetli. Nereye gidiyorsun?”

Mira kısa bir an için duraksadı ve sonra “Charlotte, North Carolina,” dedi.

“Ah,” dedi Hen, tam olarak orasıyla ilgili söyleyecek bir şey bulamayarak.

“Az kalsın nereye gideceğimi unutuyordum, bilirsin ya. Hep aynı. Havaalanının yakınında bir Marriott Oteli’nde kalıyorum, hemen bir Chili’s veya Outback şubesinin yanında.”

“Bundan hoşlanmıyor musun?”

“Hayır, bayılıyorum. Sadece... cazibeli değil. İnsanlara iş için

çok seyahat ettiğini söylüyorsun, onlar da senin jetle uçtuğunu, lüks bir hayat yaşadığını sanıyorlar.”

“Bana daha önce anlatmıştın, biliyorum ama sen... eğitsel yazılım satıyordun, öyle değil mi?”

“Daha çok okul sistemleri. Charlotte en büyük müşterilerimden biri. Oraya çok gidiyorum.”

“Matthew bunu umursamıyor mu?”

“Çok fazla seyahate çıkmamı mı? Umursadığını söylüyor ama kim bilir? Tersi olsaydı bundan nefret ederdim. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum ve onun bunu umursadığını sanmıyorum.”

“Yani yolunda gidiyor,” diye belirtti Hen, kahve kupasını elinden bırakırken.

“Yeniden evi gezelim mi? Üst katı görmek ister misin?”

“Tabii,” dedi Hen. “Eğer rahatsızlık vermiyorsam.”

Evi öyle yavaş bir şekilde gezdiler ki, Mira'nın her tasarım kararı üstünde konuşabilmekten keyif aldığı çok açıktı ve Hen, Matthew'nun çalışma odasına hiç gidemeyeceklerinden endişe etmeye başladı. Üst katta ebeveyn yatak odasına baktılar, burada Mira “Bence yatağı nereye koyduğun gerçekten önemli. Yatak odalarımızın sabahları aldığı ışığı fark ettin mi?” diye sordu.

Hen fark ettiğini söyledi, gerçekten de fark etmişti ama sadece bu ışık onu olur olmaz bir saatte uyandırdığı için.

Ardından misafir yatak odasına baktılar; ikiz yatak ve duvarda asılı olan ve Hen'e Hint işi gibi görünen bir örtü vardı burada, daha sonra üst kattaki üçüncü odaya girdiler; evin ön tarafına bakan, eğimli tavana sahip bir odaydı bu. Duvarlar parlak, sıcak bir sarıya boyalıydı. Bir masanın üstünde dikiş makinesi ve birkaç kumaş yığını vardı.

“El işi odam ama açıkçası burayı hiç kullanmıyorum,” dedi Mira. “Çocuk odası olacaktı ama...”

“Çocuk sahibi olmaya çalıştınız mı?” diye sordu Hen.

“Çalıştık. Yaklaşık üç yıl boyunca. Ama olmadı işte ve artık kabullendik. Çocuk sahibi olmamak, hayatı daha kolay hale getiriyor, sence de öyle değil mi?”

“Bence de. Kesinlikle daha kolay.”

“Yani çocuk sahibi olmak da kötü değil tabii... Siz planlıyor musunuz?”

“Hayır, gündemde değil.”

“Bunun nedenini sorabilir miyim?” dedi Mira.

Hen bu soruya şaşırdı ama gıcık olmadı. “Sağlık sorunlarım var—” diye söze başladı.

“Ah, işinize karışmak istemedim.”

“Hayır, karışmadın. Ben... depresyondan mustaribim ve açıkçası ilacımı bırakmayı istemiyorum sadece ama hamile kalırsam bunu yapmam gerekir. Ayrıca beynimi bir sonraki nesle aktarmak istediğimden de emin değilim.” Hen buna gülmesinin sorun olmayacağını Mira’ya hissettirmek için güldü.

“Çok şaşırdım,” dedi Mira. “Gerçekten mutlu bir insan gibi görünüyorsun.”

“Şu sıralar gerçekten iyi gidiyorum,” dedi Hen, bir yandan da şöyle düşünüyordu. *Her zaman olduğu gibi mutlu bir insanım. Ama bu benim kişiliğim sadece ve bunun belirli aralıklarla ve çok ikna edici bir şekilde bana değersiz bir insan olduğumu ve yaşama-ya hakkım olmadığını söyleyen hastalıklı beynimle bir ilgisi yok.*

Sonra Mira, “Çok yakın olduğum büyükbabam da bunalımlıydı,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Hen. Akıl hastahğı konusunda insanlara karşı hep açık olma kararının bir sonucu olarak diğer insanların da her zaman bu konuda önemsizden trajiğe göre değişiklik gösteren, kendilerine ait bir hikâyeleri olduğunu öğreniyordu.

“Ben on dört yaşındayken intihar etti.”

“Ah, hayır. Üzgünüm, Mira.”

“Uzun zaman önceydi. Kendime onun hasta olduğunu ve bu hastalığın onu öldürdüğünü söylüyorum.”

“Bu iyi bir yaklaşım,” dedi Hen ve Mira’ya ısındığını fark etti. Çoğu zaman sadece bir şekilde acı çekmiş insanlara ilgi duymak, Hen’in bir alışkanlığıydı ve bu gurur duyduğu bir alışkanlık değildi.

Aşağı inip tekrar mutfağa baktılar, Hen her şeyle ilgili bir sürü soru sorduğundan emin oldu, böylece Matthew’nun çalış-

ma odasına gittiklerinde adamın şömine rafına koyduğu şeylerle fazla ilgiliymiş gibi görünmeyecekti. Mutfaktan çıktıktan ve kısa bir süre için yemek odasında duraksadıktan sonra Hen doğrudan evin arka tarafındaki çalışma odasına geçmeyi umuyordu ama önce oturma odasına gittiler, Mira alan açmak için antreye kadar duvarı yıktırdıklarını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Sonunda sıra çalışma odasına geldiğinde Mira, "Burada hiçbir şeyin benimle ilgisi yok tabii ki. Burası Matthew'nun alanı."

"Masanın ne kadar büyük olduğunu görmek isterim çünkü bizim de bir tane almaya ihtiyacımız var."

Odaya girdiler ve Hen burasının evin geri kalan odalarından ne kadar farklı olduğuna bir kez daha hayret etti. Gözleri doğrudan şömine rafına gitti ve eskrim kupasının artık orada olmadığını hemen fark etti. Onun yerinde üstünde yazıların bulunduğu, düz, takoz gibi olan ve bir altlığa yapıştırılmış bir taş vardı. Hen ona dik dik bakmamaya çalıştı ve kupanın yerinin değişip değişmediğini anlamak için bakışlarını odada gezdirdi.

"Masa için şerit metre getirmemi ister misin?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Hen, Mira'nın üst kata giderken çıkardığı ayak seslerini dinledi, muhtemelen el işi odasına gidiyordu kadın. Hen, daha önceden kupanın durduğu yere yaklaştı. Kısa bir an için yemek buluşmasının olduğu gece kafasının karışmış olma ihtimalini, bu kupayı başka bir yerde görüp görmediğini değerlendirdi ama hayır, Hen kupanın orada olduğundan, şömine rafının ortasında durduğundan emindi. Ve kupa yerinden kaldırılmıştı.

Matthew o kupayı kaldırmıştı çünkü Hen'in ona baktığını görmüştü. Hen'in bildiğini biliyordu.

Ve artık Hen, Matthew'nun eski öğrencisini öldürdüğünden emindi. O eskrim kupasının üstünde Dustin Miller'ın isminin olduğundan emin olduğu kadar emindi bundan.

"Buldum," dedi Mira, elinde şerit metreyle odaya geri gelirken. Sarı çelik metreyi çekip uzattı ve sonra şerit metre bir anda geri kapandı. Mira ve Hen zıpladılar ve sonra da güldüler. Birlikte masayı ölçtüler.

ALTINCI BÖLÜM

Matthew akşam yemeği için kendi sevdiği şekilde domuz pirzolası hazırladı: Üstüne biraz tuz ve toz biber serpip ardından tereyağıyla dökme demir tavada pişirdi. Yanında haşlanmış patatesler ve buharda pişmiş brokoli. Domuz pirzolasının tam üstüne de silme bir kaşık dolusu elma püresi koydu.

Yemeği bir bardak süt eşliğinde yerel haberleri izlerken yedi. Eyaletin batı tarafındaki bir başka özel okul, yedi eski öğretmenin 1980'li yıllarda öğrencileri cinsel açıdan istismar ettiklerini yeni kabul etmişti. Matthew'nun bildiği kadıyla Sussex Hall hiçbir zaman böyle bir öğretmeni işe almamıştı. Birinci sınıfların İngilizce öğretmeni olan William Roth'la ilgili bir skandal vardı, adam son sınıf öğrencisi kızlardan biriyle romantik bir ilişki yaşamaya başladıktan sonra işi bırakmıştı. Bu Sussex Hall'a kız öğrencilerin kabul edilmeye başlanmasından sadece birkaç yıl sonra yaşanmıştı ve eski öğretmenlerin pek çoğu bu olaydan William'm kendini kontrol etme konusundaki beceriksizliğini değil, *bu* gerçeği sorumlu tutmuşlardı. Ama sonunda iş tatlıya bağlanmıştı. William Roth okuldan ayrılmış, hiçbir zaman resmi olarak şikâyetle bulunmamış olan Maggie Allen da sınıf birincisi olarak mezun olmuştu.

Yemekten sonra Matthew'nun kardeşi Richard geldi. Matthew ona Mira'nın şehir dışında olduğunu ve Richard'ın da onun yokluğundan faydalandığını söyledi. Bir zamanlar arada sırada da olsa Richard ve Mira aynı odada bulunabiliyorlardı ama o günler geride kalmıştı.

“Benimle içsene,” dedi Richard, Matthew ona babalarının eskiden sevdiği içkiden; koca bir kadehte viski ve koladan koyarken.

“Hayır, teşekkürler,” diye cevapladı Matthew.

İkisi Matthew’nun çalışma odasında oturdular. Matthew bunun mantıklı olmadığını biliyordu ama Richard’ı, Mira’nın tasarladığı odalardan birinde değil de kendi çalışma odasında ağırladığında sanki Mira’nın güvenini daha az kötüye kullanıyormuş gibi hissediyordu.

“Geçen hafta seni düşünüyordum,” dedi Richard.

“Ah, öyle mi?”

Richard öne doğru eğildi ve elini saçında gezdirdi. Richard’ın alnındaki saç çizgisi v şeklindeydi, her ne kadar babalarınkinden farklı olarak Richard’m saçları birkaç gündür yıkanmamış gibi görünse de babalarıyla arasındaki bir başka benzerlikti bu da.

“Arabayla şeyden geçiyordum... Merrimack Bulvarı’ndan ve yaklaşık beş dakika dört yol ağzında beklemek zorunda kaldım çünkü senin öğrencilerin sürü halinde ağır ağır koşuyorlardı. Aman Tanrım, Mattie. O neydi öyle, kızlar kır koşusu takımı mı?”

“Bilmem. Üstlerinde üniforma var mıydı?”

“Yeşildi sizinki, değil mi? Yarısının üstünde şu dar, kısa şortlardan vardı. Buna nasıl dayanıyorsun? Tanrım, bedenlerini o şekilde sergilemeleri... Oracıkta kalp krizi geçireceğim sandım.”

“Onlara o açıdan bakmıyorum. Onlar benim öğrencilerim ve ayrıca çocuklar.”

“Kesinlikle. Genç kızlarda fazla kilonun bile ne kadar çekici durduğu fark ettin mi? Yani bunu nasıl beceriyorlar ki?”

Matthew kısa bir süreliğine konuyu değiştirebildi ve çocukluklarından, anne ve babalarından söz ettiler. Matthew’nun Richard’ı hâlâ hayatında tutmasının tek nedeni buydu; ikisi birlikte eski günlerden konuşabiliyorlardı. Paylaştıkları ortak bir geçmiş vardı; sefil anne babalarıyla geçen sefil bir geçmiş ve bu yüzden de birbirlerine bağlılardı. Matthew, Mira’yla ilk çıkmaya başladığında ona babasının annesine gösterdiği çok yönlü zalimliği açıklamaya çalışmıştı ama hiçbir zaman onun anlayabileceği

şekilde yapamamıştı bunu. Babası çok yavaş bir şekilde annesinin kendisine olan saygısını ve güvenini lime lime etmiş ve onu sadece belli belirsiz bir şekilde insana benzeyen bir şey haline dönüştürmüştü. Porter Dolamore'un bir yeteneği vardı; usta bir işkenceciydi, o kadar sabırlıydı ki her gün kurbanının etinden küçük bir parça koparıp onu hayatta ve acı çeker halde tutabiliyordu. Natalia Dolamore hayatta kalabilmek için yapabileceği tek şeyi yaptı. Her zaman Porter'ın onun olduğunu düşündüğü kadına dönüştü ve kasabadaki evli erkeklerin yarısıyla yattı. Kadın bu şekilde intikamını aldı ama bu ona da zarar verdi. Porter elli yaşında öldükten sonra o artık başka bir kadındı. Sessiz ve suratsızdı, nadiren evden çıkardı. Kocasını öldükten üç yıl sonra da öldü.

Birincinin ardından Richard üç kadeh daha içti ama Matthew sonuncuya viskiden çok kola koymaya özen gösterdi. Richard'ın gitmesini istiyordu. Bütün gece onun varlığına tahammül edebilmesi imkânsızdı.

Richard gitmeden önce, "Yeni komşunu gördüm," diyerek Matthew'yu şaşırttı.

"İki yeni komşum var, Lloyd ve Henrietta. Evliler."

"Lloyd'u görmedim, Henrietta'yı gördüm."

"Kendisine 'Hen' denmesini tercih ediyor."

"Önerilere açık gibi görünüyor," dedi Richard, üstdudağına dokunmak için dilini çıkarırken.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Matthew. Richard'ın cevabını gerçekten merak ediyordu çünkü bunun nereden çıktığını anlamak istiyordu. Babaları gibi Richard da görüş alanına giren her kadını cinsel obje, bir et parçası olarak görürdü. Richard'la babaları arasındaki fark, babaları arada gerçekten avını yakalardı. Richard söz konusu olduğunda ise Matthew bunun sadece lafta olduğuna inanıyordu. Gerçekten bir kadına dokunma fırsatı olsa Richard'ın ne yapması gerektiğini bileceğini bile sanmıyordu.

"Anlayabiliyorsun işte," dedi Richard. "Giydiği kıyafetlere bak."

“Onu ne zaman gördün ki?”

“Birkaç hafta önce geldiğimde. Ön tarafta, bacaklarını ve randanın parmaklıklarına dayamış oturuyordu. Eteğinin altını, kalçalarını görebiliyordum. Benim baktığımı gördü ve yerinden kımıldamadı bile. Ânında verirdi, sana söyleyeyim.”

“Bence bu konuda yanılıyorsun,” dedi Matthew. “Ve bence artık gitmen gerekiyor. Yatma vaktim geldi.”

“Gücendin mi?”

“Hayır gücenmedim, Richard, ama tam babam gibi konuştun.”

“O, kadınlardan anlardı.”

“Ve sen de kadınlardan anladığımı mı düşünüyorsun? Mutlu bir evliliği olan benim. Bunu ne sen söyleyebilirsin ne de babam söyleyebilirdi.”

“Sakin ol, Matthew. Sadece konuşuyorum işte. Bu kadar ciddiye alma. Komşun için söylediğim hariç. Onu ciddiye al. O bela o-la-cak.” Son kelimedede sesini yükseltti, heceler arasında boşluk vererek. Midesi bulanmaya başlayan Matthew, Richard’ı gönderdi.

Ertesi gün hâlâ kardeşiyle geçirdiği zamandan dolayı kendisini tatsız hisseden Matthew, en sevdiği ders olan Soğuk Savaş konulu son sınıf seminer dersinde öğrencilerden biriyle rahatsız edici bir an yaşadı. Öğle yemeğinden sonra öğrenciler sınıfa geldiler. Matthew hindili ve peynirli sandviçini bitirmiş ve daire olabilecekleri şekilde sıraları düzenlemişti. Seminer dersinde sadece sekiz öğrenci vardı ve bu öğrenciler dönemin başında o derste üstünde çalışacakları konuyu seçmişlerdi, ayrıca Matthew onlara pek çok konuda sunum yaptırmıştı. O gün Yalta Konferansı üstüne konuşuyorlardı ve muhtemelen bu yılın son sınıfının en parlak kız öğrencisi olan Hilary Margolis tartışmayı yönlendiriyordu. Matthew hemen onun karşısında oturuyordu ve Hilary konuşurken gergin bir şekilde sıranın altında bacaklarını açıp kapatıyordu ve Matthew istemeden onun koyu yeşil eteğinin altından kalçalarının iç kısmını ve beyaz iç çamaşırını bir an için gördü. Bu Matthew’nun her gün gördüğü bir şeydi –okuldaki

kızlar bazen genç bedenlerinin ve kıyafetlerinin bu bedenleri örümekteki yetersizliğinin farkında değillermiş gibi duruyorlardı- ama her nedense bunu Richard'ın ziyaretinden hemen sonra görmek Matthew'nun bu konuda farklı bir şekilde düşünmesine yol açmıştı. Kafasında Richard'ın sesini duydu -kız istekli- ve çok kısa bir anlığına da olsa Hilary'nin kalçalarının ne kadar yumuşak olduğunu hayal etti. Kanın göğsünden boynuna doğru çıktığını hissetti ve Justin Knudsen'in onu biraz endişeli bir ifadeyle izlediğini yakaladı.

Günün sonunda Matthew okulun park yerinde kendi Fiat marka arabasının içinde oturdu. Öğrencisine o açıdan bakmasına ve aklından böyle düşünceler geçmesine neden olduğu için Richard'ı suçladı. Onu bir önceki gece hiç ağırlamamalıydı. Kardeşi olması birlikte vakit geçirmeleri gerektiği anlamına gelmiyordu. Hiç ortak noktaları yoktu.

Matthew sakinleşmeye çalışırken akşam yemeği için ne pişirebileceğini düşündü ve arabayla balık pazarına gidip morina balığının orta kısmından güzel bir parça almaya ve ardından da markete gidip sos için Ritz krakerlerinden edinmeye karar verdi. Bu onun en sevdiği balık pişirme yöntemiymiş ama baharatlı Uzak Doğu soslu somonu tercih eden Mira bunu pek sevmiyordu.

Matthew arabayı çalıştırdı, tam da bu sırada Michelle Brine kendi arabasına gitmek için asfalt yoldan karşıya geçmek üzereydi. Kadın, Fiat motorun çalıştığını duyup kafasını çevirdi ve Matthew'ya gülümseyip onun yanına geldi.

Matthew arabanın camını açtı.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi kadın. "Dün anayasanın temelleri üstüne resmen tam bir konferans verdim. Uyuyacaklarını düşündüm ama bence fena değildi. Bugün onlara kendi sahte anayasalarını yaptırdım ve harika gitti. Gerçekten ilgili görünüyorlardı."

"Sevindim."

"Ve Ben Gimbel'i susturmak için senin verdiğin tavsiyeyi uyguladım, bu gerçekten işe yaradı."

"Hangi tavsiye?"

“Çocuk konuşuyordu ve ona sessiz olmasını söylemek yerine sadece konuşmayı bırakıp ona dik dik baktım. Sınıfın geri kalanı onu eleştirdi. Her zamankinden farklıydı.” Ilık esinti Michelle’in uzun saçının bir kısmını araba penceresinden içeri soktu. Michelle saçlarını toplayıp yeniden kafasının arkasına tutturdu.

“Peki ya Scott?”

“Ah Tanrım. Aynen devam. Onu telefonunu benden saklamakla suçladım, o da bana yeni şifresini verdi, eskisini değiştirmesinin tek nedeni kafede ‘şüpheli görünen birtakım çocukların’ –elleriyle havada tırmak işareti yaptı kadın– telefon şifresini girerken onu izlemesiymiş. Ardından telefonunu bana uzattı ve bakmak istediğim bir şey varsa bakmamı söyledi ama bu onun konserinden yirmi dört saat sonraydı, dolayısıyla silmek istediği bir şeyi çoktan silebilmiştir.”

“Gerçekten onun seni aldattığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki de. Muhtemelen.” Matthew kadının gözlerinin dolduğunu fark etti.

“Eğer bunu yapıyorsa seni hak etmiyor demektir.”

“Biliyorum, biliyorum. Bak, geç kalmanı istemem... Muhtemelen gitmelisin.”

“Sorun değil. Mira yine şehir dışında. Bu hafta yalnızım.”

“Ah.” Michelle’in hafiften yüzü kızardı. Matthew bazen Michelle’in gizliden gizliye ona âşık olup olmadığını merak ederdi.

“Yine de gitmem gerekiyor,” dedi Matthew. “Akşam yemeği pişirilecek, dersler planlanacak, arka arkaya televizyon programları izlenecek.”

Michelle güldü, ona hangi televizyon programlarını izlediğini sormaya başladı, ardından kendini durdurup geri çekildi. “Michelle, gevezelik etmeyi bırak,” dedi kendine, hâlâ gülerek. “İyi akşamlar, Matthew. Teşekkürler tekrar.”

Güneş batmak üzereyken arabayla eve doğru gittiği sırada Matthew en azından komşusu Hen ve onun eskrim kupasını gördüğündeki bakışı dışında bir şey düşünebildiği için rahatlamıştı. O sırada Matthew, Michelle’in sevgilisi Scott’ı ve onun

gerçekten Michelle'i aldattığının çok açık olduğunu düşünüyordu. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, dedi kendi kendine. Nedensiz yere telefonunun şifresini değiştirmezsin. Matthew aslında Scott'la hiç karşılaşmamıştı ama Michelle'in Facebook sayfasında onun fotoğraflarını görmüştü. Soluk benizli, jilet gibi sivri burunlu ve kızıl sakallı bir adamdı. Matthew yanlış hatırlamıyorsa gördüğü fotoğraflardan birinde Scott kendi müzik grubu C-Beams'in reklamını yaptığı bir tişört giyyordu. Scott'ın aldatan bir adam olduğunu doğrulamak ne kadar zor olabilirdi ki? Ve ardından Michelle'i bu pislikten kurtarmak ne kadar zor olabilirdi peki? Bunun düşüncesi bile Matthew'yu heyecanlandırdı. Vücudundaki adrenalini hissedebiliyordu ve radyoda çalan şarkının davul sesine, direksiyonun üstüne vurarak eşlik etmeye başladı. Bugüne kadar fazlasıyla uzun bir süredir geçmişte yaşamıştı ve artık yeni bir anı yaratmanın zamanıydı. Scott zaman harcamaya değer bir aday olabilirdi.

Eve varınca kendisine akşam yemeği hazırladı, aptalca bir şekilde balığı ızgarada biraz fazla uzun tuttu ve bu yüzden de Ritz krakerli sos biraz karardı. Ama yine de lezzetliydi, Matthew yemeğini televizyon karşısında yemek yerine, çalışma odasında C-Beams'in internet sitesinde paylaşılmış videoları izleyerek yedi. Müzik grubunun etkinlikler sayfasında perşembe akşamı Owl's Head Bar'ında çıkacakları yazıyordu, bu bar Matthew'nun evine hemen hemen yürüme mesafesindeydi ve Matthew kendine Michelle'in oraya gitmediğinden emin olabilirse kendisinin gidip Scott'a bakacağına, ne görebiliyorsa göreceğini söyledi.

Düzenleme
Ny.ozlem

YEDİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonranın son saatleriydi, Hen için günün en kötü zamanı; enerjisinin düştüğü, kendisiyle ne yapacağını bilmediği ve yaratıcılığının dibe vurduğu bir zamandı. Akşam yemeğini düşünmek için çok erkendi, kitap okusa uykuya dalar ve fazla uyursa da akşamın geri kalanı boyunca kendisini sinirli, kafası karışık hissederdi. Ama bugün evin içinde yürüyüp duruyor ve komşusuyla ilgili ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Yapabileceği şeylerden biri, Cambridge polisini arayıp onlara ne gördüğünü söylemekti. Bu kulağa çılgınca gelebilirdi ama ya Matthew Dolamore halihazırda bir şüpheliydiyse? Ya Hen'in eskrim kupasını görmüş olması polisi daha derin bir araştırma yapmaya itecektiye, onların arama izni çıkarmalarına olanak verecektiye? Kimbilir, belki de olay yerinde fiziksel kanıt –belki DNA– vardı ve bu da onun suçlu bulunmasını sağlardı.

Hen, Cambridge Emniyet Müdürlüğü'nün numarasına bakacak kadar ileri gitti ama bir türlü kendini aramaya ikna edemedi. Elinde yeteri kadar şey yoktu.

Hen'in telefonu titredi. Lloyd ona banliyö treninde olduğuna dair mesaj atmıştı, bu da bir saate evde olacağı anlamına geliyordu. Eskiz defteriyle oturma odasına gitti, boş bir sayfa açtı, gözlerini otuz saniyeliğine kapattı ve tam olarak hatırladığı şekliyle eskrim kupasını çizdi, o kupanın üstünde görmüş olduğundan emin olduğu kelimeleri bile yazdı. EPE ÜÇÜNCÜLÜĞÜ. GENÇLİK OLİMPİYATLARI. Ardından çizimine baktı. Ona doğru gel-

di: Daire şeklindeki bir kaidenin üstünde atlayan bir eskrimci. Gidip dizüstü bilgisayarını aldı ve onu kanepeye getirdi. Arama motoruna “Gençlik Olimpiyatları eskrim kupası” yazdı. Arama sonucunda çıkan görseller cesaret kırıcıydı; her şeyden önce çok fazla sonuç yoktu, ikincisi de gösterilen kupalardan bazıları klasik bir kupa şeklindeydi. Ama bir fotoğraf Hen’in dikkatini çekti; yüzü sevinçle parlayan genç bir kız, elinde Hen’in Matthew’nun şömüne rafında gördüğüne çok benzer bir kupayla kameraya poz vermişti. Fotoğraf yerel bir haber sitesindendi, sekiz yıl öncesindeki bir haberle birlikte duruyordu: “Lubbock Lisesi İkinci Sınıf Öğrencisi Gençlik Olimpiyatları’nda Eskrim Dalında Birinci Oldu.” Hen fotoğrafı büyüttü ama kaidenin üstündeki herhangi bir yazıyı görmesine imkân vermeyecek kadar çok piksel piksel oldu fotoğraf. Ancak yine de bu fotoğraf, komşularında gördüğü kupanın aynı etkinlikten geldiğine onu ikna etti.

Lloyd eve geldiğinde Hen irkildi. Sanki Lloyd yolda olduğuna dair mesajı daha yeni yollamış gibi gelmişti.

Lloyd buzdolabından kendisine bir Lagunitas alıp onu en sevdiği bira bardaklarından birine boşalttı ve Hen’in karşısındaki koltuğa kuruldu. “Günün nasıl geçti?” diye sordu.

“İyi. Biraz çalıştım, yürüyüşe çıktım.”

“Stüdyoya gittin mi?”

“Gitmedim ama yarın gideceğim.” Hen, Lloyd’a komşuların evine gittiğini ve odaları tekrar dolaştığını söylemek istemediğini fark edince şaşırdı. Bu onun endişelenmesine neden olurdu sadece.

“Senin günün nasıl geçti?” diye sordu Hen.

“Sıradan,” dedi Lloyd ve ardından gıcık bir müşterinin yaptıklarını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya koyuldu. Lloyd halkla ilişkiler alanında çalışıyordu. “Günahlarıma karşılık yapıyorum bu işi,” derdi Lloyd ne zaman biri ona ne iş yaptığını sorsa; Hen hiçbir zaman Lloyd’un bununla ne kastettiğini anlamazdı, özellikle de Lloyd işine bayıldığı için. Yakın bir zamanda terfi ettirilip küçük şirketin sosyal medya pazarlaması bölümünün başına getirilmiş ve en büyük müşterilerini almıştı; Boston’ın hemen

dışında bulunan ve ülke çapında iş yapmak üzere olan, gayretli küçük bir bira fabrikasıydı bu.

“Dışarıda yemek ister misin?” diye sordu Lloyd birasını bitirdikten sonra.

“Dünden kalan yemeklerimiz de var.”

“Neydi onlar, bir hatırlatsana?”

“Kırmızı biber ve mısır ekmeği.”

“Ah doğru. Sana bağlı. İki türlü de bana uyar.”

Ilık bir akşamdı ve kendilerini West Dartford’ın merkezine uzanan yolda yürürken buldular. Burada bir bağımsız kilise, bir mahalle bakkalı, kahvaltı ve öğle yemeklerinde açık olan bir kafe, yemek servisi bulunan ve arada canlı müzik olan Owl’s Head adında bir bar vardı. Owl’s Head’in barında boş tabureler vardı ve Hen ile Lloyd birer bira aldılar. Lloyd bir vejetaryen burger ısmarladı ve Hen de bir kâse deniz tarağı çorbası söyledi. Uzun boylu, düşük omuzlu ve palabıyıklı bir adam olan barmen, bir önceki seferden isimlerini hatırladı. Hatta Lloyd’un müşteri temsilciliğini yaptığı küçük bira fabrikasının ismini bile hatırladı ve internet sitelerine baktığını söyledi. Yemek geldi ve beyzbol maçı başladı – Red Sox, o sırada eşit puanda olduğu Orioles’le oynuyordu ve sezonun sona ermesine beş maç kalmıştı. Hen küçük bara göz gezdirdi, barın olduğundan daha eski gibi gösterildiğini düşündü ama tuğla duvarlar, cilalı ahşaptan musluk kol-ları ve hatta biri barın en sonunda yer alan iki tane doldurulmuş baykuşla burası yine de samimi, rahat bir yerdi. Buraya bundan sonra kaç kez geleceğini merak etti ve bu düşünce onun bir anda minnetle dolmasına yol açtı. Hayatı iyiydi. Güneşe karşı durmak için bozuk havayı ve şiddetli yağmuru atlatırdı. Bu his, onun Lloyd’a, “Bir şey itiraf edeceğim,” demesine neden oldu.

“Eyvah,” dedi Lloyd ama gözünü maçtan ayırmadı.

“Komşularımız Matthew ve Mira’nın evinde tuhaf davrandığımı söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Ne zaman tuhaf davranıyordun?”

“Ev turunun sonunda, Matthew’nun çalışma odasına baktığımız sırada.”

Lloyd kafasını çevirip Hen'e baktı. "Hatırlıyorum. Bayılacakmış gibi duruyordun."

"Çünkü bir şey gördüm. Şömine rafındaki eskrim kupasını sorduğumu hatırlıyor musun?"

"Eh işte."

"Dustin Miller'ı hatırlıyor musun peki?"

Lloyd birasından bir yudum aldı. "Tabii ki."

"Bu hemen rapor edilmemişti ama daha sonra polis Dustin Miller'ın öldürüldüğü gece evinden kaybolan şeylerden birinin bir eskrim kupası olduğunu ortaya çıkardı."

"Hı-hı."

"Peki Dustin Miller'ın hangi liseye gittiğini hatırlıyor musun?"

"Sussex Hall'a mı gitmiş?"

"Evet."

"Bilmiyorum, Hen. Bu abartı olur."

"Ama bilmiyorsun ki..."

"Sen komşumuz Matthew'nun Dustin Miller'ı öldürüp onun eskrim kupasını aldığını, sonra da onu çalışma odasındaki şömine rafına koyduğunu mu düşünüyorsun?"

"O, Gençlik Olimpiyatları eskrim kupasıydı –üstünde öyle yazıyordu ve Dustin Miller da oradan kupa almıştı. Ayrıca bir şey daha var– bitirmeme izin ver. Dustin Miller, Sussex Hall'dayken cinsel saldırıyla suçlanıyordu. Ya Matthew, bir şekilde Dustin'in suçlu olduğunu biliyorsa veya bundan şüphelendiyse? Bu ona eski öğrencisini öldürmek için bir neden verir."

"Pek öyle değil," dedi Lloyd, taburesini döndürüp doğrudan Hen'le yüz yüze gelerek. Lloyd sesini alçalttı. "Matthew, Dustin'in cinsel saldırı suçundan yırtmış olduğunu düşünse bile bu onun Dustin'i öldüreceği anlamına gelmez. Ayrıca kupayı niçin almış, anı olarak mı?"

"Ben sadece bu da bir olasılık diyorum."

"Bu çok büyük bir tesadüf olurdu."

"Neden büyük bir tesadüf olsun ki? Biri Dustin Miller'ı öldürdü sonuçta."

“Hayır, bizim kurbanla aynı sokakta oturup sonra da katille aynı sokağa taşınmamız büyük bir tesadüf olurdu.”

“Evet, bu bir tesadüf.”

İkisi de bir süre sessiz kaldılar. Red Sox maçının yağmur nedeniyle gecikmeli başlayacağı duyurulmuştu ve saha görevlileri oyun alanına branda çekiyorlardı. Hen içgüdüsel olarak barın geniş ön pencerelerine baktı, West Darford’da da yağmur yağmaya başladı mı acaba diye.

“Açık olmak gerekirse,” dedi Lloyd, “Şu an komşumuzun Dustin Miller’ı öldürüp öldürmediğini merak etmekten çok ben senin için endişeleniyorum.”

“Ben iyiyim. Gerçekten.”

“En son Dustin Miller’a kafayı taktığın zaman iyi değildin.”

“Hayır, iyi değildim ama bu farklı. Ayrıca kupaya baktığım sırada Matthew’nun gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bildiğimi biliyor gibiydi.”

“Harika.”

“Başka bir şey daha var,” dedi Hen.

“Tamam.”

“Bugün onların evine gittim ve Mira evdeydi. Ona dekorasyon konusunda fikir edinmek için etrafa tekrar bakıp bakamayacağımı sordum.”

“Cidden mi?”

“Bu tamamen yalan değildi. Evlerini de tekrar görmek istedim, her ne kadar asıl istediğim şey kupayı görmek olsa da.”

“Mira seni içeri aldı mı?”

“Aldı. Beni gördüğüne gerçekten çok sevindi.”

“Sen de kupayı tekrar gördün ve onun üstünde Dustin Miller’ın ismi vardı.”

“Tam olarak değil. *Gitmişti*, Lloyd. Matthew onun yerini değiştirmişti veya ondan kurtulmuştu, her iki durumda da bunu ona baktığımı gördüğü için yaptı. Paranoyak veya takıntılı değilim, ayrıca kendimi manik de hissetmiyorum ama bunu biliyorum. Komşumuz Dustin Miller’ı öldürdü.”

Lloyd bir an için sessiz kaldı, durup düşündüğü çok açık-

tı. Hen onun zihninin nasıl işlediğini biliyordu ve onun Hen'in az önce söylediği her şeyi gözden geçirdiğinin farkındaydı ve ayrıca onun her zaman yaptığı gibi Hen'in zihinsel durumunu da değerlendirdiğini biliyordu. Lloyd'un birlikte olan dünyalarını, evliliklerini böyle ilerlettiğini biliyordu. Hen onu seviyordu ve Lloyd Harding yanında olmasa hayatının çok daha kötü olacağına tüm kalbiyle inanıyordu. Ama aynı zamanda bakımı konusunda ona bel bağladığı onca seferden sonra Lloyd artık ona fazla yumuşak davranıyordu. Bu Cambridge'de yaşadıkları sıradaki son nöbetinden beri böyleydi. Lloyd sürekli onun ruh halini kontrol ediyor, yediklerini ve içtiklerini izliyor, uykusunun düzenli olduğundan emin oluyordu. Hen bunun için ona minnettardı –ve bunun için onun ayrıca seviyordu– ama bazen Lloyd'un tamştıkları zamanki halini özlüyordu; ikisi de Somerville'deki Winter Hill'de bulunan altı odalı bir evin kiralık oda ilanına cevap vermişlerdi. İkisi de üniversiteden yeni mezundu, Hen, Lesley Üniversitesi'nde bir sanat terapisi programına başlıyordu –bu programı bitirmedi– ve Lloyd da barmenlikten para kazanıp bir devlet televizyonunda ücretsiz staj yapıyordu. Ânında kaynaşmışlardı, bunun büyük ölçüde nedeni de rutubetli, cereyanlı evin diğer dört sakininin evden çıkmayan, vegan bir cadı meclisi üyeleri gibi olmalarıydı. Evin her tarafına silhat ve vücut kokusu yayılmıştı ve buzdolabındaki “içinde hayvansal içerik olmayan” her şeyin üstünde onun kimin olduğuna dair bir etiket bulunuyordu. Lloyd ve Hen kendi alternatif birliklerini oluşturdular, güvenli olmayan balkonda sigara içiyor ve birlikte hayvansal gıda içeren sütün de olduğu yiyecekler alıyorlardı.

Ânında bir çekim olmuştu, en azından Hen'in tarafında. Lloyd uzun ve zayıftı, saçları kötü bir şekilde kesilmişti ama güzel, açık kahverengi gözleri vardı, her zaman kahve ve tarçın gibi güzel şeyler kokardı. Ama Hen, kendi sınıf arkadaşlarından biriyle; Ortabatı'dan çok içten bir çizgi roman çizeriyle çıkıyordu, Lloyd da teknik olarak hâlâ –o sırada Barış Güçleri'yle Moldovya'da olan– üniversitedeki kız arkadaşıyla birlikteydi. Hen ve Lloyd yaklaşık beş litrelik bir karaftaki burgonya şarabı ve bir paket

American Spirits sigaralarıyla balkonda geçen ılık bir akşamdan sonra ilk kez birlikte olduklarında bu neredeyse hırçınca bir şeydi, sanki suçluluk hissi onları durdurmadan önce işi halletmek için acele ediyorlardı. Sonrasında ikisi de bunun bir daha yaşanmayacağına dair yemin ettiler. Fakat iki hafta sonra Lloyd'un –bir anda Barış Güçleri'nden ayrılan– kız arkadaşının gelmesinden bir gün önce Lloyd ağzında bira kokusu ve gözünde yaşlarla Hen'in yatağına girmiş ve Hen'in pijama niyetine giydiği tişörtle kısa şortunu çıkarmıştı. O gece Hen ilk kez sadece cinsel birleşmeden orgazm olmuştu. Lloyd tek bir kelime etmeden yatak odasından çıkıp gitti.

Resmen beraber olmaları ise altı ay sürdü. Bu altı ay içinde ikisi de o sıradaki sevgililerinden ayrıldılar –Hen bunu kolayca yaptı, Lloyd'un ki o kadar da kolay olmadı– ve Winter Hill'deki yarı komün bir hayat yaşadıkları evden çıkıp sadece biraz daha iyi olan ayrı ortak konutlara çıktılar. Belli açılardan bu Hen için stresli, korkunç bir dönemdi. Üniversitedeki kız arkadaşına karşı suçluluk hisseden Lloyd, kendine olan nefretinin bir kısmını Hen'den çıkardı. Pek çok kez sarhoş olup kavga ettiler, bol bol coşkulu bir şekilde seviştiler ve bazen bunları aynı anda yaptılar. Hen mutlu değildi ama şimdi bile bu zamanı çok net hatırlayabiliyordu, daha sonraki –sadece manik depresyon nöbetleriyle kesilen– mutluluk dolu yıllarını hatırlayamadığı şekilde hatırlıyordu. Bir de o zamanlar Lloyd'un tehlikeli bir yanı vardı. Lloyd aslında iyi bir çocuktuk ama zıtlasmaya meraklıydı, bazen kavgacıydı ve her zaman Hen'in hatalarını yüzüne vurmaya istekliydı. Ayrıca o zamanlar seviştiklerinde hep Lloyd'un kontrolü eline aldığı bir an olurdu. Hen, onun kendisini cinsel objeleştirdiğini anlayabiliyordu ve bu ona kendisini kötü hissettirmek yerine iyi hissettiriyordu, sanki aralarındaki bir şey serbest kalıyordu bu sayede. Ama onun Lesley Üniversitesi'ni bırakmasına neden olan ilk depresyon nöbetinden itibaren Lloyd'un o yanı kayboldu. Lloyd, Hen'in durumunun fazlasıyla farkında olan bir bakıcı haline geldi. Şimdi ise artık tartışmıyorlardı ve seviştiklerinde bu neredeyse saygı doluydu. Hen evli ve dört çocuklu olan en ya-

kın arkadaşı Charlotte'a bundan söz etmişti ve o da gülüp sıkıcı seksin Hen'in zihinsel durumuyla hiç alakası olmadığını, bunun tamamen evlilik kurumundan kaynaklandığını söylemişti.

Owl's Head'de otururken Lloyd, özenle ne demesi gerektiğini bulmaya çalışıyor, Hen ise ilk tanıştığı zamanlardaki Lloyd'u ve onun bu durumda ne söyleyeceğini hayal ediyordu. Elbette ona kafayı yediğini ve bunları uydurduğunu söylerdi. Ama artık bunu asla söylemezdi, öyle düşünse bile. Lloyd konuşmak için ağzını açtığında, "Belki de en iyisi, ismini vermeden polisi aramak ve şüphelerinden bahsetmektir. Ve sonra da bunu geride bırakmak. Polis bununla ilgilenir veya ilgilenmez. Ama komşumuzun adam öldürmeye meyilli bir manyak olup olmadığını araştırmaya çalışmanın sana bir faydası olmaz," dedi.

"Bunu yapmayı düşündüm."

"Ama polisi aradıktan sonra işin peşini bırakırsan işe yarar bu sadece."

"Biliyorum. Muhtemelen bu yapılacak en iyi şey. Ama sen ne düşünüyorsun? Sence deli miyim yoksa bir haklılık payım var mı? Sussex Hall'da birlikteydiler. Matthew'nun evinde bir eskrim kupası vardı ve ben gördükten sonra onu elden çıkardı."

Lloyd yine bir an için sessiz kaldı. Red Sox maçı hâlâ oynanamıyordu ve artık yağmur damlaları barın da pencerelerine vuruyordu. Evden çıkarken şemsiyelerini yanlarına almalıydılar.

"Açıkçası bunların hepsinin birer tesadüf olduğuna inanıyorum, tatlım. Muhtemelen Matthew o çalışma odasında sürekli bir şeylerin yerlerini değiştiriyordur. Ama istersen polisi ara ve bunu düşünmeyi bırak, tamam mı? Bu durum sana iyi gelmez."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Perşembe günü öğretmenler odasında Matthew, Michelle'e o akşam erkek arkadaşının grubunu dinlemeye gidip gitmeyeceğini sordu.

"Tanrım, hayır. Okumam gereken altmış tane sınav kâğıdı var. Neden sordun ki?"

"Benim Owl's Head'e yürüme mesafesinde oturduğumu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Sen gidiyor musun?"

"Gitmeyi düşünüyordum."

"Neden?" diye sordu Michelle ve sonra güldü, içgüdüsel bir şekilde eliyle ağzını kapattı, Matthew, Michelle'in ne zaman spontane bir şekilde gülse bunu yaptığını fark etmişti. "Yani öyle demek istemedim, gerçekten... İyi bir grup. Sadece..."

"Benim tarzım olmadığını mı düşündün?"

"Sanırım."

İngilizce öğretmenlerinden Dylan Hembree, öğretmenler odasına girdi ve doğrudan kahve almaya gitti. Matthew adamın fermuarının yarı yarıya açık olduğunu fark etti ve acaba bu şekilde mi ders verdi diye merak etti.

"Sadece bu akşam dışarıda yemeği düşünüyordum," dedi Matthew, Michelle'e. "Çünkü tüm hafta boyunca evde yemek yapıp yedim ve sonra C-Beams'in Owl's Head'de sahne aldığını hatırladım."

"Orada yemekler nasıl?" diye sordu Michelle. "Sadece içki içmek için gittim oraya."

“Gayet iyi. Tavuklu kişileri hoşuma gidiyor.”

“İkiniz Scott’ın grubunu dinlemeye Owl’s Head’e mi gidiyorsunuz?” Bunu soran Dylan’dı, kahvesini almış ve şimdi de sohbetlerine dahil olmaya çalışıyordu.

Michelle, “Muhtemelen ben değil,” diye cevaplarırken Matthew da “Fermuarını kontrol et, Dylan,” dedi.

“Ah teşekkürler dostum,” dedi Dylan ‘kahvesini, kahve makinesinin durduğu portatif masanın en ucuna koyarken. “Of, utanç verici,” dedi fermuarını çekip.

“Bir keresinde bütün bir gün ön dişimde bir haşhaş tohumu varken ders vermiştim,” dedi Michelle.

“Owl’s Head’de erken bir akşam yemeği yiyecektim,” dedi Matthew doğrudan Dylan’a, “ve Michelle’in erkek arkadaşının grubunun orada çaldığını bildiğimden onu orada görüp göremeyeceğimi bilmek istedim.”

“Keşke ben de gelebilseydim, dostum,” dedi Dylan, sanki davet edilmiş gibi. “Çok yoğunum.”

“Ben de öyle,” dedi Michelle.

“Bir daha ne zaman cuma akşamı çalacaklar?” diye sordu Dylan. “Hep birlikte gitmeliyiz. Scott’ı görmeyeli uzun zaman oldu.”

Matthew, Dylan ve Michelle’in arkadaş olduklarını bilmiyordu ve buna biraz şaşırdı. Ama görüşüne bakılırsa o akşam C-Beams’i yalnız izleyecekti ve buna sevindi.

“Eğer gidersen,” dedi Michelle, Matthew’ya, “Kendini Scott’a tanı. Senden bahsetmiştim ona sanırım.”

“Bakarım,” dedi Matthew.

Grup çalmaya saat sekizde başladı. Normalde saat altıda yiyen Matthew, bara girmek için saatin yedi olmasını bekledi. Evden çıktığında dışarısı karanlıktı. Sokağındaki sıra sıra ağaçların rüzgârın etkisiyle hışırdadıklarını duyabiliyordu ama rüzgârı hissedemiyordu. Hava sıcaklığı harikaydı; ne çok soğuk ne de çok sıcaktı ve Matthew az rastlanan bir mutluluk hissine kapıldı. Gece kendi başına dışarıdaydı ve Scott Doyle’un (Matthew, onun tam ismini C-Beams’in internet sitesinden öğrenmişti) muhte-

mel bir yeni kurban olabileceği bilgisine sahipti. Bu heyecan verici bir düşünceydi ve Matthew kendini daha hızlı yürürken buldu, artık rüzgâr doğrudan yüzüne çarpıyor, ceketinin açılmasına neden oluyordu, bu yüzden Matthew ceketinin iki düğmesini iliklemek zorunda kaldı. Kendi kendine daha yavaş yürümesi gerektiğini söyledi, bu akşam sadece keşif amaçlıydı, Michelle'in erkek arkadaşını gözlemleme fırsatı bulacak, karar verme noktasına gelecekti. Sakin ve rahat olması gerekiyordu. Aklından bir cümle geçti, üniversitede seçmeli olarak romantik dönem şairleri dersinde öğrendiği bir şeydi bu: Şiir "sakinlikte anımsanan duygu"dur. Bu sözü sık sık düşünür ve kendi hayatına uygular-
dı. Sakinlik onun amacıydı, sadece bir cinayet işledikten sonra değil, öncesinde de. Cinayet işlemeyi anlamlı yapan şey buydu, onun bulunmamasını engelleyen de yine bu sakinliği idi.

Barın ön salonunda küçük bir masaya oturdu, arkalardaydı ama yine de sahneyi iyi gören bir masaydı bu. Her ne kadar pek içki içmese de (bu Richard'm özelliği idi) genç garsona bir Guinness'le tavuklu kiş sipariş etti. İçkisi geldiğinde ondan küçük bir yudum aldı ve kendisini kılık değiştirmiş gibi hissetti. Küçük mekânda etrafına ve arka tarafta yer alan bara doğru baktı ve oradaki tüm adamların bardaklarının aynı onunki gibi birayla dolu olduğunu fark etti. Bazıları yalnızdı, bazılarının da yanlarında eşleri veya kız arkadaşları vardı ama hepsinde günü zar zor tamamlayıp kendini çizburger ve içkiyle ödüllendirmiş boş bakışlı, düşük omuzlu adamların ifadesi vardı. Matthew restorandaki insanların hiçbirini tanı mıyordu. Ne bir komşu ne de bir eski öğrenci. Eğer tanıdık biriyle karşılaşı saydı da sorun olmazdı –havadan sudan konuşmak onun için dert değildi– ama kim olduğunun bilinmediğini bilmek çok daha iyiydi.

Yemeğinin yarısına geldiği sırada üç kişiden oluşan grup, çalgılarını sahneye taşımaya başladılar. Matthew, internet sitesinde gördüğü fotoğraftan Scott'ı tanıdı. Scott, yirmilerinin ortasındaydı ve kısa saçları, kızıl sakal ve bıyıkları vardı. Koyu renk bir kot pantolon giymiş ve özellikle eskitilmiş Oxford gömleğinin yarısı pantolonun içine sokulmuştu. Scott mikrofon ayaklığını ayarlar-

ken az önce dışarıdan gelmiş olan bir kadın koşup ona sarıldı. Grubun geri kalanı kadına kafa sallayıp gülümseyerek selam verdiler ve sonra kadın bara doğru ilerledi. New England'da sonbaharın ilk günleri yaşanmasına rağmen kadın kısa siyah bir deri etek ve kolsuz bir gömlek giyiyordu. Kadının gölgeli sarı saçları vardı ve parlak pembe ruj sürmüştü. Grubun hayranlarından biri miydi? Daha da önemlisi C-Beams'in hayranı olan kızlar var mıydı? Grup çalmaya başlamak üzereydi, mekân doluydu ama bunun büyük ölçüde nedeni akşam yemeklerini bitirmek üzere olan insanlardı. Müzik dinlemeye gelen birkaç kişi var gibi görünüyordu ama sayıları fazla değildi.

Garson kız, Matthew'nun önündeki tabağı alıp masayı temizlerken, "Müzik için kalıyor musunuz?" diye sordu.

"Sanırım kalabilirim," dedi Matthew.

"Kalmalısınız, iyiler."

"Daha önce burada çaldılar mı?"

"Galiba bir kez. Ama onları birkaç kez Lowell'da çalarken gördüm. Orada oturuyorum da..."

Matthew bir bira daha sipariş etti. Bunu grubun çalmasını izlerken yavaşça içmeyi planlıyordu. Garson, C-Beams'in hayranı kızlardan biri miydi, Scott'm muhtemelen takıldığı kızlardan biri olabilir miydi? Kız, grup burada olduğu için heyecanlıymış gibi görünüyordu ama belki de bir müşteriyle havadan sudan sohbet ediyordu sadece. Elinde birayla geri geldiğinde Matthew neredeyse grubun Lowell'da tam olarak nerede çaldığını soracaktı ama çok ilgiliymiş gibi görünmek ve hatırdakalmak istemedi. Garson, Matthew'nun Guinness'ini ahşap masaya koyduktan sonra Matthew onun garson bölmesine yürümesini izledi, kızın yürüyüşü ona biraz Mira'ninkini hatırlattı. Matthew, kafasında Richard'ın dokunaklı sesini duydu –Tanrım, *ah o kış*– ve neredeyse gülümsedi. Garson hoştu ama en fazla yirmi yaşındaydı. Kızın gözlerinde korkak bir geyiğin ürkek bakışı vardı; kocaman açılmış gözler ve gergin bir ifade. Muhtemelen C-Beams grubundaki birinden hoşlanıyordu. Matthew tekrar grubu inceledi. Baterist, sinek kaydı tıraşlı, ucu kalkık basık buruna ve hafif

bira göbeğine sahip bir adamdı, basgitarist ise sırık gibi uzun ve zayıftı, ayrıca adamın, Matthew'nun bakmayı rahatsız edici bulduğu türden, belirgin bir âdemelması vardı. Eğer garson bu grup üyelerinin birinden hoşlanıyorsa o kişi muhtemelen Michelle'in hipster sakallı, çıkık elmacık kemikli erkek arkadaşıydı. Matthew onun gerçekten yakışıklı olup olmadığını anlamak için çok çabaladı ama bunu yapmak ona zor geldi. Tüm erkekler ona aynı geliyordu. Ya tilki ya da domuz suratlıydılar. Scott tilki suratlıydı, baterist ve basgitarist ise domuz suratlı.

Grup "Not Fade Away" şarkısını düzgün bir şekilde çaldı. Baterist muhtemelen içlerinde en iyi çalandı ama Scott grubun enerjik üyesiydi, her ne kadar rahatsız edici bir şekilde burnundan şarkı söylese de. Matthew'ya bakan garson, Scott'ı izliyordu ve şu an elinde votka-yaban mersini kokteyli gibi duran içkiyi tutan kısa etekli sarışın da sahnenin kenarında dikilmiş tempo tutuyordu, onun da gözleri Scott'taydı. "Not Fade Away" şarkısından sonra grup iki tane de kendi şarkılarından çaldı, ardından da bir Johnny Cash'ın bir şarkısına cover yaptılar. Grubu dinlemek için birkaç kişi daha geldi ve yemeklerini bitirip bardan ayrılanların boşalttıkları masaları doldurdu. Matthew bunun kendi şarkılarını yapan özgün bir gruptan çok, iyi bir cover grubu olduğunu hemen anladı. Grup, performansına devam ettiğinde de bu konudaki fikri değişmedi. Kendi şarkıları vıcık vıcık ve akılda kalmayan türdendi ve ne zaman kendi şarkılarını çalsalar odadaki enerji uçup gidiyordu. Ama cover'ladıkları "Paperback Writer" ve Springsteen'in "Atlantic City" şarkılarının en popüler şarkıları oldukları açıktı, hayranlardan bazıları bu şarkıları çalmaya başladıklarında tezahürat yaptı. İstek şarkısını –"Positively 4th Street" şarkısı– çaldıkları sırada Owl's Head neredeyse doluydu ve çoğu kadınlardan oluşan bir grup insan sahnenin önünde dans ediyordu.

Vakit neredeyse gece yarısıydı ve Matthew hesabı nakit olarak ödedikten sonra grup çalmayı bitirirken bardan çıktı. Orada bulunduğu dört saat içinde dışarısının hava sıcaklığı en az on düşmüştü. Karanlık bir geceydi, ağaçların tepesinde parlak yıl-

dızlar görölüyordu. Hızlı adımlarla eve doğru gitti, evin önüne vardığında arabasına binmeden önce içeriden bir svetşört alıp almamak konusunda bir karar vermeye çalıştı ve sonunda almamaya karar verdi. Bunun yerine hemen Fiat'ına binip kaloriferi çalıştırdı ve arabayla tekrar Owl's Head'e gitti, otoparkın en karanlık noktasına park etti. Arabanın motorunu durdurdu, farları söndürdü ve sürücü koltuğunda hafifçe aşağı doğru kaydıldı. Barın önünü net bir şekilde görüyordu; barın önünde sigara içenler küçük bir grup oluşturmuşlardı, içlerinde Scott da vardı, kocaman kıızıl sakalıyla uzaktan bile tanınıyordu. Yanında şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kısa etekli, sarışın kadın vardı. Matthew kadının sigara izmaritini çizmesinin altında ezmesini ve sonra titreyip kollarıyla kendi kendini sarmasını izledi. Scott bilerek onu görmezden geliyormuş gibi görünüyordu; önce sıska basgitaristle konuştu, ardından da bateriste, davul setinin parçalarını külüstür bir minibüsün bagajına yüklemesinde yardım etti. Geri kalan müşteriler bardan çıkıp arabalarına binerken ve oradan uzaklaşırken sarışın kadın bir sigara daha yaktı. Park yeri boşalıyordu ve Matthew her ne kadar durduğu yer karanlık olsa da kendisini biraz ifşa olmuş hissetti. Ama bu noktaya kadar gelmişti ve Scott'ın doğruca eve mi yoksa önce başka bir yere mi gittiğini görmek istiyordu.

Davullar bagaja yüklendikten sonra baterist minibüse atlayıp gitti. Scott basgitaristle konuşmaya devam etti, her ikisi de sigara içiyordu ve sonunda sarışın kadın Scott'a uzun uzun sarıldık-tan sonra yanlarından ayrıldı. Kadının arabası Matthew'nunkine yakın bir yere park edilmişti ve Matthew onun otoparktan çıkmadan önce sürücü koltuğunda kısa bir an için öyle oturup barın önündeki Scott'a bakmasını izledi. Kadının arabası giderken Scott onun gidişini izledi, sonra basgitariste bir şey söyledi ve ikisi de güldüler. Kısa bir süre sonra birbirlerine sarıldılar –birbirinin sırtına vurmayı içeren erkeksi sarılmalardan biriydi bu– ve kendi arabalarına gitmek üzere ayrıldılar. Basgitarist hemen arabasına binip gitti ama Scott, Dodge Dart marka arabasına – “O araba liseden beri onun,” demişti bir keresinde Michelle– yas-

lanıp telefonuna baktı, ekranın ışığı Scott'ın yüzünü aydınlattı. Sonra arabasına bindi ama hemen gitmek yerine beş dakika kadar sürücü koltuğunda oturdu.

Garson -Lowell'da oturan genç kız- bardan çıkıp hızlı hızlı Scott'ın arabasına geldiğinde ve yolcu koltuğuna oturduğunda Matthew şaşırmadı.

Araba gürültülü bir şekilde çalıştı ve yerdeki çakıl taşlarını havaya savurarak park yerinden ayrıldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hen, Owl's Head Barı'nın karşı tarafında arabasında otururken Matthew Dolamore'un da barın otoparkındaki arabasında oturup ne yaptığını merak etti. Matthew kimi izliyordu?

Perşembe gecesi idi. Hen ve Lloyd akşam yemeğinde balık takosu yemişlerdi, sonra iki bölüm *Better Call Saul* izlemişlerdi ve ardından da Lloyd kitap okumak için gidip uzanacağını söylemişti. Her ne kadar vakit erken olsa da Hen de yatmaya karar verdi. Elinde Margaret Atwood'un yeni kitabı vardı ve en son bir kitabın içine gerçekten gireli aylar olmuş olmasına rağmen yine de çabalıyordu.

Yatak odası soğuktu. Hen, günün erken saatlerinde pencereyi, açık pencerelerin önünde oturmayı seven Sirke için aralamıştı ama hava sıcaklığı düşmüş ve oda buz gibi olmuştu. Hen pencereyi kapattığı sırada herhangi bir ısı değişimine kayıtsız olan Lloyd elinde yeni bir ciltsiz kitapla odaya geldi. Bilimkurgu öğeleri içeren bir kitaptı bu. Yatağa girmeye hazırlanırken Lloyd'un yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. Hen onun zaten ayakta uyuduğunu düşündü, bunda çok da haksız sayılmazdı çünkü Lloyd yatağa yatınca okumasını bitirip lambasını kapattıktan sadece otuz saniye sonra uykuya daldı. Öte yandan Hen en az kırk beş dakika yatakta öylece uzanıp kafasından günü tekrar tekrar geçirir, bilincini kaybedip uykuya gömülmek için ağır ağır yavaşlardı.

Bu akşam da farklı değildi. Hen daha yatağa bile girmemiş-

ken; yatağın altındaki kocaman kutulardan birini karıştırıp zar zor bulduğu pazen pijamalarını giyerken Lloyd derin bir uykuya dalmıştı. Hen kitabını okumaya başladı ama zihni, kelimele-ri kavramasına izin vermiyordu. Komşularıyla ilgili şüphelerini Lloyd'a itiraf edeli üç gün olmuştu. O günden beri başka bir şey yapmamıştı. Şey, bu tam olarak doğru sayılmazdı, internette daha fazla vakit geçirip Matthew Dolamore'la ilgili bulabildiği her şeyi toparlamaya girişmişti. Onun hakkında pek bir şey yoktu ve Dustin Miller cinayetiyle ilgili de pek yeni bir şeye rastlamadı. Ama Hen şüphelerini polise henüz açmamıştı. Ve Lloyd da ona bunu yapıp yapmadığını sormamıştı; onun bu meselenin tamamen kapandığını umduğu çok açıktı.

Hen romanın ikinci sayfasına kadar geldiğini ayraçla işaretleme ihtiyacı duymadan kitabı kenara koyup lambasını kapattı. Sırtüstü uzandı, tamamen uyanık bir halde gözlerini tavana dikti. Hâlâ pencerenin açık olup olmadığına bakmak için gelen Sirke'nin tırnaklarının yatak odasının ahşap döşemesinde çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. Pencere açık değildi ama kedi, pencere pervazına yine de atladı ve Hen, Sirke'nin kuyruğunun perdenin altından kıpırdanmasını izlemek için kafasını çevirdi. Hen'in gözlerinin önüne bir görüntü geldi –olası bir sanat eseri– insan boyutunda bir kedi yatakta yatıyordu ve küçük, çıplak bir kız da pencere pervazında uyukluyordu. Hen, bir de pencerenin dış tarafında, bir ağacın yapraksız dalma tünemiş, kocaman kedi gibi gözleri olan, küçük çıplak bir oğlanın olduğunu hayal etti. Bir gravür hayal ettiğinde hep olduğu gibi tüm bu görüntü bir anda zihninde belirmişti; tam olarak nasıl görünmesi ve ne hissettirmesi gerektiğiyle birlikte. Hen yataktan çıktı, aşağı inip oturma odasına gitti, tam olarak zihninde görüldüğü haliyle bu fikrin eskizini çizdi. Bu ona kendini iyi hissettirdi; aylardır özgün bir gravür için aklına bir fikir gelmemişti, en azından West Dartford'a taşınmalarının öncesinden beri böyleydi bu. Fikrinin işe yarar olup olmadığından emin değildi –evcil hayvanla sahibinin yer değiştirmesi fikri, biraz fazla açıktı– ama bu eskizin kendisinde Hen'e iyi görünen bir şey vardı. Ona bakmak, Hen'i

iyi anlamda ürküttü ve göğsünde ne zaman bir sanat eseri yarat-
sa hissettiği o tanıdık hareketliliği, o canlılığı hissetti. Eskizin
altına açıklama yazdı: “Oğlan hemen bir sonraki gece tekrar gel-
di.” Eserlerine her zaman bir isim verirdi, sanki bu görüntüler,
var olmayan bir kitabın çizimleriymiş, devam eden bir hikâyenin
parçasıymış gibi.

Bir sonraki gün yeni bir gözle çizimi değerlendirmeyi daha o
andan itibaren iple çekerek eskiz defterini kaldırdı. Sorun, o an
tamamen uyanık olmasıydı. Yatağa dönüp tekrar okumaya ça-
lışmayı düşündü ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu.
Zihni deli gibi işliyordu.

Yatak odasına dönüp çorap ve terlik giydi ve pijamasının üs-
tünde kalın bir hırka aldı. Sirke yatağa geçmiş, Lloyd’un ayak
ucuna yerleşmişti. Kedi, şüpheli bakışlarla Hen’i süzdü.

Hen tekrar aşağı inip bitki çayı yapmak için su ısıtıcısını ça-
lıştırdı. Suyun kaynamasını beklerken oturma odasında dikilip
pencereden dışarıdaki karanlığa baktı. Gökyüzünde yıldızlar
vardı, bu onun Cambridge’te nadiren gördüğü bir şeydi, orası
Boston’ın parlak ışıklarına fazla yakındı. Dolamore’ların evi ne-
redeyse tamamen karanlığa bürünmüştü, sadece alt katın otur-
ma odasının perdelerinin arasından sızan hafif bir ışık vardı.
Tam arkasını dönmek üzereyken sokaktaki hareketlilik gözüne
takıldı ve Hen kafasını çevirdiğinde bir adamın Dolamore’ların
araba yolunda yürüdüğünü gördü. Adam oradan geçerken ön
kapının üstündeki hareket sensörünün ışığı yandı ve Hen bu
adamın Matthew olduğunu anlayabildi. Hen onun eve girmesini
bekledi ama bunun yerine o, arabasına bindi. Hen saatine baktı.
Vakit neredeyse gece yarısıydı. Matthew bu saatte nereye gidiyor
olabilirdi? Ve yaya olarak nereden geliyordu? *Onu izle* kelimeleri
Hen’in zihninde belirdi. Adamın bir şeyler çevirdiği çok açıktı
ve Hen bunun ne olduğunu öğrenebilirdi. Hiç düşünmeden ön
kapının yanındaki askıda asılı olan araba anahtarlarını aldı ve
dışarı çıktı, Matthew’nun arabasının arka lambaları Sycamore
Sokağı’ndan şehir merkezine doğru ilerleyip uzaklaşırken Hen
de hızlı adımlarla Volkswagen’ine doğru yürüdü.

Hen onu kaybettiğini düşündü ama sonra fren lambalarını; Owl's Head barının otoparkına dönen aracı fark etti. Yavaşladı. Matthew'yu takip etmek yerine yolun karşısındaki bir garaj yoluna geri geri girdi, hemen arabanın motorunu durdurup farlarını söndürdü. Bu yine de riskliydi ama Hen bunun Matthew'nun peşinden otoparka gitmekten daha az riskli olduğunu düşündü. Ayrıca bulunduğu noktadan iyi bir görüşe sahipti. Matthew da arabasını park ettikten sonra farlarını söndürdü ve Hen, onun arabasından çıkmasını bekledi ama Matthew bunu yapmadı. Her ne kadar Owl's Head tabelasını aydınlatan ışıklar kapatılmış olsa da barın önünde bir hareketlilik vardı. Hen küçük bir grubun barın girişinde dikildiğini görebiliyordu ama onların tam olarak neye benzediklerini göremeyecek kadar da uzaktaydı. Ama barın önünde kalmış birkaç kişi müzik grubunun üyeleri olabilir gibi geldi. Bir davul setinin bir minibüsün arkasına yüklendiğini gördüğünde bu tahmini doğrulanmış oldu. Ancak Hen o an en çok otoparkın köşesindeki arabasında oturan Matthew'yla ilgiliydi. Sanki adam bilerek otoparkın en karanlık noktasını seçmiş gibi duruyordu. Birini izlemek için orada olduğu çok açıktı, tıpkı Hen gibi. Ama kimi? Ve arabasına binmeden önce yayan olarak nereden geliyordu? Hen onun Owl's Head'den gelebileceğini –burası evlerine uzak değildi– ve birini izleyebilmek için arabasını alıp tekrar dönmüş olabileceğini düşündü.

Minibüs otoparktan çıktı, ardından bir kadın tek başına bir arabaya binip gitti. Kocaman bir sakalı varmış gibi görünen sırkı gibi bir tip uzun ve şekilen kutuyu andıran bir arabaya bindi. Matthew olduğu yerde kaldı. Hen, karanlıkta kalmış arabanın içinde onun kafasının ana hatlarını zar zor seçiyordu. Barın ışıkları karardı ve Hen uzun saçlı bir kadının ön kapıdan çıkıp uzun arabaya doğru yürümesini, yolcu tarafının kapısını açıp arabaya binmesini izledi. Araba otoparktan çıkıp batı yönüne doğru ilerledi. On saniye sonra Matthew'nun aracının farları yandı. Otoparktan çıkıp kadınla adamın olduğu aracın peşine takıldı.

Hen kendi arabasını çalıştırdı, klimanın tekrar devreye girmesinden memnun bir halde Matthew'yu takip etmeye başladı. Matthew'nun aracının –basık daire şeklindeki– arka lambaları aralarında geniş bir mesafe bulunan gözler gibi görünüyordu. Acton Yolu'ndaydılar ve çoğunlukla çiftlik evleriyle çam ormanlarının olduğu bir komşu kasaba olan Middleham'a doğru ilerliyorlardı. Hen geri durmaya çalıştı ama Matthew yavaş gidiyordu. Acaba yine de Matthew takip edildiğini fark edebilir miydi, özellikle kendisi de bir başkasını takip ediyorken? Aslında Matthew iki kişiyi takip ediyordu, Hen yolcu koltuğuna geçen kadını görmüştü. Hen tehlikeyi göze almaya karar verdi, durumun absürtlüğü yüzünden neredeyse kahkaha atarak gecenin yarısında komşusunun peşine takıldı. Artık bunu gerçekten yaptığına göre neler döndüğünü bilmeyi deli gibi istiyordu. Tahminlerde bulunmaya başladı, sonra kendini durdurdu ve gözlerini Matthew'nun fren lambalarından ayırmadan araba kullanmaya odaklandı. Ağaçlıklı alanları bölen, kavisli bir yan yola saptılar, burası o kadar karanlıktı ki Hen'in arabasının ön farları, karanlığı zar zor yarıyor gibiydi. Hen bu sokak –sokağın ismini seçememişti– fazla تنها olduğu için Matthew'nun gerçekten takip edildiğini fark edeceğinden endişelenmeye başladı. Aynı zamanda kaybolmaktan da korktu; telefonunu yanında getirmemişti ve GPS kullanmadan bir yere gideli yıllar olmuştu. Fakat aynı zamanda Matthew'nun ne çevirdiğini de bilmeyi çok istiyordu. Birkaç keskin virajdan sonra Hen bir tepeye çıktı ve birden manzara açıldı, iki tarafta da ay ışığıyla aydınlanmış çiftlik alanı görüldü ve kısa bir süreliğine önündeki her iki arabanın da stop lambalarını görebildi. Hen yavaşladı. Öndeki ilk araba yoldan ayrıldı, ön farları boş bir otopark gibi görünen bir yeri aydınlattı.

Matthew oradan geçip gitti, Hen de onun peşinden gitti, Massachusetts bahçeler müdürlüğüne aitmiş gibi görünen ahşap bir tabelayı görebilecek kadar yavaş bir şekilde yaptı bunu. Tabela'nın üstünde bir harita vardı ve Hen yol sapağının muhtemelen yürüyüş yoluna çıkan bir küçük bir park yeri olduğunu tahmin

etti. Matthew'nun takip ettiği arabanın otoparkta durup durmadığına bakmak için kafasını arkaya çevirmişti ki neredeyse Matthew'nun arabasına yandan çarpıyordu. Matthew aniden yolun yaklaşık yüz metre ilerisinde arabasını kenara çekmişti. Hen, Matthew'nun yanından geçip kendisi de bir yüz metre kadar ilerledi ve sonra birinin garaj yoluna girip arabasının motorunu ve ışıklarını tekrar kapattı.

Hen pijamasının üstünden hızla atan kalbini hissedebilmek için elini göğsüne koyup bir süre arabada oturdu. Kafasını sallayıp kahkaha attı. Ne yapıyordu? Arabasını geldiği yöne çevirip eve dönmesi gerektiğini düşündü. Neler olduğunu kimbilirdi ki? Muhtemelen iğrenç bir aşk üçgeniydi; Matthew bir kadınla veya bir adamla takılmıştı ve şimdi de onu kontrol ediyordu. Ama böyleymiş gibi değildi. Sanki Matthew, birini tıpkı Cambridge'te Dustin Miller'ı öldürmeden önce muhtemelen takip ettiği gibi takip ediyordu.

Bunun aptalca olduğunu bilerek Hen arabasının kapısını açıp soğuşa adımını attı ve arabanın iç ışığını söndürmek için de arkasından hızla arabasının kapısını kapattı. Bir süre hareketsiz kaldı, keskin bir rüzgâr pijamasını vücuduna yapıştırıyordu. Bir ses duydu ve sonra yavaş hareket eden bir memeli hayvanın ışıkları kapalı çiftlik evinin köşesinden gelmesini izledi. Hiç kımlıdamadan birbirlerine baktılar. Hen'in gözleri karanlığa alıştığında bir keseli sıçanın geniş kuyruğunu ve beyaz yüzünü seçebildi. Kapısını açıp tekrar arabasına bindiğinde hayvan ona bakıp tısladı. Eve dönme vaktiydi. Otoparkta ne olduğunu görmek için gecenin karanlığına gizlenmek aptalca bir fikirdi.

Hen garaj yolundan çıktı ve geldiği yöne döndü. Matthew'nun hâlâ yolun kenarına park edilmiş arabasını geçtikten sonra uzun farlarını yaktı. Otoparka yaklaşıncaya yavaşladı. Yol burada kıvrılıyordu ve bir an için farların ışığı otoparkta duran arabayı aydınlattı. Matthew'nun –bu Matthew olmalıydı– arabaya doğru eğilip arabanın penceresinden içeridekilere baktığını net bir şekilde görebildi.

Hen arabasını sürmeye devam etti ve her ne kadar telefonunu evde bıraktığını daha önce fark etmiş olsa da yine de telefonunun orada olup olmadığına bakmak için eli bardak tutucuya gitti. Fırsat bulmuşken 911'i aramalı mıydı? Matthew o arabada kiler her kimse onlara saldırmayı mı planlıyordu yoksa sadece onları gözetliyor muydu? Ve eğer sadece gözetliyorsa bu onları tanıdığı için miydi yoksa bu onun hep yaptığı bir şey miydi? O bir röntgenci miydi?

Hen'in zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki Acton Yolu'na geri geldiğinde yanlış tarafa gitti ve üç nokta dönüşü yapmak zorunda kaldı. Her nedense eve dönüş yolunda olduğu sırada gecenin en gergin anlarını yaşıyordu. Göğsü sıkıştıyordu ve kendini yanağının kenarını ısıtırken buldu, bu onun eski bir alışkanlığıydı. Eve vardığında polisi arayıp aramama konusunda kararsızdı. Gerçekleşmek üzere olan bir saldırıya mı tanıklık etmişti? Söz konusu durumun bu olduğunu düşünmüyordu. Ama arkasında nasıl bir neden olursa olsun Matthew kesinlikle gizlice birini izliyordu.

Hen, Sycamore Sokağı'na girip ilerlediği sırada kendi evinin ön veranda ışıklarının tamamen açık olduğunu seçebildi.

Eve biraz daha yaklaştığında Lloyd'un üstünde sabahlıkla verandada dikildiğini gördü. Hen evin garaj yoluna girdi ve Lloyd ona yaklaşırken arabanın camını açtı. Lloyd hem rahatlamış hem de öfkeli görünüyordu.

"Neredeydin?"

"Affedersin," dedi Hen. "Arabayla gezindim. Senin uyanacağını hiç düşünmedim."

"Su ısıtıcısını açık bırakmışsın."

"Ah Tanrım. Tamamen unuttum."

"Hâlâ üstünde pijamaların var."

"Biliyorum, biliyorum. Hadi içeri geçelim, hava buz gibi. Çok üzgünüm."

İçeri girdiklerinde Hen, Lloyd'a sarıldı ve tekrar özür diledi. Lloyd ona polisi aramasına ramak kaldığını, gerçekten korkunç bir şeyin olmuş olabileceğini düşündüğünü söyledi.

“Senin uyanacağımı düşünsem hayatta gitmezdim. Tamamen uyanık haldeydim ve dışarıdaki yıldızlar çok güzel görünüyordlardı.”

“Bunun komşumuzla hiçbir ilgisi yok, öyle değil mi?” diye sordu Lloyd.

“Hayır,” diye yalan söyledi Hen, neden yalan söylediğinden pek de emin olmadan. “Hayır, hiç alakası yok. Sadece arabayla gezinip yıldızlara bakıyordum.”

ONUNCU BÖLÜM

Gece boyunca Matthew uykuya dalıp dalıp tekrar uyandı; Scott Doyle'un arabasında gördüğü şey onu hem heyecanlandırıyor hem de öfkeliendiriyordu.

Pocumtuck Eyalet Parkı'nın girişini biraz geçince arabasını yolun kenarına çekmiş ve sonra da Scott'm Pocumtuck otoparkının kenarındaki büyük bir akçaağacın altına park edilmiş Dart marka arabasını görebileceği bir noktaya doğru yürümüştü. Neredeyse geri dönüp gidecekti ama risk almaya karar verip orada ne olduğundan emin olmak için hızlı adımlarla arabaya doğru ilerlemişti. Başka bir şey olmadığından emin olmak istedi ama gerçi ne olabilirdi ki? İçten bir konuşma mı? Birlikte uyuşturucu mu kullanıyorlardı yoksa?

Matthew arabaya sokuldu, arabanın camları kapalıydı ve hafifçe buğulanmıştı ama Matthew arka camdan içerisini görebiliyordu. Garson kız, dizlerinin üstündeydi, kafası tuhaf bir şekilde Matthew'dan en uzak kapıya yaslanmıştı ve Scott kot pantolonu kalçasına inmiş halde onun arkasındaydı. Matthew tüm bunlara üç saniye kadar baktı ve Scott'ın soluk renkteki kıçının deli gibi inip kalktığını, aracın hafifçe sallandığını gördü. Bu manzara karşısında sinirden midesi ağzına geldi.

Bu sırada bir araba Bingham Sokağı'ndan geçti, farları kısa bir süreliğine arabayı aydınlattı. Matthew yere çömeldi ve ardından kendi arabasına doğru yavaşça koştu.

Gördüğü şey onu şaşırtmamıştı. Konserden sonra Scott doğ-

rudan eve gitseydi daha çok şaşırırdı. Scott'ın etek giymiş herhangi bir şeyi ayartmak için müzik grubundan edindiği küçücük ünü kullanacağı çok açık olan tipik yırtıcı bir erkek olması değildi sadece mesele, aynı zamanda Michelle'in bir kurban; insan ırkının iyiliğine inanan kadınlardan biri olması da söz konusuydu. Michelle öğrencilerinin öğrenmeyi umursadıklarına inanıyordu. Evrenin ibresinin adalet meylettiğine yönelik bir inanca sahipti. Ve tilki suratlı, yeteneksiz erkek arkadaşının ona karşı dürüst olduğuna inanıyordu. Tüm bu inançlarından dolayı Michelle muhtemelen çaresiz bir haldeydi ama Matthew'nun bu konuda bir şey yapma fırsatı vardı.

Eğer Scott Doyle'u öldürmek için bir yol –kusursuz bir yol– bulabilirse bunu yapardı. Michelle'i kurtarırdı.

Matthew, ertesi sabah işe gitmeden önce FaceTime'dan Mira'yla görüştü.

"Bu sabah kalktığımda nerede olduğumu hatırlayamadım. Anlamam beş dakikamı aldı," dedi Mira.

"Uçağın ne zaman?"

"Geç saatte. Bilmiyorum. Ama gece yarısına kadar evde olurum bence."

"Uyumayıp bekleyeceğim seni," dedi Matthew.

"Saçmalama. Git yat, böylece eve geldiğimde hemen yatağın içine girip yanına sokulabilirim."

"Peki," dedi Matthew. "Bunun için sabırsızlanıyorum." Matthew bunu söylerken bunun doğru olduğunu fark etti. Her zaman olduğu gibi Mira'nın evden gitmesini sabırsızlıkla beklemişti ve eve dönmesini de sabırsızlıkla bekliyordu.

Matthew o gün okulda Michelle'i sadece bir kez gördü; öğle tatilinde koridorda yan yana geldiler. Michelle elinde kalm bir tomar kâğıtla dolu karton bir dosya tutuyordu ve sanki acelesi varmış gibi yüzü kızarmıştı. Ama Matthew'yu görür görmez durdu.

"Dün akşam bara gittin mi?" diye sordu Michelle.

"Aslına bakarsan gittim," dedi Matthew. "Grup fena değil."

Michelle şaşırmış göründü. "Evet, iyiler öyle değil mi?"

“Böyle söylemedim,” dedi Matthew ve ikisi de güldüler. “Evet, bence de iyilerdi. Scott’ın hoş bir sesi var.”

Michelle sesini alçalttı ve “Kendini onun üstüne atan herhangi bir kadın var mıydı?”

“Doğrusu o kadar dikkat etmedim. Temel olarak akşam yemeği için oradaydım ve sonra da müzik dinlemek için biraz kaldım ama...”

“Şaka yapıyordum sadece. Yani yarı şaka, bildiğin gibi.”

“Hiçbir şey görmedim.”

“Peki, bu iyi. Scott bana katılımın iyi olduğunu söyledi, insanlar geç saate kadar kalmışlar.”

“Her neyse,” dedi Matthew. “Bir süredir sana babanı sordum. O nasıl?”

“Pek iyi sayılmaz. Kristof Kolomb Günü tatilinde, hafta sonu eve onu görmeye gideceğim ama daha mı erken gitsem diye düşünüp duruyorum.”

“Annen ne diyor?”

“Annem kendini kandırıyor ne yazık ki. Bana babamın iyi olacağını söylüyor, hiç oraya kadar gitmekle uğraşmamalıyım.”

Matthew, Michelle’in babasının ne kanseri olduğunu hatırlayamadı, sadece ciddi bir hastalığı olduğunu biliyordu. “Yine de gitmelisin,” dedi Michelle’e.

“Scott’ı da seninle gelmeye ikna et.”

“Ya, tabii,” dedi Michelle. “Sanırım o hafta sonu bir konseri var ama olmasa bile eminim gelmemek için bir bahane bulurdu.”

Öğrenciler koridoru doldurmaya başladılar ve Matthew öğle tatilinin sona ermek üzere olduğunu fark etti. Michelle ve Matthew konuşmalarını bitirdiler ve Matthew sadece yumurta salatalı sandviçini yemesine yetecek kadar bir zaman kala sınıfına dönerken Michelle’den almak istediği bilgiyi aldığı için kendini tebrik etti. Kristof Kolomb Günü tatilinde, hafta sonu. Öğleden sonra internete girip o gün C-Beams’in nerede çaldığına bakacaktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hen çok az uyumuştı. Bir sonraki sabah haberlere baktığında Middleham'da bir çiftin arabalarında öldürülmüş halde bulunduklarını öğrendiğinde nasıl hissedeceğini düşünüp durdu. Ardından kendini gördüklerinin bu olmadığına ikna etmeye çalışmıştı ve Tanrı korusun buyduysa en azından Hen kimin yaptığını biliyor olacaktı. En azından yaptığı şey, Matthew Dolamore'un yanına kâr kalmayacaktı.

Ancak ertesi sabah, düzenli olarak takip ettiği haber sitelerinin hiçbirinde böyle bir şey yoktu. "Middleham" ve "cinayet" diye arama yaptı ama hiçbir şey çıkmadı. Elbette rahatladı fakat yine de bir başkasını gizlice gözetleyen birini görmüş olduğunu söyledi kendi kendine. Bir önceki gece Matthew'nun suç işlememiş olmaması bunu yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Lloyd işe gitmek için evden çıktığında Hen sabit telefonda Cambridge Emniyet Müdürlüğü'nü aradı ve Dustin Miller cinayeti üstünde her kim çalışıyorsa onunla görüşmek istediğini söyledi.

"Detektif Martinez henüz gelmedi. Sizi başka bir dedektife aktarabilir miyim?"

"Doğrudan onunla konuşmayı tercih ederim. Size telefon numaramı bırakabilir miyim?"

Dedektif, Hen'i yirmi dakika sonra aradı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu dedektif ve Hen onun konuşurken muhtemelen bir yandan da kahvaltı ettiğini düşündü.

“Elimde Dustin Miller’ın ölümüyle ilgili olabilecek bir bilgi var.”

“Peki. İsminizi öğrenebilir miyim?”

“Henrietta Mazur ama kimliğimin saklı kalmasını tercih ederim. Sizinle paylaşıyorum ama herhangi bir şekilde kamuya duyurulmamasını yeğlerim.”

“Elimden geleni yapacağıma söz veririm, Bayan Mazur.”

“Bana Henrietta diyebilirsiniz ya da Hen.”

“Elindeki bilgi ne, Henrietta?”

Hen dedektife yeni komşularına akşam yemeğine gittiklerini, orada bir eskrim kupası gördüğünü ve bunun da Dustin Miller’ın çözülme-yen cinayetiyle ilgili okuduklarını aklına getirdiğini anlattı. Eğer Dustin, komşusu Matthew Dolamore’un öğretmenlik yaptığı Sussex Hall Lisesi’ne gitmemiş olsaydı bunun üstünde bu kadar durmayacağını söyledi.

“Gördüğün kupanın komşuna ait olmadığını sana düşündüren ne?”

“Çünkü ona eskrim yapıp yapmadığını sordum ve o da yapmadığını, sadece o kupanın hoşuna gittiğini belirtti. Sanırım onu bir garaj satışından aldığını söylemişti.”

“Ve sen de ona inanmadın?”

“Başka bir şey daha var. Tekrar kupaya bakmak için geri gittim ve o yerinde yoktu.”

“Ne zaman geri gittin?”

“Akşam yemeği geçen cumartesi akşamıydı ve ben de pazar-tesi günü tekrar gittim. Karısı Mira Dolamore oradaydı ve bana tekrar evi gezdirdi...”

“Ona ne söyledin?”

“Orada bulunma nedenimle ilgili mi ona ne söyledim?”

“Evet.”

“Tekrar evine bakmak, evi nasıl dekore ettiğini görmek istediğimi söyledim. Bu tamamen yalan sayılmazdı. Onlarla evlerimiz aynı, yani aynı plana sahip. Ama aslında kupayı tekrar görmek istemiştım. Kupanın kaidesinde bir yazı vardı, onu ilk seferinde okuyamamıştım.”

“Ama bir yazı olduğunu gördün.”

“‘Gençlik Olimpiyatları’ yazısını gördüğüme neredeyse emin gibiyim.”

“Tam olarak emin değilsin.”

“Eminim. Onu gördüm. Neden ‘neredeyse’ dedim bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi dedektif. “Yani oraya geri gittin, hem komşunun evine tekrar göz atmak hem de kupayı bir kez daha görmek için. Onu tekrar gördün mü?”

“Hayır, yerinde yoktu. Kaldırılmıştı.”

“Emin misin?”

Hen bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Telefonla konuşurken yaptığı şey buydu. “Eminim. Cumartesi günü oradaydı, pazar-tesi sabahıysa gitmişti. Onu başka bir yere koydu veya attı ve bunu yapmasının nedeninin benim onu fark etmem olduğuna oldukça eminim.”

“O akşam yemeğine gittiğinizde mi?”

“Evet. Sanırım o kupaya biraz baktım ve sonra ona kupa hakkmda soru sorduğumda o da fark etti. Onun fark ettiğini hissettim.”

Dedektif öksürdü, ardından Hen, onun içeceğinden bir yudum aldığını duydu ve sonra adam özür diledi. “Öncelikle eskrim kupasının neden dikkatini çektiğini sorabilir miyim? O çok da az rastlanan bir nesne değil. Bağlantıyı hemen kurdun mu? Dustin Miller’ın cinayet mahallinden bir eskrim kupasının alındığını nereden biliyordun?”

“Bunu siz açıkladınız, öyle değil mi?”

“Evet, açıkladık ama bunun üzerinden biraz zaman geçti. Bir anda bununla ilgili okuduğun şeyi mi hatırladın?”

Hen, dedektife eskiden Cambridge’te oturduğunu ve o zaman bu cinayetle ilgilendiğini anlattı. Dustin’le aynı sokakta oturduğunu söylemedi –Lloyd’un önce cinayet kurbanıyla ve sonra da katille aynı sokakta oturmasının *büyük bir tesadüf* olduğunu söylediğini duyabiliyordu– ve bu cinayete, Dustin’e karşı duyduğu takıntıyı da dedektifle paylaşmadı.

“Sanırım bunların hepsi aklımın bir köşesindeydi,” dedi Hen, üst kattaki misafir odasının penceresinden dışarı bakarken. “Eskrim kupası. Sussex Hall. Bunların hepsini kafamda birleştirdim.”

“Öyleyse neden beni şimdi arıyorsun? Neden benimle pazar-tesi günü veya cumartesi günü kupayı gördükten hemen sonra iletişime geçmedin?”

Hen halihazırda dedektife bir önceki gece gördüğü şeyi anlatmamaya karar vermişti. Gece yarısı komşusunu arabayla izlemenin onu deli gibi göstereceğini biliyordu. Zorunda kalırsa bunu daha sonra söyleyebilirdi. “Bundan çok mu fazla anlam çıkarıyorum bilemedim ama hafta ilerledikçe buna daha çok ikna oldum. O davayla ilgili haberlere baktım ve Dustin Miller’ın lisedeyken tecavüzle suçlandığını okudum. Bunların hepsinin birbiriyle bağlantılı olabileceklerini düşündüm.”

“Hı-hı,” dedi dedektif ve sonra, “Cambridge’ten Dartford’a ne zaman taşındın?”

“West Dartford. Daha yeni temmuz ayında.”

“Peki ne iş yapıyorsun Henrietta?”

“Hen. Bana Hen diyebilirsin.”

“Peki, Hen. Ne iş yapıyorsun?”

Hen dedektife çocuk kitapları çizeri olduğunu söyledi. *Bu ilginç, veya Ne tür kitapları resimliyorsun?* gibi bir yorum veya soru bekledi ama dedektif ona çok yardımcı olduğunu ve aklına başka sorular gelirse onu tekrar arayacağını söyledi.

“Onu sorguya çekecek misin?” diye sordu Hen.

Hen, onun bu konuda net bir cevap vermeyebileceğini düşündü ama dedektif “Çekeceğim,” dedi. “Bunun için arabaya atlayıp oraya geleceğim. Bugün oralarda mı biliyor musun?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Gündüzleri öğretmenlik yapıyor ama sanırım öğleden sonra dört gibi eve geliyor.”

“Öyleyse geleceğim. Senden bahsetmeyeceğim.”

“Çok teşekkürler.”

Görüşme sona erdikten sonra Hen bir süre elinde hâlâ tele-

fonla orada dikildi ve doğru şeyi yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Bir şekilde rahatlamış olan bedeni, ona doğruyu yaptığını söyledi ve Hen telefonu kapattı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra saat henüz dördü geçtiği sırada Matthew arabasıyla evinin garaj yoluna girerken komşularının eviyle kendi evlerinin arasında sokakta park edilmiş koyu mavi bir Ford olduğunu fark etti. Araca bakıp kendi kendine *polis* dedi. Ve Matthew, Fiat marka arabasından iner inmez sokağa park etmiş araçtan takım elbiseli bir adam indi ve ona doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

Matthew döndü, uzun ve zayıf polis memuru, “Matthew Dolamore?” dedi.

“Hı-hı,” dedi Matthew ve sorgulayıcı bir ifadenin yüzünden geçip gitmesine izin verdi.

“Ben Cambridge Emniyet Müdürlüğü’nden Dedektif Martinez.” Adam açıp kimlik kartını gösterdi ve Matthew da ona baktı.

“Cambridge Emniyet Müdürlüğü mü?” diye sordu Matthew.

“Olmayacak bir şeyin peşindeyim,” dedi adam gülümseyerek. “Birkaç soruyu cevaplamak için zamanınız var mı?”

“Ah elbette. Neyle ilgili?”

“İçeri girmemizin sakıncası var mı?”

Dedektif Martinez, Matthew’nun peşinden eve girdi.

“Daha önce hiç Dartford’a gelmedim. Hoş,” dedi dedektif. “Sanırım şehirde yaşamaktan daha ucuzdur, öyle değil mi?”

“Bilmem,” dedi Matthew. “Oturmak ister misiniz? Size bir şey getirebilir miyim?”

“Hayır, böyle iyiyim.”

Matthew deri evrak çantasını sehpanın yanına koydu ve sandalyelerden birinin ucuna oturdu, bu sırada Dedektif Martinez de kanepeye yerleşti; adamın bacakları öyle uzundu ki dizleri bacaklarının üst kısmından daha yukarıda kaldı. Spiralli bir defter çıkardı. “Bu fazla uzun sürmez Bay Dolamore ama bir soruşturmada isminiz ortaya atıldı ve şimdi benim size birkaç soru sormam lazım.”

“Hangi soruşturma?”

“Sussex Hall’da öğretmenlik yapıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Öğrencilerinizden Dustin Miller’ı hatırlıyor musunuz? Yedi yıl önce mezun olmuş.”

“Öldürüldü,” dedi Matthew.

Dedektif kafa salladı. “Doğru. Yani onu hatırlıyorsunuz?”

“Pek değil. Benden bir ders aldı. Sanırım onu hatırlamazdım eğer şey olmasaydı... haberlere çıkmasaydı. Hâlâ o cinayeti mi araştırıyorsunuz?”

“Çözülmemiş bir cinayet, dolayısıyla evet araştırıyoruz. Yeni bir bilgi, ölümünün Sussex Hall’da geçirdiği zamanla bir ilgisi olabileceğini bize düşündürdü ve bu yüzden sizin Dustin’in hayatının o dönemini biraz aydınatabileceğinizi umuyordum.”

“Doğruyu söylemek gerekirse... onu çok az tanıyordum. Hatırlanmaya değer bir öğrenci değildi.”

“Neden hatırlanmaya değer bir öğrenci değildi, Bay Dolamore?”

“Bana Matthew diyebilirsiniz.”

“Tamam. Öyle diyeceğim. Sen de bana Iggy diyebilirsin.”

Matthew, dedektifin varlığından rahatsız olmanın yanı sıra dedektifin yüzünden de rahatsız olmuştu. O ne bir tilkiydi ne de domuz. Yuvarlak kafası, çökük gözleri ve küçük çenesiyle yeni bir türdü. Baykuş muydu?

“Soru neydi?” diye sordu Matthew.

“Dustin Miller’ın hatırlanmaya değer olmadığını söyledin. Ben de bunun nedenini merak ettim. Neden hatırlanmaya değer değildi?”

“Şey,” diye başladı sözlerine Matthew, bir şekilde sorudan cesareti kırılmış bir halde. “En iyi öğrencilerini hatırlarsın ve de en kötülerini. Dustin Miller ikisi de değildi. Özellikle parlak bir öğrenci değildi ama sorun çıkaran biri de değildi.”

“Peki ya arkadaşları? Ne tür arkadaşları olduğunu hatırlıyor musun?”

Matthew kaşlarını çatı ve kafasını sallayıp, “Hayır,” dedi.

“Sporla uğraşır mıydı?”

“Sussex Hall’daki çocukların çoğu sporla ilgilidir. İşin aslı bu konuya o kadar dikkat etmiyorum.”

“Öyleyse Dustin Miller, eskrim karşılaşması için Gençlik Olimpiyatları’na gittiğinde olanlar hakkında bir şey bilmiyor sun?”

Matthew düşünüyormuş gibi yaptı. O sırada bu oldukça büyük bir haberd, öğretmenler arasında epey dedikodusu dönmüş-tü. “Yabancı gelmiyor. Kötü bir şey olmuştu, öyle değil mi?”

“Kenđisi gibi öğrenci olan birini cinsel açıdan taciz etmekle suçlanmıştı.”

“Tamam. Şimdi hatırlıyorum.”

“Courtney Cheigh’i hatırlıyor musun?”

“Aynı şekilde, pek sayılmaz. Sanırım benim birinci sınıflara yönelik dünya tarihi dersimdeydi ve son sınıfta da benden bir seminer dersi aldı. Antik Roma.”

“Son sınıfta o dersi tamamladı mı?”

“Şimdi düşününce hayır. O yıl erken ayrıldı okuldan. Lincoln-Sudbury Lisesi’ne geçti.” Onun gittiğini görünce üzüldüm. Bugüne kadar gördüğüm en solgun gözkapaklarına sahipti, neredeyse yarı saydam görünüyordu gözkapakları ve omuzları dardı, minyon bir yapısı vardı. Sussex Hall’a geldikten kısa bir süre sonra memeleri kocaman oldu ve o memeleri saklamak için epey uğraştı. Muhtemelen bu yüzden çim hokeyinden eskrim'e geçti; kalın kumaş-tan eskrim üniforması memelerini saklamasına epey imkân verdiğinden. Ama eskrimi mükemmel yapmaya başladı, Dustin Miller ve Brandon Hsu’yla Gençlik Olimpiyatları’na katılmaya hak kazandı, üçü de New England elemelerinde iyi performans göstermişlerdi.

Aslında oraya gideceğini öğrendikten sonra heyecanla bana gelmişti. St. Louis'in tarihi hakkında bir şeyler öğrenmek istemiş, kemerin içine gitmeye değil değmeyeceğini sormuştu. Dustin ona otel odasında tecavüz etmişti. Dustin bu geziye içki getirmeyi başarmıştı ve ikisi de sarhoş olmuşlardı. Courtney, Sussex Hall'dan ayrıldıktan sonra –o kadar uzun süre kalması beni şaşırtmış ve onunla gurur duymamı sağlamıştı– Dustin ve arkadaşlarının artık o gittiğine göre okuldaki en büyük memelerin hangi kızda olduğunu bulmaya çalıştıklarına kulakmisafiri olmuşum.

“Peki eskrim turnuvasındaki olayla ilgili bana ne söyleyebilirsin?”

“Courtney'nin şikâyetinde bulunduğunu biliyorum ama dava açıp açmadığından emin değilim. Onların birlikte sarhoş olduklarını duyduğumu hatırlıyorum.”

“Geziye bir yetişkin eşlik etmedi mi?”

“Eskrim koçunun gittiğini biliyorum –her zaman giderdi– ve belki de bir veli de gitmiştir ama Courtney'nin kendi odası varmış.”

“Tahmin ettiğinden daha fazlasını hatırlıyormuşsun.” Dedektif hafifçe güldü ama bu gözlerindeki hüzünlü ifadeyi değiştirmede.

“Sanırım öyle. Bu unutmayı isteyeceğin türde bir şey.”

“Olayla ilgili bir fikrin var mıydı?”

“Olanlar hakkında yeteri kadar şey bildiğimden emin değilim.”

“Ama iki öğrenciye de öğretmenlik yaptığından bu konuda bir fikrin olmalı. Eğer bu, o öyle söyledi, diğeri şöyle söyledi türünde bir durum olsaydı kime inanırdın? Bu arada bu resmi bir soru değil, sadece fikrini merak ediyorum.”

“Sussex Hall'da olan şeyin Dustin Miller'm ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, pek değil. Dürüst olmak gerekirse sadece ipuçlarını takip ediyoruz ve bu durumla ilgili ne kadar çok bilgi edinebilirsem o kadar iyi olur. Dediğim gibi resmi bir ifade peşinde değilim, sadece fikrini öğrenmeyi umuyorum.”

“Uzun zaman önceydi,” dedi Matthew çenesini kaşıyıp düşünceli görünmeye çalışarak. “Bu konuda sözlerimin alıntılanmasını falan istemem ama hatırladığım kadarıyla Dustin iyi bir çocuktur. İkisi de sarhoş oldular, belki de Dustin daha dikkatli olmalıydı ama Courtney de öyle. Bu öyle şeylerden biri sadece... böyle şeyler olur. Yaşanan bu şeyin Dustin’in hayatını mahvetmeye değdiğini düşünmüyorum.”

Dedektif ince dudaklarıyla tekrar gülümseyip bir an için Matthew’yu inceledi. “Teşekkürler. Bu çok faydalı oldu,” dedi. Sanki kalkmaya hazırmış gibi ellerini dizlerinin üstüne koydu.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Matthew.

“Hepsi bu. Eğer başka bir şey hatırlamıyorsan?”

“Dediğim gibi Dustin’i pek hatırlamıyorum.”

“Ama iyi bir çocuktur, bunu hatırlıyorsun, öyle değil mi?”

“Şey... Kötü bir çocuk değildi, bu kadarını hatırlıyorum.”

Dedektif kanepeden rahatça doğrulup ayağa kalktı, Matthew da ayağa dikildi. Birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Matthew, Dedektif Martinez tuvaleti kullanmak veya eve bakınmak isteyecek mi diye merak etti. Bu eskrim kupasıyla ilgili olmalıydı, öyle değil mi? Yeni komşusu polisi arayıp onu şikâyet etmiş olmalıydı. Matthew neredeyse dedektifin etrafa bakmak istemesini ve ona çalışma odasını gösterebilmeyi istedi ama ön kapıdan geçince dedektif ona elini uzattı ve Matthew da onun elini sıktı.

“Bu kadar şey için uzun bir yol gelmişsin,” dedi Matthew.

“Hiçbir zaman bilemezsin. Ayrıca arabayla gezinmek için güzel bir gün.”

Matthew havanın nasıl olduğunu fark etmemişti ama gerçekten hava güzeldi – kuru, serin hava ve koyu mavi gökyüzü. “Güzel,” dedi Matthew.

“Bu bölgeye bayılıyorum. Hepsi güzel evler. Bu mahallede çok çocuk var mı? İyi okullar var mı?”

“Evet, devlet okulu iyi,” dedi Matthew. “Öyle duydum.”

Matthew birkaç dakika eşikte dikildi ve dedektifin arabayla uzaklaşmasını izledi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hen, Cambridge Emniyet Müdürlüğü'ne telefon ettikten sonra evin içinde biraz daha dolanıp durdu, sonra kendine ikinci kez kahve yaptı ve eskiz defterinin başına oturmayı denedi. Üstünde çalıştığı yeni çocuk kitabının kalan iki çizimini yapmamıştı. Kitabın ismi *Bilgi Savaşçıları için Okul: Noel Baba Karşıtları*'ydı. Bu, serinin ilk kitabıydı –bugünlerde tüm çocuk kitapları seri oluyordu– ve gençlere doğaüstü yaratıklarla nasıl savaşılacağını öğreten askeri bir okulla ilgiliydi. Bugünlerde aldığı işlerin çoğunda doğaüstü bir yan vardı. Bu onun üstünde çalışmayı pek sevdiği türden bir kitap değildi çünkü çoğu zaman o hayal ürünü yaratıkların nasıl göründüklerini gözünde canlandırıp çizmesi gerekiyordu ve yazarlar sonuçtan hiçbir zaman mutlu olmuyorlardı. Hen, bunun yerine gençken okumayı sevdiği gibi genç yetişkinlere yönelik gerilim kitaplarının çizimlerini yapmayı tercih ederdi. Lois Duncan. V.C. Andrews. Fakat bu tür kitaplar bugünlerde o kadar popüler değildi.

Hen eskiz defterini açınca bir önceki gece çizdiği resmi gördü. Yatakta kocaman bir kediyle pencere pervazındaki genç kız. Bunu tamamen unutmuştu ve çizim onu irkiltti, özellikle de ağacın dalına tünemiş oğlanın gözleri. Yıllardır çizdiği şeyleri sevdiği gibi bu çizimi de çok sevdi ve bir anda neredeyse fiziksel bir çekim duyarak stüdyosuna gidip serigrafi baskı yapma sürecine başlamak istedi. Üst kata koşup rahat terliklerini ve üstünde birkaç küçük delik olduğu için yakın bir zamanda iş kazağı yaptığı

ince kazağı giydi. Alt kata inince eskiz defteriyle anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. Mesai saatlerinin tamamını üstünde çalıştığı çocuk kitabına ayırması gerektiğini bilerek suçluluk hissetti ama kendine stüdyoya gittiğinde *Bilgi Savaşçıları* üstünde çalışmaya da vakit bulacağını söyledi. Sycamore Sokağı'nın sonuna kadar yürüdü, ardından Crane Bulvarı üzerinden sağa saptı, sonra da tepeden aşağı inerek kendine bir stüdyo kiraladığı Black Brick Stüdyoları'na gitti. Burası Scituate Nehri kenarına kurulmuş, eski bir dokuma fabrikasıydı, altmışın üzerinde stüdyo alanı barındıran dört katlı tuğla bir binaydı. Hen'in stüdyosu bodrum kattaydı, manzarası olmadığı için en az arzu edilen stüdyolardan biriydi. Fakat burada yıkama evyesi vardı ve Hen'in buna ihtiyacı vardı ve bu yıkama evyesi Somerville'deki bir önceki stüdyosundan epey masraflı bir şekilde getirdiği baskı makinelerinin her ikisini de alacak kadar genişti.

Hen stüdyo binasına arka kapıdan girdi, kapıdaki bir poster ona Açık Stüdyolar'ın yaklaştığını hatırlattı. Açık stüdyo etkinliğinin olduğu hafta sonlarında burada olmak, Hen'in sanatçı olmanın nefret ettiği yanlarından biriydi. Somerville'de bağlı olduğu sanatçılar stüdyosu tüm sanatçıların bu yıllık etkinlikte orada bulunmalarını şart koşuyordu. Orada olduğu ilk beş yılda bu etkinliği sergi açılışı gibi görme hatasını yapmıştı; sık bir kot pantolonla etrafta dikilip oraya gelen insanlarla beceriksizce konuşmuştu. Son beş yılda ise bu hafta sonunu, çalıştığı normal bir hafta sonu olarak görmüştü, insanlar geldiklerinde baskı almaya devam edip işine bakmıştı. Kimse bunu umursuyor gibi değildi ve bu insanların yorum yapmadan onun eserlerini inceleyebilmelerini kolaylaştırmıştı. İnsanlar onunla konuştuklarında da bu genelde yaptığı şeyin teknik kısımlarıyla ilgili oluyordu: bir levha nasıl oyulur, hangi kimyasalları kullandı ve bunu yapması ne kadar sürdü? Hen çalışma sürecinden bahsetmekten her zaman hoşlanırdı, hoşlanmadığı şey ise fikirlerinin nereden geldiği idi.

Bodrum kattaki bütün ışıklar kapalıydı, bu da Hen'in burada yalnız olduğu anlamına geliyordu. Hen stüdyosuna girdi ve

doğrudan çizim masasına gitti, burada levhayla aynı boyuttaki bir kâğıda kediyi tekrar çizdi, ardından bakır levhayı hazırlamaya başladı; kenarları zımpara ile düzleştirdi, yağını aldı ve ardından mum sürdü. Bunu yaparken eski müzik çalarında bir Ani DiFranco CD'si çaldı. Evdeyken bir internet üzerinden yayın yapan bir platformdan müzik dinlerdi ama stüdyolarında her zaman bir CD çalar bulundururdu ve tüm CD'leri –yeni bir CD almalı en az beş yıl olmuştu– hayatının daha erken bir dönemindendi, pek çoğunu da Lloyd'dan önce almıştı. Bu hantal beşli disk çalar (bir tane de kaset çalma yeri vardı) Hen'in kişisel zaman makinesi gibiydi. Hen yaşılanıyor olabilirdi ve artık kendi sanatını icra etmek yerine çocuk kitabı çizimleri yapıyordu ama müzik aynı kalmıştı. Önündeki işe kendini öyle kaptırmıştı ki Ani DiFranco CD'sinin yerini ne zaman Neutral Milk Hotel'in aldığını fark etmedi – bu sırada çoktan elmas uçlu kalemini eline almıştı ve balmumunu oyma işlemine başlamak üzereydi. Uzaktan bir kapının çarptığını duyduğunda daha işe yeni koyulmuştu ve bir anda masa lambasının dışındaki bütün lambalar kapandı.

Hen, “Hey,” diye seslenip stüdyosunun kapısına yöneldi. Işıkların hepsi titreşip bir kerede açıldı ve bir erkek sesi, “Affedersin. Kimsenin burada olmadığını düşündüm,” diye seslendi.

“Sorun değil,” dedi Hen, sesinin düşündürdüğünden daha genç olan adam Hen'in stüdyosunun bulunduğu koridorun köşesine geldiğinde. Hen adamı sadece üyelerin katıldığı toplantıdan hatırladı ama adını çıkaramadı.

“Merhaba, ben Hen,” dedi.

“Doğru, hatırlıyorum. Ben Derek.” Adam alışılmadık bir şekilde kısaydı, kalın kaşları vardı ve toplantı sırasında olduğu gibi Hen, adam sadece kısa mı yoksa ufak çapta cücelikle ilgili bir rahatsızlığa mı sahip diye merak etti. “Açık Stüdyolar'a mı hazırlanıyorsun?” diye sordu adam.

“Hayır. Sadece çalışıyorum. Açık Stüdyolar'ın olduğu gün sabahın ilk ışıklarında buraya gelip buraya bir sürü baskı koyacağım.” Hen, Derek'in hangi sanat dalıyla uğraştığını hatırlamaya

çalıştı. Adamın kıyafetleri temizdi ve bu da Hen'e onun fotoğrafçı olduğunu düşündürdü.

"Ve bir kâse de şeker mi?"

"Kocaman bir tabağa içlerinde fıstık ezmeleri olan pretzel'ler koyuyorum. Bir yıl bir şişe tekila, tuz ve limon dilimleri koymuştum, şat atan olursa diye."

"Attılar mı?"

"Tabii attılar. Bedava içki. Stüdyom parti yerine döndü. Bir daha asla yapmam."

Derek ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip sallandı. Hen onun gideceğini düşündü ama adam, "Biraz boş vaktin var mı? İşlerine bakabilir miyim?" dedi.

"Elbette," dedi Hen, adam onun peşinden Hen'in stüdyosuna girdi ve Hen burada Açık Stüdyolar'da göstermeyi planladığı baskılardan bazılarının olduğu bir kutuyu açtı. Bunlar çoğunlukla yıllar önce yaptığı özgün çizimlerdi ama birkaçı da en sevdiği kitap illüstrasyonlarıydı.

"Vay canına, bunlar harika," dedi Derek.

"Teşekkürler."

"Ve karanlık."

"Evet, annemin eskiden dediği gibi güçlü bir hayal gücüm var."

Tüm baskılara baktıktan sonra Derek, Hen'in iki baskı makinesinden daha büyük olanını süzdü. "Bu baskı makineleri ne kadar ağır?" diye sordu.

"Açıkcası hiçbir fikrim yok ama çok ağır. Bu stüdyoyu sevmek zorunda olduğuma karar verdim çünkü bir daha asla taşınmaya niyetim yok."

"Burayı seveceksin. Fazla tarikat gibi değil. Sanatçılar etkinliklere katılım göstermeye teşvik ediliyorlar ama katılmadığında kimse yargılamıyor. Ah vay be, bu yeni mi?"

Derek, Hen'in yeni yaptığı eskize bakıyordu; Hen'in "Oğlan hemen bir sonraki gece tekrar geldi," diye adlandırdığına. Derek bu eskize uzun süre baktı ve Hen daldaki oğlanın daha çok küçük bir adam gibi göründüğünü fark etti. Aslında bir cüce gibi

ve Hen, Derek'in bunu saldırgan bulmasından biraz endişe etti.

"Bu bir başkasının rüyasına bakmak gibi," dedi Derek. "Açıkçası içimi ürpertti."

"Benim de," dedi Hen ve ekledi: "Ben bu tür sanattan hoşlanıyorum, insanı korkutan şeylerden."

Derek gitmeden önce Hen ona Açık Stüdyolar etkinliği sırasında ara verip onun işlerine bakmaya geleceğine söz verdi. Hâlâ Derek'in tam olarak neyle uğraştığını bilmiyordu. Hen tekrar yalnız kaldığında plakayı oymayı bitirdi ve CD çalarda artık *Kayıp Otoban*'ın film müziklerini çalışıyordu. Hen plakayı asit banyosuna soktu ve hızla *Bilgi Savaşçıları* kitabı için gereken çizimlerden birini yapmaya başladı. Bu kitabın başlarından bir sahneydi, kötü Noel Baba şömineden çıkıyordu. Hen fikri hızhca çizdi, bu çizimde sadece Noel Baba'nın ayağı çıkıyordu, ardından bir de adamın ayağının yanı sıra pençe gibi elinin ve yaratığın yüzünün sadece küçük bir kısmının görüldüğü bir versiyon üzerinde çalıştı. Hiç fena değildi. Çizime o kadar dalmıştı ki plakayı asit banyosunda fazla beklettiği endişesine kapıldı. Ama mumu söküp mürekkep ekledikten ve bir kez de makineden geçirdikten sonra baskı harika çıktı, bir süredir yaptığı en iyi şeylerden biriydi bu. Birkaç baskı daha aldı, ardından da yayıncıya yapmaya söz verdiği ikinci çizim için hızla bir fikrin eskizini çıkardı. Hen ne olduğunu bile anlamadan Ani DiFranco tekrar şarkı söylüyordu, müzik çalar beş diskin tamamını döndürmüştü ve Hen çok acıktığını fark etti. Verimli bir çalışma günü olmuştu. Hen stüdyosunun kapısını kilitledi, bodrum kattaki bir stüdyoda herhangi biri var mı diye anlamak için seslendikten sonra ışıkları söndürdü ve yeniden parlak güneş ışığına çıktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dedektif gittikten sonra Matthew içeri döndü. Mira'nın en sevdiklerinden biri olan Mulligatawny çorbası yapmayı planlamıştı, böylece kadın eve geldiğinde karnı açsa yiyebileceği bir şey olacaktı. Ama bunun yerine donmuş bir yemek bulmak için dondurucuyu karıştırdı ve Fransız ekmekli pizzada karar kıldı.

Yemeğini yerken komşusu hakkında bulabildiği ne varsa bulmaya girişti. O kadının veya belki de kocasının polisi aradığı çok açıktı. Elbette mesele eskrim kupasıydı. Hen (ki hiç de tavuk* gibi görünmüyordu, aksine bir tilkiydi) kupayı fark etmişti ve bir şekilde bunun Dustin Miller'la bağlantısını biliyordu. Ve şimdi de Matthew'nun kapısına polisin dayanmasına neden olmuştu, bu bütün hayatı boyunca daha önce hiç başına gelmemişti. İyi geçti, diye düşündü Matthew ya da ne kadar iyi geçebilirse o kadar iyi geçmişti. Matthew dedektifin neden eve bakmak istemediğini veya kupayı sormadığını merak etti. Daha sonra dedektif bunu yapsaydı onu şikâyet edenin komşusu olacağının çok belli olacağı sonucuna vardı Matthew. Ve elbette Matthew bu isteği geri çevirebilir, arama izni görmek isteyebilirdi. Hayır, bunun bir zarf atmadan fazlası olmadığı çok açıktı. Kupa da artık evde olmadığına göre polisin onu Dustin Miller'la bağlayabileceği hiçbir şey yoktu.

* "Hen" in İngilizcede tavuk anlamına gelmesinden yola çıkılarak kelime oyunu yapılmış. -çn

Matthew “Henrietta”, “Lloyd” ve “düğün” kelimelerini kullanarak bir arama yaptı ve hemen bir düğün sayfasına ulaştı. Tam isimleri Henrietta Mazur ve Lloyd Harding’di. Neredeyse “Henrietta Harding” diye arama yapacaktı ama sonra ismini değiştirmemiş olma olasılığının daha yüksek olduğunu fark edip “Henrietta Mazur” diye arama yaptı. Çizimlerinden dolayı internetin her yerindeydi. Kendi internet sitesi vardı, ayrıca Twitter, Facebook ve Instagram hesapları vardı. Şaşırtıcı biçimde kendisinin çok az fotoğrafı vardı ama eserlerinin bir sürü fotoğrafı bulunuyordu, bunlar karanlık, karmaşık gravürlerdi ve Matthew bunları ilgi çekici buldu. Pek çoğu çocuk kitaplarındandı ama Matthew, bir Boston sanat galerisinin internet sitesinde Hen’in özgün eserlerinden bazılarının küçük boy görsellerini buldu ve bunları inceledi. Matthew sanat hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama yine de bunların hiç fena olmadıklarını düşündü. Neredeyse dâhice. İçlerinde en beğendiği, akşam yemeği yiyen bir ailenin –anne, baba ve üç güzel kızın– resmedildiği bir gravürdü. Masada kocaman bir rosto vardı ve tüm aile üyeleri açgözlü bir şekilde rosto yiyorlardı, bazılarının çenelerinden yemeğin suyu süzülüyordu. Masanın altında, her ne kadar ilk bakışta belirgin olmasa da, kızlardan birinin bacağı yoktu, dizin hemen altından kesilmişti. Yeni bandajlanmış gibi duruyordu. Gravürün altında başlık olarak “O yıl Noel neredeyse hoş bir şekilde geçip gitti” yazıyordu.

Henrietta Mazur’un sanatı o kadar ilginçti ki bir süre için Matthew onu neden araştırdığını unuttu. Kendini onun eserlerinden birkaçını inceleyip imzalı bir baskının ne kadara mal olacağını düşünürken buldu. Bunlardan birinin çalışma odasında asılı durduğunu hayal edebiliyordu.

Matthew bilgisayarını kapatmadan önce “Henrietta Mazur” ismini yazıp bir araştırma daha yaptı ve onun hakkında herhangi bir haber var mı, diye baktı. Sekiz yıl öncesine ait bir galeri duyurusu vardı, bir de on beş yıl öncesinden Camden College’daki bir olaya karışmış bir Henrietta Mazur haberi bulunuyordu. Matthew, bunun başka bir Henrietta Mazur olduğunu düşünerek

haberi neredeyse geçiyordu ama haberdeki “karanlık ve ilgi çekici çizimleri nedeniyle lisede birkaç ödül kazanmış resim bölümü öğrencisi Bayan Mazur,” ifadesi söz konusu kişinin, komşusu olduğunu netleştirdi. Henrietta, bir okul arkadaşına saldırmaktan suçlu bulunmuştu. Matthew bulabildiği tüm haberleri okudu. Ne olduğu tam olarak açık değildi ama temelde Henrietta bir çeşit sinir bozukluğu yaşamış ve bir okul arkadaşının onu öldürmeye çalıştığına ikna olmuştu. Bu endişelerini hem üniversite danışmanı ile hem de yerel polisle paylaşmış ama sonra söz konusu öğrenciye kendisi saldırıp önce akıl hastanesine ve oradan da mahkemeye sevk edilmişti. Bu haberleri okuyunca Matthew her ne kadar genç Henrietta’nın gerçeklikten koptuğu açık olsa da belki de haklı olabileceğine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Haberlerden birinde olaydaki diğer kızın –Daphne Myers’ın– fotoğrafı bulunuyordu ve Matthew ekrandaki pikselli görselden bile Daphne’nin baygın gözlerinde bir şey fark etti.

Ve şimdi Henrietta Mazur onun peşindeydi, onun peşine polis takıyor ve muhtemelen onu gözetliyordu. Matthew iş o noktaya gelirse Henrietta’nın adli sicilinin kendi işine yarayabileceğini fark etti. Bir anda gerginliği kayboldu. Tuhaf bir şekilde kendini sakin hissetti ve yeni komşusu onun gerçekte kim olduğundan şüpheleniyormuş gibi görüldüğü için biraz heyecan duydu.

O akşamüstü Matthew’nun kardeşi aradı.

“Mira ne zaman geliyor?” diye sordu Richard.

“Bu akşam geç saatte.”

“Çok yazık. Yine sana gelecektim. Sana göstermem gereken bir şey var.”

En son Richard bunu söylediğinde Matthew’ya son derece rahatsız edici bir internet sitesi göstermişti.

“Bana bunu neden gösteriyorsun?” diye sormuştu Matthew o zaman.

“Rahatla. Sadece oyuncular. Sana şu yüzden gösteriyorum, babam hayattayken internetin olduğunu hayal edebiliyor musun? Bunlara bayılırdı, sence de öyle değil mi?”

“Kulağa bunlara bayılan senmişsin gibi geliyor.”

“Bu saçmalığa mı? Pek sayılmaz. Babamı düşündüğüm için sana gösteriyorum sadece. Eskiden onun Dracula veya Frankenstein gibi gerçekten eşine rastlanmayan, son derece nevi şahsına münhasır olduğunu düşünürdük hatırlarsan.”

“Bunu gerçekten hatırlamıyorum.”

“Ama ben bunu düşündüm. Ve şimdi tam olarak babam gibi düşünen bir sürü adam olduğu çok ortada. Bunun gibi bir internet sitesini desteklemeye yetecek kadar. Burası garip bir dünya, Matthew.”

Richard o defa neredeyse düşünceli davranmıştı. Ama çok sarhoştı ve Matthew onu bir sonraki sabah oturma odasında kucığında dizüstü bilgisayarı açık bir halde mastürbasyon yaparken yakalamıştı, gözlerinde utanç ve mutluluk vardı Richard'ın.

“Bana ne göstermek istiyorsun?” diye sordu Matthew telefonda.

“Biriyle tanıştım.”

“Ah evet. Peki, o da seninle tanıştı mı?”

“Yüz yüze değil ama birkaç kez mesajlaştık. Onun paylaştığı birkaç fotoğraftan birini sana göstermek istedim.”

“Ben almayayım, teşekkürler.”

“Neyi kaçırdığını bilmiyorsun. Mira tekrar ne zaman şehir dışına gidecek?”

“Bir süre gitmez, Richard. Sen iyi olacaksın, öyle değil mi?” Richard güldü ama iyi olacağını söyledi ve bu da konuşmanın sonuydu. Her ne kadar kardeşi midesini bulandırsa da Matthew sürekli olarak onunla ilgili endişe duyuyordu. Endişeleri sadece onunla ilgili de değildi, onun neler yapabileceğinden de endişe ediyordu. Matthew, Dolamore'ların neler yapabileceğini herkes-ten daha iyi biliyordu.

Mira o gece döndüğünde Matthew çoktan yatmıştı.

“Şişşt, uyumaya devam et,” dedi Mira, yanına yatarken ve bir elini göğsüne dolayıp onu kendisine doğru çekerken.

“Eve hoşgeldin,” dedi Matthew.

“Kalbin çok hızlı atıyor. İyi misin?”

“Sadece seni gördüğüme sevindim,” dedi Matthew, dönüp

onu boynundan öperken. Mira'nın üstünde sadece bir tişört vardı, altında hiçbir şey yoktu ve Matthew bir elini onun bacaklarının arasına götürdü. Mira kımıldanıp bacaklarını onun için açtı. Hızla o duygu kaybolmadan Matthew, onun üstüne çıktı, yüzünü onun boynunun yanındaki yastığa bastırdı. Komşusunu düşündü, aynı şeyi ona yapsa Hen'in nasıl ses çıkarabileceğini hayal etti ve ardından hızla bu düşüncayı aklından kovdu.

"Bu sürpriz oldu," dedi Mira, Matthew onun üstünden kalıp yana kaydıktan sonra; yine daha önce oldukları pozisyona geldiler. Mira, Matthew'nun sırtına yaslanıp bir elini de göğsüne doladı.

"Seni özledim," dedi Matthew.

"Ben de seni özledim."

"Uzun bir seyahatti," dedi Matthew.

Mira güldü. "Pek sayılmaz ama senin böyle olduğunu düşünmene sevindim."

"Kristof Kolomb Günü tatilindeki hafta sonunda ne yapacaksın?" diye sordu Matthew.

"Bilmem. Neden?"

"Bir geceliğine bir yere gitmek ister misin?" diye sordu Matthew. "Belki Portsmouth'taki o otele gideriz?"

"Şu istiridye soslu otele mi?"

Matthew güldü. "Evet, iyi istiridye sosu olan otel. O kısmı hatırlıyorsun."

"Geri kalanını da hatırlıyorum. Evet, bayılırım."

"Yarın yer ayırtırım," dedi Matthew.

İkisi de uykuya dalmadan önce Mira, "Kalp atışın normale döndü," dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lloyd ofisten eve gelip buzdolabını karıştırdığı sırada Hen'i Dedektif Martinez aradı.

"Bir saniye bekler misin?" dedi Hen ve sonra Lloyd'a temsilcisinin aradığını ve bu görüşmeyi çalışma odasında yapması gerektiğini söyledi. Sonra da yalan söylediğinin çok belli olup olmadığını düşünerek koşup üst kata çıktı. Küçük çalışma odasına –her türlü evrak işiyle uğraştığı yere– vardığında telefona, "Evet?" diye cevap verdi.

"Komşunu ziyaret ettiğimi ve onunla konuştuğumuzu haber vermek istedim."

"Ve?"

Dedektif duraksadı ve Hen onun hiçbir şeyin yapılmayacağını söyleyeceğini anladı. "Ve... O bir şüpheli, şu an sadece bunu söyleyebilirim."

"Ah," dedi Hen. "Sence o suçlu mu?"

Dedektif Martinez güldü. "Hayır, bunu söylemedim. Açıkçası görüşmeden hiçbir şey çıkmadı ama Dustin Miller ve Courtney Cheigh arasındaki durumun farkındaydı, dolayısıyla önemli bir bilgi sağladın. Bu ipucu için teşekkür etmek için aradım."

"Bu sadece bir ipucu değildi. O suçlu, biliyorsun."

"Onda bir eskrim kupası olmuş olsa bile bu..."

"Sadece o değil," dedi Hen, bir yandan da kapının tamamen kapalı olduğundan emin olmak için ayağıyla çalışma odasının kapısını iterken. "Onun yaptığını biliyorum. Bir önceki gece

onu takip ettim, bu kez de bir başkasını gözetliyordu. Avlanmaya çıkmıştı.”

“Ne zaman oldu bu?” diye sordu dedektif.

Bunun üzerine Hen ona tüm hikâyeyi anlattı; Matthew’nun bir arabanın peşine takılıp bir çifti izlediği sırada kendisinin de onu takip ettiğini söyledi.

“Bu davranışın Dustin Miller’ın başına gelen şeyle ilgili olduğunu sana düşündüren ne?” diye sordu dedektif, Hen bu hikâyeyi anlattıktan sonra.

“Bence bu onun bir çeşit seri katil veya en azından seri ‘stalker’ olduğunu gösterir. Bence onda bir sorun var. O ürkütücü biri.”

“Dışarıda bir sürü ürkütücü insan var, inan bana. Ama pek çoğu katil değil.”

“Eminim haklısın,” dedi Hen, “Ama bazıları da katil, öyle değil mi?”

Uzun bir duraksama oldu ve Hen bir an için dedektifin telefonu kapattığını düşündü. Ardından dedektif, “Birini takip etmesinin pek çok nedeni olabilir ve bunların da çok azının Dustin Miller’la bir ilgisi vardır,” dedi.

“Evet, biliyorum. Ama şüpheli bir durum söz konusuydu.”

Bir başka duraksama oldu ve sonra dedektif, “Senden benim için bir şey isteyebilir miyim, Hen?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Hen, bunun ne olduğunu anlayarak.

“Bundan sonrasını bize bırak, tamam mı? Eğer komşun cinayet işlemişse o zaman onu yakalayacağız ama onu izleyip durmanın bize bir faydası olmayacak. Ve bu senin için tehlikeli olabilir.”

“Tabii,” dedi Hen. “Anlıyorum.”

“Öyleyse söz veriyor musun?”

Hen güldü. “İzci sözü.”

“Ben ciddiylim,” dedi dedektif. “Bu sadece senin güvenliğinin için değil, soruşturmaya da gölge düşürebilir. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi?”

“Anlıyorum,” dedi Hen. Neredeyse lafın sonuna adamın is-

mini ekliyordu –Iggy’ydi öyle değil mi?– ama bu doğru gelmedi.

“Peki,” dedi dedektif. “Teşekkürler. Ve başka bir şey aklına gelirse beni ne zaman istersen ara. Eğer yeni bir şey çıkarsa ben de sana haber veririm.”

“Teşekkürler,” dedi Hen.

Hen alt kata indiğinde Lloyd, “Telefondaki kimdi?” diye sordu.

“Söyledim ya. Temsilcim. *Bilgi Savaşçıları* kitabı için asıl sözleşmeyi, sekiz çizim ve bir de kapak üstünden yapmıştık ama şimdi on iki çizime çıktı.”

“Hepsini yaptın mı?”

“Neredeyse.”

“Daha fazla mı ödeme yapıyorlar?”

“Evet. Bunun daha çok zaman taahhüdüyle ilgisi var. Çoktan ikinci kitaba başlamam gerekiyordu ama henüz onu okumadım bile. Senin günün nasıldı?”

“Oldukça iyi,” diye her zamanki cevabını verdi Lloyd.

Hen kendine bir kadeh şarap koydu ve akşam yemeği için de tavuk göğsüyle brokoli çıkardı.

“Kristof Kolomb tatilindeki hafta sonuyla ilgili başka bir şey düşündün mü?” diye sordu Lloyd ve Hen bir an için daha önceki konuşmalarını hatırlamaya çalışarak panikledi. Sonra hatırladı.

“Rob’un partisini diyorsun,” dedi.

“Evet.”

“Şey, muhtemelen gelmeyeceğim Lloyd, eğer sorun değilse?” dedi Hen.

Rob, Lloyd’un üniversiteden en yakın arkadaşıydı. Sadece iki buçuk saat uzaklıkta, Massachusetts ve New York eyalet sınırının orada yaşıyordu ve her Kristof Kolomb tatilindeki hafta sonunda şenlik ateşini de kapsayan bir parti verirdi. Hen geçmişte pek çok kez bu partilerde bulunmuştu. Birkaçında eğlenmişti de ama Rob tam bir esrarkeşti ve Hen ot içmeyi on yıl önce bırakmıştı. Hen ot içtiği zamanlardaki gibi beyninin yeni fikirlerle dolup taşmasını arada özlüyordu ama perişan eden paranoyayı kesinlikle özlemiyordu. Ya da aptalca konuşmaları.

“Sorun değil,” dedi Lloyd.

“Sen geceyi orada geçireceksin, değil mi?” diye sordu Hen.

“Ah evet.”

“Gelecek yıl ben de gelirim.”

“Gelmek zorunda değilsin. Rob’a bayılmadığını biliyorum.”

“Rob’a karşı bir gıcıklığım yok. Sadece ona söyleyecek bir lafım yok gerçekten. Ve Joanna’yı özlüyorum.”

Joanna, bir zamanlar Rob’un uzun süreli kız arkadaşıydı, onun daha komik, daha zeki, daha iğneleyici versiyonuydu. Joanna, Rob’la birlikte yaşadığı esintili çiftlik evinden çıkıp Pioneer Vadisi’nde kendi başına bir eve taşındığında aslında Hen buna şaşırمامıştı ama yine de onun varlığını özlüyordu. Joanna olmadığında Lloyd ve Rob hızlı bir şekilde üniversitedeki kişiliklerine bürünüyorlardı ve Hen, onların ot tüttürmeler ve aptal şakalarla dolu muhabbetlerini dışarıdan izliyormuş hissine kapılıyordu.

“Hepimiz Joanna’yı özlüyoruz,” dedi Lloyd. “Benden istediğin bir şey var mı?”

Hen birazcık gevşemiş brokoliyi Lloyd’a doğru itti ve ondan bunu doğramasını istedi.

Akşam yemeğinden sonra Lloyd, Red Sox maçını izlerken Hen de dizüstü bilgisayarının başına geçip tekrar C-Beams’in internet sitesine baktı. Hen’in Matthew’yu takip ettiği gece Owl’s Head’de bu müzik grubu çalıyordu. Ve Hen artık Matthew’nun takip ettiği sakallı adamın bu müzik grubunun solisti olduğuna epey ikna olmuştu. Bu çok mantıklıydı. O adam kesinlikle müzik grubunun bir üyesiydi –Hen onun bateristin eşyalarını minibüse yüklemesine yardımcı olduğuna tanık olmuştu– ya da en azından o müzik grubuyla bağlantılıydı. Hen bu durumda Matthew’nun Owl’s Head’e C-Beams konserini izlemeye gittiğini varsayıyordu, ardından eve gelip arabasını almış ve grubun solistini; barı en son terk edenlerden birini, takip etmek üzere bara geri dönmüştü. Burada soru elbette şuydu: Neden?

Adamın adı Scott Doyle’du ve Hen onun hakkında daha fazla şey bulmaya çalıştı. Örneğini adamın Sussex Hall’la bir bağlantısının olup olmadığını merak etti. Eski bir öğrenci miydi?

Belki Matthew kendisini adaleti sağlayan biri olarak görüyor ve en ahlaksız öğrencilerini onlar mezun olduktan çok sonra öldürüyordu. Fakat Hen'in Scott'la ilgili bulabildiği tek şey adamın müzik grubuyla ilgili bilgiler oldu. Scott'ın Twitter hesabı vardı ama orada paylaştığı şeyler ya  arkılarının linkleriydi ya da yaklaşan konserlerinin duyurularıydı. C-Beams'in bir sonraki konseri, tesadüfen Rob'un partisinin de olduğu Kolomb Günü tatilindeki cumartesiydi. Bu kez konser Owl's Head'de değil, North Shore'daki Rusty Scupper adlı bir bardaydı. Belki de Hen şöyle bir göz atmak için o akşam arabasına atlayıp oraya giderdi. Hem bu ona yalnız olduğu gece yapacak bir şey verirdi. Scott Doyle'la konuşma fırsatı bulursa ona Sussex Hall'a gidip gitmediğini veya Matthew Dolamore'la bir bağlantısının olup olmadığını sorabilirdi. Çünkü Matthew'yla bir bağlantısı varsa Hen gerçekten adamın başının belada olduğuna inanıyordu.

Peki ya Matthew'nun kendisi de orada olursa? Ya orada Hen'i görürse? O zaman ne olurdu? Bu bir tesadüf olurdu. Ve belki kom usunu başka bir cinayet işlemekten alıkoyardı böylece.

  Hadi oradan!  diye bağırdı Lloyd televizyona. Hemen arkasından homurdanınca Hen, Lloyd'un sayı vuru u yerine yüksek bir atı a şahit olduğunu anladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Bayağı içtim zaten,” dedi Mira.

“Odamız buradan pek de uzak sayılmaz,” dedi Matthew. “İstersen tatlı da söyleyebiliriz?”

“Ağh, bir lokma bile yiyemem. Sadece bir bardak daha tamam mı? Ama sen de içiyorsan?”

Matthew, Mira için bir Rusty Nail, kendisi için de ikinci Guinness’i söyledi. New Hampshire, Portsmouth’ta Arnavut kaldırımli hoş bir sokaktaki dört katlı bir butik otel olan Portsmouth Arms’ın barındaydılar. Kolomb Günü tatilindeki hafta sonu, Atlantik Okyanusu’ndan gelen soğuk ve şiddetli bir yağmurla başlamıştı ama cumartesi günü öğleden sonra saat dört olduğunda gökyüzündeki bulutlar gitmiş ve güneş kısa bir süreliğine ortaya çıkıp şehri tatlı pembe bir ışığa boyamıştı. Matthew ve Mira liman bölgesine doğru yürüyüşe çıkmışlar ve ardından içki içip restoranının meşhur istiridye sosundan yemek için otele dönmüşlerdi. Kaburga spesiyalini paylaşıp büyük ölçüde Mira’nın içtiği bir şişe de şarap söylemişlerdi ve kadın şimdi de Rusty Nail kokteylini yudumluyordu.

“Bunun içinde ne var? Güzelmiş,” dedi Mira dili dolanarak. Her ne kadar tuhaf bir şekilde alkolün tadını sevse de çok fazla içen biri değildi. Normal sınırı iki bardaktı.

“Viski ve likör.” Matthew da birasından bir yudum aldı, bir yandan da fırsat bulursa geri kalanını yakındaki bir bitkinin saksısına dökmeyi planlıyordu. Çünkü bu gece arabayla New Essex’e gidecekti, ayık kalması gerekiyordu.

“Tamam, benimki bitti,” dedi Mira, bardağı kafasına dikerken bardağın dibindeki buz parçaları dişine çarptı.

“Benimki de,” dedi Matthew ve iki bardağı da barmene doğru iterken hesabı istedi. Mira onun bira bardağının yarıdan fazlasının dolu olduğunu fark etmedi.

Otel odasına vardıklarında Mira kot pantolonunu bileklerine kadar indirdi ve üstünde yatak örtüsü bulunan yatağa çöktü. “Oda dönüyor,” dedi.

Matthew, Mira’ya kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasında yardım etti ve onu yatağa yatırıp üstünü örttü, yatağın alt kısmındaki örtünün serbest kalmasına özen gösterdi. Matthew, Mira’nın uyanma olasılığının pek olmadığını düşünüyordu ama herhangi bir şey onu uyandıracak olursa ayaklarını rahatça dışarı çıkarıp uykusu fazla açılmadan tekrar uykuya dalabilirdi.

Matthew pencereyi biraz açtı –odadaki ısıtıcıdan tıslama ve çatırtı sesleri geliyordu ve hava fazla sıcaktı– ardından bavuluna gidip ihtiyacı olabileceğini düşündüğü birkaç şeyi çıkardı: Şok tabancası, teleskopik cop, sustalı çakı, vinil eldiven ve tüm saçlarını örten polar bir bere. Her bir nesneye dokunmak kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. *Sakin ol*, dedi kendi kendine. *Bu akşam olmayabilir. Muhtemelen olmayacak.* Ama şunu biliyordu, eğer fırsatını bulursa; Scott Doyle’la yalnız kalırsa... Matthew sırf üstündeki gergin enerjiyi atmak için çömelip yumruğunu tekrar tekrar havaya kaldırarak sessizce dans etti. Ardından burundan nefes alıp verdi ve ceketini giydi.

Odadan çıkmadan önce yataktaki Mira’ya doğru eğilip kulağına fısıldadı. “Yürüyüşe çıkıyorum, tatlım,” dedi. “Uyku tutmadı da...” Mira boğazından çıkan homurtularla karşılık verdi, bu bir cevaptan çok rahatsızlık belirtisiydi. Matthew Mira’yı uyandırıp bunu tekrar söylemeyi düşündü ama sonra bunu yapmasına gerek olmadığına karar verdi. Tek endişesi Mira’nın tuvaletinin gelmesi ve bunun da onu yataktan çıkmaya zorlamasıydı. Matthew her ihtimale karşı not bırakmalı mıydı? Odadaki masanın üstünde bir defter ve kâğıt vardı, ikisinin üstünde de otelin ismi yazılıydı ve Matthew kâğıdın üstüne yürüyüşe çıktığına ve kısa

zamanda geleceğine dair bir not karaladı. Notun üstüne bazı kelimeleri örtecek şekilde bir su bardağı koydu, böylece geri döndüğünde Mira'nın bu notu okuyup okumadığını bilebilecekti.

Matthew odadan çıktı ve otelin arka tarafındaki otoparka giden arka merdivenlerden aşağı indi. Otelden çıkınca gecenin serinliğini hissedip eldivenlerini giydi. Otoparkta görünürde kimse yoktu ama sokakta bir bardan çıkıp diğerine giden bir grup insanın bağırıklarını uzaktan duyabiliyordu.

Matthew, Fiat marka arabasına bindi ve New Essex'e doğru yola çıktı. Yoldayken o sırada kilitli bir otel odasında, güvenli bir şekilde yatakta uyuyan Mira'yı düşündü. Ardından Michelle'i düşündü; o ölen babasını ziyaret ederken erkek arkadaşı bir garsonla kınıştırıyordu. Matthew'nun içini neredeyse boğucu bir öfke dalgası kapladı. Eğer bir adama en ufak bir güç –yakışıklı bir yüz, şarkı söyleme yeteneği, biraz para– verirsiniz adamın ilk yapacağı şey bir kadını ve hatta yapabilirse iki kadını mahvetmek olurdu. Matthew kendisine kısa bir süre için babasını düşünme izni verdi; onun bir diktatör gibi dünyayı dar etmesini ve annesinin de onun hâkimiyetinde yaşamak dışında bir seçeneğinin olmamasını hatırladı. Matthew'nun da başka bir seçeneği yoktu. Richard'a gelirse onun da yoktu.

Sapağın üç kilometre kadar ileride olduğunu gösteren tabela farların ışığıyla parladı. Matthew penceresini açıp tuzlu havayı ciğerlerine çekti. Rusty Scupper'a giden yolu ezberlemiş ve telefonunu otel odasında bırakmıştı.

İki trafik ışığını geçti, bir koyun üstündeki kısa bir köprüyü aştı ve ardından sağa sapıp bara giden Seagrass Yolu'na girdi. Arabanın camı açık olduğundan Rusty Scupper'ın otoparkının önünden geçtiği sırada uzaktan gelen davul gümbürtüsünü duyabiliyordu. Artık hava, rutubetli bir bataklık gibi suyu çekilmiş deniz kokuyordu, ayrıca bir kamyonetin arkasına toplanmış dört kişilik gruptan gelen keskin bir esrar kokusu da duyuluyordu. İki yüz metre kadar daha ilerleyip küçük bir sigorta şirketinin arka taraftaki otoparkına park etti. Google Haritalar'dan bölgeyi incelemiş ve New Essex Nehri boyunca barın arkasına doğru

giden bir yaya yolu olduğunu öğrenmişti. Bu patikayı bulmayı kolaydı –New Essex Nehri Yürüyüş Yolu yazılı küçük bir tabelâ vardı– ve Matthew gelişigüzel bir şekilde ahşap yaya yolunda bara doğru ilerledi. Yürürken bir balık suyun yüzeyinde göründü ve yolun kenarındaki bodur çalının arkasından bir şey geçti. Matthew bara yaklaştığında tek duyabildiği şey C-Beams’in kulağa çok tanıdık gelen “Positively 4th Street” cover’ıydı. Eğer bir önceki konser baz alınırsa programın sonuna yaklaşmış olmalıydılar. Matthew saatine baktı. Saat on ikiye geliyordu.

Matthew otoparka girdi, hızlı bir şekilde oradaki araçlara göz gezdirdi, Scott’m Dodge Dart’ını arıyordu. Arabanın iki katlı tuğla binanın arka tarafında, müşterilerin sigara içtiği arka verandanın hemen altına park edilmiş olduğunu fark etti. Matthew’nun grubun bateristine ait olduğunu anladığı kamyonetin hemen yanındaydı. Kendi arabası da karanlık gölgelerin içinde, o kadar harika bir yere park edilmişti ki, Matthew bu akşam işlerin gerçekten yolunda gideceğini ona fısıldayan iç sesini bastırmakta zorlandı. Taşlar yerine oturuyordu.

Matthew yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve çakısını açıp Scott’m arabasının arka sol lastiğinde bir delik açtı. Çakı kısa bir süreliğine lastiğe takılı kaldı, lastiğin içindeki ağır hava halihazırda düzensiz bir tıslamayla dışarı çıkıyordu. Matthew çakıyı çekip kurtardı, ardından nehrin yanındaki yola yürüyerek geri döndü. Orada nehre dönük bir bank vardı ama bedenini çevirdiğinde barın arka tarafını, Dodge Dart’ı görebiliyordu. Matthew bekledi. Yanından geçen tek kişi, kötü kokulu bir sigara içen orta yaşlı bir adamdı. Matthew çenesini göğsüne yaslayıp uyuyormuş gibi yaptı ve sigara içen bu adamın onun iyi olup olmadığını kontrol etmeye kalkacak kadar iyi niyetli biri olmamasını umdu. Adam böyle bir şey yapmadı.

Rusty Scupper’dan gelen canlı müzik sesi kesildi; Matthew müşterilerin dışarı dökülmelerini ve arabalarına gitmelerini izledi. Herkes yüksek sesle konuşuyordu, anlamsız konuşmalardan parçalar banktaki Matthew’ya ulaşıyordu. Matthew barın çıkışını kontrol ederken arada da yıldızsız gecede simsiyah olan nehre

baktı. Karanlığa rağmen nehrin hızla aktığını, gelgit halindeki okyanus tarafından geri çekildiğini hissedebiliyordu. Rusty Scupper'ın ikinci katının pencerelerinde ışıklar yandı, geride kalan az sayıdaki müşteri gitmeye zorlandı. Barın otoparkı artık neredeyse boştu. Orta yaşlı bir çift, bir kamyonetin yanında dikilmiş, eve kadar aracı kimin süreceğini tartışıyorlardı. Binanın arka tarafındaki çift kanatlı kapı metalik bir sesle açıldı ve Matthew, C-Beams'in müzik aletlerini dışarı taşıyan iki üyesini tanıdı; baterist, Matthew'nun Owl's Head'deki gece gördüğü kamyonete davul setini yüklemeye başladı. Basgitarist de bateriste yardım ediyordu. Scott neredeydi? Muhtemelen bir sonraki kurbanı için barda kalan hayranlarını yokluyordu. Aslında orada olmaması iyiydi. Matthew, grup arkadaşlarının önceden oradan ayrılma- larını ve Scott'ın da inik araba lastiğini tek başına değiştirmek zorunda kalmasını umuyordu. Scott'ın karanlık otoparkta yalnız olmasının yine de düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu ama yalnız olduğu takdirde Matthew hazırды.

Yirmi dakika daha geçti ve hem baterist hem de basgitarist gittiler. Bundan kısa bir süre sonra Scott binanın arka kapısından çıktı ama yalnız değildi. Yanında bir kız vardı ve her ne kadar farklı şekilde giyinmiş olsa da –tişört olabilecek dar bir elbise vardı kızın üstünde– bunun Owl's Head'deki kız olduğu açıktı. Matthew kızın burada olmasına şaşırmadı ama hayal kırıklığına uğradı. Scott gitar kutusunu arabanın arkasına koydu ve ikisi arabaya bindiler. Arabanın motoru çalıştı ve Dodge Dart marka araba otoparkın asfalt zemininde hızla geri gitti, sonra da aynı hızda durdu. Scott arabadan indi ve arka lastiğe baktı. Matthew önce son derece işitilebilecek bir şekilde söylenen “Hassssiktir”i, ardından da bir başka kapının daha açılıp kapanmasını duydu. Garson kız da arabadan inmiş, Scott'ın arkasında yere çömelmişti. Matthew onların seslerini duyabiliyordu –Scott'ınki öfkeli, kızınki ise mızımız bir tondaydı– ama kelimeleri seçemiyordu. Scott arabanın bagajını açıp yedek bir lastikle birlikte yüksek ihtimal kriko olan şeyi çıkardı. Tekrar arabanın yanına eğildi, bu sırada garson kız altmış santim kadar ötede, kollarını kavuş-

turmuş halde duruyordu. Matthew kızın titrediğini uzaktan bile anlayabiliyordu. Üstünde koyun postu astarlı bir kot ceket olan Scott krikoyla arabayı kaldırmaya başladı.

Garson kız bir şey söyledi –kelimeler yine net değildi– ve Scott hâlâ önündeki işe odaklıyken kafasını çevirmeden kıza cevap verdi. Garson kız az önce çıktıkları ağır çift kanatlı kapıya gidip kapıyı yumrukladı. Beş saniye geçtikten sonra kapı açıldı ve garson kız içeri süzüldü.

Matthew içinde bir adrenalin dalgasının yükseldiğini hissetti. Bu âna kadar bir fırsat yakalayacağına gerçekten inanmamış olduğunu fark etti. Ama işte bir fırsatla karşı karşıyaydı.

Matthew ayağa kalktı, şapkasını alını ve kulaklarını örtecek şekilde iyice aşağı indirdi. Otoparkta hâlâ birkaç araba vardı ama görünürde kimse yoktu. İç içe geçmiş halde duran copunu salladı ve böylece cop tam boy, elli üç santim masif çelik sopa halini aldı. Matthew copu bacağına yanında ve şok tabancasını da önlem olarak diğer elinde tutarak kararlı bir şekilde ama çok da hızlı olmadan Dodge Dart marka araca doğru ilerledi ve Scott'ın arkasına geçmek için aracın etrafından dolandı. Araba yukarı kaldırılmıştı ve Scott bijon somunu anahtarını döndürmeye çalışıyordu. Hemen arkasında duran Matthew'yu fark etmemiş veya duymamıştı. Beş saniyeliğine Matthew elinde masif çelik copla orada öylece dikildi, önünde çömelmiş olan iğrenç herif üzerindeki engin gücünün tadını çıkardı. Ardından geri doğru çekilip mümkün olduğu kadar çok kuvvet uygulayarak copu Scott'ın kafasının üst tarafına indirdi. Scott boğuk bir ses çıkardı ve ardından kendinden geçerek yana yığıldı.

Matthew bir dizinin üstüne çömeldi ve copu tekrar kaldırıp elinden gelen en sert şekilde az önce vurduğu yere tekrar indirdi. Tok bir ses yerine bu kez bir kırılma sesi çıktı. Matthew kan sıçrarsa diye geri zıplamaya hazır bir halde hızla ayağa kalktı. Her ne kadar buna zamanı olacağını sanmasa da yanında bir poşet ve yapışkan bant getirmiş olmayı çok istedi. Ayrıca Scott büyük ihtimalle ölmüştü. Bu bile kendi başına yeteri kadar tatmin ediciydi. Emin olmak için bir kere daha vurmali mı düşündü ama

aşırıya kaçmaktan ve copunun beyin maddesine saplanması-
dan korktu. Bunu asla kaldıramazdı.

Bir kez daha eğildi, copun ucunu kaldırırma bastırarak tekrar
portatif hale getirdi. Scott'ın bedeninde herhangi bir yaşam belir-
tisi var mı diye bakarken arkasında çift kanatlı kapının açıldığını
duyarsa nehir yoluna doğru hızla koşmaya karar verdi.

Scott'ın ölmesinden –iki güçlü darbeye yere serilmişti– tat-
min olmuş bir halde ayağa kalktı Matthew. Altı metre kadar ile-
ride el örgüsü şapkalı bir kadın otoparkın orta yerinde dikilmiş
ona bakıyordu. İkisinin gözleri kısa bir an için kesişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hen, Matthew Dolamore'a bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Matthew, doğru-
dan ona baktı –Hen, Matthew'nun gözlerinde bir tanıma belirtisi
olduğunu düşündü– ardından Matthew arkasını döndü ve hızla
oradan uzaklaştı. Neredeyse hemen Rusty Scupper'ın karanlık
gölgelerinde gözden kayboldu.

“Hey,” diye bağırmayı başardı Hen, kendi sesi kulağına tuhaf
ve çaresiz geldi, ardından Dodge Dart'a doğru koşup arabanın
arkasına dolandı. Scott Doyle kaldırımında yatıyordu, sanki uyu-
yormuş gibi kıvrılmıştı. Hen, onun tepki vermeyeceğini düşün-
erek omzunu sarstı ama Scott döndü ve gözlerini açıp ona baktı.
Scott bölük pörçük birkaç kelime etmeyi başardı, sanki boğazın-
da bir sıvı varmış geliyordu sesi kulağa.

Hen kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp 911'i
aradı.

Hen C-Beams'ten gerçekten hoşlanmıştı. Samimi bir bar grubu;
bardaki müşterilerin dans etmelerini sahiden isteyen bir grup
görmeyeli uzun zaman olmuştu. Rusty Scupper'a onlar çalmaya
başladıktan hemen sonra gelmiş ve barda iki ayrı çiftin arasında
kendine bir yer bulmuştu. Kendine bir “dirty martini” söylemiş-
ti –burası muhtemelen bir martini içmek için en iyi bar değildi
ama canı martini çekmişti– ve bir Kinks şarkısını cover'ladık-
larını düşündüğü grubu görebilmek için sandalyesini çevirmiş-

ti. Etrafına bakınıp Matthew orada mı diye görmeye çalıştı ama onu göremedi. Matthew orada olursa ne yapacağına henüz karar vermemişti. Muhtemelen sadece izlerdi onu. Matthew'nun onu görmediğinden emin olmaya çalışırdı. Kot pantolon, kovboy çizimleri ve flanel bir gömlek giyerek hafiften kılık değiştirmişti. Kafasında el örgüsü bir kasket vardı, birkaç yıl önce aldığı ancak daha önce hiç takmadığı bir şeydi.

Söylediği martini geldi, içki korkutucu derecede bardağın ağzına yakındı, Hen kafasını eğip tuzlu, buz gibi içkiden bir yudum aldı. Bu değişik kılıkta kimliğinin tamamen belirsiz olduğunu hissetti, bu da ona iyi geldi. Biri ona baktığında ne görüyordu acaba? Bu konuda hiçbir fikri olmadığından bunu gerçekten merak etti. Hen çekici olduğunu biliyordu ama aynı zamanda itici, insanların tepki verdikleri soğuk bir yanı olduğunu da biliyordu. Bardağı kaldırıp daha büyük bir yudum aldı. U şeklindeki barın karşı tarafında iki kadın oturuyordu; birinin üstünde Patriots forması vardı, diğeri ise dar bir kot pantolon, parlak siyah bir gömlek giymişti ve saçları da dik dikti. Hen içlerinden birinin ona doğru baktığını fark etti. Hayatının bir noktasında eşcinsel ilişkiler ilgisini çekmişti. Ortada doğru dürüst bir neden olmasına rağmen lezbiyen olsa hayatının şu ankinden daha ilginç olacağına inanırdı bazen. Her ne kadar ilginç olmayan hayatından keyif alsa da arada bunu hâlâ düşündüğü olurdu.

Grup, Hen'in bilmediği bir şarkı çalıyordu ve o, bunun onların kendi şarkıları olduğunu varsaydı. Rusty Scupper'ın küçük bir sahnesi ve küçük bir dans pisti vardı ama insanlar grubun kendi şarkısında bile gerçekten dans ediyorlardı. Bu alışılmadık bir görüntüydü; Hen, Lloyd'un en sevdiği grupların konserlerine gitmeye çok alışmıştı, bunlar daha çok kollarını kavuşturmuş halde ortada dikilip müziğin keyfini çıkaran, orta yaş göbekleri çıkmaya başlamış, siyah tişörtlü ve kot pantolonlu adamların dinlediği sanatsal, düşük ses kaliteli gruplardı. Arada bu adamlardan bazıları kafalarını ritme uygun olarak sallarlardı ama asla dans etmezlerdi. Burada ise dans eden iki ayrı çift vardı, ayrıca kız kıza çıktıkları çok belli olan bir grup orta yaşlı kadın da dans

pistindeydiler. Bir de pistin kenarında gri ve beyaz çizgili bir ti-şört elbiseyle uzun siyah çizme giymiş yalnız bir kadın vardı. Bu kadın barda olmak için çok küçük görünüyordu ama kalçasının kenarında bir şişe Miller High Life tutuyordu ve Hen onun şarkısının sözlerini mırıldandığım anlayabiliyordu. Grup üyelerinden birinin kız arkadaşı olmalıydı ve Hen onun Owl's Head'deki o gece solistle birlikte arabada olan kadın olup olmadığını merak etti. Büyük ihtimalle öyleydi.

Martinisini –fazla hızlı bir şekilde– bitirdi ve bir votka tonik söyleyip bunu yavaş yavaş içeceğine dair kendine söz verdi. Belirli aralıklarla etrafına bakınıp yüzleri tarıyor, Matthew'yu arıyordu. Tuvalete gitmek için yerinden kalktığı anda iki tane bilardo masasının bulunduğu ayrı bir odanın önünden geçti ve Matthew'nun orada olmadığından emin olmak için odada dolaşarak. Adamın biri ona bilardo oynayıp oynamak istemediğini sordu, Hen de ona birini aradığını söyledi.

“Ah, aradığın adam *senin için* gelecektir,” dedi adam. Adam bir Lowell Spinners şapkası takmıştı ve Hen ona içeride şapka takmaması gerektiğini söylemek istedi ama sonra kendisinin de taktığını hatırladı.

“Beklediğim kişi bir kadın.”

“Güzel.”

Hen bara döndüğünde biraz başının döndüğünü hissetti ve hâlâ yemek servis edip etmediklerini sordu.

“Mutfak kapandı ama patates cipsimiz var.”

Hen bir diyet kolayla iki paket de tuzlu sirkeli cips söyledi. Aklına Lloyd'un kedisi Sirke geldi; hayvan şimdi evde büyük ihtimalle oturma odasında Lloyd'un televizyon koltuğunda uyukluyordu. Ardından Hen, Rob'un partisindeki Lloyd'u düşündü. Ottan bayağı kafayı bulmuş ve Rob'la veya bir başka üniversite arkadaşıyla hızlı hızlı konuşuyor olmalıydı. Ne hakkında konuşurlardı? Yıllar önce konu müzik olurdu veya Lloyd yapmak istediği belgeselden söz ederdi, bir grubu anlatan bir müzik belgeseli olacaktı ama belgeselde izleyicilere grubun tek bir şarkısını bile duyma imkânı vermeyecekti. Ya da bunun gibi bir şeyler.

Şimdi muhtemelen siyasetten, dünyanın nasıl düzelebileceğinden bahsediyorlardı.

“Bir içki içmek için bize katılmak ister misin?”

Bunu söyleyen iki lezbiyen kadından biriydi; parlak gömlekli kadın.

Kadın, Pats formalı erkeksi arkadaşını işaret etmek için kafasını çevirdi.

“Elbette,” dedi Hen ve onun peşinden U şeklindeki barın diğer yanına geçti.

“Ne içersin?” diye sordu kadın, kendini ve arkadaşını Hen’e tanıttikten sonra. Grup bir Beatles şarkısının hızlandırılmış, erken dönem rock tarzındaki versiyonunu çalıyordu ve Hen kadınların isimlerini tam olarak duyamadı. Onların Stephanie ve Mallory olduklarını duyduğunu sandı, bu iki isim de önündeki kadınlardan ikisine de uymuyordu.

“Narrangansett iyi olur,” dedi Hen ve Stephanie/Mallory üçtane ondan söyledi.

Grup gösterinin ilk kısmını bitirirken kadınlar orada takılıp sohbet ettiler, –müşterilerin yansı sigara içmek için verandaya çıktı– ardından grup geri geldiğinde “November Rain”i ve Hen’in sevdiği ama ismini hatırlayamadığı bir Bob Dylan şarkısını çaldı. Hen ve yeni arkadaşları dans pistinin kalabalığında tekrar sahneye gelmeleri için gruba tezahürat yapıldığı âna kadar dans edip durdular. Herkes sigara ve ter kokuyordu ve neredeyse herkes “You got a lotta nerve” dizesini bir ağızdan söylüyordu ve Hen neden orada olduğunu tamamen unutmuştu. Eğleniyordu, gerçekten eğleniyordu, bunda en ufak bir ironi yoktu ve yeni arkadaşları vardı.

Dans pistinden bara döndüklerinde, grup çalmayı bitirdiği için oluşan görece sessizlik ortamında Hen iki kadına Rusty Scupper’a ta West Dartford’dan geldiğini söyledi.

“Neden peki?”

“Onları evimin yakınlarında bir yerde dinlemiştim ve bu gece tamamen yalnız olunca tekrar dinlemek için yeni bir yere gidebileceğimi düşündüm. İyi ki de yapmışım.” Hen yeni kutu birasının üstündeki köpüğü içti.

“Uzun bir dönüş yolu,” dedi Stephanie. (Bu kesinlikle Stephanie’ydi; Hen, Pats formalı kadının ona böyle seslendiğini duymuştu.)

“Eğer kanepemizde kıvrılıp uyumak istersen evimiz hemen sokağın sonunda.”

“Ah, hayır, hayır. Ben iyiyim.”

“Sana yürümüyoruz.”

“Hayır, biliyorum. Ben sadece... geri dönmem lazım.”

“Senin için Uber çağırabiliriz.”

Hen bir anda kadınların, onun bu haldeyken araba sürmeyeceğinden emin olmaya çalıştıklarını anladı. Kutu birasını tezgâha koydu. “Yok, hallederim ben ama belki bu birayı içmem daha iyi olur.”

Işıklar yandı ve Hen barın kapandığını anladı. Etrafına bakındı. Mekân neredeyse boştu ve tepedeki lambaların ışığında her şey biraz daha eski püskü görünüyordu. Sahneye bakmak için arkasını döndü, grubun çoktan toplanıp gittiğini fark etti. “Saat kaç?” diye sordu.

Otoparkta Hen iki kadınla vedalaştı, ardı ardına ikisine de sarıldı. Mallory’dan bir sigara aldı ve Mallory gitmeden önce bunu onun için yaktı. Hen sigara içmeyeli yıllar olmuştu; iki derin nefes çektikten sonra başının döndüğünü hissetti ve sigarayı asfaltla kaplı otoparkın zeminine atıp söndürdü. Arabasına bindi ve ne kadar sarhoş olduğunu anlamaya çalıştı. Belki de araba sürmesi aptalca olurdu. Arabayı başlatmak yerine bir an için gözlerini kapadı, neredeyse uykuya dalacaktı ve sonra gözlerini yeniden açtı. Arabanın camları buğulanmıştı, bunun üzerine içeri biraz hava girmesi için Hen kapıyı açtı. Artık otoparkta sadece birkaç araba vardı. Sürücü koltuğundan kalkıp dışarı çıktı ve serin havada kısa bir an topuklarının üzerinde salındı. Bir saat önce insanlar, müzik, içki ve dansla dolu olan Rusty Scupper şimdi karanlık, sıradan, iki katlı tuğla bir binadan ibaretti. Arka taraftaki gölgelerin içinde uzun, kutu gibi bir araba Hen’e tanıdık geldi. Ona doğru birkaç adım attı, sanki oraya çekiliyormuş gibi. Sonra o taraftan gelen boğuk bir bağırış duydu ve araba

hafiften yaylanmış gibi göründü. Hen'in vücudunu gerçek bir korku hissi kapladı ve bu da onu ayılttı. İki adım daha attı ve Dodge Dart marka aracın arkasında neredeyse hiç kımıldamadan dikilen birini gördü, ardından bu kişi hızla yere eğilip görüş alanından çıktı. Önce sert bir tenis servis atışına benzer bir ses çıktı, sonra da bir beyzbol topuna vuran sopanın çıkaracağı türden başka bir ses duyuldu. Hen neredeyse bacaklarını hissetmeyecek haldeydi ama araca iki adım daha yaklaştı. Bu kişi arabanın arkasında ayağa kalktı. Adam karanlıkta kalıyordu –Hen söz konusu kişinin adam olduğuna nasıl emin olmuştu?– ve dar, siyah bir şapka takıyordu ama bir yerden gelen ışık adamın dikkatini çekti ve o da Hen'e doğru baktı. Bu Matthew Dolamore'du. Sonra Matthew arkasını dönüp koşarak uzaklaştı.

Hen 911'i aradıktan hemen sonra arkasındaki kapılar gürültüyle açıldı ve bir kadın –daha doğrusu genç bir kız– dışarı çıktı ve bir an için kafası karışmış göründü, ardından artık yerde sırtüstü yatan Scott Doyle'a doğru koştu.

"911'i aradım," dedi Hen.

"Yoksa o... ne oldu?"

"Biri az önce buradaydı. Sanırım ona bir şeye vurdu."

Kapı yine açıldı ve ikisi de Latin Amerikalı olan iki adam çıktı.

Biri sigara yakmaya çalışırken diğeri de Hen'in yanına geldi. "O iyi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hen. "911'i aradım."

Scott hâlâ bilinçsiz haldeydi, dar elbiseli kıza bir şey söylemeye çalışıyordu. Hen o an kızı dans pistinden tanıdı.

Kız, "İyi olacaksın. Sadece kımıldamadan yat," dedi.

Scott bir şey söyledi ve kız da bunun üzerine, "Rusty Scupper'ın dışında. New Essex'te," dedi.

Hen, Scott'ın sözlerini belki duyabilirim diye biraz daha yaklaşıırken tam bu sırada çift kanatlı kapının üstünde bir lamba yandı ve otoparkı floresan ışığı kapladı. Diğer adam muhtemelen ışığı açmak için içeri gitmişti. Keskin sarı ışığın altında Hen,

Scott'ın kafa yaralanmasının boyutlarını görebiliyordu; koyu, kanlı bir girinti ve kafatası veya beyin maddesi olan beyaz bir parça. İstemsizce elini ağzına götürdü.

“Hangi eyalet?” diye sordu Scott, yere eğilmiş kıza, sesi sanki ıslak bir havlunun arkasından geliyor gibiydi.

“Massachusetts, Scott. Yaşadığın yer var ya hani?”

“Keşke Maine olsaydı,” dedi Scott ve ondan yüz elli metre kadar uzakta olmasına rağmen Hen, onun son nefesini vermesine şahit oldu.

Kız bağırıp Scott'ın omuzlarını sarsmaya başladı, ardından Hen siren seslerini duydu ve uzakta titreşen kırmızı ışıkları fark etti.

İlk gelenler acil yardım çalışanlarıydı, onları polis aracında üniformalı iki polis memuru izledi ve memurlardan biri Hen'e olaya tanık olup olmadığını sordu.

“Evet,” dedi Hen. “Resmi olarak ifade vermek istiyorum. Onu kimin öldürdüğünü biliyorum.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matthew, avukatı Sanjiv Malik üstünde hafif kırıksık bir takım elbise ve iki günlük bir sakalla geldiği zaman bir saat-ten fazla bir süredir sorgu odasındaydı.

“Affedersin,” dedi avukat, yandaki sandalyeye otururken. “Mira’nın mesajını ancak bir saat önce aldım. Ne kadar zamandır buradasın?”

“Öğlen gibi Portsmouth’tan geldik ve polis beni evin önünde bekliyordu. Mira sana ne anlattı?”

“Bildiği her şeyi, yani pek de bir şey anlatmadı. Tutuklandın mı?”

“Sorgulama için gelmeyi kabul ettim ve onlara gitmek istediğimi söylediğim zaman da tutuklandım. Olay yerinde beni net bir şekilde gören bir tanığın olduğunu söylediler. Bu gülünç. Dün bütün gece Mira’yla uyuyordum ve...”

“Resmi olarak ifade vermiş zaten Mira. Burada fazla kalmazsın. Bir hata yapmışlar, hepsi bu.”

“Yani şeyi bile bilmiyorum ki... Öldürülen kimdi?”

Sanjiv notlarına baktı. Sanjiv, Mira’nın baba tarafından uzak akrabası oluyordu, her ne kadar Matthew, Mira’yla ikisi çıkarken Sanjiv’in de Mira’ya potansiyel koca adayı olarak tanıştırıldığından hep şüphe etse de.

“O akşam Rusty Scupper’da çalan müzik grubunun solisti. Grubun ismi C-Beams’miş.”

“Doğru. Bana söylemişlerdi. O grubu biliyorum çünkü evime yakın Owl’s Head diye bir mekânda da çıkmışlardı.”

“Ah,” dedi Sanjiv.

“Yani onları tanımıyordum ama benim orada yemek yediğim bir akşam orada çalışıyorlardı. Bu sadece bir tesadüf. Bunu hatırlamamın tek nedeni birlikte çalıştığım birinin grup üyelerinden birini tanınması.”

“Hangisini?”

“Sanırım öldürülen kişiydi ama emin değilim. Polis memuru isminin Scott olduğunu söyledi.”

“Scott Doyle.”

“Bence muhtemelen o ama soyadını bilmiyordum. Beni orada gördüğünü söyleyen kim peki?”

“Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Matthew bir önceki gece çok az uyumuştı, yatağa uzanıp bairn dışında gerçekleşen olayları tekrar tekrar gözden geçirmişti. Hen ondan altı metre kadar uzaktaydı. Matthew onu net bir şekilde görebiliyordu ama o karanlıkta kalıyordu ve Hen’in gördüğü kişinin Matthew olduğunu kesin olarak bilmesine imkân yoktu. Ayrıca suçun işlendiği anda başka bir yerde olduğunun kanıtı vardı, son derece güçlü bir kanıt. Mira, Matthew’nun bütün bir gece yanında yattığını söylerdi. Mira’nın kendisinin içkili olduğunu söyleyeceğinden bile şüpheliydi. Üstelik geriye hiçbir fiziksel kanıt da kalmamıştı. Arabayla arka yollardan Portsmouth’a gitmiş ve bir tuz bataklığının kenarındaki terk edilmiş bir benzin istasyonuna arabayı çekmişti. Copun üstündeki parmak izlerini temizleyip onu suya atmıştı, çakıyı ve şok tabancasını, ayrıca şapkasını, eldivenleri ve ayakkabılarını da bir zamanlar otopark olan, kırılmış bir asfalt parçasının altına gömmüştü. Sonra da otel odasına dönmüştü –kimse onu görmemişti– ve duş alıp Mira’yı uyandırma zahmetinde bile bulunmadan yatağa girmişti.

Günün en zor kısmı Sycamore Sokağı’ndaki evlerine döndüklerinde ellerinde arama izni olan iki dedektifle karşılaşınca şaşırmış gibi yapmak olmuştu.

“Matthew, acaba aklma biri geliyor mu... Seninle uğraşmak isteyen bir tanıdık?” diye sordu Sanjiv.

Bu henüz iki dedektif tarafından da sorulmayan bir soruydu.

Matthew derin bir nefes aldı. “Aslında biri var,” dedi ve ardından komşusundan söz edip onun halihazırda eski bir cinayeti soruşturmaları için Cambridge’den evine polis yolladığına inandığını anlattı.

“Neden bu kişinin o olduğuna inanıyorsun?” diye sordu Sanjiv.

“Şey, bu utanç verici ama onu Google’da arattım, sırf merakımdan, yani yeni komşum diye ve geçmişte de insanların üstüne işlemedikleri suçları attığını öğrendim. Dolayısıyla bu bir ihtimal –gülünç biliyorum– ama her nedense bu öğleden sonra polisi orada gördüğümde aklıma doğrudan o geldi.”

“İsmi ne?”

“Henrietta Mazur,” dedi Matthew.

“Bana az önce anlattığın her şeyi polise anlatman gerekiyor. Tam olarak anlattığın gibi, tamam mı?”

Matthew, “Peki,” dedi.

Matthew saat beş olmak üzereyken salıverildi. Mira arabayla onu eve götürdü ve Matthew herhangi bir yaşam belirtisi var mı görmek için Henrietta’nın evinin önünden geçerken, çöken alacakaranlığın etkisiyle kararmış pencerelere doğru kafasını çevirdi.

“Neye bakıyorsun?” diye sordu Mira.

“Komşularımız evde mi diye baktım.”

“Neden?”

“Bana kalırsa benim dün gece barda olduğumu söyleyen tanık, Henrietta’ydı.”

“Ne?”

Eve girdiklerinde çok ihtiyaç duyduğu Diet Pepsi’yi içtikten sonra Matthew, Mira’ya şüphelerinden bahsetti.

“O buraya geldi,” dedi Mira.

“Nasıl yani?”

“Sana bunu hiç anlatmadım çünkü uçağa atlayıp Charlotte’a gittiğim gün oldu bu ama bana uğrayıp eve tekrar bakıp bakamayacağını sordu. Tüm odalara bakmak istedi.”

“Sen ne dedin?”

“Nasıl ne dedim? Tabii dedim. Onu gördüğüm için heyecanlıydım.”

“Yani tüm odalarımızı gezdi mi?”

“Bana kızma. Onu burada yalnız bırakmış falan değilim. Odaları birlikte gezdik, tıpkı bize yemeğe geldikleri akşam olduğu gibi.”

“Benim odamı da görmek istedi mi?”

“Hangisini, yatak odamızı mı?”

“Hayır, çalışma odamı.”

“Senin masanın ölçüsünü aldık çünkü bana bir masa almayı düşündüğünü söyledi. Hiç aklıma bile gelmedi...”

“Biliyorum. Seni suçlamıyorum. Sadece hâlâ dehşete kapılmış haldeyim. Bence o kafayı sıyırmış, Mira. Bana kalırsa katil olduğuma karar vermiş ve şimdi de beni yakalamaya çalışıyor. Muhtemelen buraya bir çeşit delil falan yerleştirmiştir.”

Mira kaşlarını çatı. “Sana inanıyorum ama sadece anlamıyorum. Neden sen?”

“Sanırım ben ve Dustin Miller arasında bir bağlantı kurdu. Sonuçta o çocuk, benim okulumun eski bir öğrencisiydi ve birkaç yıl önce öldürüldü.”

“Sussex’te okurken mi?”

“Hayır. Uzun yıllar sonra. Açıkçası bu cinayet hakkında pek bir şey bilmiyorum ama olay hâlâ çözülmemiş durumda. Ve Cambridge’den bir polis memuru gelip benimle bununla ilgili konuştu.”

“Ne zaman? Niye bana söylemedin?”

“Seni endişelendirmek istemedim. Charlotte’taydın zaten. Önemli bir şey değildi. En azından ben önemli olmadığını düşündüm.”

“Sence sana polis gönderen kişi de Hen miydi?”

“Bunu onun yaptığını biliyorum.” Matthew eskrim kupasından bahsetmek istemedi, ondan kurtulmuş olmasının tuhaf görüneceğini bilerek. “Bunun kişisel olduğunu sanmıyorum. Bence sadece... onun böyle bir sorunu var. Bir tür dürtü. Etrafta katiller görüyor, öyle olmadığı halde.”

“Şey, bu pek doğru sayılmaz, Matthew. Gerçek bir katil var. Dün gece o şarkıcıyı öldüren biri var sonuçta.”

“Doğru. Sanırım birine kafayı takıyor ve o kişinin suçlu olduğunu düşünmeye başlıyor.”

“Ama neden oradaydı? Yani cinayete tanık olmuş. Bu sana garip gelmiyor mu?”

Mira ayağa kalkıp komşularının evine bakan pencereye gitti. Perdenin bir kenarını beş santim kadar kaldırdı.

“Işıkları yanıyor mu?” diye sordu Matthew.

“Hayır.”

“Sen ne diyordun?”

Mira döndü. “Belki bununla bir ilgisi vardı. Yani onu araştırıyorlar mı? O oradaydı. Sen değildin. Belki de kendi işlediği suçu senin üstüne atmaya çalışıyor.”

“Bu mantıklı değil.”

“Neden olmasın? Senin birini öldürdüğünü ve bunun yanına kâr kaldığını düşünüyor, dolayısıyla başka birini öldürmüş ve bunu senin yaptığını gördüğünü söylemiş olabilir.”

“Bu çok saçma. Eğer olan şey buysa o zaman polis bunu anlayacaktır.”

“Bana o haberi gösterebilir misin? Onun üniversitedeki olayıyla ilgili olanı?”

O gece yatakta Matthew karısının nefes alıp verişinin yavaşlamasını ve biraz horlamaya başlamasını dinledi. Tam Matthew sonunda Mira’nın uyuduğunu düşünürken Mira, “Sence yarın sabah dedektifler kaçta iş başı yaparlar?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kalkar kalkmaz onları arayacağım. Belli mi olur, belki erkenden orada olurlar.”

Beş dakika sonra Mira, “Kapının sürgüsünün çekilmiş olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Eminim,” dedi Matthew. “Ama istersen tekrar kontrol edebilirim.”

“Hayır, sana inanıyorum. Kaltağa bak sen,” dedi Mira sanki

komşusuyla bir tartışmanın ortasındaymış gibi. Matthew daha önce hiç karısının bu kelimeyi kullandığını duymamıştı.

“Acele hüküm de vermeyelim. Belki tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılardan ibarettir. Belki de gerçekten beni orada gördüğünü düşünüyordur.”

“Ben de böyle düşünebilirdim ama o haber... Üniversitedeyken o kıza yaptığı şey...”

“Biliyorum,” dedi Matthew. *Ve bu kadın şimdi her şeyi mahvetti. Henrietta Mazur ile tanışmadan önce iki hayatım vardı, ikisi de kendi güzel yanları ve ödülleri olan basit hayatlardı bunlar. Fakat o bir anda ortaya çıktı ve bu iki hayatı birbirine kattı. Karmakarışık bir hayat çıkardı ortaya. Yatakta uzanıp Mira’nın cinayetler hakkındaki konuşmalarını dinleyeceğim hayatta aklıma gelmezdi ama işte şu halime bak. Ben de Hen’e kaltak demek istiyorum ama bu babam söyleyeceği bir şeydi. O kaltak değil ama kendi iyiliği için fazla zeki. Büyük bir fırtınanın ortasındaki küçük bir teknenin içindeymişim gibi hissediyorum. Dalgaların üstünde ilerlemeli ve fırtınanın dinmesini beklemeliyim.*

Mira sonunda uykuya dalmadan önce “Seni seviyorum, ayıcık,” dedi, bu Mira’nın en az bir yıldır hiç kullanmadığı bir hitaptı. Matthew ânında onun yanına kıvrıldı, bacaklarını Mira’nın kalçasına sarıp küçücük oldu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Matthew, yüzünü Mira’nın boynuna gömerek.

“Şişşt,” dedi Mira, Matthew sanki donuyormuş da tek sıcaklık kaynağı oymuş gibi Mira’yı sıkıca sarıp kendine doğru çekerken. “Şişşt tamam, her şey yoluna girecek.”

“Söz veriyor musun?” diye fısıldadı Matthew.

“Söz veriyorum ayıcık, söz veriyorum.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mira gözlerini şafak vakti açtı. Gece boyunca uyumuş olduğunu biliyordu ama bedenini ve zihnini dinlenmiş hissetmiyordu. Hâlâ yanında kıvrılmış yatan Matthew'yu uyandırmaya özen göstererek yataktan çıktı.

Üstüne sabahlık alıp alt kata indi, kahve yaptı ve sonra bir bardak suyu kafaya dikti. Evvelsi günden, Portsmouth Arms'ta onca içtikten sonra hâlâ çok susuzdu. Midesi bulanıyordu ve sanki migren atağı geçiriyormuş gibi şakakları zonkluyordu ama Mira bunun alkol ve stresten olduğunu biliyordu. Oturma odasına gitti, kanepeye uzanmayı düşündü ama bunun yerine meditasyon yapmayı denemeye karar verdi. Bu babasının yaptığı bir şeydi, o her sabah kahvesini içmeden önce on dakika meditasyon yapardı. Babası meditasyonun önemine çok inanırdı ve Mira da ona güvenirdi çünkü meditasyon dışında babası belki de tanıdığı en pragmatik, yeni çağ ritüellerine en uzak insandı. Mira yoga matını serdi ve yere oturup bağdaş kurdu, nefesine odaklanıp ahşap döşemenin üstüne vuran erken sabah ışıklarının oluşturdukları baklava şeklindeki bir parçaya gözlerini dikti. Bu neredeyse işe yarıyordu ama bir önceki günün tuhaf olaylarını aklından çıkaramadı, özellikle de Matthew'yu cinayet yerinde gördüğünü iddia eden kişinin yeni komşuları Hen olduğunu öğrenmek... Bu gülünçtü –hepsi gülünçtü– yine de Mira bunu anlamlandırmaya çalışıyordu. Hen ona depresyon rahatsızlığından söz etmiş, beynindeki bu rahatsızlığı bir sonraki nesle aktar-

mak istemediğini, bu yüzden de çocuk yapmayı arzu etmediğini söylemişti. Belki de Hen aklen dengesiz biriydi ve her nedense Matthew'nun bir çeşit seri katil olduğuna karar vermişti. Zaten Matthew meselenin bu olduğuna inanıyordu. Sadece... Hen aklı başında görünüyordu. Ve nazik biri gibiydi, her ne kadar Mira şimdi Hen'in birlikte yedikleri o akşam yemeğinden sonra sadece kanıt aramak veya hatta kanıt yerleştirmek için geldiğini bilse de. Mira bir anda korktu. Bu kadın ne kadar ileri gidebilirdi? Mahalle partisindeki tanışmaları aklıma geldi, daha o zaman bu kısa saçlı, üstünde enteresan takıları olan, sanatçı ruhlu yeni komşusundan çok hoşlandığına kanaat getirmiş ve Matthew'ya onları akşam yemeğine çağırmayı çok istediğini söylemişti.

“Onlar tamamen yabancılar ama,” demişti Matthew.

“Yabancılar, henüz tanışıp kaynaşmadığımız arkadaşlarımızdır, bunu sen de biliyorsun, Matthew,” demişti Mira gülerek. Arkadaşlar konusunda böyle bir tartışmaya –aslında atışmaya– girmeyi cidden istemiyordu. Birkaç yıldır Mira daha fazla arkadaş isterken Matthew da aksine daha az arkadaş sahibi olmaktan yanaydı.

“Ne istersen yap,” demişti Matthew.

Mira istediğini yapmıştı ve durum ortadaydı. Şimdi kocasını yakalamaya çalışan, psikozlu bir komşusu vardı.

Fakat cumartesi gecesi gerçekten bir cinayet işlenmişti. Adamın biri öldü.

Mira birkaç esneme hareketi yaptı. Düşünecek çok fazla şey vardı ve zihni hiç durmadan işliyordu. *Sakinleş, dedi kendi kendine. Bir önceki günü düşün. Bunu dene ve durumu netleştir.*

Dolayısıyla elleriyle ayak parmaklarını kavramış haldeyken bir önceki günü düşündü. Elbette akşamdan kalmaydı, yıllardır hiç bu kadar kötü olmamıştı, hatta belki de hiç böyle olmamıştı. Neden bu kadar çok içmişti?

Buna kocan neden oldu.

Matthew onu daha fazla içmeye teşvik etmişti, bu doğrudu. Matthew içse içse yılda ortalama en fazla iki kez içki içerdi. Oteldeki o hoş bardaydılar; koyu ahşap döşemeler, titreşen mum

ışıkları ve şarabın tadı harikaydı, onun ardından Mira tatlı bir viski içmişti ve onun tadı da şarabınki kadar iyiydi. Mira şöyle düşündüğünü hatırladı: *Beni sarhoş etmeye çalışıyor, Matthew beni sarhoş etmeye çalışıyor*. Bunun nedenini merak etmiş ve sonra da kendi kendine belki de bu seksle ilgili bir şeydir, belki yatak odasında bir şey denemek istiyordur demişti, bu tamamen uygunsuz bir fikir değildi ama tam olarak cazip olduğu da söylenemezdi. Matthew en son biraz çılgınlık eğilimi gösterdiğinde – bu bir yıl kadar önceydi– Mira’dan siyah çoraplarını çıkarmadan sevişmelerini istemişti. O kısım iyiydi –aslında bu oldukça seksi gelmişti Mira’ya– ve onu yüzüstü döndürüp devamını arkadan getirdiğinde de aynı ölçüde keyif almıştı Mira. Ama iyi olmayan –hatta son derece korkunç olan– kısım sevişmeden sonra gelmişti, Mira dönüp ona baktığında Matthew’nun ona yüzünde tam bir iğrenme ifadesiyle baktığını fark etmişti, bu çok kısa sürmüştü ama kesinlikle oradaydı. Ardından Matthew kıpkırmızı olmuş ve onunla göz göze gelememişti.

“Keyifliydi,” demişti Mira, durumu kurtarmak umuduyla ama Matthew çoktan duş olmak için banyoya yönelmişti.

Matthew onu karides sosu ve içkiye boğmadan önce de Mira, Matthew’nun birlikte Portsmouth Arms’a gitmeyi önermesinin altında yatakta yeni bir şey denemek istemesi olduğundan şüphelenmişti tam olarak. Bu yüzden de Mira oraya giderken siyah çoraplarını özellikle yanına almamıştı. Matthew’nun yüzündeki neredeyse nefret dolu o ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordu.

Oysa sonunda ikisi yemekten sonra otel odasına varır varmaz Mira yatağın ucuna oturmuş ve tüm oda, fırtınalı havadaki bir gemi gibi bir o yana bir bu yana sallanmaya başlamıştı. Mira, Matthew’nun onu nazikçe yatağa yatırdığını ve sonrasında da yatakta uzanmış yatarken oda böyle dönüp dururken uyuyup uyuyamayacağını düşündüğünü hatırlıyordu ama o akşamla ilgili tüm hatırladıkları bunlardan ibaretti.

Bir sonraki gün bu sabah olduğu gibi erkenden kalkmış ve banyoya gidip dört tane *ibuprofen*’i ağzına atmış ve otelin çeş-

mesinden üç bardak teneke tadındaki stıyla ilaçları yuvarlamıştı. Midesi bulanmıştı ama yeniden de uykuya dalabilmişti. Uyandığında Matthew, yeni duş aldığını belli eden ıslak saçlarıyla çoktan giyinmiş halde bir tepsi içinde oda servisi kahvaltısını taşıyordu. Mira için domatesli peynirli omlet söylemişti, bu Mira'nın en sevdiğiydi ve omletten küçük bir lokma aldıktan sonra omletin devamını üç dilim yağlı kızarmış ekmekle yemiş ve hayatta kalacağına kanaat getirmişti.

O öğleden sonra erken bir saatte Portsmouth'tan eve döndüklerinde dedektifleri kapının önünde onları beklerken bulmuşlardı; dedektiflerden biri sivil polis arabasında otururken diğeri de arabanın kenarına yaslanmıştı. *Soyulduk*, diye düşünmüştü Mira, Matthew fısıltıyla, "Hah," derken.

Fakat soyulmamışlardı. Her ne kadar Mira önce bunun neyle ilgili olduğu konusunda daha fazla şey söylemelerinde ısrarcı olsa da, Matthew sorgulama için karakola gitmeyi kabul etmişti. "Sorun değil," demişti Matthew. "Yanlış bir şey yapmadım, dolayısıyla endişelenmemize gerek yok." Matthew tıpkı Mira'nın pragmatist babası gibi konuşmuştu, her ne kadar Mira'nın babasının pragmatizmi ona böyle bir durumda bunun tam tersini söyletecek olsa da. Masum olmak güvende olmayı garanti etmiyordu.

"Sanjiv'i aramalı mıyım?" diye sormuştu Mira, Matthew iki dedektifle birlikte araca binerken.

"Onu rahatsız etme," demişti Matthew ama Mira yine de avukatlarını aramıştı ve iyi ki de bunu yapmıştı. Matthew karakola gitmeyi kabul ettikten sonra eve bir başka dedektif gelmiş ve Mira'yı bir önceki akşam kocasının nerede olduğu konusunda sorguya çekmişti.

"Bütün bir gece benimle birlikteydi," demişti Mira. "Neden soruyorsunuz?"

"Akşam boyunca sizden ayrı olduğu bir an oldu mu?" Bu dedektif çok genç görünüyordu; sanki yakın bir zamanda çok fazla kilo kaybetmiş gibi üstünde çok bol bir takım elbise giymiş, açık renk tenli siyahi bir adamdı.

“Hayır. Bütün akşamı Portsmouth’taki bir otelde birlikte geçirdik. Her ne yaptığını düşünüyorsanız bunu o yapmadı.”

Mira da karakola gitti ve burada iki saate yakın bir süre bekledikten sonra Sanjiv sonunda Matthew’yla birlikte çıkageldi, Matthew cinayetle suçlanan birine göre son derece sakın görünüyordu. Mira’ya komşuları Hen’in kendisini cinayetle suçladığını ama endişelenecek bir şey olmadığını çünkü polisin ona inanmadığını söyledi. Hen daha önce de böyle bir şey yapmıştı.

Yine de o zaman niye seni o kadar sarhoş etti?

Mira bu düşünceyi başından savdı. Bunun onu nereye götüreceğini biliyordu ve tüm bunları düşünmeye hiç niyeti yoktu. Şu an bir sürü başka şey olup biterken olmazdı. Kocasının; Matthew’nun farklı bir insan olmasına neden olan şeyler vardı. Öyle bir çocukluk geçirmişken ve o ailenin parçasıyken nasıl farklı bir insan olmayabilirdi ki? Onların nasıl insanlar oldukları düşünülmürse Matthew son derece normaldi; düzenli bir işe sahip sıradan bir adamdı ve Mira’ya karşı da hep iyi davranmıştı. Hatta iyiden de öte. Matthew onun kurtarıcısı olmuştu. Onu Jay Saravan’ın ellerinde hayat boyu suistimal edilmekten kurtarmıştı.

O seni tam olarak nasıl kurtardı, Mira?

Mira kendisine Matthew, Jay öldüğünde yanımda olarak beni kurtardı; tüm parçaları birleştirip kendimi toparlamam için yanımda oldu diyerek içindeki sesi susturdu. İşte bu kadardı.

Peki ya bu kadar değilse?

Yine de beni kurtardı, diye düşündü Mira. *Beni yine de kurtardı ve...*

Bir kamyonetin motoru Sycamore Sokağı’nı inletti. Mira ayağa kalkıp pencereye gitti. Tüm bahçeler sabah sisiyle kaplıydı.

“Erken kalkmışsın.” Bu Matthew’ydu, merdivenlerin alt kısmında çoktan giyinmiş bir halde dikiliyordu, sadece ayakkabılarını giymemişti yoksa Mira onun aşağı indiğini duyardı.

“Uyandım ve tekrar uyuyamadım,” dedi Mira ona doğru döndükten sonra.

“Dün biraz çılgıncaydı,” dedi Matthew.

“Biraz mı?”

“Kokuya bakılırsa kahve yapmışsın?”

“Evet, hem de bir demlik dolusu yaptım. İhtiyacımız olabilir diye düşündüm.”

Mira, Matthew’nun peşinden mutfağa gitti ve cesaretini kaybetmeden önce ona bir önceki gece sormak istediği soruyu sordu. “Hen ve kocasının yemeğe geldikleri gece eskrim kupasıyla ilgili bir şey mi oldu?”

“Neyi kastediyorsun?”

“O gece, ben evi gezdirirken Hen eskrim kupasını gördüğünde bir tuhaf davrandı. Bunun öldürülen Sussex Hall öğrencisiyle ilgili bir şey olabileceğini düşündüm?”

“Anlaşılan,” dedi Matthew, kelimeyi biraz uzatarak, “Dustin Miller, bir eskrim turnuvası gezisindeyken bir başka Sussex Hall öğrencisine tecavüz etmekle suçlanıyormuş. Sanırım bağlantıyı bu şekilde kurdu.”

“Hangi bağlantıyı?”

“Galiba Dustin Miller’ın ölümüyle bir ilgim olduğuna böyle karar verdi. Belki kupayı görmek ona o olayı hatırlattı ve sonra da bunu bir şekilde bana bağladı. Zihninin nasıl işlediğini gerçekten bilmiyorum.”

“Belki de o kupanın Dustin Miller’a ait olduğunu ve senin de onu öldürdüğün zaman bu kupayı aldığını düşünmüştür?”

“Böyle çıkarsa hiç şaşırmam.”

“Ama sen de o kupayı attın, değil mi?” diye sordu Mira, sıradan bir şey soruyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Matthew kahvesine krema ve şeker koyduktan sonra kahvesinden bir yudum aldı. “Attım.”

“Neden?” diye sordu Mira.

Matthew derin bir nefes aldı. “Mesele şu ki... Komşularımızın yemeğe gelmesini hiç istemedim...”

“O zaman neden söylemedin ki...”

“O kadar da önemli değildi, ben sadece... Beni biliyorsun işte. Hayatlarımızın şimdi olduğu gibi olmasından memnunum. Onlar geldi, her şey yolundaydı ama sonra Hen benim çalışma

odamdayken tuhaf bir şey olduğunu anladım. Onun kupaya nasıl baktığını gördüm. Yani hepimiz gördük, öyle değil mi? Bayılacakmış gibi görünüyordu. Neden öyle bir tepki verdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu fark ettim ve bu da beni rahatsız etti. Sanırım onların çalışma odama bakmalarını hiç istemedim. Orayı bir bakıma kutsal bir yer olarak görüyorum. Dolayısıyla bir sonraki gün pek çok başka şeyi toparlarken onu da atmaya karar verdim. Öyle esti sadece.”

“Nereye attın onu?” diye sordu Mira.

Matthew sanki düşünüyormuş gibi gözlerini tavana dikti ve onu Sussex Hall’daki çöp kutusuna attığını söyledi. “Bu bir sürü eski ders kitabını okula geri götürdüğüm gündü ve atmak istediğim birkaç eski şeyi daha aldım yanıma. Sen de...”

“Hayır, sadece bu konuda sorgulanabilirsin gibi geldi. Eğer Hen, o eskrim kupasının Dustin Miller’a ait olduğunu düşünüyorsa o zaman polis arama emri çıkarabilir ve...”

“Bu olmayacak. Onun söyleyeceği herhangi bir şeye inancaklarını sanmıyorum. Böyle bir şeyi daha önce de yapmış sonuçta.”

“Sadece çok çaresiz hissediyorum. Orada, tam yanımızda oturuyor ve bizim hakkımızda ne isterse onu söyleyebilir. Bu korkunç. Belki de bir çeşit uzaklaştırma emri çıkarmalıyız.”

“Bu onu bir şeyler söylemekten alıkoymaz.”

“Evet, biliyorum. Ama belki evimize gelmesini, bize yaklaşmasını engelleyebilir. Bunun faydası olur mu bilmem ama bir zararı olmaz.”

“Peki,” dedi Matthew. “Kimbilir belki de giderler ve her şey normale döner.”

“Umalım da öyle olsun.”

“Evet, umalım da öyle olsun,” diye tekrarladı Matthew kahve kremasını yerine koymak için buzdolabının kapısını açarken.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Onu serbest mi bıraktınız?” dedi Hen, öfkesinin sesine yansımamasına gayret ederek.

“Tanığı var.” Bu dedektifin ismi Shaheen’di; ince dudaklı, keyifsiz bakışlı, otuzlarında bir kadındı.

“Oydu, size söylüyorum,” dedi Hen. Bir önceki gecenin ayrıntılarının üstünden en az yedi kez geçmişti. Ayrıca Matthew’nun peşinden Owl’s Head’e gidip onun bir sonraki kurbanını gözlediğini gördüğü geceyi de detaylı olarak anlatmıştı. Her ne kadar bunun onu biraz deli gibi göstereceğini bilse de her konuda doğruyu söylemeye karar vermişti.

“Onun olduğuna yüzde yüz emin misiniz?”

“Eminim. Göz göze geldik.”

“Barın arka tarafı epey karanlıkmış. Diğer tanıklar bir şey görmenin zor olduğunu söylediler.”

“Karanlıktı ama onun gözlerini seçemeyeceğim kadar değil. Hangi diğer tanıklar, bu arada?”

“Cinayetin başka tanığı yok ama dün gece barın arka tarafında olan ve görüştüğümüz diğer insanlar. C-Beams’in diğer üyeleri. Gillian Donovan.”

Hen, Gillian Donovan’ın dar elbiseli kız olduğunu ve Scott Doyle’un kız arkadaşı olduğunu öğrenmişti.

“Ay ışığı vardı,” dedi Hen.

Konferans salonunun kapısı açıldı. Hen’le üç farklı odada görüşülmüştü. Önce onunla yapılan görüşmenin filme alındığı

bir sorgu odasında, daha sonra da Dedektif Whitney'nin ofisinde. Her ne kadar hâlâ çalışıyor olmak için fazla yaşlı dursa da o adam bu davanın başdedektifi gibi görünüyordu. Adamın kafasında çok az saç mevcuttu ve bir de bembeyaz bir keçi sakalı vardı. Hen adamla konuşurken onun bitkin görüldüğünü düşünmüştü.

Ve şimdi de Hen birkaç aydır kullanılmıyormuş gibi görünen bir konferans salonundaydı. Hen ahşap konferans masasında bırakılmış bir kahve kupasına dikkatle baktı; kupanın içinde, üstünde küçük beyaz küf taneleri olan siyah yuvarlak bir kahve kalıntısı vardı.

“Kısa bir süreliğine konuyu değiştirmek istiyorum, Bayan Azur ve size başka bir şey sormak istiyorum.”

“Peki,” dedi Hen.

“Camden College'daki ilk yılınızla ilgili bana ne anlatabilirsiniz?”

Hen bu soruyu duyduğuna şaşırmadı –bunu bekliyordu– ama yine de bu kelimeler onda göğsüne yumruk yemiş etkisi yarattı.

“Tacizden tutuklanmış olmamı mı kastediyorsunuz?”

“Evet.”

“Ben bipolarım ve ilk mani taşkınlık nöbetimi Camden College'daki ilk yılımda geçirdim. Kendimde değildim.”

“Ama bir öğrenciyi cinayete teşebbüs etmekle suçladınız, öyle değil mi?”

“Evet, öyle yaptım.”

“Ve sonra siz bu öğrenciye kendiniz saldırdınız?”

“Dediğim gibi o sırada iyi değildim. O olayın şu anda olanlarla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama... Şu an hâlâ bipolarsınız, öyle değil mi?”

Hen sözlerinin sakın ve ölçülü olmasına gayret etmesi gerektiğini düşündü.

“Evet, öyleyim –ve her zaman da öyle olacağım– ama ilaçlarım işe yarıyor. Şu an bir mani nöbeti geçirmiyorum. Matthew Dolamore'la ilgili herhangi bir şey hayal etmiyorum.”

Dedektif kadın, elini masanın üstüne; Hen'in elinin hemen

yakınına koydu. "Size inanıyorum Bayan Mazur ama aynı zamanda her ihtimali göz önünde bulundurmam lazım."

"Anlıyorum. Ama bu kez farklı. Tamamen farklı."

"Ama şu an bir bipolar psikoz nöbeti geçiriyor olsanız bunu tam olarak bilemezsiniz," dedi dedektif, oturduğu sandalyede biraz arkasına yaslanarak. "Bu gerçeklikten kopmanın ayırt edici özelliklerinden biri, öyle değil mi?"

Hen dedektifin ya bu konuşmadan önce bu konuda biraz araştırma yaptığını ya da bu zihinsel rahatsızlığa sahip biriyle kişisel bir tecrübesi olduğunu düşündü.

"Elbette," dedi Hen, başka bir şey söylememeye karar vererek. Ne kadar çok karşı çıkarsa bunun kulağa o kadar kötü geleceğinin farkındaydı.

Bir süre sessizce oturdular ve sonra Dedektif Shaheen ayağa kalktı. "Teşekkürler, Bayan Mazur," dedi. "Bu arada kocanız burada."

Hen, bu öğleden sonraya kadar Lloyd'u arayıp ona neler olup bittiğini anlatmamıştı. Muhtemelen çok geç saatte biten bir partiden sonra ona huzurlu bir sabah vermeyi istemişti. Ayrıca Lloyd'un tepkisinden de çekinmiş, onun da polis gibi bir tür sinir krizi yaşadığını düşünmesinden endişe duymuştu.

Hen, Dedektif Sheehan'ın peşinden Dartford Emniyet Müdürlüğü'nün bekleme odasına girdiğinde Lloyd'un yüzündeki ifadenin endişe, neredeyse acıma olması da iyi olmamıştı.

"Nasılsın?" dedi Lloyd sarıldıktan sonra. Üstünde muhtemelen bir önceki gece partide giydiği kıyafetler vardı ve kurumuş terle fazla sıkılmış deodorant kokuyordu.

"Ben iyiyim, Lloyd, ama lanet olası bir katille dip dibe yaşıyoruz."

"Bunu arabada konuşalım, olur mu?"

Her ne kadar Hen bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaktan yorulmuş olsa da arabaya bindiklerinde olan biteni en ince ayrıntısına kadar Lloyd'a sayıp dökmeye başladı ve anlatmaya evde de devam etti.

Lloyd onu neredeyse hiç konuşmadan sabırla dinledi. Hen

onun yaptığı yolculuktan ötürü yorgun göründüğünü düşündü; gözünün altında siyah halkalar vardı ve cildi de sağlıklı ölçüde solgundu. Anlatmayı bitirdiğinde Hen, “Bana inanıyor musun? Doğruyu söyle,” dedi.

Lloyd duraksadı ve Hen neredeyse Lloyd’un ona inanmadığım söylemesini umdu. Çocuk gibi idare edilmektense ondan şüphe duyulmasını tercih edeceğini düşündü.

“Görünüşe bakılırsa sağlam bir tanığı var. Orada değilmiş.”

“Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, bence onu gördüğünü düşündün ama gördüğün kişi bir başkasıydı.”

“Komşumuz tarafından öldürülebileceğini düşündüğüm kişinin bir başkası tarafından öldürülmesinin nasıl mümkün olduğunu bana açıkla. Yani bunun olma ihtimali nedir?”

“Söylediklerini takip edemiyorum.”

“Matthew’nun o Scott Doyle denen adamı gözetlediğini gördüm. Bunu o zaman sana anlatmadığım için özür dilerim ama senin ne kadar endişeleneceğini biliyordum. Dün gece o adamın müzik grubunu dinlemeye gitmemin nedeni de buydu. Matthew’nun da orada olup olmadığını görmek istedim.

“Polis içkili olduğunu söyledi.”

“Evet, öyleydin. Bunu kabul ediyorum. Ama yine de bir an için düşün. Scott Doyle’un komşumuz dışında biri tarafından öldürülme ihtimali nedir?”

“Ama... Polise göre bir başkası tarafından öldürülmüş işte.”

Hen dişlerini sıkıp büyük bir yudum su içti. “Manik halde olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sanırım böyle düşünüyorum Hen, üzgünüm. Aynı geçen seferki gibi davranıyorsun. Takıntılısın.”

“Sana manik haldeymişim gibi mi görünüyor?”

Lloyd bir an için duraksayıp düşündü. “Hayır aslına bakarsan öyle görünmüyorsun. İyi görünüyorsun ama eylemlerin... Ne düşeneceğimi bilmiyorum. Endişeliyim, Hen.”

Sonunda yatağa girdiklerinde Hen psikofarmakologuyla olan yıllık randevusunu öne alıp kan seviyelerini ölçtürmeyi kabul

etmiş ve Lloyd da Hen'in tüm bunlarla ilgili yüzde yüz haklı olma ihtimalini gözden geçireceğine söz vermişti.

"Bana tamamen inansen ne yapardın?"

"Nasıl ne yapardım? Neyi kastediyorsun?"

"Matthew Dolamore'la yüzleşir miydin? Bu evden taşınmaya karar verir miydin?"

"Sanırım geriye çekilip polisin gerçeği öğrenmesini umardım."

"Mira her şeyi biliyor olmalı."

"Kim?"

"Eşi. Mira. Biliyor olmalı yoksa ona tanıklık yapmazdı."

"Bu işe daha fazla karışamazsın. Bildiğin her şeyi polise anlattın. Burada bırak."

Lloyd uykuya daldıktan sonra Hen sessizce yataktan kalkıp alt kata indi. O gece uyuma ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu biliyordu. Uyku hapi almayı düşündü ama sonra almamaya karar verdi. Tetikte olmak istiyordu.

Hen oturma odasının penceresinden Dolamore'ların evini gözledi. Sirke'nin ayak seslerini duydu, kedi odanın köşesine gelip durdu ve Hen'e gözlerini dikti. Hen de doğrudan kedinin yuvarlak gözlerine baktı. Bazen Sirke'nin bir kediden çok bir baykuş gibi görüldüğünü düşünürdü. Şiddetli esen rüzgâr evi sarstı ve Sirke tıkırdayan pencereye döndü. Hen kanepeye uzanıp esnedi ve tavana gözlerini dikti. *Hiçbir şey yapma*, dedi kendi kendine. *Sorulduğunda gerçeği söyle ama hiçbir şey yapma. Yoksa bu işleri daha da kötüleştirecek.*

Şafak sökerken üstüne bir battaniye örttü, ona sıkı sıkı sarınıp yan döndü ve uykuya daldı.

Hen kapı ziline uyandı. Tam o sırada rüyasında da tırmanmış olduğu kulenin tepesindeki çanın çaldığını görüyordu. Rüzgâr kulenin tuğla duvarını aşındırıyor, tuğlaların ağaçtan kopan yapraklar gibi savrulmalarına neden oluyordu. Dustin Miller da kulenin tepesindeydi; çocuk bir şeyler söylüyor ama sözleri rüzgâra karışıyordu. Hen ona doğru gitti. *Ne kadar hoş olduğunu unutmuşum*, diye düşündü ve zil tekrar çaldı ve Hen bir anda uyanık bir

halde ayakta dikilirken buldu kendini. Lloyd da merdivenlerden aşağı iniyordu, kapı zili onu da uyandırmış gibi görünüyordu.

“Kim o?” diye sordu Hen kapıya doğru giderken.

Kapıda ikisi de üniformalı, iki polis memuru vardı: Biri üniversiteli bir futbol oyuncusuna benziyordu, diğeri de buz sarısı saçlı, ön dişlerinin arası ayrık, otuzlarında hoş bir kadındı. Kadın polis memuru, Hen’e konuşmak için vakti olup olmadığını sordu.

“Olur,” dedi Hen kapıdan kıınıldamayarak.

“İçeride?”

“Tabii.”

Hepsi oturma odasında oturdular. Hen üstüne bir kot ve kazak giymek için koşarak üst kata çıktı. Hen geri geldiğinde demlenmeye başlayan kahvenin kokusunu alabiliyordu. İki polis memurunun karşısına geçip oturdu. “Bu aslında her şeyden önce bir nezaket ziyareti,” dedi adının Memur Rowland olduğunu söyleyen kadın polis memuru. “Matthew ve Mira Dolamore’un bu sabah hakkınızda taciz şikâyetinde bulunduklarını ve bir koruma emri çıkartmak istediklerini haber vermek istedim.”

“Taciz mi?” dedi Hen ve Lloyd elini onun bacağına üstüne koyup onu susturdu.

“Koruma emri mi? Bu ne anlama geliyor? Yasaklama emri mi?” diye sordu Lloyd.

“Aslında aynı şey. Bildiğimiz kadınlarla mülkünüzü tahliye etmenizi istemeyecekler ama onlarla herhangi bir şekilde iletişimde bulunmamanızı talep ediyorlar. Onların mülklerinin yanına gitmemenizi...”

“Hemen yan evde yaşıyoruz,” dedi Hen.

“...ve onları gözetlememenizi veya takip etmemenizi.”

“Bu resmi bir talep mi?” diye sordu Lloyd.

“Memur Rowland’ın açıkladığı gibi,” diye söze girişti erkek polis memuru (Hen onun adını duyamamıştı). “Bu bir nezaket ziyareti. İdeal olarak bu konu bir koruma emri çıkartılmasına gerek kalmaksızın çözülür. Onların talebine uymayı kabul ettiğinizi umuyoruz. Ben şahsen komşular arasındaki pek çok anlaşmazlığın barış içinde çözülebildiğine şahit oldum.”

Hen oturduğu kanepede öne doğru kaykıldı ve Lloyd, elini Hen'in bacağından çekti. "Bu komşular arasındaki bir anlaşmazlık değil. Ben Matthew Dolamore'un bir cinayet işlediğine tanıklık ettim. Koruma emri yüzünden söylediğim şeyi değiştirecek değilim."

Erkek polis memuru her iki elini, avuçları dışa gelecek şekilde Hen'e doğru uzattı. "Kesinlikle anlıyorum. Burada olma nedenimiz cinayet davasını tartışmak değil. Sadece komşunuzun koruma emri çıkartmak için başvurduğunu haber vermek için buradayız."

"Peki. Peki," dedi Lloyd. "Bu ne kadar zaman alır? Şu emri çıkartmak?"

"Gerekli evrakı incelemesi için hâkime genelde yirmi dört saat verilir ama çoğunlukla bu süre dolmadan talep onaylanır. Bugün bile çıkabilir."

"Sorun değil. Önceden haber verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Bu sabah itibarıyla Dolamore'lar resmi olarak gerekli evrakların hepsini doldurmadılar. Umuyoruz ki bu konuşmamız..."

"Başlarım buna," dedi Hen. "Bırakın doldursunlar. Umurumda değil."

Lloyd elini Hen'in sırtına götürdü ve Hen ayağa kalktı.

"İşinizi yaptığınız için teşekkür ederiz."

Onlar gittikten sonra Lloyd, "Tanrım, Hen," dedi.

"Ne? Söylediğim şeyde ciddiydim. İstedikleri koruma emrini çıkartabilirler ama bu benim gördüğüm şeyi değiştirmez."

"Hadi kahve içip biraz daha bunun üstüne konuşalım."

"Artık bundan bahsetmek istemiyorum. Bana inanmadığını biliyorum. Bu konuda senin fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum."

"Sana inanıyorum. Ben sadece senin yanılıyor olabileceğini düşünüyorum. Bunun da bir ihtimal olduğunu kabul eder misin?"

"Hayır, böyle bir ihtimal olduğunu kabul etmiyorum. Cumartesi gecesine kadar gördüğüm her şeyin benim birer yoru-

mum olduğunu kabul ediyorum. Belki de o eskrim kupası Dustin Miller'a ait değildi. Belki de Matthew Dolamore'un gecenin bir yarısında insanları takip etmek için başka bir nedeni vardı. Ama onu olay yerinde gördüm. Kendi gözlerimle."

"Sarhoştun."

"O kadar da sarhoş değildim."

"Ben öyle duymadım."

"Nereden duydun bunu?"

"Dedektiflerden biriyle konuştum. Dün seninle birlikte eve dönmeden önce. O dedektif bana senin son derece sarhoş olduğunu söyledi."

"Değildim. İçmiştim ama..."

"Barmenle görüşmüşler. Martini de dahil olmak üzere en az beş bardak içki içmişsin."

"Tam olarak beş bardak mıydı bilmiyorum."

"Aldığın ilaçlarla bunun on bardak gibi bir etkisi olduğunu biliyorsun. O gece hiç yemek yedin mi peki?"

"Bilmiyorum. Bak, bana bağırma. Sarhoştum ama ne gördüğümü biliyorum. Onlara aldığım ilaçlardan söz ettin mi?"

"Kime? Polise mi? Senin çok içip içmediğini sordular, ben de hayır dedim. İlaçlar yüzünden genelde iki bardaktan fazla içki içmemeye çok özen gösterdiğini söyledim."

"Harika."

"Ben senin tarafımdayım, Hen. Senin için endişeleniyorum."

"İşe gitmen gerekmiyor mu senin?"

"Bugün Kristof Kolomb günü."

"Ah doğru."

"Yapmam gereken işler var ama buradan yapabilirim. Senin yalnız olmanı istemiyorum."

Hen kendini dişlerini sıkarken yakaladı ve sonra bunu bıraktı. "Bugün stüdyoya gidecektim. Bütün gün burada olamam. Yan evde... yan evde o varken olmaz."

"Peki. Stüdyoya gitmelisin. Bu mantıklı."

Hen kahve içip biraz kızarmış ekmek yemeye çalıştı ama ağzında yiyecek bir şey olduğu hissi bile onda kusma isteği yarattı.

Yeniden üstünü değiştirdi ve o sırada oturma odasında bilye zırtı rımın başında olan Lloyd'a stüdyoya gideceğini söyledi.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu Lloyd.

"Tabii," dedi Hen.

"Sadece stüdyoya gideceğine söz ver bana. Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Hen ve ön kapıdan çıktı, arabasına binerken Dolamore'larm evine bakmadı bile.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Her ne kadar Matthew ve Mira'ya polisin Henrietta Mazur'u ziyaret edip onunla konuştuğu söylense de onlar yine de koruma emrini çıkarttırmaya karar verdiler. Hâkim emri hemen o öğleden sonra saat üçte çıkardı ve onlara bir tebliğ memurunun bu emri Henrietta'ya ya o akşam ya da en geç bir sonraki sabah elden vereceği söylendi.

"Ancak bu emir, sizi olay yerinde gördüğünü söylemekten onu alıkoymayacak," dedi Dedektif Shaheen telefonda Matthew'ya.

"Biliyorum. Sadece onun beni takip etmesini istemiyorum. Onu evimde istemiyorum. Onun karımla konuşmasını istemiyorum. Geçen sefer böyle bir durum olduğunda birine saldırmış."

"Biliyorum. Bunun tekrar olmayacağından emin olmak için elimizden geleni yapacağız."

Mira migren ağrısıyla yatak odasına gitti, panjurları indirip yatakta kendini korumaya aldı. Mira'nın baş ağrısı sık tutmazdı ama tuttuğunda –her ne kadar Mira kabul etmese de Matthew bunun hep kaygıdan kaynaklandığını düşünüyordu– bu ağrı onu bir günlüğüne yere sererdi. Matthew (midesi iyi değildi) akşam yemeğinde mısır gevreği yedi. Cumartesi akşamından bu yana Scott Doyle'un kafasına o metal parçasını indirmenin ve kafasında hayatını sona erdirecek o deliği açmanın nasıl hissettirdiğini gerçekten durup düşünme fırsatı bulamadığını fark etti. O eşsiz anın mutluluğu otoparkta hayalet gibi beliren Henrietta

tarafından ânında mahvedilmişti; Henrietta'yla orada göz göz gelmişlerdi. Matthew bu iki olayı birbirinden ayırmaya ve aynı anda hem ilahi hem de sorumsuzca bir şey yapmanın mümkün olduğunu kabul etmeye çalışıyordu. Ve yine bir şekilde yaptığı yanına kâr kalmıştı. Matthew böyle olabileceğini düşünüyordu. Henrietta Mazur güvenilir bir tanıktı. Güvenilmezden de beter. Yalancı şahit. Hayali gerçekten ayıramayan akıl hastası bir kadın. Belli açılardan her şey son derece iyi gitmişti.

Akşam saatleri ilerlerken –Matthew, Scott Doyle cinayetiyle ilgili internette ne varsa heyecanla okuyordu– kendisini cinayetten çok Henrietta'yla ilgili düşünürken buldu. Scott, Matthew'nun ayaklarının dibinde yatarken Henrietta'yla göz göze geldikleri, aralarında bir elektrik akımının gelip gittiği o değişmez âna dönüp duruyordu. Bu Matthew'ya bir şeyi anımsatıyordu. Ona annesini hatırlatıyordu ve gerçekten Matthew bunu düşünmek istediğinden emin değildi. Fakat bir seferliğine buna izin verdi. O bakış –o bilen, boş bakış– Natalia Dolamore'un hayatının sonlarına doğru ustalaştığı bir şeydi. Matthew o bakışı gözünün önüne getirdi; kadının akşam yemeği tabaklarını toplarken, kendisininkini yerden alırken yüzündeki o bakış... Babasının onu yerde dört ayak üstünde, mutfak muşambasının üzerinde, köpek mama kabından yemeye zorladığı akşamlardan birinde... Annesi bunu yapmıştı elbette çünkü bunu yapmamanın sonucunun ne olacağını biliyordu ama bunu yaparken yüzü aşağılanma geçirmeyen, donmuş bir maske gibi kalmıştı. Yüzü bir tanığın yüzüydü, kendisine yapılan şeyi gözlemliyordu. Yaşamaktan çok izliyordu.

Henrietta da öyle bakmıştı. Onunki de bir tanığın yüzüydü ve Matthew onun o anda her şeyi gördüğü hissinden kurtulamıyordu. Sadece orada olan biteni değil, Matthew kendini bildi bileli onun başına gelen her şeyi. Babasının canavarlığını ve annesinin kırılganlığını, zarafetini görmüştü. Kendisi de bir canavara dönüşmüş olan, Matthew'nun kardeşi Richard'ı da görmüştü. Matthew ilk kez birinin ölmesini izlerken Hen onun içinde açılan kapıyı görmüştü; Matthew'nun daha önce hiç hayal bile

etmediği renkler dünyasına adım atmasına tanıklık etmişti. Hen, Arabasının ön koltuğunda içine dolan egzoz dumanıyla bayılıp ölen Jay Saravan'ı görmüştü. Sandalyesinde ölmüş halde duran Dustin Miller'ı ve onun çalışma masasının üst tarafından eskrim kupasını alan Matthew'yu görmüştü. Hatta Matthew'nun bu kupaya ihtiyaç duyduğunu, onun kendisinin olmasını istediğini görmüştü. Ve o kupayı çalışma odasında alenen sergileme yönündeki aptalca dürtüsünü de görmüştü.

Henrietta bunu da polise anlatmıştı. Akşam yemeğine geldiklerinde gördüğü kupa. Ama Matthew güvendeydi. Kupa ortadan kalkmıştı. Ona kupayı sorarlarsa bu sabah Mira'ya söylediği şeyi söylerdi sadece, onu elden çıkardığını, zaten garaj satışından alınmış bir şey olduğunu, çalışma odasının da bir sürü ıvır zıvırla dolu olduğunu söyler, kupayı çöpe attığını belirtirdi. Bu kulağa şüpheli gelirdi ama ne yapabilirlerdi ki? Sonuçta kupa, Sussex Hall'un malzeme odasının derinliklerinde gömülüydü; üstündeki parmak izleri temizlenmiş halde yedek sandalyelerin ve eski tabak çanağın arkasına itilmişti. Polis kupayı aramaya karar verse oraya bakar mıydı ki? Evini ve belki de sınıfını ararlardı ama orayı aramazlardı, öyle değil mi?

Matthew'nun midesi sıkıştı. Belki de oraya bakarlar ve kupayı bulurlardı. Hemen okula gidip kutuyu oradan geri almayı ve onu hiçbir zaman bulunmayacağı bir yere götürmeyi düşündü. Ama bu düşünce, midesinin daha da sıkışmasına neden oldu. Şimdi olmaz, dedi kendi kendine. Bu çok riskliydi.

Bilgisayarına geri dönüp aramasını yeniledi ve Scott Doyle hakkında yeni bir şey var mı diye baktı. Haberlerden birinde Scott'tan umut vaat eden müzisyen, "geleceğin rock yıldızı" olarak bahsediliyordu. *En azından ona bunu verdim*, diye düşündü Matthew. Bir hafta sonunda, birden cover yapan bir grubun özenti solistinden geleceğin rock yıldızına dönüşmüştü. Haberlerden hiçbirinde Michelle Brine'dan söz edilmiyordu. Matthew bunun biraz tuhaf olduğunu düşündü ama birlikte yaşıyor falan değillerdi; Michelle sadece onun kız arkadaşıydı ve kimbilir daha kaç kız arkadaşı vardı. Matthew acaba Michelle bu durumu

biliyor mu diye merak etti ve bunu bilmeme ihtimali üzerinde durdu. Michelle ölmek üzere olan babasını ziyarete gitmişti. Polisin onun var olduğundan bile haberi var mıydı acaba? Elbette Michelle pazar günü konserin nasıl gittiğini öğrenmek için onu aramaya çalışmıştır. Ondan haber alamayınca ne kadar meraklanmıştır acaba? Okuldaki bir sonraki haftaya hazırlık yapma fırsatı bulmak için artık dönmüştür elbette. Belki de Matthew onu aramalı, ne olduğunu duyduğunu ona söylemeliydi. Olası bir şüpheli olarak gözaltına alındığını belirtmeye gerek yoktu. Sonuçta ona herhangi bir ceza verilmemiş ve ismi kayıtlara geçmemişti.

Matthew, Michelle'i cep telefonundan aradı.

"Ben de seni arayacaktım," diyerek cevap verdi telefona Michelle. Matthew kadının sesinden olan biteni bildiğini anlayabiliyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Matthew. "Haberi az önce duydum. Ne oldu?"

Michelle zar zor nefes aldı. Ağlamakta olduğu çok açıktı.

"Konserinin nasıl gittiğini öğrenmek için pazar günü onu arayıp durdum ama telefonuna cevap vermedi. Bu tuhaf çünkü korkunç bir şeyin olduğunu biliyordum. Bunu hissettim. Ve sonra Jeremy arayıp bana söyledi. Arabadaydım, annemlerin yanından dönüyordum..."

"Jeremy kim?"

"Affedersin. Anlamsız laflar ediyorum. Jeremy, Scott'm müzik grubundaydı. Bateristti. Beni aradı ve bana Scott'ın öldüğünü söyledi ve ben neredeyse, 'Biliyorum,' diyecektim. Bu o kadar kaçınılmaz bir şeymiş gibi geldi. Bilmiyorum... Belki de deliyim."

"Deli değilsin. Muhtemelen sadece şoktasın."

"Mesele şu ki cuma günü ben gitmeden hemen önce ayrıldık. Görsen benimle çok gurur duyardın. Ona bir kez daha babamın durumunun iyice kötüleştiğini söyleyip benimle babamı ziyaret etmek ister misin diye sordum ve o da bu konser nedeniyle gelemeyeceğini, onun çok önemli olduğunu söyledi. Bunun üzerine ben de cuma akşamı beni arabayla oraya götürüp babamı

çok kısa ziyaret etmesini istedim ondan; cumartesi günü öğleden sonra arabamı alıp konser yerine gidebilirdi ve ben de daha sonra trenle dönerdim. Ama o, performansı için moralinin iyi olması gerektiğini söyledi, ben de buna karşılık olarak siktirip gitmesini söyledim... yani tam olarak değil ama bence ayrılmalıyız dedim, o bana karşı çıktı... en azından biraz ama sonra bunu yaptık. Ayrıldık.”

Matthew bir an için onun sesinde bir gurur havası sezdi sanki, neredeyse Scott'ın artık ölü olduğunu unutmuş gibi ama sonra Michelle bir anda nefesini bıraktı, bu neredeyse bir inleme gibiydi ve ağlamaya başladı.

“Belki...” diye söze başladı Michelle ama devamını getirmedi.

“Ne olduğunu biliyor musun? Soygun muymuş?”

Michelle iki kez derin derin burnunu çekti ve görece biraz daha normal bir sesle konuştu. “Konserden sonra olmuş. Arabasının lastiği patlamış ve Scott onu değiştirirken de birisi gelip kafasına vurmuş. Karakola gittim. Düşmanları olup olmadığını, bana sadık olup olmadığını ve neden ayrıldığımızı öğrenmek istiyorlardı.”

“Cuma günü kavga edip ayrıldığınızı söyledin mi onlara?” diye sordu Matthew.

“Evet, onlara her şeyi anlattım. Şüpheli falan değilim ki sonuçta. Bütün bir hafta sonu Pittsfield'daydım.”

“Peki kendini nasıl hissediyorsun?”

“Tanrım, bilmiyorum. Aklına gelebilecek tüm duyguları yaşıyorum şu an ben. Bu hafta sonu nihayet ondan ayrılabilmişim için aslında mutluydum. Yani tam olarak mutlu değildim çünkü babam, annemin söylediğinden çok daha kötü bir haldeydi ama yine de kendimi rahatlamış hissediyordum. Ve şimdi ne hissedeceğimi bilemiyorum. Onun için yas tutmalı mıyım? Çok kafam karışmış durumda.”

“İşten bir hafta izin almalısın.”

“Tanrım, hayır. Bu yapmak istediğim en son şey. Eğer dairemde biraz daha yalnız zaman geçirmek zorunda kalırsam delireceğim. Baksana, bunu sormalı mıyım emin değilim ama hiç

umurumda değil gerçekten. Msait misin? Buraya gelchilir m. sin yoksa bu tuhaf bir istek mi?”

Matthew hızla seçeneklerini değerlendirdi. Eğer Michelle’e akıl hastası komşusu tarafından bu cinayetle suçlandığını söy-leyecekse şimdi tam sırasıydı. Öte yandan Michelle bunu he-nüz duymamıştı ve hiç duymayabilirdi. Polisin Michelle’e Matthew’nun fotoğrafını gösterme zahmetine bile girmediği çok açıktı. Bu onların Henrietta Mazur’u hiç ciddiye almadıklarına dair iyi bir işaretti. Sonunda Matthew bunu Michelle’e söyleme-meye karar verdi. Daha sonra öğrenirse onu daha fazla zmek istemediği için ona bundan söz etmediğini söyledirdi.

“Aslına bakarsan Mira şu an hasta,” dedi Matthew.

“Ah olamaz, çok zgnm.”

“Ciddi bir şey değil, arada migreni tutuyor ve onu yatağa se-riyor.”

“Hayır, hayır. Anlıyorum kesinlikle. Sorduğumu unut.”

“Eğer yarın okula geleceksen dersten sonra buluşalım. Belki bir kahve içip konuşuruz.”

“Tabii,” dedi Michelle.

“Ve konuşacak birine ihtiyaç duyarsan beni ara, tamam mı? Hiç çekinme.”

Telefonu kapattıktan sonra Matthew, Michelle’in bir daha aramayacağını biliyordu. Bir süre orada oturdu ve Michelle’in evine gitmenin nasıl olabileceğine dair görüntüler geçti aklından – Michelle belli belirsiz bir şekilde Tudor tarzını yansıtan, adı da Courtly Estates veya bunun gibi bir şey olan sitelerden birinde yaşıyordu. Bir kadının erkek arkadaşını (eski erkek arkadaşını) takip edip öldürdükten sonra onu teselli etmek nasıl hissettirirdi acaba? Ve gitmesi gerektiğini söylediğinde kadın onu kendine çekip sarılsa ve dudaklarını onunkilere gtrse bu nasıl olurdu? Bir an için Michelle’i yatağına yatırdiğını ve kot pantolonunu uzun titrek bacaklarından çıkarabilmek için kalçasını havaya kaldırdiğını hayal edecek kadar ileri gitti. Zihninde canlanan bu görüntü karşısında ürperdi ve kendi karanlık kozasındaki Mira’yı düşündü. Onu hiçbir zaman aldatmamıştı ve bunu asla

yapmazdı. Aldatmak babasının yaptığı bir şeydi. Onun yaptığı bir şey değildi.

Ayrıca Scott Doyle'un fiziksel varlığından sonsuza kadar kurtulmuş olan Michelle'i ziyaret etmek ne kadar cazip gelirse gelsin Matthew hâlâ Henrietta Mazur'u düşündüğünü fark etti. Onu ziyaret etmek nasıl olurdu? Matthew gidip onun kapısını çalsa Henrietta ona ne derdi? Ancak kapıyı açan o olmazdı, muhtemelen kocası Lloyd olurdu ve o da muhtemelen Matthew'nun yüzüne bir yumruk atardı. Yine de Matthew, Henrietta'yı düşünmekten kendini alamadı ve onun ne düşündüğünü bilmeyi çok istediğini fark etti. Matthew şu kadarını biliyordu: Henrietta da onu düşünüyordu. Hiç aralıksız. Ve yirmi dört saat içinde onu Matthew ve Mira'yla iletişime geçmekten alıkoyan koruma emrini alacaktı. Bu mahalleden giderler miydi? Matthew'nun bu konuda şüpheleri vardı. Ayrıca onun işine burnunu sokmaktan vazgeçeceği de şüpheliydi. Bu Matthew'ya tam olarak anlam veremediği sapıkça bir haz verdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Salı sabahı iriyan, ilgisiz bir tebliğ memurundan koruma emri-ni aldıktan sonra Hen bu durumu haber vermek için Lloyd'u işyerinden aradı.

"Siktir, iş ciddi," dedi Lloyd.

"Evet."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Hen. "Biraz da olsa gördüklerimin geçer-li olduğu kabul edilmiş gibi."

"Ama başka bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Neyi kastediyorsun? Evlerine izinsiz girmek gibi mi?"

"Hı hı, evet."

"Hayır. Bu iş benim için bitti. Söyleyeceğimi söyledim. İlaçla-rım işe yarıyor mu diye kan değerlerimi ölçtüreceğim. Etliye süt-lüye karışmayacağım. Ben iyiyim, Lloyd. Manik halde değilim."

"Sana inanıyorum." O sah günü Lloyd'un ofise gitmesini sağ-lamak için Hen'in epey dil dökmesi gerekmişti. Lloyd'a kendini iyi hissettiğini söyleyip iki saatte bir onu arayacağına söz ver-miştir.

"Ama şunu da söylemem lazım. Eğer bu davayla ilgili bir şey olmazsa... Eğer Matthew tutuklanmazsa o zaman belki de bu mahalleden taşınmayı düşünmeliyiz. O bir katil."

"Peki," dedi Lloyd ve Hen bu sırada onun eliyle telefonu kapatıp kısa bir an için ofiste biriyle konuştuğunu duyabildi.

"Evet, katılıyorum. Sorun değil."

"Seni biraz sonra arayacağım."

Hen, Sycamore Sokağı'na bakan geniş pencereye gitti. Komşularına bakan tüm pencerelerin perdelerini çekmişti. Onun katil olduğunu kendi kendine doğruladığına ve Matthew'nun da Hen'in bunu bildiğini bildiğinden emin olduğuna göre neden daha fazla korku hissetmediğini merak etti. Bir noktada Matthew onun peşine düşmez miydi? Fakat Hen bunun olacağını sanmıyordu. Bunun bir nedeni de onun başına kötü bir şey gelirse polisin açıkça ânında onun suçladığı adamdan; Matthew'dan şüphelenecek olmasıydı. Ama mesele sadece bu da değildi. Aynı zamanda Hen, kendisinin Matthew'nun öldüreceği türde biri olmadığı kanısındaydı. O erkekleri öldürüyordu. Hen bunun nedenini bilmiyordu ama onun yaptığı şey tam da buydu.

Mahalledeki annelerden biri geçti sokaktan. Kadının altında yoga taytı vardı ve elinde de küçük ağırlıklar taşıyordu. Kadın dönüp eve bir bakış attı ve Hen pencereden geri çekilip karanlıkta kaldı. Kadın bir şey biliyor muydu? Hen bunun pek mümkün olmadığını düşündü; New Essex'teki cinayetle ilgili haberlerde ne Matthew'nun ne de kendisinin ismi geçmişti. Yine de acaba biliyor mudur diye merak etmekten kendini alamadı.

Dışarıda hava güzeldi, gökyüzü masmaviydi ve sokağın karşısındaki akça ağaç artık kırmızıydı; yapraklarından sadece birkaçı dökülmüştü. Hen her türlü havayı severdi ama büyük değişim aylarında –ekimde ve nisanda– onun tam ifade edemediği bir hüznle dolmasına neden olan bir şey vardı. Rhine'daki üç haftalık bir nehir turundan sonra New York'un dışındaki evlerine dönen anne babasını düşündü. Babası bahçeye, halihazırda dökülmüş yaprakların sayısına kafayı takmış olmalıydı ve annesi de Avrupa'ya yapacakları bir sonraki seyahatlerini planlıyordu muhtemelen. Hen onları daha sonra; stüdyoya yapacağı ufak bir gezintinin ardından aramaya karar verdi. Açık Stüdyolar bu hafta sonuydu ve Hen'in yapması gereken çok iş vardı.

O hafta, hava aynı şekilde harika devam ederken; her gün bulutsuz ve serinken Hen, kahvaltıdan sonra stüdyoya yürümek, bütün sabah *Bilgi Savaşçıları* kitabının kalan baskıları üstünde çalışmak, stüdyo binasının olduğu sokağın hemen sonunda,

nehir kıyısındaki küçük bir kafede öğle yemeği yemek ve ardından da öğleden sonrayı hafta sonuna hazırlık yaparak geçirmek gibi sıkı bir rutine girdi. Stüdyosunu temizledi, duvarlara asıp sergileyeceği on beş baskıyı seçti, bunların arasında yeni yaptığı, kedinin yatakta yattığı ve genç kızın da pencere pervazında tünediği baskı da vardı. Hatta arabaya atlayıp içlerinde fıstık ezmeli, tuzlu kraker parçalarının bulunduğu o devasa plastik kovalardan almak için Walmart'a bile gitti. Bu onun en sevdiği abur cuburdu ve sadece açık stüdyo hafta sonlarında onlardan alırdı, ziyaretçiler için onları bir kâseye koyardı ama aslında yabancıların onun çalışma alanında gezinip onu yargılamaları eziyetine katlanması karşılığında kendine verdiği küçük bir ödöldü bu.

Kendini sık sık Matthew Dolamore'u ve onun yaptığını gördüğü şeyi düşünürken bulmasına rağmen tuhaf bir şekilde iyi bir haftaydı. Akşamları Lloyd'la birlikte akşam yemeği hazırlıyorlardı. Red Sox takımı eleme maçlarının ilk turunda elenip Lloyd'un yirmi dört saat boyunca sessizce surat asmasına neden oldu ama artık *Taht Oyunları*'nın son sezonunu izlemek için zamanları vardı.

Hen, Dolamore'ların evine bakan tüm pencerelerin perdelerini hep kapalı tuttu. Lloyd bunu kesinlikle fark etmişti ama bundan hiç söz etmedi.

Cumartesi sabahı Lloyd, Hen'in mekâna ne yaptığını görmek için onunla birlikte Black Brick Stüdyoları'na yürüdü. Açık Stüdyolar etkinliği hafta sonunun her iki günü de öğlen saat on iki den beşe kadardı ve geçen haftanın her günü olduğu gibi stüdyoların olduğu bina çok hareketliydi. Lloyd kahve içip Hen'in duvara asmak için seçtiği baskılara baktı. Hen onların pek çoğunun Lloyd'a tanıdık geldiğini biliyordu –bunlar onun böyle etkinliklerde hep sergilediği “en iyi eserler”iydi– ama Lloyd, Hen'in en yeni eserini görmemişti ve ancak bir süre ona baktıktan sonra Hen'e, “Ben bunu görmüş müydüm?” diye sordu.

“Yeni yaptım onu.”

“Hoşuma gitti,” dedi Lloyd. “Ürkütücü. Neyle ilgili?”

Bu Hen'in nefret ettiği bir soruydu ve bu sorudan nefret et-

tiğini Lloyd'un biliyor olması gerekirdi ama bazen kendini tutamıyordu. Lloyd, Hen'in eserlerine bayılıyordu, en azından hep böyle olduğunu söylüyordu ama aynı zamanda aşırı derecede analiz etme ihtiyacı hissediyordu.

"Matthew Dolamore hakkında," dedi Hen.

Lloyd endişeli bir ifadeyle döndü, Hen gözlerini belirtip, "Şaka yapıyorum," dedi. "Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Bir anda gözümün önüne geldi bu görüntü."

Lloyd sabahın büyük bir bölümünü orada takılarak geçirdi, Hen ona durmasını söyleyene kadar tuzlu krakerlerden yedi.

"Bunun yanında ne ikram ediyorsun?" diye sordu Lloyd. "İçecek olarak?"

"Elma şarabı."

"Ah onu ısıtıp içine biraz baharat katmalısın. Burasının hoş kokmasını sağlar."

Hen bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Hen'in stüdyosunda elektrikli bir ocağı vardı, Lloyd'u bir kap ve biraz da baharat almaya eve yolladı. Lloyd'dan kurtulduğuna sevinmişti. İnsanlar stüdyosuna gelmeye başlar başlamaz onun zaten gideceğini biliyordu ama Hen'in biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O öğleden sonra baskı makinesinden geçirebileceği sekiz kadar bakır levhayı hazırladı. Kendini bir işle oyalamanın daha iyi olduğuna kanaat getirmişti, etrafta dikilip onun eserlerini inceleyen yabancılara bakmaktan nefret ediyordu. Lloyd öğlen on iki olmadan hemen önce döndü. Elinde sarı güveç çanağı, bir paket baharat karışımı ve hatta küçük bir şişe de Maker's Mark viskisi vardı.

"Sence içine viski mi karıştırmalıyım?" diye sordu Hen gülererek.

"Her ihtimale karşı burada olması iyi olur diye düşündüm."

Lloyd elma şarabını kısık ateşte ısıtmaya başladı ve kısa bir süre sonra Hen'in stüdyosu elma ve karanfil kokusuyla doldu. Lloyd ve Hen kendilerine birer kupa dolusu içki koyup içine viski karıştırdılar ve Hen aniden her şeyin iyi olacağına dair yoğun bir şekilde esenlik hissiyle doldu. İlk ziyaretçiler geldiklerinde

–orta yaşlı bir çift; somurtkan ve ilgisiz bir adam ile saçında mor bir tutam olan ve ceketinde iki tane el yapımı broş bulunan kadın– Lloyd gitti.

Yoğun bir öğleden sonraydı. Havanın iyi olması bir sürü insanın gelmesini sağlamıştı ve öğleden sonra saat üç olduğunda elma şarabı çoktan bitmiş, kâsenin dibinde sadece koyu bir bulamaç kalmıştı. Hen baskılarının fiyatlarını düşük tutmuştu ve toplam on beş kadar baskı sattı. Açık stüdyo etkinliklerine alışkındı, Somerville’de yıllardır bu tür etkinliklere katılıyordu ama banliyöde biraz daha farklı bir topluluk söz konusuydu. Daha fazla soru soruyor ve daha fazla para harcıyorlardı. Akşamüstü saat beş olduğunda Hen tükenmiş haldeydi. Lloyd’u aradı ve Lloyd da gelip onu aldı. Lloyd öğleden sonrayı acı tatlı sos yapıp biraz da kolej futbolu izleyerek geçirdiğini söyledi. Üstündeki kokuya bakılırsa bu sırada bir sürü bira da içmiş olmalıydı, Hen, Lloyd bu halde direksiyon başına geçince evden sadece bir buçuk kilometre kadar uzakta olmalarına sevindi.

Pazar günü hava durumu değişti; sabahleyin gökyüzü kabarık bulutlarla kaplıydı ve hava nemliydi. Hen stüdyoya gidip gelirken yağmura yakalanmak istemediğinden arabayı kendi aldı. Önünde uzun bir gün vardı. Öğlen olduğunda gökyüzündeki yağmur bulutları etkisini gösterdi ve şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Bodrum kattaki stüdyosundan Hen yağmurun yağdığını göremiyordu ama stüdyosuna uğrayan birkaç kişi, üstlerinden sular damlayan kıyafetleriyle yerleri ıslatırken dışarısının korkunç olduğunu söylediler.

Yağmur yüzünden ve bir de o öğleden sonra Patriots takımının maçı olması nedeniyle bir önceki güne göre bariz bir şekilde daha az ziyaretçi vardı. Kendi güvenli stüdyolarından çıkıp etrafı keşfetmeyi göze alan diğer sanatçılar Hen’in yanına geldiler ve Hen de bodrum katında küçük bir gezintiye çıktı ve adını hatırladığı nadir sanatçılardan biri olan Derek’in stüdyosuna uğradı.

“Merhaba, Hen,” dedi Derek, Hen stüdyoya girdiğinde.

“Etkinlik nasıl gidiyor?” diye sordu Hen.

“Bugün sakın. Dün tıklım tıklımdı.”

Hen, Derek'in fotoğraflarına baktı; bunlar oldukça ilginç fotoğraflardı, hepsi siyah beyazdı, çoğunlukla bina fotoğraflarıydı -şehir merkezleri, alışveriş merkezleri, bir grup banliyö evi- ama bunlar çoğunlukla yukarıya eğimli bir şekilde fotoğraflanmıştı. Dolayısıyla fotoğraf karelerine gökyüzü hâkimdi. Hen fotoğrafardaki bu perspektif seçiminin Derek'in boyunun kısalığıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti ve neredeyse bunu ona sormayı düşündü ama sonra kendisini durdurdu. Bu onun duymaktan nefret ettiği tarzda bir soruydu. Bu eserin senin kim olduğunla nasıl bir bağlantısı var? Bireysellik konusuna takıntılı bir toplumda kendi fikrinin popüler olmadığını biliyordu ama Hen'e göre sanatçı ve sanat bazen ayrı varlıklardı.

O soru yerine, "Çok sattın mı?" diye sordu.

"Dün bir tane."

Hen hiç düşünmeden ona içlerinde en sevdiği fotoğrafı almak istediğini söyledi; bir yığın halinde duran bal kabaklarının olduğu, hoş ve net bir fotoğraftı bu, bir sonbahar festivalinde çekilmiş gibi duruyordu. Bir çocuk bal kabaklarının yanma çömelmiş toprağın üstünde bir sopa gezdiriyordu. Tepedeki gökyüzünde birbirine geçmiş bulutlar vardı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Derek.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. Bu kareye bayıldım. Çizimlerini yapacağım bir sonraki kitap için bana ilham verecek."

Hen bir koşu stüdyosuna gidip kredi kartını aldı ve geri gelip daha önceden çerçevelenmiş o fotoğraf baskısını satın aldı. Bu fotoğrafı eline alır almaz onu gerçekten sevdi. Onu oturma odasındaki alçak kitaplığın üstüne asabilirdi.

Hen saat dört buçukta artık başka ziyaretçinin gelmeyeceğinden oldukça emin bir halde etrafı toparlamaya başladı. Kendisine su bardağına biraz viski koyup CD çalarında *Duvak* filminin müziklerini açtı. Büyük endüstriyel lavaboda ellerini yıkarken birinin stüdyoya girdiğini hissetti. Elleri ıslak halde arkasını döndü. Matthew Dolamore ondan bir buçuk metre kadar uzakta, elleri kot pantolonun cebinde duruyordu. Ceketinde yağmur damlalarının izleri vardı.

Hen'in bedeni buz kesti ve gözleri kapıya kaydı. Matthew bir adım geri attı.

"Sana zarar vermek için burada değilim," dedi.

"O zaman niye buradasın?" Hen kelimelerin ağzından bu kadar sakın bir tonda çıkmasına şaşıtı.

Matthew hafiften omuz silkip sonra da "Seninle konuşmak istiyorum. Ve senin eserlerini görmek istedim," dedi. Matthew'nun gözleri etrafta gezinmeye başladı, elleri hâlâ pantolonun ceplerindeydi ve Hen onun gergin olduğunu fark etti. Hen öne doğru bir adım attı.

"Gitmeni tercih ederim," dedi Hen. "Senin de bildiğin üzere bana karşı bir koruma izni çıkartırdın ve ben de onu çiğnemek istemiyorum."

"Beni gözetliyordun."

"İyi bir nedenim vardı," dedi Hen.

"Bak..." dedi Matthew ama sonra devamını getirmedi.

"Cidden gitmeni istiyorum," dedi Hen. "Hemen şimdi."

"Konuşmak istemiyor musun? Ben sırf bunun için buradayım. Seni incitmek veya tehdit etmek için gelmedim buraya."

"Veya beni öldürmek için," dedi Hen.

Matthew gülümsedi ve Hen onun oyun alanında kötü bir söz söylerken yakalanmış bir çocuk gibi görüldüğünü düşündü. "Hayır, seni asla öldürmem," dedi Matthew.

"Ama Scott Doyle'u öldürdün. Dustin Miller'ı da öldürdün."

Matthew yakınlarda birisi var mı diye bakmak için omzunun üstünden arkasına baktı ve sonra, "Evet. Bunu yaptım," dedi.

Hen yeniden korku hissetti. Bu halinden anlaşılıyor olmalıydı çünkü Matthew ellerini ceplerinden çıkarıp onları havaya kaldırdı. "Seni asla ama asla incitmem. Söz veriyorum."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Hen.

Matthew yeniden gülümsedi, neredeyse çocukça bir gülümsemeydi bu. "Henüz bilmiyorum," dedi. "Sanırım gerçeği bilmeni istiyorum."

RICHARD

Abimin göründüğü gibi olmadığından şüpheleniyorum. Bu konuda onu suçluyor değilim. Bizimki gibi bir çocukluk yaşayan biri istediğini yapar.

Bize borçlular; ona ve bana.

Ben de aynı dürtülere sahibim, bunu kabul ediyorum ama bu dürtülere göre hareket etmediğimi gururla söyleyebilirim. Her ne kadar bazen eğlenmekten hoşlansam da dünya için bir tehlike arz etmiyorum. Bu, eskiden babamın kendini kaptırdığını düşündüğüm türden bir eğlence değil. Bir keresinde babam iş seyahatlerinden birinden döndüğünde o yatak odasında bavulunu boşaltırken ben de onun yanına gitmiştim. Annem aşağıdaydı. Babamın en sevdiği yemek olan etli güveçten yapıyordu ve yemeğin yanmamasına özen gösteriyordu. Babam en az bir haftadır evde yoktu (bana daha uzun bir süre gibi gelmişti ama küçük bir çocukken her şey daha uzun gelir insana) ve ben orada durup babamın kıyafetlerini bavuldan çıkarmasını izledim, bavuldan çıkan kıyafetler çoğunlukla gömleklerdi, bir de iç çamaşırı ve çorap vardı. Babam annemin bunları daha sonra alması için yere attı ama sonra bavuldan bir tane kadın külotu çıkardı; bej renginde, dantelli, yer yer aşınmış bir iç çamaşırıydı. Babam onu görmem için havaya kaldırdı, ağzındaki tüm dolguları görebileceğim şekilde ağzını açmış gülüyordu bunu yaparken ve sonra bu külotu kabartılı yatak örtüsünün üstüne, yarısı aşağı sarka-

cak şekilde özenle yerleştirdi. Ardından bavuldan bir sutyen çıkardı ve onu da külotun altmış santim kadar üstüne, sutyenin kalın, sivri kupları dik duracak şekilde koydu. O sutyenin neyin üstüne takıldığını hayal edebilecek kadar büyüktüm ve orada dikilirken uyarıldığımı hatırlıyorum. Sutyenin kuplarından biri diğerinden daha koyuydu ve ben de dikkatle sutyenin içine baktım. Sutyenin iç kısmında koyu, kırmızıdan çok kahverengi bir kan lekesi vardı.

Babam beni izledi ve ardından kaşlarını kaldırıp indirdi ve “Bu sutyeni çıkarmak istemedi ama ben onu ikna ettim,” dedi.

“O annemin mi?” diye sordum her ne kadar onun olmadığına oldukça emin olsam da.

Babam kafasını arkaya atarak güldü. “İnan bana anneninkiler bunu doldurmaya yetmez,” dedi. “Ama burada yokken onu düşündüğümü bilmesi için bunu ona bir hediye olarak getirdim. Ah sana da bir şey aldım, ufaklık.”

Babamın peşinden yatak odasına gitmemin asıl nedeni buydu. Bir hediye almayı umuyordum –bu bazen sadece şampuan ve losyonla dolu küçük şişeler olsa bile her zaman bana bir şey getirirdi– ve babam bavulun ceplerinden birini karıştırdı ve sonra bir iskambil destesi çıkarıp onu bana doğru attı. “İyi arkadaşım Bill’den,” dedi. “Bunlar özel kartlar. Annen bunun sende olduğunu bilmesin.”

Kenarları kıvrık kartları kutusundan çıkardım. Kartların arkasında kıllı üçgen şeklindeki alt kısımları da dahil olmak üzere her yerini gösteren çıplak kadınlar vardı.

“Bunları kendine sakla, tamam mı? Eğer okulda bunu diğer oğlanlara gösterirsen biri senden onu çalmaya niyetlenir. Odanda bir yere kaldır onu.”

Gecenin geri kalanını veya yatağın kendi tarafında kanlı iç çamaşırını bulunca annemin ne yaptığını hatırlamıyorum. Bunun bir numara olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, babamın parmağı elinden kopmuş numarası yapması gibi veya taş ocağına gittiğimizde beni kenardan atıyormuş gibi yapması gibi. Ama hâlâ bu kartlar bende ve şimdi kenarları eskiden olduğun-

dan daha da kıvrık. Maça sekizlideki kadın favorim – domalmış halde durmuş, omzunun üstünden arkaya bakıyor ve sanırım bu sadece bir gölge ama kalçasının sol tarafında koyu, yumruk büyüklüğünde bir yara var gibi.

Aynı rüyayı tekrar tekrar görüyorum. Ormanın derinliklerinde bir evi ziyaret ediyorum. Çıkmamam gerekse de üst kata çıkıyorum. Burada uzun, karanlık bir koridor var, bu koridorda çoğu kullanılmayan ve çürümekte olan yatak odalarına açılan kapılar dizili. Koridorun sonunda karanlık bir figür beni izliyor, benim nereye gideceğimi görmeyi bekliyor. Onu gördüğümde hissettiğim şey hep aynı. Onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ama ona yaklaşıncı, odalardan birine dalıyor ve ben onu bulamıyorum. Bu odaların içinde karşılaşacağım şeylerden korkuyorum ama o kapıları yine de açmam lazım. O adamı bulmam lazım.

Üç gün önce havanın güzel olduğu bir günde Winslow'un merkezine gittim, Winslow Koleji öğrencilerinin kısıcık elbiseleri ve çim hokeyi üniformalarıyla etrafta olacaklarını bilerek. Winslow Çarşısı'ndan Tayland usulü dana biftek salatası aldım ve kaldırım kenarındaki masalardan birine oturdum. Tam salatamı bitirmek üzereyken –biftek fazla pişmişti ve kayış gibiydi– o kızla karşılaştım. Kendi başınaydı, belki öğrenci olmak için yaşı biraz fazla büyüktü ama yine de yirmilerindeydi. Siyah yoga taytı, fosforlu turuncu spor ayakkabıları ve bir de üstünde GELECEK KADINLARDA yazan bir tişört giymişti. Yolun karşısındaki –adı Latte Da olan– bir kafeden çıkmıştı ve kararlı adımlarla kentin merkezine doğru yürüyordu. Salatamı attım ve yokuşlu yolda onu takip ettim ama onun Main Sokağı'nda eğimli bir yere park edilmiş Prius marka arabasının kilidini açtığını gördüğümde arkamı döndüm. Benim arabam da birkaç yüz metre gerideydi, koşmadan ama mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde arabama doğru yürüdüm. Arabayla Main Sokağı'na geldiğimde o gitmişti ama tepenin üst tarafında sola dönüp River Sokağı'na giren ye-

şil Prius'u fark ettim. İki araba geriden onu takip ettim. Kadın, sadece bir buçuk kilometre kadar gidip Waltham Nehri kenarındaki, kendine ait verandaları olan dört katlı tuğla binaların oluşturduğu bir siteye girdi. Ben de ziyaretçi yerine arabamı park edip onun otoparkta yürümesini seyrettim; kafasını önüne eğmiş telefonuna bakıyordu ve büyük deri çantası, sallanan kalçasına çarpıyordu.

Telefonu çıkardım, Instagram'daki sahte hesabıma girdim ve #latteda yazdım, ille de bir sonuç elde etmeyi beklemiyordum ama en son paylaşılan postun, haleypetersen diye biri tarafından paylaşılan kalp şeklindeki bir latte köpüğü olduğunu görünce de şaşırmadım. Hesabındaki çoğu selfie olan fotoğraflar, bunun az önce evine kadar takip ettiğim sarışın olduğunu doğruladı. Kendisine aktivist, yazar ve yoga eğitmeni diyordu. Yarım dakika önce paylaştığı fotoğrafın altında paylaştığı etiketlerin içinde #yerelalisveris, #kadinpatron, #yogahayati, #gelecekkadınlar ve #simdimutlu da bulunuyordu.

Sitenin park yerleri numaralıydı ve ben onun arabasının durduğu yere doğru yürüdüm. No 17.

Ve bu şekilde onu tanıdım. İsmi. Kişisel fotoğrafları. Yaşadığı yer ve kullandığı araba. Hiç kuşkusuz önümüzdeki yirmi dört saat içinde onu öldürebileceğimi ve hiç yakalanmayacağımı biliyordum. Hayatta olan ve Instagram'da iki bin takipçisi olmaya yetecek kadar güzel bir kızdan ulusal haberlere çıkmasına yetecek kadar güzel olan ölü bir kıza dönüşecekti.

Bunu nasıl yapabileceğime dair ayrıntıları düşünerek arabayla eve gittim. Bu düşünceler şimdilik yeterliydi. Sabahkine göre kendimi daha iyi hissediyordum. Ama yine de çok kolaydı, fazla kolaydı ve genelde yaptığım gibi eli yükseltmeyi; gerçekten bunu hayata geçirmeyi düşündüm.

Abim nereye giderse ölüm de peşinden geliyor. Bunu hiç fark eden olmuş muydu? Üniversitedeki sınıfındaki şu Jay denen çocuk; birinci yıl okula BMW getiren ve bir sonraki sene de bu arabada kendini öldüren koyu, kalın bıyıklı pislik. İlk kez o za-

man şüphelendim. Bunu Matthew'ya sorduğumda Jay'in ölmeyi hak ettiğini ama kendisinin bununla hiçbir ilgisinin olmadığını söyledi.

Sen onu benim külahıma anlat.

Sıcak yaz günlerinde annem bizi iki kasaba ötedeki bir gölete götürürdü. Güvenlik çemberi içindeki alanda suda oynardık; zemin taşlı ve yosunluydu, bu sırada annem de yanında getirmiş olduğu katlanır sandalyede oturur, dergi okuyup naneli kokusu suyun üstünde yayılan mentollü sigaradan içerdi.

Bazen göğsü kıllı bir adam gelip onun yanına otururdu. Hiç konuşmazlardı ama annem tuvalete gittiğinde –“olduğunuz yerde kalın, hemen döneceğim”– adam da onun peşinden giderdi.

“O adam senin arkadaşın mı?” diye sordu bir keresinde Matthew steysin arabanın arka koltuğunda birlikte eve giderken.

“Hangi adam?”

“Sizi ormanda birlikte gördüm.”

Bana uzun gibi gelen bir süre sessiz kaldı annem. Fudgsicle dondurmamdan bir ısırık aldım ve dişlerim uyuştı. “Eğer babana ondan bahsedersen beni öldürür. Anlıyor musun?”

Matthew anladığını söyledi.

Gördüğüm bir başka rüyada gece tek başıma karanlık bir yolda araba kullanıyorum, farlarımın beyaz ışığı karanlığın içinde koni şeklinde küçük delikler açıyor. İleride bir adam koşuyor. O bir sürü odası olan evdeki adamla aynı adam bu. Gayet eminim bundan. Ve ne kadar hızlı gidersem gideyim, adam benden koşarak uzaklaşmaya ve farlarımın erişemeyeceği bir noktada kalmaya devam ediyor.

Abime evinin ön verandasında Henrietta Mazur'u gördüğümü söyledim ama bu onu tek görüşüm değildi. Bazen davetli olmadığım halde Matthew'nun evine geliyorum. Arabamı birkaç blok öteye park edip onun evine doğru yürüyorum. Mira'nın –kendini beğenmiş kaltak– beni görmek istemediğini biliyorum ama

ben onu görmeyi veya onu abimle görmeyi seviyorum; abimin yemek pişirirken ona yardım etmesini veya günün sonunda ayaklarını ovmasını görmeyi.

Bana kalırsa Matthew numara yapıyor.

Ve şimdi artık Henrietta Mazur'u görme fırsatı da yakalıyorum.

Onu evinin arka tarafında sürmeli cam kapıdan izledim. Henrietta mutfakta duyamayadığım bir müzikte dans ediyordu. Onu bir keresinde orada üstünde sadece bir gömlek ve altında siyah bir külotla gördüm. Bir şeye uzanmak için parmak uçlarında duruyordu, gömleği yukarı kalkmış, parlak bir kumaşla biraz örtülmüş olan mükemmel kalçasını ortaya seriyordu.

Minyondu, benim zevkime göre biraz fazla kısa, koyu renk saçları vardı ve bir dansçı gibi hareket ediyordu. Onun esnek olduğunu tahmin ediyorum; ayak bileklerinden tutsanız bacaklarını kafasının her iki yanına sonuna kadar açabilirsiniz gibi duruyor. Onun internet sitesine girdim ve gravürlerini –hastalıklı, karanlık şeyler– gördüm ve kafasının içinde neler olduğunu tahmin bile edemiyorum. Bazen onun iskambil kartlarındaki kadınlarda olduğu gibi kalın, siyah kasık kılları olduğunu hayal ediyorum, bazen de orasını tamamen tıraşlanmış haliyle gözümde canlandırıyorum. Bugünlerde kızlar böyle yapıyorlar, öyle değil mi? Sürekli olarak kasıklarını tıraşlanmış tutuyorlar çünkü ne zaman bir adamın gelip de o küçük donlarını çıkaracağını asla bilemiyorlar.

New Essex'in dışında bir barda bir cinayet işlenmiş. Bir müzik grubunun solistinin kafatası yarılmış. Bunun üstünde pek durmamıştım, ta ki müzik grubunun ismini görene kadar. C-Beams.

Bu Matthew'nun evinin yakınlarındaki bir barda dinlediği müzik grubu değil miydi? Solistin kız arkadaşını tanıdığını, adamın kızı aldattığını ve kızın ruhunun bile duymadığını söylememiş miydi? Kulağa hiç yabancı gelmiyor. Her ne kadar Mira sürekli şehir dışında olsa da (bazen onun bu iş seyahatlerinde ne yaptığını merak ediyorum) Matthew'nun evine çok sık gitmiyo-

rum bugünlerde ve bazen çok içiyorum, konuştuklarımızı unuttuyorum. Çok içtikten sonra belki Matthew o akşam kanepede yatmam konusunda ısrarcı olacağını sanıyorum hep ama bunu hiçbir zaman yapmıyor. Beni gönderiyor.

Nasıl bir kardeş sevgisi.

Haley Petersen Instagram sayfasında bir yoga dersinin tanıtımını yapıyor. Bir cumartesi sabahı kendi dairesinde yoga dersi veriyormuş ve ben neredeyse bu derse gitmeyi düşünüyorum. Hakkında halihazırda bu kadar çok şey bilirken onunla yüz yüze konuşma düşüncesi beni çok heyecanlandırıyor. Onun tüm Instagram fotoğraflarım inceledim (mümkün olan her şekilde, özellikle de dantelli iç çamaşırlarıyla yoga hareketleri yaparak bedenini sergilemeye bayılıyor), tüm Twitter iletilerini okudum (kış boyunca depresyondaymış; ilkbaharda Lizbon'a gitmiş) ve internet sitesini inceledim (çocukken suiistimal edildiğini bana düşündürdüren korkunç şiirler yazıyor).

Onun dairesinde olmayı –eğer Instagram'ı gerçeği yansıtıyorsa her şey beyaz– ve onun bedeninden yayılan ter kokusunu koklayabildiğini hayal et. Ya derse tek giden ben olursam? Bu düşünce çok fazla geliyor, bu yüzden de Craiglist'e gidip Boston MetroWest bölgesinde Erkek Arayan Kadınlar bölümüne bakıyorum ve neredeyse Billerica'daki Kötü BaBaYa HaSReT'e bir e-posta yazacak oluyorum. Onun iletilerini daha önce görmüş-tüm (elbette hiç fotoğraf yoktu) ama bir türlü kendimi ona yazmaya ikna edemiyorum. Kendime güvendiğime emin değilim.

Babam annemle o göletteki adam arasında olanları öğrendi. Ona evde haftalardır mayo giydirdiğinden bunu biliyorum. Annem mutfak zemininde yemeğini yerken üstünde mayosu olurdu. Matthew eskiden annemin köpek gibi dört ayak üstünde yemek yediğini söylerdi ama ben öyle hatırlamıyorum. Matthew, babam uzun bir telefon konuşması için odadan çıktığında annemin mutfak masasındaki eski sandalyesine döndüğü günü hatırlamıyor. Annem babamın mutfığa döndüğünü duymamıştı, babam

anneme bir tokat atıp yüzünü tabağa vurmuştu ve tabak kırılmıştı. Bunun tamamını gördüm. Babamın bu kadar hızlı hareket edebildiğini daha önceden bilmiyordum. Sonrasında annem orada öylece oturdu, kafasını yukarı kaldırdığında burnundan akan kanlar, sarı çiçekli porselen masaüstüne damlıyordu. Matthew bunu hatırlamıyor çünkü o kan görmeye dayanamaz ama ben gayet iyi hatırlıyorum. Annem kesinlikle kanamayı durdurmaya çalışmadı, asla yüzüne mendil koymadı ve onun kanının akıp durmasını, bunun hiç kesilmemesini umuyordur diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Scott Doyle'un ölümü hakkında haberler okuyup duruyorum. Okuduğum son haberde onun Matthew'nun çalıştığı Sussex Hall'daki bir öğretmenle çıktığı yazıyordu. Ve ben şimdi Matthew'nun gerçekten Scott Doyle'un ölümüyle bir ilgisi var mı diye merak ediyorum. O öğretmenin ismi Michelle Brine ve onun Facebook, Instagram veya Twitter hesabı yok ama LinkedIn sayfasında bir fotoğrafı var. İnce bir yüzü, sönük kahverengi saçları ve soluk, ten rengi dudakları var ama boynu uzun, zarif ve abim onu büyük, kötü kurttan koruduğunu düşünmüş olabilir. Kadın, kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi duruyor.

Nihayetinde yoga dersine gidip Haley Petersen'la tanışmıyorum ve Billerica'daki KöTü BaBaYa HaSReT denen kıza yazmıyorum ve bütün enerjimi, kaynaklarımı Michelle Brine hakkında bulabileceğim her şeyi bulmaya harcıyorum. O, insanda meydana okuma hissi uyandıran türde bir kız, sosyal medyada kendisiyle ilgili bir şey paylaşmayan biri. Kimsenin onunla ilgileneceğini düşünmeyen biri.

Abime onunla ilgili bir şeyler sorabilirim ama bunu yapacağımı sanmıyorum. Bunu yaparsam her zaman olduğu gibi savunmaya geçecektir.

Ayrıca Mira'nın yine şehir dışında olduğunu bilsem de Matthew beni bir süredir aramadı. Belki de ona uğrarım. Benden sonuza kadar saklanamaz.

İKİNCİ KISIM

CANLIDAN ÖLÜYE

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sanırım gerçeği bilmeni istiyorum,” dedi Matthew, göğüs kafesinin içinde kalbi Scott Doyle’u öldürdüğü zamankinden daha hızlı atarken.

Hen alnını buruşturdu, ardından da güldü. “Lütfen git,” dedi tekrar.

“Peki,” deyip iki adım geri adım attı Matthew ve böylece Hen’in stüdyosunun açık kapısının tam önünde dikiliyor oldu. “Eğer fikrini değiştirirsen seninle bir ara konuşmak isterim.” Hen, Matthew’dan hiç gözlerini ayırmadı. Matthew geri adım atmasının doğru bir hamle olduğunu anladı.

“Neden Scott Doyle’u öldürdün?” diye sordu Hen.”

Matthew omuz silkti. “Pisliğin tekiydi. Bunu hak etti. Onun kız arkadaşını tanıyorum ve o iyi bir insan. Ama Scott öyle değildi.” *Bu sadece Scott’ın yaptığı şeyle ilgili değildi, asıl sinirime dokunan bunu yaptığı halde kendinden çok memnun olmasıydı. Onu öldürdüm çünkü o kendini beğenmiş, kibirli, tilki suratlının tekiydi, yine olsa yine yaparım.*

Bunun üstüne Hen gerçekten güldü. “Bu konuşmadan sonra doğrudan polise gitmeyeceğimi sana düşündüren ne?”

“Hiç durma. İnkâr ederim.”

“Kamuya açık bir alandasın. Senin buraya geldiğini gören biri çıkacaktır.”

“Buraya geldiğimi inkâr etmem. Seninle düzgün bir şekilde diyalog kurabilmek, neden beni suçlamaya karar verdiğini sormak ve senden koruma emrine uymanı rica etmek için geldiğimi

söylerim. Sadece bunları konuştuğumuzu söylerim. Kime inanırlar sence?”

Hen bunu düşünürken Matthew onu izledi. “Yine de neden burada olduğunu anlamıyorum.”

“Benim gibi olduğunda... Benimkiler gibi ihtiyaçların varken...” Matthew’nun kalbi yine hızla atıyordu, sanki bir kadınla iyi gitmeyen bir buluşmanın ortasındaymış gibi. “Kimseyle, bir terapistle bile konuşamayacağımı biliyorsun...”

“Ben senin kahrolası terapistin falan değilim.”

“Tanrım hayır. Bunu kastetmiyordum. Sadece ilişkimizin özel doğasını açıklamaya çalışıyorum. Sana her şeyi anlatabilirim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Bu çift taraflı da işleyebilir. Üniversitedeyken saldırdığın kız. O gerçekten senin peşinde miydi?”

“Daphne Myers mı? Hayır, değildi. Ruhisal açıdan iyi değildim, paranoyaktım o dönemde. Aramızda özel bir ilişki olduğunu düşünmene çok sevindim ama böyle bir ilişki yok. Ben senin kim olduğunu biliyorum ve polis de bunu kısa bir süre sonra öğrenecek. Şimdi ben onları aramadan git buradan.”

Matthew, Hen’in muhtemelen cep telefonunun içinde olduğu bir bez çantaya bakış attığını gördü.

“Tamam,” dedi Matthew. “Ama fikrini değiştirirsen bence buna değdiğini görürsün. Hiçbir zaman tehlikede olmayacaksın. Ben kadınları öldürmem. Sana asla zarar vermem. Senin tarafından tehdit edilmiş olsam bile.”

Matthew sola döndü ve loş, beyaz boyalı koridorda yürüyüp metal merdivenlerden çıkıp binadan ayrıldı ve dışarıdaki karanlık öğleden sonra havasına geri döndü. Yağmur kesilmişti ama stüdyonun tekerlek izleriyle dolu otoparkı su birikintileriyle doluydu ve ağaçlar hâlâ yağmur suları damlatıyor, ıslak yapraklarını döküyordu. Matthew derin bir nefes alıp serin, nemli havayı içine çekti, sanki neredeyse onu içiyormuş gibiydi. Ağzı kuruydu, sırtı gergindi. Arabasına binip otoparktan çıktı ve Dartford Merkezi’ne doğru döndü. Evden çıkarken Mira’ya, ayırttığı bir kitabı almak üzere kütüphaneye gittiğini söylemişti, ki bu

doğruydu. Mira'ya onunla birlikte gelmek isteyip istemediğini sormuş ve Mira da evde kalıp bir sonraki gezisi için hazırlanmak istediğini söylediğinde kendini rahatlamış hissetmişti. Mira haftanın sonuna kadar sürecektir olan bölgesel bir konferans için Wichita'ya gidiyordu.

Matthew evden çıkmak için hazırlanırken Mira, "Bu hafta sonu Açık Stüdyolar etkinliği var biliyorsun," dedi.

"Gitmemizi mi isterdin?"

"Gidemeyiz, öyle değil mi? O oradayken olmaz," dedi. Mira, Hen'den "o" veya bazen de "o kadın" diye bahsetmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Oraya gidip onun stüdyosunu es geçebilirdik."

"Biliyorum ama etrafta takılıyor olabilir veya Lloyd oradadır. Ne bileyim yapamıyorum işte..."

"Anladım. Benim de içimden gitmek gelmedi."

Matthew arabasını kütüphanenin önüne çekip Munroe Sokakı'ndaki at kestanesi ağacının altına park ettiğinde tekrar yağmur yağmaya başladı. Matthew arabadan inince yere düşmüş kestanelere bakmak için bir an duraksadı. Ayağını bu halihazırda ikiye bölünmüş dikenli kabuklardan birinin üstüne bastı ve sert, parlak bir kestane kabuğundan çıkıp yuvarlandı. Matthew onu yerden aldı ve kot pantolonunun cebine koydu.

Kütüphanede, ayırtmış olduğu, Soğuk Savaş Amerika'sındaki Sovyet casusluğuyla ilgili olan *The Haunted Wood* kitabına kavuştu ve onu alıp okuma odasındaki içi pamukla dolu deri sandalyelerden birine oturdu. Bir süre orada oturup Hen'le yaptığı konuşmayı düşünmek, her kelimenin üstünden tek tek geçmek istedi. Aslında düşündüğünden daha iyi geçmişti. Matthew, onun stüdyosuna gittiğinde Hen'in panikleyip odadan fırlayacağını ve doğrudan polise gideceğini hayal etmişti. Hen onu görünce gerilmişti ama çok da gerilmemişti. Matthew, Hen'in içten içe ondan kendisine bir zarar gelmeyeceğine inandığını biliyordu ve bu his sayesinde kendisine Matthew'yu tanıma izni vermesini umuyordu. Bu düşünce yıllardır hiç hissetmediği bir şekilde heyecanlandırmıştı onu.

Sadece Hen'in bu karşılaşmadan kocasına söz etmemesini umdu ama muhtemelen bunu yapacaktı. Lloyd'un kapılarına dayanıp karısını rahat bırakmasını söylediğini gözünde canlandırabiliyordu. Eğer bu olursa Matthew, Hen'i tanıma fikrinden vazgeçerdi. Fakat bu polisle olan durumu değiştirecek bir şey değildi. Hen'in geçmişi düşünülürse polis asla ona inanmazdı, özellikle de Hen'in o cinayet gecesinde ne kadar sarhoş olduğunu öğrendikten sonra. Dedektif Whitney, Hen'den söz ederken Matthew'ya, "O gece çakırkeyifti, kimbilir ne gördü?" demişti ve bu ifade Matthew'yu güvende olduğuna, olay yerinde bir görgü tanığı olmasına rağmen yine de paçayı kurtardığına daha fazla ikna etmişti.

Matthew kucağındaki kitabın sayfalarını hızla çevirdi ve ardından Lloyd'un tehditler savurarak kapıya dayandığını gözünde canlandırdı ve böyle bir şey olursa orada olması gerektiğini anladı, Mira'nın böyle bir durumda yalnız olmasının adil olmadığını düşündü.

Matthew arabasıyla dur işaretlerinin yanından süzülerek eve gitti ve eve girdiğinde Mira'yı kanepeye yayılmış, *The Bachelorette*'in bir bölümünü izlerken buldu.

"Beni yakaladın," dedi Mira suçlu bir ifadeyle.

"İzlemeye devam et. Ben çalışma odasında kitabımı okumaya başlayacağım."

"Dışarıda hava nasıl?"

"Soğuk ve yağmurlu. Dışarıya çıkmayı tavsiye etmem."

"Böyle bir planım yok zaten," dedi Mira.

Matthew çalışma odasına geçip kapısını kapattığında Hen'i görmeye gittiğini Mira'ya peşin peşin söylemeyi düşündü. Bunu yapmasının tek nedeni Hen'in saldırma ihtimaline karşı önlem olarak önceden saldırmak olabilirdi; Hen polise şikâyet ederse veya Lloyd kapıya dayanırsa diye. Fakat Matthew bu tehlikeyi göze almaya karar verdi. Her nedense Hen'in bunu birine söyleyeceğine ihtimal vermedi. Hatta Hen'in onun teklifini kabul edebileceğini düşündü. Matthew, Hen'in eserlerini görmüştü, onun zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. Hen marazi bir merak

saahibiydi. Matthew ona çok fazla Şey vaat ediyordu. Ona kendisini sunuyordu.

Matthew yeni kitabına bakmak yerine internete girdi. Yeniden Hen'in eserlerinden bazılarına baktı ve sonra henüz bunu yapmadığı için Hen'in kocasının ismini; Lloyd Harding'i arama motoruna yazdı. Onun hakkında internette pek fazla bilgi yoktu. İsmi şirketin internet sitesinde bulunuyordu. Bir LinkedIn profili vardı. Ama bir de beş yıldır güncellenmeyen bir blog buldu. Blogun adı *Lloyd'u Belgelemek*'ti ve burada belgesel filmlerle ilgili kısa, çoğunlukla iğneleyici eleştiriler vardı. Hakkında sayfasında Lloyd kendinden belgeselci olmayı çok isteyen biri olarak söz ediyordu. Matthew bu hayale ne olduğunu merak etti. Lloyd'dan hoşlanmıyordu, akşam yemeğine geldikleri gece de ondan hoşlanmamıştı. Yumuşak ve tembel görünüyordu ve komşularıyla oturduğu yemek masasında sıkılmış olduğunu zar zor gizleyebiliyordu. Ayrıca Matthew, onun Mira'nın yaptığı yemekleri yeteri kadar övmediğini düşünmüştü. Hen birkaç kez masadaki yemekleri ne kadar çok beğendiğini söylemiş, bu sırada kocası ona katılmak için kafasını dikkatle sallamak ve onaylayıcı homurtular çıkarmakla yetinmişti. Matthew karşısında oturan Lloyd'a baktığını ve yüzü streç filmle kaplıyken nasıl görüneceğini hayal ettiğini hatırlıyordu.

Matthew, Lloyd Harding hakkında bulabildiği her Şeyi öğrenmeye karar verdi. Muhtemelen hiçbir Şey yoktu ama bunu asla bilemezsiniz.

Akşam yemeğinin –Mira'nın yaptığı harika mercimek çorbasının– ardından Matthew polis veya Lloyd kapıya dayanacak olsa bu saate kadar bunu çoktan yapmış olacaklarını düşünerek rahatladı. Hen, onun stüdyoya yaptığı ziyareti kimseye söylememişti. Bu onun Matthew'yla görüşmeyi kabul edeceği anlamına gelmiyordu ama en azından bunu kendine saklıyordu.

İkisinin arasında bir sır vardı ve bir arkadaşlığı başlatmak için sırdan daha iyi bir yol olamazdı.

Matthew ne o akşam ne de bir sonraki gün Hen'den bir haber aldı. Mira uçağa yetişmek için pazartesi sabahı erkenden evden ayrıldı ve Matthew da okula gitti.

Michelle bir haftalık iznin ardından Sussex Hall'a döndü. O gelmeden önce sabahın erken saatinde bütün çalışanların katıldığı bir toplantı oldu ve bu toplantıda tarih bölümünün başkanı Donald Hoogheem, Michelle'in, erkek arkadaşının ölümü hakkında konuşmayı istemediğini ima ettiğini herkese söyledi. Bunun yerine zamanını kaçırdığı işlere yetişmeye çalışarak geçirmeyi tercih ediyordu.

Matthew, Michelle'le daha önce telefonda konuştuklarından kendisinin bu özel ricadan muaf olduğunu varsaydı. Günün sonunda Michelle onun sınıfına girip arkasından kapıyı kapattığında şaşırmadı.

"İnsanlar ne söylüyorlar?" diye sordu Michelle.

"Hiçbir şey, aslına bakarsan. Donald sen gelmeden önce hepimizi topladı ve sana konuyu açmamamız konusunda bizi uyardı."

Michelle hızla başını salladı. "Öff, bu doğru tercih miydi emin değilim. O olayın öncesinde onunla ayrıldığımızı ve onun başına ne geldiği konusunda hiçbir şey bilmediğimi insanlara açıklamak zorunda olmak istemedim."

"Başına ne gelmiş peki? Birini tutukladılar mı?"

"Hiçbir şey duymadım. Beni sorguladılar ama bu yaklaşık on beş dakika sürdü, sadece ilişkimiz hakkında bir şeyler sordular ve bir de onun herhangi bir düşmanı olup olmadığını... Sana bunları zaten anlattım, öyle değil mi?"

"Evet, anlattın ama sorun değil."

"Onlardan en son o zaman haber aldım işte. Bence barda bir adamın kız arkadaşına asılıp adamı kızdırmıştır."

"O kötü bir adamdı, bunu biliyorsun," dedi Matthew, Michelle'e kendini daha iyi hissettirmeye çalışarak.

Fakat bunun yerine Michelle'in kaşları çatıldı, altdudağı titredi ve kadın ağlamaya başladı. Matthew kadının yanına gidip onu bir sandalyeye oturttu, ikisi de oturdular. Michelle sonunda

konusabildiğinde, “Onun benim için kötü biri olduğunu biliyorum ama bunun onun kötü bir adam olduğu anlamına geldiğinden emin değilim,” dedi.

“İnsanlar eylemleriyle tanımlanırlar. Ne yapıyorsan osundur.”

“Biliyorum. O bundan sonra hayatımda olmayacağı için mutluyum ama yine de onun başına gelen şey için üzülüyorum. Çok gençti.”

Matthew ne zaman susması gerektiğini bilirdi, bu yüzden de hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Michelle derin bir nefes aldı ve “Bence öğrencilerim başıma ne geldiğini biliyorlar. Hiçbiri – Ben Gimbel bile– beni zorlamadı,” dedi.

“Her şeyde bir hayır vardır,” dedi Matthew ve Michelle gü-lümsedi.

“Bir diğer şey de bir anda hayatımda yapacak hiçbir şeyimin olmaması.” Michelle oturduğu yerde sırtım dikleştirdi. “Scott hayatımdayken ya onunla birlikteydim ya da o uzaktaydı ve ben takıntılı bir şekilde onu düşünüyor, acaba beni aldatıyor mu diye merak ediyordum. Ve ayrıldıktan yirmi dört saat sonra, onun öldüğü haberini almadan önce yine takıntılı bir şekilde acaba doğru şeyi mi yaptım diye düşünüyor, beni özlemiş midir diye merak ediyor ve çoktan birini bulmuş mudur diye kendi kendimi yiyordum. Ama şimdi... şimdi elimde hiçbir şey yok. Kocaman bir boşluk.”

“Bir başkasıyla karşılacaksın,” dedi Matthew.

“Karşılaşacak mıyım cidden?”

“Eninde sonunda.”

Bu kez Michelle sesli güldü. “Bunu söyleme şeklin pek de ikna edici gelmedi kulağıma. Ama beni takip eden biri var. Bu da bir şey.”

“Neyi kastediyorsun?”

“Dün gece bir adam bana bir e-posta atıp baş sağlığı diledi ve fotoğrafımı gördüğünü, beni düşündüğünü söyledi. Çok ürkütücü değil mi?”

“Kim bu adam?”

“Bilmiyorum. Adamın teki. Söylediğine göre ismi Richard.”

Matthew göğsünde bir sıkışma hissetti ama bunu yüzüne yansıtmamaya çalıştı. “Ona cevap verdin mi?”

“Tanrım, hayır. Görmezden geldim.”

“Polise bundan söz ettin mi?”

“Neden?”

“Bilmem. Belki de Scott’ın başına gelen şeyle bir ilgisi vardır.”

“Sanmam. Bana kalırsa o bir haber okuyup ismimi orada gördü ve ardından beni Google’da araştırdı ve...”

“Peki e-posta adresini nereden buldu?”

“Sussex Hall uzantılı e-posta adresime gönderilmişti. İsmimi Google’da aratınca burada çalıştığım ortaya çıkıyor. Sen iyi misin, Matthew?”

“Evet, affedersin. Bu adam sana durduk yere e-posta gönderince endişelendim sadece, hepsi bu.”

“Ben ünlü bir kurbanım.” Michelle güldü. “Bir sürü ürkütücü adam bana ulaşacak. Belki de içlerinden biri koca olmaya elverişli bir tip olur.”

“O adama cevap verme.”

“Vermeceğim,” dedi Michelle, “Koruyucum,” diye ekledi ve sonra da kızardı.

Matthew o akşam kardeşiyle iletişime geçti. Mira şehir dışında olduğundan bu hafta içinde bir gün onu eve çağırmayı düşündü ama onun sesini duyar duymaz kendini tutamayıp sordu. “Michelle Brine’a e-posta falan yollamadın, öyle değil mi?”

“Kim?” diye sordu Richard.

“Michelle Brine. Onunla birlikte çalışıyorum. Richard diye birinden ürkütücü bir e-posta aldığını söyledi.”

“Kimden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Peki,” dedi Matthew. Richard’ın sözleri kulağa ikna edici geliyordu ama o zaten hep böyle konuşurdu.

“O kim? Mira’dan gizlediğin kız arkadaşlarından biri mi?”

“Hayır.”

“Neden sana aldığı e-postalardan söz ediyor öyleyse?”

“İşten bir arkadaşım. Kız arkadaşım değil. Mira’ya sadık olduğumu biliyorsun.”

“Gerçekte değilsin, biliyorsun Matthew. Arkadaş olduğun bu kadınları becerememen sadık olduğun anlamına gelmez. Dur tahmin edeyim: Bu Michelle denen kadın özel hayatını sana tüm ayrıntılarıyla anlatıyor, sen de ona sarılıyorsun ve bazen bu sarılma biraz fazla uzun sürüyor...”

“Hiç havamda değilim, Richard.”

“İyi öyle olsun. Sokayım sana Matthew, Michelle Brine’a da sokayım. Birinin bunu yapması lazım.”

Matthew o gece yatağına uzanıp Richard’la konuşmasının bir hata olup olmadığını düşündü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hen, Matthew Dolamore'u düşünüp durdu. Açık Stüdyolar sırasında Matthew'nun onu ziyaret ettiğini henüz Lloyd'a söylememişti. Bunu aslında Lloyd'a söyleyemezdi çünkü bunun en ufak bir faydası olmazdı. Lloyd ya kendisi gidip Matthew'yla yüzleşirdi –ve bu neye yarardı?– ya da Hen'i polise gidip her şeyi anlatmaya zorlardı ve bu da Hen'in sadece daha da deli gibi görünmesine neden olurdu. Matthew bu konuda haklıydı; onun hakkında artık ne söylese yalan gibi dururdu. Ve bu da Lloyd'a bu karşılaşmadan söz etmemesinin bir diğer nedeniydi. Ya kendi kocası ona inanmazsa? Ya onun tüm bunları uydurduğunu düşünürse? Lloyd onu hastaneye yatırmak isteyebilirdi, öyle değil mi? En azından ilaçlarını değiştirmek isterdi. Eğer Lloyd'un yerinde kendisi olsa bunu yapmayı düşünürdü.

Hen bunu kimseye söyleyemediği için de Matthew'yu düşünüp duruyordu. Ona tek inanan kişi Matthew'ydu. Bu düşünce grotesk bir şekilde tuhaf bir düşünceydi. Gerçeğin tamamını sadece ikisi biliyorlardı. Matthew bunu asla kimseye söylemezdi çünkü bunu yaparsa hayatının geri kalanını hapisanede geçirmek zorunda kalırdı. Hen de bunu kimseye söyleyemezdi çünkü kimse ona inanmazdı ve herkes onun bir başka mani nöbeti geçirdiğine kanaat getirirdi.

Belki de onunla buluşmalıyım.

Bu düşünce aklından geçip durdu, her ne kadar tam da bu düşünce aynı zamanda onu korkutsa da. *Belki de onun anlatacaklarını dinlemeliyim.*

Hen kafasında bunu döndürüp durdu. Hen bu buluşmanın yanı halka açık, Matthew'nun ona zarar veremeyeceği bir yerde gerçekleşmesi gerektiğini düşündü. Burlington Alışveriş Merkezi'nde buluşup birkaç tarçınlı rulo yer, vitrinlerin önünden geçerler ve bu sırada da Matthew ona psikozlu bir katil olarak yaşadığı hayattan söz ederdi. Hen eve daha yakın bir yerde buluşabileceklerini de düşündü; Owl's Head barına gidip orada rahat bir masaya oturur ve bir öğleden sonra içkisi içerlerdi. Bu senaryoyla ilgili sorun, yasak ilişki yaşıyorlarmış gibi görünmeleri olurdu. Bir başka komşuları onları görebilirdi. Bunun üzerine Hen başka bir semtte, tamamen farklı bir bara gidebileceklerini düşündü.

Onun evine gidebilirsin. Çalışma odasında oturabilirsin. Kendine bir hatıra eşyası –eskrim kupası– ayırmıştı, belki daha fazlası da vardır. Bu görsellerle desteklenen bir anlatım olabilir.

Gerçek şuydu ki Hen, Matthew onu asla incitmeyeceğini söylediğinde ona büyük ölçüde inanmıştı. Bunun nedenini tam olarak bilmiyordu ama bu böyleydi. Matthew onun stüdyosuna geldiği zaman bu onu tehdit etme veya korkutma amaçlı değildi. Gerçekten konuşacağı birini arıyor gibi görünüyordu. Ve bu doğruysa o zaman ahlaki açıdan yapılması gereken şey onun hikâyesini dinlemek değil miydi? Matthew hikâyesini anlatırken kendini ele verebilirdi, Hen'in polise gitmesini sağlayacak bir detay paylaşabilirdi. Ayrıca Hen de ona yardım edebilirdi, onun teslim olması gerektiğini anlamasını sağlayabilirdi. Hen bu şekilde akıl yürüttükçe Matthew Dolamore'la oturup konuşmasının onun ahlaki görevi olduğuna kendisini daha çok ikna etti. Başka bir seçenek yoktu. Hen onun tehlikeli olduğunu biliyordu ama bu gerçeği polise (veya kahrolası kocasına) kabul ettirmenin bir yolu yoktu.

Öğleden sonra stüdyoya arabayla döndü çünkü pazar günü başlayan yağmur pazartesi günü de soğuk, kesintisiz bir yağmur çiselemesi olarak devam ediyordu. Stüdyo binasının bodrum katı sakindi ve Hen bir önceki günün aksine dış kapının kilitli olmasından memnundu. Stüdyoda Matthew'nun bir önceki gün-

kü ziyaretini çok fazla düşünmemek için epey çaba sarf ederek etrafı toparladı. Biraz iş bitirebilmeyi umuyordu; *Bilgi Savaşçıları Okulu: Korkunç Büyükhaneler* diye geçici bir isim konmuş olan bir sonraki *Bilgi Savaşçıları* kitabının taslağına dayanarak bazı hazırlık taslakları yapmayı planlıyordu ama kendini yine Matthew'yla buluşma konusunu düşünürken buldu. Acaba bunu yapmak istemesinin altında doğru olanı yapmaya çalışmanın, bir suçluyu durdurmaya çabalamanın ötesinde bir şey var mı diye merak etti Hen. Acaba bir yanıyla Matthew'nun yaptığı şeyin ayrıntılarını duymakla mı ilgileniyordu? Nihayetinde pek çok insana hiç teklif edilmeyen bir şey sunulmuştu ona: Birinin zihninin içine bakma fırsatı. Bir canavarın zihnine bakma fırsatı. Elbette herkes buna ilgi duyardı. İnsanlar bu yüzden gerçek olaylara dayanan suç dizileri izliyor ve seri katillerle ilgili kitaplar okuyorlardı. İnsanlar bu yüzden onun eserlerini seviyorlardı. Gravürleri ne kadar rahatsız edici olursa onlara ne kadar çok ilgi duyulduğunun gayet farkındaydı.

Tam stüdyodan ayrılmak üzereydi ki Lloyd'dan mesaj geldi: *Ofiste sakın bir gün. Eve erken geliyorum.*

Hen, büyük ihtimalle ofis o kadar da sakın değildir diye düşündü –Lloyd'un şirketinin sakinlikle en ufak bir ilgisi yoktu– ve eve erken gelmesinin nedeninin daha çok onu merak etmesi olduğunu tahmin etti. *Görüşmek üzere* diye yazdı ve sonra gülen surat ifadesi ekledi.

Hen kapısını kilitleyip stüdyodan ayrıldı ve arabasına bindi. Eğer Lloyd şehir merkezinden o sırada çıkıyorsa daha bir saat daha evde olmazdı. Hen hâlâ Matthew'yla nerede buluşacağını düşünüyordu. Halka açık bir alanda olmalıydı. İki kasaba ötedeki Wickford'da iyi ışıklandırılmış, maç yayını olan bar gibi bir yerin önünden geçtiğini hatırladı. Bu yer, 117 numaralı yol üzerindeydi. Hen orasının önünden birkaç kez geçmişti çünkü o bölgedeki en iyi sanat malzemeleri mağazasına o yoldan gidiliyordu. Uzak değildi –arabayla on beş dakika sürerdi– ve Hen stüdyo binasının olduğu sokaktan çıkıp 117 numaralı yola yöneldi.

Hen'in gerçekte oraya varması yirmi dakikaya yakın sürdü

ama bunun nedeni iş çıkış saatinde oluşmaya başlayan trafikti. Barın ismi Winner's Circle'dı ve Wickford'a geçtikten sonra tek katlı yan yana dükkânlardan oluşan alışveriş merkezindeki dört işletmeden biriydi. Barın vitrininde keno oyunu, Massachusetts Piyangosu ve tüm Patriots maçları boyunca 40 sent olan tavuk kanatlarının reklamı yapılıyordu. Hen arabasını üstünde bir Bruins yapıştırmayı olan bir kamyonetin yanına park edip arabadan çıktı. Sadece barın içine göz gezdirip ne kadar karanlık olduğuna bakmayı ve içeride birilerinin olup olmadığını görmeyi istiyordu. İçeri girip birilerine bakıyormuş gibi yapıp yapamayacağını düşündü ama dikkatleri üstüne çekmeyi hiç istemedi. Bunun yerine barın kapısından içeri girip bar tezgâhının önündeki vinil kaplamalı taburelerden birine oturdu. Pazartesi öğleden sonrası olmasına rağmen içerideki tek müşteri olmadığına sevindi. Bar tezgâhının öteki ucunda, bir şişe Coors Light içen ve sporla ilgili sohbet programı tarzı bir şeyi gösteren birkaç televizyondan birinin ekranına gözlerini sabitlemiş bir adam vardı. Bir de barın diğer tarafındaki bölmelerden birinde çok genç bir çift bulunuyordu. Çiftin ortasında bowling topu büyüklüğünde bir *nachos* yığını duruyordu.

Üstünde siyah kot pantolon, beyaz askılı bluz bulunan ve saçları tel tel olan sarışın bir barmaid, bar tezgâhına yaklaştı, Hen bir Shock Top söyledi; oturduğu yerden okuyabildiği tek bira musluğu bu markanınkiydi.

“İçine portakal ister misin?”

“Anlamadım?”

“Portakal dilimi. Biranın içine.”

“Hayır, teşekkürler.”

Hen'in söylediği bira geldi. Hen nakit olarak ödeyip üstüne bahşiş bıraktı ve barmaid barın öteki tarafına dönüp telefonunu kurcalamaya başladı. Hen birasından büyük bir yudum aldı ve etrafına bakındı. Mekân Matthew'yla buluşmak için uygundu. Bölmelerin yüksek arkalıkları vardı ve Hen, bir başkası duymadan sohbet edebileceklerine kanaat getirdi. Fazla aydınlatılmış değildi ama duvarlarda televizyon ekranları vardı, dolayısıyla

çok karanlık da değildi. Ve Hen tanıdığı hiç kimsenin –zaten çok kişi tanıyor da değildi– öğleden sonra Winner's Circle'da takılmayacağını varsaydı.

Öğleden sonraların Matthew'yla buluşmak için uygun olduğunu düşündü. Matthew okul öğretmeniydi, dolayısıyla işten erken çıkıyordu. Ayrıca Hen'in bir daha gece gizlice dışarı çıkmasının imkânı yoktu. Lloyd onu asla affetmezdi.

Hen biranın geri kalanını içti, vücudu hafif karıncalandı, kasları gevşedi ve sonra saate baktı. Eve Lloyd'dan önce varmak istiyorsa artık oradan ayrılması gerekiyordu.

Hen bir sonraki gün stüdyoya gitmedi. İki gün süren yağmurdan sonra hava tekrar güneşliydi ve ağaçlardaki yapraklar her zamankinden daha canlı görünüyorlardı. Sycamore Sokağı'nın tamamı göz kamaştırıyordu. Öğle yemeğinden sonra Cambridge'de geçirdikleri bir önceki kıştan beri plastik depolama kutularında duran kışlık kıyafetlerini çıkardı. En sıcak tutan kazağını buldu –Lloyd'un “mantar” rengine olduğunu söylemekten hoşlandığı, Hen'in ise soluk turuncu olduğunu düşündüğü, boğazlı bir yün kazaktı bu– ve bir de içi polar kaplı bir şapka taktı, elinde büyük bir çay bardağı ve eskiz defteriyle verandaya çıktı. Güneş halihazırda batmak üzereydi, sokağın karşı tarafındaki çatıların hemen üstündeydi ama yine de verandayı görece sıcak tutuyordu. Hen sandalyesini verandanın en güneş gören tarafına götürdü, ayağını, masa olarak kullandıkları banka dayadı ve gözünü yola dikti.

Matthew'nun Fiat marka arabası Sycamore Sokağı'na gelip evinin garaj yoluna girdiğinde hava neredeyse karanlıktı. Hen donup kaldı. Komşusunun eve ne zaman geldiğini görmek için beklerken o kadar heyecanlanmıştı ki Matthew geldiğinde ne yapacağına tam olarak karar vermemişti.

Matthew arabasını garaj yolunun ortasına bırakıp arabasından çıktı. Hen ayağa kalktı, kendisini sineklik kapısını açmaya zorladı, ardından üç adım attı ve böylece kendi evinin garaj yolunun köşesine ulaşıp Matthew'ya baktı.

Matthew ona döndü ve Hen başını biraz öne eğerek ona doğru yürüdü, konuşana kadar göz temasında bulunmayı istemiyordu. Matthew elinde deri bir evrak çantasıyla Hen'in gelmesini bekledi.

"Hadi görüşelim," dedi Hen, yeteri kadar yaklaştığında.

"Peki," dedi Matthew. "Şimdi mi?"

Hen buna hazırlıklı değildi ve hızla kafasını iki yana salladı. "Hayır, yarın buluşalım. Wickford'da Winner's Circle adında bir bar var. 117 numaralı yol üstünde. Orayı biliyor musun?"

Matthew kafasını salladı. "Hayır ama bulabilirim. Neden bir barda buluşmak istiyorsun?"

"Seninle yalnız başıma kalmam," dedi Hen.

"Doğru ya," dedi Matthew, sanki neden buluşacaklarını az önce hatırlamış gibi.

"Oraya ne zaman varabilirsin?"

"Öğleden sonra üç otuzda orada olabilirim."

"Bana uyar. Üç otuz. İçeri girdiğinde sol tarafta bölmeler var."

"Tamam," dedi Matthew başıyla onaylayarak.

Hen arkasını döndü ve Matthew'nun onun ne kadar çok titredığını görmesine fırsat vermeden evine geri yürüdü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Matthew, Winner Circle'ın yanındaki ikinci el spor malzemeleri satan mağazanın önüne arabasını park etti. Otoparkta Hen'in Golf marka arabasını göremeyince acaba ondan önce mi vardım yoksa fikrini mi değiştirdi diye merak etti.

Matthew arabanın motorunu kapatıp arabadan indi. Hava aydınlık ve rüzgârlıydı, otopark rüzgârda savrulan yapraklarla doluydu.

Winner's Circle'ın kapısını itip içeri girdi. Bar tarafında orta yaşlı iki kadın vardı, bölmelerde ise kimse yoktu. Televizyonlarda futbol maç özetleri vardı. Matthew bara yaklaştı ve rahat görünmeye çalışarak limon dilimli bir zencefilli gazoz söyledi. Gazozun parasını ödeyip elinde içeceğiyle birlikte uzak köşedeki bir bölmeye geçti ve kapıyı görebilecek şekilde oturdu.

Barda oturan kadınlardan biri taburesinden kalkıp müzik kutusuna giderek ona kâğıt para yerleştirdikten sonra birkaç tuşa bastı. Çalan ilk şarkı Matthew'nun bildiği bir hard rock baladıydı ama çalan grubun ismini hatırlayamadı. Matthew şarkının isminin "Every Rose Has Its Thorn" olduğunu düşündü ve nakarat kısmı da bunu doğruladı. Şarkıyı seçen kadın, şarkı boyunca Matthew'ya bakıp durdu, belki de onaylanma bekliyordu. Matthew başını öne eğip içeceğine baktı. Zencefilli gazozun üstünde yüzen limon diliminin üstünde koyu kahverengi noktacıklar vardı. Dış kapı açıldı ve içeri Hen girdi, barın arka tarafındaki Matthew'nun bile hissedebildiği sert bir rüzgârı da beraberinde

getirdi. Matthew, Hen'i selamlamak için ayağa kalkmaya yeltendi ama Hen onunla göz göze gelmeden doğrudan bara gitti, bu yüzden de Matthew yerinden kıınıldamadı. Hen elinde fıçı birasıyla bölmeye geldi ve Matthew'nun karşısına oturdu. Hen'in üstünde bir önceki gün onu bara davet ettiğinde giydiğı kazak vardı. Kalın, biraz tüylenmeye başlamış, pas renginde boğazlı bir kazak.

"Merhaba," dedi Hen.

"Üstünü aramak zorundayım, bunu biliyorsun değil mi?" Bunlar Matthew'nun ilk olarak söylemeyi planladığı sözlerdi. Matthew, Hen'in şaşırmış görünmesine şaşırdı.

"Ah," dedi Hen.

"Aksi takdirde bu konuşmayı yapamayız. Anlıyorsun, öyle değil mi?"

"Dinleme cihazı mı arıyorsun?" diyerek sorgulayıcı bir ifade takındı Hen. "Üstümde dinleme cihazı yok."

"Sana inanıyorum ama yine de kontrol etmem lazım."

"Peki ama nasıl?"

"Bir dakika için yanına oturacağım. Selamlaşmak için sarılı-yormuşuz gibi duracak."

"Bilmem ki," dedi Hen.

"Kabul edip etmemek sana kalmış elbette ama benim emin olmam lazım."

"Tamam," dedi Hen.

Matthew bölmeye kendi tarafından kalktı. Az önce müzik kutusundan şarkı seçen kadın, bardaki arkadaşının yanına dönmüştü. Rolling Stone'dan "Under My Thumb" çalıyordu. Matthew, Hen'in yanına oturdu ve "Bunun için kusura bakma," dedi ellerini bol kazağın yan taraflarında gezdirirken.

"Kazağın altına ne giydin?" diye sordu Matthew.

"Oduncu gömleği."

Matthew ellerini Hen'in kazağından içeri soktu, onun buna karşı çıkacağını düşünerek ama Hen ellerini kaldırdı ve Matthew ellerini yumuşak pazenin üstünde gezdirdi; önce yan tarafları yokladı, sonra elini Hen'in sırtına götürdü ve ardından da çok kısa bir süre göbeğinin üstüne dokundu. Matthew, Hen'in

kaburgasından ve bağırsaklarının hızlı hareketinden başka bir şey hissetmedi. Hen kazağının altına dar kot pantolon giymişti ve Matthew ellerini mümkün olduğunca profesyonel bir şekilde onun bacaklarında gezdirdi. Matthew, Hen'in ön cebindeki cep telefonunun kenarlarını hissedebiliyordu.

“Telefonuna bakabilir miyim? Ses kaydı almadığından emin olmak için?”

“Peki,” dedi Hen ve ona telefonunu gösterdi; telefonunu parmak iziyle açıp farklı uygulamaları ona inceletti. Matthew tam olarak neye baktığını bilmiyordu ama şüpheli bir şeyle karşılaşmadı. Matthew, Hen'in üstünde dinleme cihazıyla geleceğini düşünmemişi ama yine de bakmadan bundan emin olamazdı.

“Teşekkürler,” dedi Matthew ve kendi yerine geri oturdu. “Şimdi tuhaf kısmı geride bıraktığımıza göre...” diyerek bir şaka yapmaya girişti.

Hen ona bakıp somurttu. “Komik olmaya çalışma ve komik olma,” dedi. “Bu sana gerçekten uymuyor.”

“Evet, biliyorum.”

“Barı rahatça buldun mu?” diye sordu Hen.

“En azından ben havadan sudan konuşmaya kalkmıyorum,” dedi Matthew.

Hen bu laf karşısında gülümsedi. “Doğru. Bana Scott Doyle'u neden öldürdüğünü anlat.”

“Dustin Miller'la daha çok ilgilenirsin diye düşünmüştüm.”

“Sanırım onu neden öldürdüğünü zaten biliyorum. O Sussex Hall'deyken birine tecavüz etti, öyle değil mi?”

Matthew içeceğinden bir yudum aldı, Hen'in üslubu karşısında biraz şaşırarak.

“O sadece ‘biri’ değildi,” dedi Matthew. “Adı Courtney Cheigh'ydi.”

“Bunu bilmiyordum. Yani onun ismini bilmiyordum.”

“O ders bitince hemen çıkmayıp derste işlenen konuyla ilgili daha fazla soru soran öğrencilerden biriydi. Muhtemelen bunun nedeni ders esnasında soru soramayacak kadar utangaç olmasıydı ama yine de samimi bir entelektüel meraka sahipti.

“O... öldü mü?”

“Ah hayır. Affedersin. Sanırım her zaman öğrencilerimden geçmiş zamanla söz ediyorum. Hayır, bildiğim kadarıyla o iyi. Beş yıllık anma toplantısına gelmedi ama arkadaşlarından biri onun Washington’da hukuk okuduğunu ve iyi olduğunu söyledi. Onun savcı olup Dustin Miller gibi adamların peşine düşeceğini düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Dustin Miller’m peşine düşmesi gerekmedi. Sen o işi hallettin.”

“Evet, öyle yaptım. Ölmeden hemen önce ona Courtney’nin ismini söyledim, neden öldüğünü bilsin diye.” Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek Matthew’ya son derece tatmin edici gelmişti ve Matthew bunun yüzüne yansımaması için çaba sarf etti. Gülümsememek için kendini zorladı.

“Ve onun o anda bildiğini düşünüyorsun. Sadece son derece korkmuş olmadığı kanaatindesin.”

Matthew biraz öne doğru eğildi. “Eğer tek hissettiği şey dehşetse bile yine de işimi yapmışım demektir. O kötü bir adamdı. Çok ama pek çok kadını üzecekti.”

“Peki ama değişme ihtimali yok muydu? Senin okulundaki öğrenciyle olan şey, son derece korkunç bir şey olsa da belki de sadece bir kerelik bir şeydi? Belki de evlenip çocuk büyütecek ve normal bir insan olacaktı.”

“Öncelikle Courtney’ye yaptığı şey, yeterliydi. Sadece bunun için bile ölmeyi hak ediyordu. Courtney okuldan gittikten sonra onun bu konuda şaka yaptığını duydum. Courtney gittiğine göre okuldaki en büyük göğüslü kızın artık kim olduğunu konuşuyordu bir arkadaşıyla. Tabii ki kullandıkları kelime göğüs değildi. Hayır, güven bana. O kötü bir insandı. Kişilik değişmez. Kocanla bize yemeğe geldiğiniz akşamı hatırlıyor musun? Bana öğretmenlikle ilgili bir soru sormuştun ve ben de sana gözlerimin önünde çocukların büyümesinin, birinci sınıfla son sınıf arasındaki değişikliklere tanıklık etmenin harika bir şey olduğunu söylemiştim hani?”

“Bunu hatırlıyorum.”

“Bu sadece kısmen doğru. Çocukların olgunlaşmalarını izli-

yorum, onların tuhaf ergen hallerinden yetişkinliğe geçtiklerini görüyorum ama asla kişiliklerinin değiştiğine tanık olmuyorum. Hep aynı kişiler. Birinci sınıfta nazik biriyseler –her ne kadar hata yapsalar da veya başlarını belaya soksalar da– son sınıfta da nazik biri oluyorlar. Bu tersi için de geçerli. Dustin Miller’ın bütün hayatı boyunca kadınları suiistimal eden biri olacağını biliyordum, St. Louis’de Courtney’ye yaptığı şeyi duymadan önce bile. Bu onun içinde vardı. Babamda da aynı şey söz konusuydu – o zayıfı avlayıp yerdı.” Matthew sesinin yükseldiğini hissetti ve derin bir nefes alıp daha alçak bir sesle konuşması gerektiğini düşündü. “Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. O kimse oydu.”

“Peki, sen onu değiştirdin mi? Dustin Miller’ı değiştirdin mi?”

“Evet değiştirdim. Diriyken ölü yaptım onu.”

“Bu... epey büyük bir değişim. Muhtemelen pek çok insan senin gibi düşünüyordur ama senin gibi davranan çok azdır.”

“Ben diğer pek çok insan gibi değilim.”

Hen oturduğundan beri birasına dokunmamıştı ama o an birasına bakıp küçük bir yudum aldı. “Sence bunu bırakabilir misin?”

“İnsanları öldürmeyi mi?”

“Evet.”

“Burada olma nedenin bu mu? Beni durdurabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Buradayım çünkü benimle buluşmak istedin, birine gerçeği anlatmak istediğini söyledin. Ben de belki üstündeki suçluluk duygusundan kurtulmak, yaptığın şeyi bırakmak için bir yol bulmak istiyorsundur, diye düşündüm.”

“Neden böyle düşündüğünü görebiliyorum ama seninle konuşmak istememin nedeni bu değildi. Belki yaptığım şeyi anlayabilirsin, diye düşündüm. Eserlerini gördüm ve düşündüm ki...”

“Kendinin de bir tür sanatçı olduğunu düşünüyorsun.”

“Hayır. Böyle düşünmüyorum. Böyle bir şey düşünmüyorum ama birini öldürdüğüm zaman –bunu yeteri kadar iyi yaptığım

zaman– bunun sonrasında hissettiğim şeyin, bir şahesere bakarken hissettiğim şeye yakın olduğunu biliyorum.”

“Bunun nedeni ne?”

“Bu hissi biliyor olmalısın. Bir şey yarattığında – o çizdiğin genç kız resmi, aynaya bakan ve kendini... şöyle gören...”

“Geyik boynuzlarıyla.”

“Evet. Onu ilk çizdiğinde –veya nakşettiğinde ya da her ne yapıyorsan onu yaptığında– kendini nasıl hissettin? Sen onu çizene kadar öyle bir şey yoktu bu dünyada öyle değil mi? Hiç yoktan bir şey yarattın. Benim de yaptığım şey bu ama tersinden. Ben canlı, nefes alan bir insanı alıyorum ve onu dünyadan siliyorum. Onunla işim bittiğinde o tamamen değişmiş oluyor –bir insan ne kadar değişebilirse o kadar değişiyor– ve bu muazzam bir şey. Bunu anlamalısın.”

“Bunun muazzam bir şey olduğunu anlıyorum ama bunda iyi olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum.”

“Fırsatın olsa zamanda geri gidip Hitler’i öldürmez miydin?”

“Bunun buraya gerçekten uyduğundan emin değilim.”

“Peki o zaman fırsatın olsa geri gidip Ted Bundy’yi öldürür müydün?”

“Dustin Miller’ın seri katil olacağını mı söylüyorsun? Ya da Scott Doyle’un? Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Mutsuzluk yayacaklarını, insanlar için hayatı çekilmez hale getireceklerini söylüyorum. Onları dünyadan silerek dünyanın mutluluğuna katkıda bulundum.”

Hen şüpheli görünüyordu ve Matthew bir süre için konuşmayı bırakmaya karar verdi, her ne kadar daha yeni başlamış olsa da ve söyleyecek çok şeyi varmış gibi hissetse de. Hen de konuşmadı, bunun üstüne Matthew, “En azından haklı olabileceğimi kabul edebilir misin?” diye sordu.

“Onları öldürme konusunda haklı olabileceğini mi? Hayır, bunu kabul edemem. Bu kararı verme hakkın yok. Bu sana kalmış bir şey değil. İşler böyle yürümüyor. Bak,” dedi Hen, oturduğu yerde kımlıdanıp. “Bence buraya gelmem bir hataydı. Tam olarak ne bekliyordum bilmiyorum. Bence senin profesyonel

yardım alman gerekiyor. Bunu yapmayı bırakmalısın. Sen bir sanatçı değilsin; sadece bir suçlusun. Scott Doyle'un ölmesini izledim, bunu biliyor musun?"

"Onu ölü olarak gördüğünü söylemek istiyorsun."

"Hayır, ben oraya geldiğimde henüz ölmemişti. Onun öldüğünü gördüm."

"Bu neye benziyordu?" diye sordu Matthew.

"Çok korkunçtu. Kafası karışmış ve korkmuş bir haldeydi ve beyni kafatasının dışına akıyordu."

Bunları duyunca Matthew kendini kötü hissetti. O da bundan endişe ediyordu; Scott Doyle'a son vuruşunda onun kafatasını kırdığından. Bu histen kurtuldu. "Öyleyse iki saniyeliğine korku ve kafa karışıklığı yaşamış demektir. Ama Michelle Brine bundan çok daha fazlasını hissetti."

"Michelle Brine kim?"

Matthew daha fazla bir şey söylememek için kendini tuttu. Hen'le buluşmadan önce onun kafasındaki hikâyenin doğru olduğunu kanıtlamak için kullanabileceği hiçbir bilgiyi ona sağlamama konusunda dikkatli olması gerektiğini düşünmüştü. Michelle'in bu kategoriye uyup uymadığından emin değildi ama dikkatli olmak istiyordu.

"Onun bir önemi yok," dedi sonunda ve sonra da hemen ardından ekledi: "O âna tanık olduğun için çok üzgünüm. Böyle olacağını bilseydim bunu asla yapmazdım. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi?"

"Pek değil."

"Sen kötü bir insan değilsin. Seni asla incitmem."

"Peki ya bir anda benim kötü bir insan olduğuma karar verirsen. Bu işleri değiştirmez mi?"

"Yine de seni asla incitmem. Asla bir kadına zarar vermem."

Hen kaşlarını kaldırıp kendiliğinden gülümsedi. Bir an için Matthew onun kendisine güleceğini düşündü. "Öldürmek isteyeceğin kadar kötü bir kadın olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, olamaz. Elbette hayır. Ne düşündüğünü biliyorum, bir tür kurtarıcı kompleksim olduğunu, tüm dünyadaki masum

kadınları kötü kurtlardan korumaya yeltendiğimi düşünüyorsun. Ben aptal değilim. Bir açıdan bununla ilgili olduğunu biliyorum. Babam canavarın tekiydi, annem de onun kurbanıydı ve ben bu yüzden böyle düşünüyorum. Senin veya herhangi birinin yapabileceğinden çok daha derin bir şekilde kendimi psikolojik olarak analiz ettim. Ben ne olduğumu biliyorum.”

“Ama...”

“Ama gerçek şu ki erkekler kadınları, kadınların onları incitebileceğinden çok daha fazla incitiyor. Bu bir gerçek. Ve... benim seni asla incitmeyecek olmamın nedeni sadece kadın olman değil, aynı zamanda iyi bir insan olman. Bunu biliyorum.”

“Eğer buna inanıyorsan; benim iyi bir insan olduğumu düşünüyorsan belki o zaman beni dinlersin. Bence gidip teslim olmalı, polise suçunu itiraf etmelisin. Bana anlattıklarını onlara da anlat.”

“Neden bunu yapayım ki?”

“Yaptıklarına bir son vermek istemiyor musun? Buraya gelip benimle konuşmanın nedeni bu değil mi? Suçluluk hissediyor olmalısın.”

“Suçluluk hissetmiyorum. Burada seninle konuşuyorum çünkü senin anlayabileceğini düşünüyorum.”

“Anlamıyorum. Cidden anlamıyorum. Affedersin. Bence sahte bir ahlak yasası geliştirmişsin; yapmaktan hoşlandığın şeyi yapabilmek için kendine bir hikâye anlatıyorsun. Sen insanları öldürmekten hoşlanıyorsun. Bu çok açık.”

“Hoşlanıyorum,” dedi Matthew. “İnsanları öldürmekten hoşlanıyorum.” Matthew tepeden tırnağa ürperdi. Bu kelimeleri söylemek ona kendini harika hissettirdi. “Asla yaptıklarımın bir nedeni de bu değilmiş gibi davranmadım zaten. Hayal dünyasında yaşamıyorum.”

Hen iç çekti. “Bence ben artık gitmeliyim.”

“Bir sanat eseri yaratırken bu senin hoşuna gitmiyor mu? Rahatsız edici bir eser ortaya koyarken. Bu sana sapıkça bir zevk vermiyor mu?”

“Bu tamamen farklı bir şey. Benim sanatım insanların canını yakmıyor. O sadece sanat.”

“Ama gerçekte sadece sanat deyip geçemeyiz, öyle değil mi? Yaptığın şey, kendine ait bir parçayı ortaya sermek.”

Hen hızla kafasını hayır anlamında salladı. “Ortaya serilen tek şey hayal gücüm, gerçeklikten tamamen bağımsız bir şey. Ben ikisini birbirinden ayırabiliyorum ve sen bunu yapamıyorsun. İkimizin arasındaki fark bu.”

“Peki,” dedi Matthew. “Ama söylediğimi bir düşün. Eğer deneseydin muhtemelen öldürmeyi severdin.”

“Sevmezdim, güven bana.”

“Sana bugün anlattıklarımı polise söyleyecek misin?”

“Henüz karar vermedim.”

“Sana inanmayacaklar.”

“Bunu biliyorum ama bence yakalanacaksın. Ve seni yakaladıklarında onlara gidip her şeyi anlatacağım.”

“Bugün burada buluştuğumuzu kocan biliyor mu?”

“Muhtemelen ona anlatırım,” dedi Hen ve Matthew oturduklarından beri ilk kez onun yalan söylediğini düşündü.

“O seni hak etmiyor,” dedi Matthew ve ardından Hen’in yüzünden bir endişe bulutunun geçtiğine tanık oldu. “Hayır, endişelenmene gerek yok. Lloyd’la ilgili herhangi bir planım yok ama yine de o seni hak etmiyor.”

“Onu tanımıyorsun bile.”

“Akşam yemeği için evime geldi. Onu izledim ve onun gerçek bir ahlaki pusuladan yoksun olduğunu söyleyebilirim. Mira’nın yemek odasına her giriş çıkışında onu izledi. Muhtemelen onunla sevişmeyi hayal etti.”

“Tanrım. Pekâlâ, gitmeliyim.” Hen kalkmak için uzun koltukta yana doğru kaydı.

“Sana bir şey sorabilir miyim? Onunla ilk birlikte olduğunuzda, o aslında bir başkasıyla mı birlikteydi?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Öyle olduğu çok açık. İnsanlar değişmezler, Hen. O seni aldatıyor ama sen muhtemelen bunu zaten biliyorsun.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hen, Matthew Dolamore'la Winner's Circle'da oturduğu andan itibaren bir dizi duygu yaşamıştı ama bir anda gerçek bir öfke hissetti. Matthew, Hen'in eserleri üstüne boktan felsefi laflar ettiği yetmiyormuş gibi görünüşe göre bir de şimdi Lloyd'u suçluyordu (ya da belki de tehdit ediyordu).

Hen ayağa kalktı. "Siktir git, Matthew," dedi. "Hiç kimsenin kurtarıcısı değilsin, bu konuda bana güven."

"Kurtarıcı olduğumu iddia etmiyorum, sadece kocanın muhtemelen görüldüğü kişi gibi olmadığını söylüyorum."

"Bu seni ne ilgilendirir ki?"

"Hiç," dedi Matthew. "Konuyu açtığım için kusura bakma."

Hen bardan çıktı ve dışarıda akşamüstünün aydınlığıyla karşılaşınca içerisinin ne kadar karanlık olduğunu ancak o zaman anladı. Rüzgâr, yaprakları havada savurup otoparkın zeminine dağıtıyordu. Hen arabasına binip 117 numaralı yola çıktı. Arabasını barın önüne çektiğinde dinlediği şarkı –Lucy Rose'dan "Shiver"– tekrar başladı. Hen az önce yaptığı konuşmayı sindirmek için zamana ihtiyaç duyarak müziğin sesini kıstı. Zihninde Matthew'nun sözlerinin üstünden geçerken adamın ona bir şey; polise götürmeye değer herhangi bir bilgi kırıntısı verip vermediğini merak edip durdu. Matthew'nun söylediği her şeyi polise anlatsa ona hemen inanmayacaklarını biliyordu ama ya elinde sağlam bir kanıt olursa? Ama hayır, üstünde düşündükçe Matthew'nun sadece öldürmenin arkasındaki felsefi nedenleri

anlattığından emin oldu. Eğer onun sesini kaydetmenin bir yolunu bulmuş olsaydı –bunu kesinlikle düşünmüştü– o zaman her şey biterdi. Matthew konuşmak istemişti. Ayrıca Hen'i etkilemek, onun ilgisini çekmek istediği de açıktı ve hatta Hen'in hayata onun baktığı pencereden bakmasını sağlamak istiyor da olabilirdi. Ve Lloyd hakkında söylediği o saçmalık da neyin nesiydi? Hen hep birlikte yemek yedikleri o akşamı düşündü ve Lloyd'un Mira'yı süzdüğünü fark edip etmediğini hatırlamaya çalıştı. Hafızasında böyle bir anı yoktu. Hen onun başka kadınlara baktığını biliyordu ve bu kesinlikle Hen için sorun değildi. Lloyd'un ona başka kadınları çekici bulmadığını söylemesinden de bu konuda ona karşı açık olmasını tercih ederdi. Yine de Matthew, Lloyd'un onu aldattığına nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki?

Hen'in arkasında bir korna çaldı ve Hen yeşil ışık yandığı halde orada öylece durmuş olduğunu fark etti. İlerleyip önde ağır ağır giden arabalara yetişti. Saat henüz beş değildi ama yollar kalabalıktı. Lloyd işten çıktığına dair mesaj atmış mı diye bakmak için telefonunu çıkardı ve aslında Lloyd'un mesaiye kaldığını ve akşam yemeğinde ona katılamayacağını söylediği mesajıyla karşılaştı.

Hen, *Kesinlikle aldatıyor*, diye düşündü ve sonra arabada kendi kendine kahkaha attı. Kendi kahkahasının tonu hoşuna gitmedi, neredeyse nefessiz kalmış gibi çıkıyordu.

Eve geldiğinde kapıda yüksek sesle miyavlayan Sirke tarafından karşılandı. Sirke onu bodruma ve boş mama kabına yönlendirdi ve Hen özür dileyerek kedinin mama kabını doldurdu.

Mutfakta bir süre bira isteyip istemediğine karar vermeye çalışarak buzdolabının içine baktı. Her ne kadar barda görece sakın hissetse de şimdi hafiften titriyordu. Ama orada bir delinin; bir anda onun hayatıyla çok ilgilenen birinin karşısında oturuyordu. Buzdolabındaki tüm biralar Lloyd'un alkol oranı yüksek IPA biralarıydı. Küçük bir şişe kızcık suyu vardı ve Hen kendine bol buz ve buzlukta tuttukları bir şişe votkadan bir içki hazırladı. İçkisinden büyük bir yudum aldı ve sonra nefesine

odaklandı. Zihni oradan oraya koşuyordu. Matthew'nun Dustin Miller ve Scott Doyle hakkında söylediklerini düşünmeye çalışıyordu ama bunun yerine kendini Lloyd'u düşünürken buluyordu. Eğer Lloyd onu aldatıyorsa bunu yapmasının görece kolay olduğunu tahmin etti. Lloyd, Boston'da çalışıyordu ve o ise burada banliyöye sıkışıp kalmıştı. Lloyd bu akşam olduğu gibi ara sıra mesaiye kalıyordu ama her zaman iş dönüşünde Hen'e şirketinin üstünde çalıştığı kampanyadan söz etmeye istekli bir halde geliyordu. Yalan söylüyorsa o zaman bayağı iyi bir yalancı demekti. Ve Hen onun iyi bir yalancı olduğunu düşünmüyordu. Öyleyse Lloyd onu aldatıyorsa bunu ne zaman yapıyordu? Onu en son Rob'un partisinde aldatabilirdi ve Hen oraya sadece Lloyd'un üniversiteden takıldığı diğer çocukların gittiğini biliyordu, belki bir de onların kız arkadaşı veya eşleri de orada olurdu. Ve bu pek de seksi bir etkinlik sayılmazdı, sadece kafa çekip ateşle oynayan bir grup erkek vardı.

Hen içki kadehini mutfak tezgâhının üstüne koydu ve merdivenlere doğru gitti. O parti düşüncesi aklına bir anda Scott Doyle cinayetinden sonraki günle ilgili bir anıyı getirdi. Lloyd karakolda onu kollarına almıştı. O gün doğrudan Rob'un evinden geliyordu. Lloyd'un kokusunu hatırladı. Kurumuş ter kokusu, ki bu şaşırtıcı değildi. Ama başka bir şey daha vardı; tüm o olan bitenler yüzünden zar zor fark edebildiği bir şey. Is kokmuyordu. Hen daha önce pek çok kez Rob'un şenlik ateşinin eksik olmadığı partilerine gitmişti ve bir sonraki gün ve hatta bazen ondan sonraki gün de insan buram buram yanık tahta kokardı. Bu koku kıyafetlerinize, saçlarınıza sinerdi. Burun deliklerinize girer ve orada kalırdı.

Yatak odasında Hen iki haftalık kirli kıyafetlerle dolup taşan ve hem onun hem de Lloyd'un görmezden geldiği çamaşır sepetine baktı. Çamaşır sepetini eşelemeye ve kirlileri dağınık yatağın üstüne yaymaya başladı ve ancak aradığı şeyi –Lloyd'un o hafta sonu giydiği kıyafetler– bulunca durdu. En iyi kot pantolonu ve yakası yıpranmış, kareli bir gömlek. Yüzünü gömleğe bastırıp derin bir nefes çekti. En ufak bir is kokusu yoktu. Emin

olmak için Lloyd'un çamaşır sepetindeki tüm kıyafetlerini çıkartıp kokladı. Kesinlikle yoktu.

Hen alt kata geri inip cep telefonunu aldı ve rehberinde kayıtlı isimleri tarayıp Rob Boyd'u buldu, numarasının hâlâ onda kayıtlı olmasına şaşırdı. Parmağı arama tuşunun üstünde gezindi. Ona tam olarak ne söyleyecekti? Doğrudan Lloyd'un partiye gelip gelmediğini soramazdı çünkü Rob hayır cevabını vermek durumunda kalırsa onun hemen Lloyd'u arayıp uyaracağına neredeyse emindi. Hen bir durup düşündü, sonunda aramak için bir bahane buldu ve kendine fikir değiştirme fırsatı vermeden arama tuşuna bastı.

"Hen?" diye cevap verdi Rob neredeyse hemen.

"Selam, Rob," dedi Hen.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Kesinlikle. Senin için öylesine bir sorum var."

"Tamam?" Rob'un sesi boş bir odadan geliyor gibiydi. Hen onun araba kullandığını tahmin etti.

"Yeni bir kitap için kapak tasarımı yapıyorum veya öyle umuyorum diyelim. Kitap cadılar hakkında ve kapağa bir şenlik ateşi resmi istiyorlar."

"Güzel," dedi Rob.

"İnternette şenlik ateşi fotoğraflarına baktım ama bir şey bulamadım, düşündüm ki..."

"Evet, elimde harika fotoğraflar var doğrusunu istersen. Göndermemi ister misin?"

"Evet, harika olur. Çok işime yarar. Teşekkürler."

"Ne demek."

"Nasılsın? Ne zamandır görüşemedik?"

"İyiyim. Yaşlanıyorum. Keşke siz de olsaydınız bu yılki partide." Hen bedeninin merkezine doğru hareket eden fiziksel bir şey hissetti. "Ah affedersin... Yeni eve taşındık ve..."

"Evet, Lloyd zaten tüm boş bahanelerinizi sıraladı. O söyleyince de yememiştim, şimdi de yemiyorum."

"Kimler geldi peki?"

Rob isimler sıralamaya başladı, bu isimlerin çoğu Hen için bir

şey ifade etmiyordu. Hen dinliyormuş gibi yaptı ama tek istediği bir an önce telefonu kapatıp aldığı bilgiyi sindirmekti. Lloyd, Rob'un partisine gitmemişti ve bu da artık kiminle beraberse onunla romantik bir hafta sonu kaçamağı yaptığı anlamına geliyordu, başka bir ihtimal yoktu yoksa var mıydı?

Rob nihayet sıraladığı isimlerin sonuna geliyordu. "...ve Justin tabii ki, o asla kaçırmaz."

"Kusura bakma tekrar. Seneye kesin geliriz."

"Ancak görürsem inanırım. Hassiktir.... Kırmızı ışık, han'fendi." Hen bir korna sesi duydu ve ardından Rob, "Bak, gitmem lazım. Sana güzel şenlik ateşi fotoğrafları yollayacağım," dedi.

"Çok teşekkürler, Rob."

Hen telefonu gevşek bir halde tutan elini kalçasına koydu ve orada beş dakika kadar oturup kaldı. Lloyd sadece kırıltırmakla kalmıyor, hafta sonu kaçamakları da planlıyordu. Bu düşünce bir şekilde Hen'e çok alakasız geldi, bu Lloyd'un bir zamanlar kadın olduğunu veya gizlice CIA için çalıştığını duymak kadar tuhaftı. Kendini incinmiş hissetti ama aynı zamanda bu yeni bilgiye hazırlıksız yakalanıp gafil avlandığını, bunun karşısında afalladığını da fark etti. Bu şaşkınlığın bir nedeni daha önce Lloyd'u bir şeyler saklayan birisi olarak hiç düşünmemiş olmasıydı, onun yakalanmadan aldatabilecek kadar kurnaz ve zeki olmadığını varsaymıştı hep. Bir anda her şeyden çok, bu konu hakkında daha fazla şey bilmeyi istedi. Her şeyi bilmek istiyordu.

Lloyd'un bilgisayarını mutfak tezgâhının üstünde şarj oluyordu ve Hen gidip onu aldı. Giriş için şifre gerekiyordu ama Hen neredeyse Lloyd'un tüm şifrelerini biliyordu. Ya banka hesaplarının ya da kredi kartı hesaplarının şifresi olmalıydı. Lloyd neredeyse her zaman ASDFJKLi kullanıyordu (Hen bir keresinde bunun çok kolay bir şifre olduğunu söyleyerek onu eleştirmişti ama o yine de bu şifreyi kullanmaya devam etmişti). Şifre işe yaradı ve Hen önce Lloyd'un internet geçmişine gitti. Lloyd internet geçmişini bir önceki gece silmişti ve o sabah ziyaret ettiği sayfalar sadece Hen'in Lloyd'un yorum yaptığı bir Red Sox

blogu ve e-posta hesabıydı. Hen hızla onun e-postalarını taradı, tanımadığı bir kadından gönderilmiş bir e-posta aradı ama aynı zamanda Rob Boyd'la bir yazışma bulmak için de bakındı. Gelen kutusunda bir şey bulamadı ama gönderilenler klasörüne gittiğinde Rob'la yapılan bir yazışma buldu, burada Lloyd bu yıl partiye gelemeyeceklerini ("evde açıp yerleştirmem gereken bir sürü koli var hâlâ") ama bir sonraki yıl kesinlikle orada olacaklarını yazmıştı.

Hen gerilere gidip Lloyd'un yolladığı bütün e-postalara baktı, pek çoğu North Carolina'daki erkek kardeşine veya anne babasına gönderilmiş şeylerdi. Ama bir yıl geriye gittiğinde Rob'un hâlâ Massachusetts'te yaşayan eski kız arkadaşı Joanna Grimlund'la yaptığı yazışmayı buldu.

İlk e-posta Lloyd'dan Joanna'ya gönderilmişti: "Selam, bu hafta sonu gerçekten harika zaman geçirdim." Bu bir yıl önce, yine ekim ayında gönderilmişti. Hen o yıl partiye gitmemişti.

E-postadaki zaman damgasına bakılırsa Joanna, Lloyd'a yaklaşık beş dakika kadar sonra cevap vermişti. "Ben de öyle. Rob'un kendi partisi için orada olması kötü oldu. Yoksa harika olurdu. Şaka yapıyorum sadece! J." Bir sonraki e-posta ertesi gün Lloyd'dandı ve sadece dört kelimeydi: "Beni bugün arayabilir misin?" Buna verilmiş bir cevap yoktu ya da verildiyse bile silinmişti. O hafta sonu her ne başladıysa bunun e-posta yardımı olmadan devam ettiği açıktı.

Hen kocasının e-posta hesabında yeni bir mesaj kutusu açıp gönderilen kişi kısmına Joanna'nın e-posta adresini koydu ve sonra da, "Buna bir son vermemiz lazım," diye yazdı. İmleci gönder tuşuna doğru götürdü ama her ne kadar gönderme düşüncesi boğazının arka tarafından tuhaf küçük bir kıkırdamanın yükselmesine neden olsa da gönder'e basmadı. Hen gönderilmeyen mesajı sildi, tarayıcıdan çıkıp dizüstü bilgisayarını kapattı. Lloyd yakında eve gelirdi ve Hen'in elde ettiği bu bilgiyle ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Eğer Lloyd kapıdan adımını attığı gibi onu suçlarsa; o hafta sonu Rob'un partisinde olmadığını bildiğini söylerse o zaman her şey ortaya dökülürdü. Lloyd bir

bahane uydurmaya çalışmazsa Hen'e her şeyi anlatırdı. Lloyd, Joanna Grimlund'la gizli bir ilişki yaşıyordu. Muhtemelen ona âşıktı ve büyük ihtimalle Hen'i terk edecekti. Aslında konuyu Hen'in açmasından muhtemelen hoşnut olacaktı. Bu, işkenceyi sona erdirirdi.

Hen bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu ve sonunda kendini oturma odasında komşusunun evine bakan pencerenin kenarında dikilmiş, dışarıya bakarken buldu. En azından şimdi Matthew'nun ona anlattığı şeyleri düşünmüyordu. Bunlar bir şekilde Lloyd'un ona bir yıldır yalan söylediği bilgisiyle gölgede kalmıştı. Neden Lloyd onu bırakıp gitmemişti ki?

Hen'in kot pantolonunun cebindeki telefon öttü ve Hen, Lloyd'un eve gelmek üzere olduğuna dair mesajını okudu.

Telefonu cebine geri koydu ve bir anda Lloyd'la o akşam yüzleşmeyeceğini anladı. Bir şekilde onunla ilgili bu bilgiyi elinde tutmak ve bir süre Lloyd'un bildiğinden daha çok bilerek vakit geçirmek önemli geldi.

Nihayet Lloyd, suratı asık ve sessiz bir şekilde eve geldiğinde Hen'in başının tepesine üstünkörü bir öpücük kondurup bira almak için doğrudan buzdolabına giderken Hen onu izledi ve bir yabancıyı izliyormuş gibi hissetti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Matthew eve akşam karanlığı çökmeden hemen önce geldi. Evin içi karanlıktı ama herhangi bir ışık yakmadı. Çalışma odasına gitti ve Hen'le yaptığı konuşmayı düşündü. Hayal ettiğinden çok daha iyi gitmişti bu konuşma. Hen'e kendisi hakkın-da daha önce hiç anlatmadığı şeyler anlatmış ve Hen de orada oturup onu dinlemiş, koyu kahverengi gözleriyle doğrudan ona bakmıştı. Ağzından çıkan her kelimeyle Matthew'nun üstünden yük kalkmıştı ve şimdi kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar hafif hissediyordu.

Bu konuşmayı kafasında tekrar tekrar oynattı, nefesi daralmaya başladı. Belki de Lloyd konusunu bu kadar erken açmamalıydı –bunu yaptığı anda Hen çıkıp gitmişti– ama Hen'in genel olarak erkeklerin kadınlara yaptığı şeyden muaf olmadığını, Lloyd'un da diğer erkekler kadar şehvetli düşüncelerle dolu olduğunu bilmesini istiyordu. Elbette Lloyd'un Hen'i aldatıp aldatmadığından emin değildi ama bu kesinlikle ihtimal dahilindeydi. Sonuçta o bir erkekti ve erkekler böyle yapardı.

Matthew'nun keşke söylemeseydim dediği asıl isim Michelle'inkiydi. Neden onun Scott Doyle'un ellerinde acı çektiğiyle ilgili bir şey söylemişti? Hen'e karşı tamamen dürüst olmak istiyordu –plan bu değil miydi?– ama bu ona her şeyi hemen anlatması gerektiği anlamına gelmiyordu. Hayır, Michelle'den söz etmemesi gerekirdi çünkü Hen eğer isterse onu bulur ve gidip konuşurdu. Bu bir yere varmazdı ama bu düşünce Matthew'nun

midesinin bulanmasına yol açtı, Michelle'e e-posta gönderen kişinin muhtemelen kardeşi olduğunu bildiğinde nasıl hissettiyse kendini yine öyle hissetti. Ah bunu tamamen unutmuştu. Hen'le konuşmasından kalan tüm iyi hisler, bir anda bedeninden çekildi.

Matthew kendini daha iyi hissetmek için cep telefonundan Michelle'i arayıp iyi olup olmadığına bakmaya karar verdi.

"Selam, Matthew. Tuhaf. Ben de tam seni arayacaktım."

"Öyle mi? Neden?"

"Bak, az önce Donald'la konuştum. Dönemin geri kalanı için izin alacağım. Kalıcı bir vekil öğretmen bulabileceğini ve ocak ayında geri gelmek istersem pozisyonu benim için tutabileceğini söyledi."

"Cidden mi?"

"Tüm bu olan biten... Scott'ın başına gelenler, babamın durumu derken işe odaklanmaya zaman ve enerjim olduğunu düşünmüyorum. Eve dönüp bir süre anne babamla yaşayacağım. Tanrım, bunu böyle yüksek sesle söylemek... Hayır, yapılacak doğru şey bu. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

"En önemli şey de bu."

"Evet, evet... Kendimi iyi hissediyorum."

"O zaman bence doğru şeyi yapıyorsun."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun? Bunu duyduğuma sevindim."

"Böyle düşünüyorum, tabii eninde sonunda okula döndüğün sürece. Bu ocak ayında olmazsa umarım bir sonraki yıl. Sen iyi bir tarih öğretmenisin."

"Tamam, şimdi ağlayacağım," dedi Michelle.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah arabayla annemlerin evine gidiyorum."

"Ne?"

"Evet, biliyorum. Donald'm elinde halihazırda bir vekil öğretmen var; Mandy doğum iznine ayrıldığında da devreye girmiş olan kadın, onu hatırlıyor musun?"

Matthew'nun gözünün önüne ak saçlı, mor elbiseler giyen

yarı zamanlı çalışan emekli devlet okulu öğretmeni geldi. “Evet, hatırlıyorum. Öğrencilerin emin ellerde olacak.”

“Öyle olacaklar değil mi?”

“Vedalaşma fırsatı bulamadığımıza inanamıyorum.”

“Bu akşam bana gelmek ister misin?” diye sordu Michelle, kelimeler hızla dökülmüştü ağzından, sanki daha önce planlanmış gibi.

“Şey,” dedi Matthew tereddüt ederek.

“Son dakika olduğunu biliyorum ama Mira hâlâ şehir dışında öyle değil mi? Seni görmek harika olur.”

“Yoğunum,” dedi Matthew, “ama elbette. Ne zaman uğrayayım?”

“Şimdi? Ya da ne zaman dersen. Muhtemelen toplanma, düzenleme derken bütün gece ayakta olacağım. Ne zaman istersen gel.”

Matthew bir kâse mısır gevreği yedikten –o anda midesinin kaldırabildiği tek şey buydu– ve Mira’yla FaceTime’da görüş-tükten sonra arabasına atlayıp dış kaplaması üstünde çapraz geçişli, sahte ahşap kirişleri olan ucuz apartmanların oluşturduğu Country Squire Estates’e gitti. Girişteki tabela orman yeşiliydi ve COUNTRY SQUIRE yazısı, sahte ortaçağ tarzı harflerle yazılmıştı. Matthew arabasını mevsim nedeniyle brandayla örtülü olan havuzun yanındaki ziyaretçilere ayrılmış yere park etti. Kahverengi yağmur suyu ve ağaçlardan dökülmüş yapraklarla dolu olan branda orta kısımda sarkmıştı ve bir anda Matthew ne yaptığı konusunda şüpheye düştü. Michelle’in onunla ilgili romantik hayaller kurduğunu biliyordu ve vedalaşmak için buraya gelmek sadece onu bu konuda yüreklendirmeye yarayacaktı. Yine de Matthew meslektaş ve belki de aynı zamanda arkadaş olarak ona değer veriyordu. Onunla vedalaşmak istiyordu. Ne yapacağına karar veremeyip kendi kendine sordu: *Michelle için en iyisi ne olur? Mira için en iyisi ne olur?* Eve dönmeye karar verdi.

Eve dönünce yine ışıkları yakmadan komşusundan izler görmek için pencereyi gözledi. Hen’in oturma odasının ışıkları ya-

niyordu ve Matthew arada bir yan pencerenin ince perdelerinin arkasından geçen bir gölge gördü. Matthew artık tüm sırlarını bilen ve bu kadar yakınında olan başka bir insanın varlığına hâlâ inanamıyordu. Elbette Hen tüm sırlarını bilmiyordu ama en azından artık onun kim olduğunu biliyordu. Matthew elini pencere camına bastırdı ve özlem hissetti, bu uzun yıllardır hissetmediği bir şeydi. Richard'ın araması Matthew'nun silkinip bu transtan çıkmasını sağladı.

“Geç oldu,” dedi Matthew.

“Öyle mi?”

“Öyle olduğunu biliyorsun. Mira burada olsaydı, onu uyandırmış olacaktın.”

“Onun şehir dışında olduğunu biliyorum,” dedi Richard.

“Neden arıyorsun, Richard?”

“Sadece konuşmak istedim,” dedi Richard, dili hafiften dolanarak. Matthew onun içtiğini varsaydı. “Sence annem bizi biliyor muydu?”

“Ne kadar sarhoşsun sen?”

“Hayır, ben ciddiyim. Sence annem biliyor muydu?”

“Bence annem neyi biliyor muydu?”

“Babam gibi olduğumuzu, onun gibi düşünüp onun gibi davrandığımızı.”

Richard'ın *davrandığımız* kelimesine yaptığı vurgu Matthew'yu bir anda çok huzursuz etti.

“Bir şey yaptın,” dedi Matthew.

“Ne yaptığım veya ne yapmadığım üstüne konuşmak istemiyorum. Annem hakkında konuşmak istiyorum. Lisedeki Sally Respel'i hatırlıyor musun? Ona ne yaptığımızı hatırlıyor musun?”

“Biz ona bir şey yapmadık. Sen yaptın.”

“O sana âşıktı. Onu sen ayarttın.”

Matthew yıllardır Sally Respel'i düşünmemişti. Sally'yle aynı tenis kulübündeydiler, kız Matthew'dan bir yaş küçüktü, çok uzundu ve parıldayan bir yüzü vardı. Matthew bir öğleden sonrayı ona ters vuruşunu geliştirme konusunda yardım ederek ge-

çirmişti ve bunun sonrasında kız ona abayı yakmıştı, onu her öğleden sonra arıyor, ders aralarında koridorda hep bir şekilde onunla karşılaşip onun söylediği her şeye kahkahalarla gülüyordu. Sally sonunda okul balosuna birlikte gitmeyi teklif etme cesareti bulduğunda Matthew onu nazikçe geri çevirmek için kızın evine kadar gitmişti. Sally'nin çocukluğundan kalma oyun bahçesindeki salıncaklara birlikte oturmuşlardı ve Matthew ona başkasından ("Başka bir kasabadan, annemlerin arkadaşının kızı," diye yalan söylemişti) hoşlandığını açıklamış ve Sally'nin sadece arkadaşı olmak istediğini belirtmişti. Sally ağlamıştı ama bu fazla uzun sürmemişti ve Matthew o zaman bile Sally'ye hatırlayacağı dramatik bir an vererek aslında ona bir iyilik yaptığını biliyordu. Birlikte salıncaklara oturmuş, yetişkinler gibi aşkı tartışıyorlardı.

Matthew, Sally'yi asla Richard'a anlatmamalıydı ama anlattı, bunun nedeni de büyük ölçüde o yaşta Richard'ın kendi sapkın fantezileriyle dolup taşması, bunları sürekli Matthew'nun üstünde denemesiydi ve Matthew sadece onun bir süreliğine çenesini kapatmasını istemişti.

Okul balosunun olduğu gece Richard, Sally'yi yatak odası telefonundan aradı –Sally evde kalmaya vermişti– ve fısıldayıp sesini değiştirerek Matthew'ymuş numarası yaparak ona fikrini değiştirdiğini söyledi. Daha sonra gelip yatak odası penceresinden gizlice odasına süzülebilir miydi? Onu öpmek için sabırsızlanıyordu.

O karanlık yatak odasında Sally karşısındakinin Matthew değil de onun kardeşi olduğunu anlayana kadar Richard ne kadar ileri gitmişti, Matthew bunu hiçbir zaman bilemedi ama her ne yaşanmışsa bu yeterliydi. Sally'nin korku dolu çılgınları anne babasını uyandırdı ve onlar da Richard'ı kovaladılar.

Bir sonraki gün Sally'nin annesi otoriteler işe dahil olmadan bu durumu çözmek isteyerek doğrudan Matthew'yla Richard'ın annesine gitti. Richard kolayca paçayı yırttı: Yapmak zorunda kaldığı tek şey bundan sonra asla Sally'ye yaklaşmayacağına dair söz vermek oldu.

"Bazen o olaydan sonra annem benim hakkımda ne düşündü

diye merak ediyorum,” dedi Richard. “Daha o zamandan benim nasıl biri olduğumu anlamış mıydı acaba diyorum.”

“Açıkçası,” dedi Matthew, “Annemin bunun üstüne düşündüğünü sanmıyorum. Onun kendi dertleri vardı, biliyorsun. Sally’ye yaptığın şeyin onun için bir anlamı olduğunu sanmıyorum.”

“Sally’ye yaptığımız şeyin.”

“İstedğini söyleyebilirsin ama bu gerçekleri değiştirmiyor.”

“O zaman da şimdiki gibiydin. Kadınları kendine âşık edip sonra da onları geri çevirmeye bayılıyorsun. Bu senin olayın. Benim Sally’ye aslında istediği şeyi vermem neden bundan daha kötü olsun ki?”

“Çünkü o seni istemiyordu, Richard, çünkü hiç kimse hiçbir zaman seni istemedi. O beni istiyordu. Yaptığın şey iğrençti.” Matthew’nun midesi bulanmaya başlıyordu, o anda gerçekten telefonu hiç açmamış olmayı diledi.

“Tartışmak için aramadım seni, tamam mı?”

“Neden aradın öyleyse?”

“Bu akşam gelip geceyi orada geçirebilir miyim?” Richard’ın sesi bir anda alçalmıştı, neredeyse yalvarıyordu.

“Neden?”

“Çalışma odandaki kanepenin üstünde uyurum. Mira asla benim sizde kaldığımı bilmez, söz veriyorum. Bak, sen şimdi yatağa gidebilirsin, ben kendim girerim içeri. Orada olduğumu bile anlamazsın.” Richard’ın sesi Matthew’ya hâlâ bir tuhaf geliyordu, Richard başını belaya sokmuş ve korkmuş bir çocukken konuştuğu gibi.

Matthew iç geçirdi. “Sadece bu akşamlığına, tamam mı?”

Richard sözünü tuttu ve Matthew onu ertesi sabaha kadar görmedi. Sabah Richard kahve yapmıştı ve mutfak masasında oturuyordu, kafası hafifçe yana eğikti, bir ayağı gergin bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu ve diğeri de mutfağın mantar zeminine uzatılmıştı. Babaları gibi görünüyordu. “Uyan da balığa gidelim,” dedi Richard kibirli ve yüksek bir sesle.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Matthew.

“Bebek gibi,” dedi Richard. “O kanepede hep iyi uyuyorum. Benim evimde uyumak bir kafatasının içinde uyumak gibi. İvir zıvır bir sürü şey var.”

“Buraya da fazla alışma.”

Richard avuçlarını açıp ellerini havaya kaldırdı. “İnan bana, biliyorum. Bu konudaki hislerini açıkça belirttin.”

“Kahve için teşekkürler, Richard.”

“Ne demek. Yakandan düşeceğim ama önce sana küçük bir hediyem var, hoşuna gidecek bir şey.”

Kahve fincanını dolduran Matthew, kardeşinin ses tonundan hoşlanmadı. Ona döndü. “Ne yaptın?”

“Senin defalarca yaptığın bir şey. Güven bana. Şimdi gitmem lazım. Çalışma odanda bir zarf var.”

Richard gittikten sonra Matthew olduğu yerde bir an için donup kaldı, ağzındaki kahve acılaşmış, midesine bir yumru oturmuştu. Kahvesini tezgâha bırakıp kendini kötü bir şeyle karşılaşmaya hazırladı ve çalışma odasına gitti. Şömine rafındaki Rosetta taşının kopyasına dayanmış beyaz bir zarf duruyordu. Matthew onun yanına gitti, içinde sert bir şey olduğunu hissetti, parmağını mührün altında gezdirip zarfı açtı. Zarfın içinde bir anahtarlığa takılı iki anahtar vardı. Ayrıca anahtarlığa pembe plastikten bir M harfi tutturulmuştu. Matthew az önce içtiği kahvenin ağzına doğru geldiğini hissetti ve gözlerini kapadı, bu his geçene kadar burun deliklerinden nefes aldı. Bu anahtarlığı tanımıştı. O, Michelle Brine’a aitti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mira devasa büyüklükteki otel odasına döndüğünde topuksuz Mayakkabılarını çıkardı, iki kişilik yatağın kenarına oturup ayaklarını ovdu. Yakın zamanda aldığı son terfinin bir parçası olarak yılda dört veya beş yerine sadece iki fuara katılma zorunluluğu vardı. Bu hem iyi hem de kötüydü; bütün gün satış pavyonunda ayakta dikilip yazılım tanıtımları yapmak yorucu bir işti ama şimdi bu etkinliklere daha az katılmaya başlayınca ayaklarının çok daha fazla acıdığını fark etti. Körelmiş olduğunu düşündü ama belki de sadece yaşlanıyordu.

Telefonu öttü. Mesaj John McAleer'den geliyordu; akşam yemeği için ne gibi bir planı olduğunu soruyordu adam. Yıllar önce John, Mira'nın şirketinde çalışmıştı. Birlikte Clark County Okul Bölgesi'ne gönderilmişlerdi ve iki gün boyunca süren sunumların ardından Bellagio'daki Le Cirque'de akşam yemeğine gitmişlerdi. Sonrasında John'un ısrarı üzerine otelin barında bir kadeh daha içki içmişlerdi. Mira onun kendisine kur yapacağını tahmin ediyordu –daha önce de iş gezilerinde ona asılanlar olmuştu– ama John'un ona kendisine âşık olduğunu, altı ayın ardından evliliğinin bittiğini ve şu anda dünyadaki en yalnız adam olduğunu söylemesini beklemiyordu. John gerçekten ağlamış ve Mira'yı neredeyse konuşmaya ikisinin otel odalarından birinde devam etmelerini önermeye yönlendirmişti, ki bu tam bir felaket olurdu. Bunun yerine Mira sohbetlerine sabah devam edebileceklerini söyleyip bardan ayrılmış ve doğrudan kendi odasına gitmişti. Bir

sonraki gün sabah kahvaltısında John ondan bol bol özür dilemiş ama konuşmasını ona olan duygularının değişmediğini söyleyerek bitirmişti. John, Mira'ya âşıktı ve bu hiçbir zaman değişmeyecekti ama bu konuyu bir daha gündeme getirmeyecekti ve kendisine yeni bir iş arayacaktı. Sözünü de tutmuştu. Bu konuyu bir daha hiç açmadı ve altı ay sonra da Mira'nın şirketinden ayrılıp büyük ders kitabı şirketlerinden birine geçti. Bundan üç ay sonra da Mira onun boşandığını duydu.

Ve şimdi John, Wichita'daydı, Mira'yı görmek için katılımcıların katma uğramıştı. Kilo almış ve biraz saçları dökülmüştü. Mira'ya çok arkadaş canlısı bir gevezelikle selam vermişti. "Hâlâ burada mı çalışıyorsun acaba diye merak ettim," demişti gülerek.

Mira bunun uğramayla sınırlı kalacağını düşünmüştü ama işte şimdi ondan gelen mesaja bakıyordu. Masum görünen bir mesajdı bu –*Mira, seni görmek harikaydı. Birkaç arkadaş barbekü yapıyoruz, senin bir planın var mı diye merak ettim. Meşgulsen hiç dert değil*– ama Mira, John acaba daha önceden bu karşılaşmayı planlamış mıydı diye merak etti; onun satış pavyonunda çalıştığını bilerek "rastlantı sonucu" uğramayı ve onu grup yemeğine çağırmayı tasarlamış olabilirdi. Onun söylediklerini hatırladı –*"Seni her zaman seveceğim"*– ve beş dakika bekledikten sonra *Davetin için teşekkürler, John. Az önce oda servisinden yemek söyledim. Bitmiş haldeyim!* diye mesaj attı.

Yatakta arkasına yaslandı ve sehpanın üstünden kumandayı alıp televizyonu açtı. Belki de takıntılı adamları çekiyorum diye bir düşünce geldi aklına. Jay Saravan'ı düşündü (Matthew'yla olanlardan dolayı son zamanlarda onu çok düşünüyordu.) Jay onun ilk ciddi erkek arkadaşıydı; Mira'nın New Hampshire Üniversitesi'ndeki ilk haftasındaki birinci sınıfların oryantasyon etkinliğinde tanışmışlardı. Henüz ikinci buluşmalarında Jay, Mira'ya onu sevdiğini söylemişti. Bu sürpriz olmuştu ama bu ille de istenmeyen, kötü bir sürpriz olduğu anlamına gelmiyordu. Öncelikle Jay son derece yakışıklıydı, Mira'ya çocukken bayıldığı çizgi film karakteri Aladdin'in gerçek hayattaki halini hatırlatıyordu. Geniş omuzları vardı, ince yapılıydı ve alnına düşen

koyu renk lülesiyle birlikte mükemmel saçlara sahipti. Mira gibi onun anne babası da aslen Pakistanlıydı ama Mira'nın aksine Jay kısmen dindar yetiştirilmişti –ramazan ayında oruç tutup dini bayramları kutluyordu– ve o daha önce gerçekten Pakistan'da bulunmuştu. Fırtınalı bir flört dönemi geçirmişler ve birinci sınıf boyunca birbirlerine yapışık halde kalmışlardı. Mira onu biraz sahiplenici ve talepkâr bulmuştu ama girişkenliği etkileyiciydi ve o son derece romantikti.

İkinci sınıfta ise her şey çok kötü gitmişti. Jay, Mira'yı kampus dışında kendine ait bir apartman dairesine taşınmaya ikna etmiş ve Mira bunu yaptığında da birinci sınıfta edindiği birkaç arkadaşlığı bitirmesi konusunda ısrarcı olmaya başlamıştı. Mira derslere gidebilirdi ama herhangi bir sosyal etkinliğe katılamazdı. Jay, Mira'ya ne giyip ne yiyeceği konusunda emirler yağdırmaya başlamıştı. Mira belki de ara vermeliyiz –belki de ciddi bir ilişki içinde olmak için çok genciz– dediğinde Jay, Mira'nın kolunu o kadar sert bir şekilde bükmişti ki derisinin soyulmasına neden olmuştu. O günden sonra Mira ağzından çıkan sözler konusunda dikkatli olmayı öğrenmişti ama yine de Jay'in patlamaları olmuştu ve bunlar daha çok Mira'nın derse giderken giydiği şeyler yüzündendi. Jay'in öfkesi masum gibi görünen yorumlarla –Bu etek kaç beden?– başlamış ve genelde onun elini (bazen de yüzünü) sertçe sıkması, Mira'ya orospu ve fahişe diye bağırmasıyla sonuçlanmıştı.

Mira alt kat komşusunun –Mira üç katlı bir evin daireye dönüştürülmüş tavan arasında yaşıyordu– olan biteni duyduğunu biliyordu. Mira bunu biliyordu çünkü Matthew Dolamore, yalnız başına karşılaştığında ona karşı her zaman ilgili ve hoşsohbetti ama yanında Jay varken onu tanımıyormuş gibi yapıyordu. Jay yanındayken ona selam verirse bunun Mira'ya pahalıya mal olacağım biliyor olmalıydı. Matthew böyle küçük bir şey yaparak Mira'yı koruyordu ama bu iyi niyet gösterisi Mira'ya kocaman bir şey gibi geliyordu. Bir keresinde Mira, Jay bir duvar tenisi etkinliğine gitmek için şehir dışına çıktığında Matthew'ya teşekkür etmek için onu çay içmeye çağırdı. İlişkiler dışında her

şey hakkında konuştular. Matthew bir şekilde soğuktu ama harika bir dinleyiciydi. Mira ona en sıradan şeyleri anlattığında bile adamın gözlerini kendi üzerinde hissetti, Matthew tüm dikkatiyle onu dinliyordu.

Öğleden sonra gerçekleşen bu çay buluşmasından sonra Matthew ona –sadece bir kere– dairesine gelip kahve içmek ister mi diye sordu. Mira, erkek arkadaşının döndüğünü ve bunun uygun olmayacağını söyleyip bu daveti geri çevirdi ve “Umarım aramızda bir şeyin değişmeyeceğini; beni Jay’le birlikte gördüğünde yine beni tanıımıyormuş gibi yapman gerektiğini anlıyorsundur,” dedi. Matthew mesajı kesinlikle almıştı çünkü bir sonraki karşılaşmalarında Mira’yla Jay, Matthew’nun yanından geçerken –onlar marketten dönüyorlardı, sırt çantasını tek omzuna takmış olan Matthew da dışarı çıkıyordu– Matthew, Mira’yı tamamen görmezden geldi ve Jay’e de başıyla hafifçe bir selam verdi.

Buna rağmen Jay, “Bu alt kattaki adam hakkında ne biliyorsun?” diye sordu o akşam, Mira marketten aldıklarını dolaba yerleştirdikten sonra.

“Komşum hakkında mı?” diye sordu Mira.

“Evet. Bu akşam yanından geçtiğimiz, senin şu üstüne düşündüğün çok açık olan adam.”

“Onu tanımiyorum bile, Jay,” dedi Mira. “Onunla hiç konuşmadım.”

Konuşma giderek kötüleşti ve nihayetinde Jay’in Mira’nın kafasını yatağın başlığına vurmasıyla son buldu, bunu yaparken bir yandan parmaklarını kafatasına bastırıyor, bir yandan da ona bağıırıyordu. O zaman Mira ona Matthew’nun çay içmek için dairesine geldiğini söylemeyi düşündü, böylece bu konuyu geride bıraktırlardı. Elbette Jay onu öldürürdü ama işte o zaman bu sona ermiş olurdu. Diyelim ki Jay onu öldürmedi, peki onu terk eder miydi? Uzak bir ihtimaldi ancak yine de mümkündü.

Ama Mira doğrulup ona itirafta bulunacak cesareti toplayamadan Jay çıkıp gitti. Mira yatağa uzanıp biraz ağladı, ardından evin içindeki sesleri dinleyip acaba Matthew bu akşamın eğlen-

cesini duydu mu diye merak etti. Onunla merdivenlerde karşılaştıklarında adamın kütüphaneye gittiği çok açıktı. Acaba dönmüş müydü?

Bu kavganın tek iyi yanı Jay'in en azından birkaç gün ona iyi davranmasıydı. Jay pişmanlık belirtileri gösterirdi, tabii ki elbette Mira'nın alt kat komşusuyla herhangi bir ilişkisi olduğunu öğrenmezse. *Hayır, dedi Mira kendi kendine, bunu asla öğrenmemeli. Bu benim kendimi korumam için değil, Matthew'yu korumam için şart.*

Bir hafta sonra –Jay'in pişmanlık belirtileri gösterdiği (hatta ona beyaz güller bile almıştı) bir haftanın sonunda– bir çarşamba sabahı bir polis memuru Mira'nın kapısına geldi ve ona Jay Saravan'ın kız arkadaşı olup olmadığını sorduktan sonra Jay'in öldüğü haberini verdi. Birkaç kilometre uzaktaki bir çıkmaz sokakta park edilmiş halde duran BMW'sinde –Mira'dan sonra en değerli varlığında– ölü bulunmuştu. Egzoz borusuna takılmış bir boruyu araba camından sokmak suretiyle intihar etmişti. Herhangi bir not da bırakmamıştı arkasında.

Bu olayı takip eden birkaç haftalık süreçte; herkesin ona erkek arkadaşının ölümünün ardından yas tutan bir kadın gibi davrandığı ama onun aslında kendini hayatta kalmayı başarmış, şanslı bir kazazede gibi hissettiği o gerçeküstü dönemde Mira, Matthew'yu bir kez bile görmedi. Bunun bir önemi yoktu. İçten içe alt kat komşusunun Jay Saravan'ın ölümüyle bir ilgisinin olduğunu biliyordu. Böyle düşünmesinin tek nedeni, Jay'le arasındaki ilişkinin gerçek doğasına tanıklık eden tek kişinin o olması değildi ya da Jay gibi bir egoistin kesinlikle intihar etmeyeceğini bilmesi de değildi; Jay'in ölümünden birkaç gün önce Mira yatak odasının penceresinden baktığında Matthew ve Jay'in binanın otoparkında konuştuklarını görmüştü. Jay gururla arabasını gösteriyor ve Matthew da ateşli bir şekilde sorular soruyordu. Mira artık Matthew'nun bu konuyu böyle çözdüğünü anlıyordu. Önce Jay'in BMW'sine ilgi göstermişti ve daha sonra da Jay'in öldüğü akşam onu binadan çıkarken yakalamış olmalıydı ve belki de ona, “Arabanla gezelim mi?” gibi bir şey sormuştu. Jay de

buna evet diye cevap vermişti ve sonra bir şekilde Matthew, Jay'i etkisiz hale getirmiş ve bunu bir intihar gibi göstermek için gerekli ortamı hazırlamıştı.

Yine de Şükran Günü tatilinden sonra Matthew'yu bir sonraki görüşünde, Matthew, Mira'ya yüzünde öyle bir endişe ifadesiyle yaklaşmıştı ki kadın kendinden şüphe etmeye başladı. Bu tatlı dilli tarih öğrencisi gerçekten bir cinayet planlamış ve sonra bundan yırtmış olabilir miydi? Mira'nın bu konuda fikri değişmeye başladı. Belki de Jay, tüm o narsisizmi ve egosunun ötesinde istismarcı davranışından o kadar utanç duyuyordu ki kendini öldürdü. Bu Mira'nın hayatına devam edebilmek için kendi kendine söylediği bir şeydi, özellikle de Matthew'yla çıkmaya başladıktan sonra kendini buna ikna etmeye ihtiyaç duydu. Matthew'yla üniversitenin geri kalan yıllarında çıktılar ve mezuniyetlerinden kısa bir süre sonra da evlendiler.

Ve şimdi tüm bu yılların ardından Mira bunu tekrar düşünüyor ve Matthew gerçekten Jay Saravan'ı öldürdü mü acaba diye merak ediyordu.

Elbette bunu yaptı. Bunu o olay olur olmaz biliyordun.

Evlilikleri boyunca kocasından ilk kez şüphe ediyor değildi. Tüm normal duruşuna karşın Matthew çarpık bir çocukluk geçirmişti. Matthew bu konuda fazla konuşmazdı ama konuştuğu zaman Mira, üst kattaki Jay'in bağırış çağırışlarını dinlemenin, Matthew'nun kendi anne babasıyla ilgili düşüncelerini tetiklemiş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark etti.

Bir de Matthew'nun kişiliğinin diğer tarafları vardı. Çoğu zaman o sıradan bir erkekti; kendini işine adanmış bir öğretmen, güvenilir bir koca ama bazen de çocuksu ve ilgiye muhtaçtı. Bazen de korkutucu derecede mesafeliydi, Mira'ya neredeyse objektif şekilde bakıp onu tartıyordu.

Ve bazen bunu sevişmeden hemen önce veya hemen sonra yapıyordu.

Fakat tüm evlilikler biraz böyle olmalıydı. Bir başka insanı gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirsiniz ki?

Yine de merak etti Mira: Ya gerçekten Matthew, Jay'i öldürdüyse ve bundan çok keyif aldığı için öldürmeye devam ettiyse? Komşuları Hen, Matthew'nun eski Sussex Hall öğrencisi olan Dustin Miller'ı öldürdüğüne inanıyordu. Mira aslında bu olayı hatırlıyordu; bütün yerel haberlerde bu vardı. Cambridge'te iyi bir semtteki varlıklı bir genç adamın çözülemeyen cinayeti. Dustin'in onun öğrencilerinden biri olduğunu öğrenir öğrenmez Mira konuyu Matthew'ya açmıştı ve Matthew da ona çocuğu zar zor hatırladığını söylemişti; hatta belki de onu tanımadığını iddia etmişti, bunu tam hatırlayamıyordu Mira. Bir önceki hafta boyunca –Hen'in suçlamalarından itibaren– Mira hâlâ çözülememiş olan Dustin Miller cinayeti üzerine okuyup durmuştu ve bu arada öğrendiği şeylerden biri de Dustin'in Sussex Hall'deyken cinsel tacizle suçlandığı olmuştu. Bu Mira için yeni bir haberdı ve bunun üstüne Mira, eğer durum böyleyse o zaman Matthew'nun onu hatırlaması gerekmez miydi diye düşünmeden edemiyordu. Bu büyük bir mesele olmuş olmalıydı.

Mira, bunu yaptığı için kendinden nefret ederek Dustin Miller'ın tam olarak öldüğü tarihe baktı. İki buçuk yıl önce, baharda olmuştu bu. İş takvimini kontrol etti; o sırada bütün bir hafta boyunca Kansas'ta olduğunu gördü. Ne kadar çok seyahat ettiği göz önünde bulundurulursa bu hiçbir anlama gelmiyordu ama özellikle o hafta şehir dışında olmadığını öğrense kendini çok daha mutlu hissedirdi.

Ve şimdi de Scott Doyle. O sırada iş gezisinde değildi, öyle değil mi?

Hayır, sadece kocan ağzına içki dayayıp durduğu için bayılmıştın.

Bir de Matthew'nun Scott Doyle'la çok uzaktan da olsa bir bağlantısı olduğu ortaya çıkmıştı. Adam, Sussex Hall'da Matthew gibi tarih öğretmenliği yapan Michelle Brine'in eski erkek arkadaşıydı. Kadın, Matthew'ya erkek arkadaşının ona kötü bir şey yaptığını mı söylemişti acaba?

O sadece erkekleri öldürür. Kadınlara kötü davranan erkekleri.

Mira bunun doğru olup olmadığını düşünmek için kendine zaman tanıdı. Matthew, Jay'i öldürmüştü çünkü Jay ona kötü davranıyordu. Sonra Dustin Miller'ı öldürmüştü çünkü Dustin birine tecavüz etmiş ve bu yanına kâr kalmıştı. Ve son olarak da Matthew, Scott Doyle'u öldürmüştü, onun da kötü bir tarafı olmalıydı. Okuldan öğretmen arkadaşı Michelle, ona bu konuda içini dökmüştü muhtemelen.

Mira dişlerini gıcırdattığını fark edip bunu bıraktı. Yatağın-
dan kalkıp pencereye gitti ve akşam karanlığına baktı; dört bir
yandaki ofis binaları, şehir ışıklarıyla kesişiyordu. Binaların çoğu
karanlıktı, bazıları tamamen terk edilmiş haldeydi ve görebildiği
araba ışıklarının çoğu da kırmızıydı, insanlar Wichita şehir mer-
kezinden banliyölere doğru gidiyordu.

Ne yaparım? diye düşündü Mira. *Eğer gerçekten Matthew'nun
bir katil olma ihtimaline inanıyorsam ne yaparım?*

Matthew'yu ihbar eder miydi?

O seni kurtardı.

Matthew tam olarak bir seri katil değildi. O adaleti kendi
kendine sağlamaya çalışan biriydi. Ve belki de (lütfen, lütfen,
böyle olsun) bunlardan hiçbiri değildi. Belki de deli olan kişi,
yan komşuları Hen Mazur'du ve Matthew'yu suçlayıp Mira'nın
aklını karıştırıyor, onun kendi evliliğinden şüphe etmesine ne-
den oluyordu.

Mira yatağın üstündeki telefonunun öttüğünü duydu ve
Matthew'dan bir mesaj geldiğini görmeyi umarak yatağa dö-
nüp baktı. Ama mesaj John McAleer'den geliyordu, adam şöyle
cevap vermişti: *Hiç sorun değil. Kesinlikle anlıyorum ama yine
de daha sonra tekrar soracağım, belki seni bir kadeh içki içme-
ye ikna edebilirim.* Mesajın sonuna gülen, göz kırpan bir emoji
yüzü koymuştu adam. Bir anda John'un onu bu gezide görmeye
kararlı olduğunu anladı ve biraz gerildi. Aynı zamanda biraz da
rahatsız oldu. Ona cevap vermemeye, onu hiç cesaretlendirme-
meye karar verdi. Erkekler bir garipti. Tüm kadınlar gibi Mira,
bunu uzun zamandır biliyordu. Görünüşe bakılırsa kocası da
bunu biliyordu. Belki de Matthew'yu arayıp burada Wichita'da

rahatsız edici bir meslektaşıyla ilgili bir sorun yaşadığını ona söylemeliydi. John McAleer'ın bir hafta içinde ölüp ölmediğini görürdü. Mira bu düşünce karşısında cidden kıkırdadı, bu kahkaha göğsünün halihazırda olduğundan çok daha fazla acımasına neden oldu.

Mira aç değildi ama yine de oda servisi menüsünü açtı. Eğer şimdi yemezse gecenin bir yarısı karnı guruldayarak uyanırdı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Dün gece nerede uyudun?” diye sordu Lloyd.

Hen mutfakta elinde kupayla durmuş, kahve makinesinin ötmesini bekliyordu.

“Ah affedersin. Kanepede uyumuşum.”

“Bütün bir gece oturmuş çizim mi yapıyordun yoksa?”

“Hayır. Uyudum. Gerçekten.”

“Seni özledim,” dedi Lloyd ve mutfak masasına oturup kendisine bir kâse Ballı Fındıklı Cheerios koydu.

Hen kahvesinden bir yudum aldı ve sonra da, “Dün gece sana hiç Rob’un partisini sormadığımı fark ettim. Buraya döndüğünde ortalık biraz karışıktı,” dedi.

“Evet, kesinlikle. İyiydi. Her zamanki gibi.”

“Kimler vardı?”

“İki eksik, bir fazla, hep aynı kalabalık. Todd ve Steve tabii ki. Evan oradaydı, bir de Chrissy ve bazı yeni tipler vardı. Daha önce görmediğim birkaç komşu.”

Lloyd konuşurken süt, çenesinden akınca elinin tersiyle sildi.

“Rob yeni birisiyle görüşüyor mu?”

“Görüşüyorsa da kadın orada değildi. Hayır, sanmam.”

“Joanna’dan sonra başka kız arkadaşı oldu mu?”

“Joanna’dan sonra mı?” Lloyd gözlerini tavana dikti ve Hen acaba Lloyd kendini açığa vuracak bir şey yapıyor mu diye anlamaya çalıştı. “Sanmam. Pek de müsait bekâr kadınlarla dolu bir çevrede yaşadığı söylenemez.”

"Hâlâ görüşüyorlar mı?"

"Kimler görüşüyorlar mı?"

"Rob ve Joanna."

"Neden? Tekrar bir araya gelmelerini mi umuyorsun?" dedi Lloyd hâlâ çenesinden süzülen sütle gülerken.

"Bazen. Rob'u pek umursamadığımı biliyorsun ama bence Joanna onun hayat arkadaşıydı. En azından bana göre öyleydi."

"Onu kısa bir süre önce gördüm, biliyor musun?"

"Kimi? Joanna'yı mı?"

"Evet, onunla Boston'da karşılaştım. Çalıştığı şirketin ofisi, şehir merkezinde. Ama o hâlâ Northampton'da yaşıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Tam olarak hatırladığıma emin değilim. Bana söylemişti ama. Sanırım halk sağlığına ilişkin bir araştırmayla alakalı bir şeydi."

Hen, Lloyd'u dikkatli bir şekilde izliyordu. Lloyd ona yalan söylüyordu –gerçi onu beceriyor olsa bile Joanna'nın işiyle ilgili ayrıntıları hatırlamıyor olması çok mümkündü– ve iyi iş çıkarıyordu. Hen'in, Lloyd'u sorgulamasının nedeni buydu, onun yalan söylerken nasıl göründüğünü görmek istemişti. Suçlu mu görünüyordu? Gergin miydi? Aslında değildi ve bu gerçek Hen'in sanki ağlamak üzereymiş gibi boğazının düğümlenmesine neden oldu. Hen buzdolabını açıp bir greyfurt çıkardı.

"Yarısını ister misin?" diye sordu Lloyd'a, normal bir ses tonuyla.

"Hayır, aslına bakarsan geç kaldım. Gitmem lazım."

Hen keskin bir bıçakla greyfurdu ikiye böldü ve dikkatli bir şekilde meyve dilimlerini zarlarından ayırdı. İşini bitirdiğinde Lloyd onu ağzının kenarından öpüp evden çıktı. Hen banyoya gidip klozetin önüne çöktü, kusacağına ikna olmuş haldeydi ama kusamadı.

Hen oturma odasındaki kanepeye gitti. Bir önceki gece uyuduğunu söyleyerek o da Lloyd'a yalan söylemişti. Uyumamıştı. Hen uzandı, Lloyd'un yasak ilişkisinin sonuçlarını düşünmeyi bile istemeyecek kadar çok yorgundu. Üşümüyordu ama kanepenin üstündeki battaniyeyi üstüne örtüp cenin pozisyonunu

aldı; küçük, karanlık bir kozanın içine sığındı. Uyumak için yeterli kadar yorgun olmadığını düşünerek gözlerini kapattı, sonra kendini terlemiş ve kafası karışmış bir halde; gün ve saat konusunda en ufak bir fikri olmadan uyanırken buldu. Battaniyeyi yüzünden uzaklaştırdı. Sirke onun tepesinde kanepeye tünemişti ve hızlı hızlı mırıyordu.

“Selam,” dedi Hen ve kedi daha yüksek bir sesle mırlamaya başladı, ikisinin gözleri birbirine kenetlendi.

Hen battaniyeyi üstünden tamamen atıp saatine baktı. Saat öğlen on ikiyi yeni geçmişti ve son yirmi dört saate ait tüm anılar hızla aklına üşüştü. Ama Hen üzgün ve kederli hissetmek yerine aniden tüm bunlara uzak hissetti, sanki beş saatlik deliksiz uyku bütün duygularını silip süpürmüştü gibiydi. Her ne kadar tuvalete gitmesi gerekse de kanepede kıvrılmış halde kaldı ve Lloyd’u düşündü, acaba Joanna’ya âşık oldu mu yoksa aralarındaki ilişki cinsellikten mi ibaret, diye merak etti. Ya da tamamen başka bir şey miydi? Hen aniden bunu bilmek istedi, kendine acımak veya intikam almak için değil, Lloyd’u sevdiği ve onun hayatında ne olup bittiğini merak ettiği için. Hen de Lloyd’u aldatmaktan kıl payı kurtulmuştu ve bunu Lloyd’a asla söylememeye karar vermişti ama belki Lloyd, Joanna’yla yaşadığı şeyi Hen’e itiraf ederse o da bunu anlatırdı. Tanıştıklarında Hen’in Lloyd’la ilgili sevdiği şeylerden biri son derece dürüst olmasıydı. Birlikte olmaya başladıklarında –Hen diğer kadın konumundayken– bir keresinde Lloyd ona hedefinin her yıl başka bir kadınla ilişkiye girmek, hep âşık olmak, bir aşkı tüketmek ve sonra yeniden âşık olmak olduğunu söylemişti.

“Kulağa korkunç geliyor,” demişti Hen.

“Evet, değil mi?” demişti bunun karşılığında Lloyd. “Sanırım ben aşkın ıstırabına bağımlıyım. Hayatımda dramaya ihtiyaç duyuyorum. Temelde pisliğin tekiyim.”

“Bu seni bir pislik yapar mı emin değilim. Daha çok bir aptal gibi.”

“Doğru,” deyip hak vermiş ve gülmüştü Lloyd. “Daha çok bir aptal denebilir.”

Hen aslında Lloyd'un bu yanını –onun hayatını daha heyecan verici ve daha tahmin edilemez yapmayı vaat eden yanını– çekici bulmuştu. Ama bu uzun zaman önceydi ve Hen artık o zamanki arzularının, biraz da hastalığının manik yanının etkisiyle şekillendiğini anlıyordu. Hen'in kafasında evlilik konusunda romantik bir düşünce vardı; biyografilerde karşılaşılan türden, karmakarışık, yaratıcı, romantik ve ihanetlerle dolu bir evlilik. Şu an istediği şey hiçbir şekilde bu değildi ama bunun çekiciliğini anlıyordu. Zaten Lloyd'la geçen yılları rahat, istikrarlı ve belki de biraz sıkıcıydı.

Hen açlık nedeniyle kendini halsiz hissederek ayağa kalkıp mutfığa gitti, Sirke de peşinden geldi. Hen, mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığı greyfurdu fark etti. Meyvenin kalan dilimlerini elleriyle ağzına atıp onu bir çırpıda bitirdi ve ardından kalan meyve suyunu da doğrudan ağzına sıktı. Ardından Lloyd'un mutfak masasında bıraktığı Cheerios'u aldı ve açlık hissetmeye ne kadar doğrudan kutudan avuç avuç Cheerios yedi.

Yemekten sonra eskiz defterini yanına alıp ön verandaya çıktı ve kapitone kumaştan şezlonglardan birine, ayaklarını altına alarak oturdu. Son derece rüzgârlı bir gündü –hava durumu raporlarına göre Florida'dan çıkıp kıyı boyunca yükselen tropik fırtınanın bir parçasıydı bu– ama esen rüzgâr ılıktı ve havada biraz da sis vardı. Hen uzun süre orada oturdu, yolun karşı tarafında sallanıp eğilen ağaçları ve dallarından kopan yaprakları izledi. Bir anda gözünün önüne bir görüntü geldi: Bir kerede yapraklarını kaybeden bir ağaç ama aslında onlar yaprak değil, küçük kuşlardı, fırtınalı gökyüzüne doğru bir sürü halinde uçuyorlardı. Ardından kuşlarda dolu bir gökyüzü hayal etti, gökyüzünde o kadar çok kuş vardı ki her şeyin önünü kapatıyorlardı, cik cik öten, karanlık bulutlar oluşturuyorlardı. Hen ürperdi.

Sonunda Hen kendine tekrar Lloyd'u düşünme izni verdi, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Onunla yüzleşebilir ve olay çıkarabilirdi elbette. Onu evden atabilir ve Joanna'yla görüşmeyi kesmesini talep edebilirdi. Boşanmak isteyebilirdi. Daha genç olsam bu konuda ne yapardım diye düşündü. Muhteme-

len onun için savaşı, onu geri kazanmaya çalışırdı. Ya da kendisi de yasak aşk yaşar, yeni biriyle meşgul olup Lloyd'dan intikam alırdı. O zamanlar dünya dağınık, sevgiye aç, yirmili yaşlarında çocuklarla doluyken bu daha kolay olurdu. Ama şu an kiminle yasak ilişki yaşabilirdi ki? Elbette katil komşusu Matthew'yla. Hen buna kahkahayla güldü ve sonra onu kimsenin duymadığından emin olmak için hızla sokağı taradı. Saatine baktı; saat öğleden sonra üçü biraz geçiyordu ve Hen acaba Matthew yakın bir zamanda eve gelir mi diye merak etti. Verandada oturup gelip geçen arabaları ve düşen yaprakları izlemesinin bir nedeninin de bu olduğunu fark etti. İstedığı şey bir yasak ilişki değildi –bu düşünce onun yeniden kahkaha atmasına neden oldu– istediği şey Matthew'yla biraz daha konuşmak ve Lloyd konusunu tam olarak nasıl bildiğini öğrenmekti.

Esen rüzgâr, yağmur getirdi; yaprakların üstüne tek tük düşen yağmur damlaları pıt pıt sesler çıkarıyordu. Hen bir ağaç çizmeye başladı, ağacın dallarından bir kuş sürüsü kalkıyordu ama her araba geçişinde kafasını kaldırıp bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Öğleden sonra saat dörtte Matthew, Fiat'ını evinin garaj yoluna çekti. Hen onu izledi, oradan geçerken Matthew'nun onun verandada olduğunu görüp görmediğini merak etti. Matthew arabadan indi, evrak çantasını almak için arabanın arkasına uzandı ve sonra dönüp Hen'e doğru baktı. Verandanın paravanı ve artık düzenli olan yağmur nedeniyle Hen onun yüzünü seçemiyordu ama ona doğru el salladı ve Matthew da el sallayarak ona karşılık verdi. Matthew eve girdi ve Hen acaba gidip onunla konuşmalı mıyım diye merak etti ama sonra Matthew, az önce üstünde olan yün ceket yerine bisiklet yaka bir kazak giymiş halde tekrar dışarı çıktı. Hen'in verandasına giden merdivenlere kadar olan kısa mesafeyi yürüdü ve durdu.

“Gelebilir miyim?” diye sordu ve Hen'in aklına, içeri girebilmek için davet edilmeye ihtiyaç duyan vampirler geldi.

Matthew, Hen'in karşısına; evi satın aldıkları zaman burada olan, eski ahşap sallanan sandalyeye oturdu. Bugün Matthew farklı

görünüyordu, daha solgundu, neredeyse korkmuş gibiydi. Belki de bu farklılığının nedeni ıslak, geriye doğru yatırılmış olan ve alnındaki keskin v şeklindeki saç çizgisini ortaya çıkaran saçlarıydı.

“Lloyd’la ilgili neden öyle söyledin?” diye sordu Hen.

Matthew bir an kafası karışmış göründü ve sonra, “Yani seni aldatıyor,” dedi.

“Hayır, ben böyle bir şey söylemedim. Sadece senin neden onun beni aldattığını düşündüğünü merak ettim.” Hen midesinde ani bir kasılma hissetti, belki de hiç Lloyd’dan bahsetmemeliydi. Matthew’nun halihazırda düşündüğü şeyi onaylamış mı olmuştu?

“Bilmiyordum. Tahmin ettim sadece. Öyle bir görünüşü var.”

“Tam olarak nasıl bir görünüş?”

Matthew dudaklarını bir araya getirip düşünmeye başladı. “O tipik bir erkek gibi,” dedi sonunda ve neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Bununla neyi kastettiğini anlamıyorum,” dedi Hen.

“Yani karşılaştığı her kadınla –gördüğü her kadınla aslında– seks yapıp yapmayacağına karar veriyor ânında. Onları zihninde soyuyor. Onların da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyor. İddiaya girerim, bizdeki akşam yemeğinden sonra kocan karımla ilgili zihninde ayrıntılı bir fantezi geliştirmiş, seninle ikimiz aynı anda şehir dışında olsak neler olabileceğini merak etmiştir. Belki birlikte akşam yemeği yerler, sonra sevişmeye karar verirler ve kimseye söylemeyeceklerine dair birbirlerine söz verirlerdi. Her ayrıntıyı düşünmüştür. En özel ayrıntıları bile. Karımın göğüslerini gözünde canlandırmıştır, vajinasını...”

“Tamam, anladım.”

“Erkekler böyle yapar.” Matthew’nun sesinde biraz savunmaya geçmiş havası vardı.

“Yani sen böyle yapıyorsun,” dedi Hen.

Matthew sandalyesinde öne doğru sallandı. “Hayır, aslında ben böyle yapmam. Ben farklıyım.”

“O zaman erkeklerin böyle yaptığını nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte. Çok kötü bir babam vardı. O bir... sapıktı ve

de sadist. Ve kardeşim de şimdi bir karısının olması dışında tam babam gibi. Onun yanında işkence yapabileceği biri yok ama olsaydı, o zaman...”

Hen ayağını, verandanın boyanmış ahşap zeminine yerleştirdi ve öne doğru uzandı. “Ama yine de bu şunu göstermiyor... Her erkeğin...”

“Her erkeğin aynı olduğunu mu? Hayır ama bu bir spektrum ve kocan da bunun içinde. O muhtemelen istatistiksel olarak ortalamadır, kötü bir adam değildir ama bir kadına baktığında gördüğü şey, aslında o kadına ne yapmak istediği olur.”

“Peki, sen bu spektrumun neresindesin?”

“Ben bunun içinde değilim.”

“Kadınları cinsel bir nesne olarak görmüyor musun? Hiç?”

“Hayır.”

“Karına ilk baktığında, daha onunla hiç konuşmamışken onun hakkında ne düşündün?”

“Elbette onun güzel olduğunu düşündüm ama çoğu erkeğin yapacağı şekilde bedenini... diğer şeyleri düşünmedim.”

“Ve sen bu yüzden tüm kötü erkekleri öldürerek kadınları koruyorsun.”

Hen sözlerinin kulağa ne kadar alaycı geldiğini fark etti ama bunu umursamadı.

“Evet,” dedi Matthew. “Eğer bir kadını kötü bir şekilde inciten bir adam varsa ve muhtemelen bunu tekrar yapacaksa onu öldürmekte bir sakınca görmüyorum.”

“Bir sakınca görmüyor musun?” Hen güldü.

“Doğru. Bundan hoşlanıyor değilim. Şey aslında bazen yaptıktan sonra bu hoşuma gidiyor. Ama temel dürtüm... Birini öldürmemi mümkün kılan şey... bunu yapmakta sakınca görmem. Bu büyük bir fark.”

“Lloyd aldatan biri değil,” dedi Hen.

“Peki.”

“Onu incitmeni istemiyorum. Hiçbir zaman. Tamam mı?”

Matthew’nun yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bunu yapmayı bırakacağım aslında. Benden istediğin şey buydu, değil mi?”

Bu yüzden dün benimle buluşmayı kabul ettin. Eğer polisi beni içeri tıkmaya ikna edemiyorsan o zaman beni insanları öldürmem için ikna edebileceğini düşündün.”

“Bir nedeni buydu,” dedi Hen. “Ayrıca senin ne söyleyeceğini duymak istedim. Bu tuhaf bir ilişki, bana ne istersen anlatabilmen ama benim bunu kimseye söyleyememem.”

“Öyle gerçekten. Çok tuhaf. Benim açımdan özgürleştirici.”

“Kaç adam öldürdün?” diye sordu Hen.

Matthew sallanan sandalyede arkasına yaslandı ve kazağının kolunu çekiştirdi. “Şu an bundan söz etmek istemiyorum.”

“Peki.”

“Daha çok kardeşimi anlatmak istiyorum.”

“Tamam.”

“Ondan daha önce söz ettim mi?”

“Az önce ettin.”

Matthew kafası karışmış görünüyordu, az önce söylediklerini çoktan unutmuştu.

“Onun baban gibi olduğunu söyledin.”

“Evet, Richard öyle ama ben değilim,” dedi Matthew ve bunu söyleyiş tarzında bir şey Hen’in aniden kendini gergin hissetmesine neden oldu.

“Hangi açıdan?” diye sordu Hen.

“Richard babam gibi, şey haricinde... az önce dediğim gibi benim dışında kimseyle fazla vakit geçirmiyor, dolayısıyla onun tehlikeli olduğunu sanmıyorum hiçbir zaman.”

“Ne iş yapıyor?”

“Richard mı? Tanrım, hiçbir şey. Bir kitap yazmaya çalıştığını söylüyor ama buna ancak gözümle görürsem inanırım. Mira bilmiyor ama ben maddi açıdan onu destekliyorum. Onu yıllarca destekledim. O hasta, her şey sadece zihninde ama şimdi... Akıllıdakileri eyleme dökmeye başlayabileceğinden, giderek kendini daha cesur hissetmesinden endişe ediyorum...”

“Sence birisine zarar mı verdi?”

“Vermiş olabilir,” dedi Matthew ve Hen, Matthew’nun ondan bir şeyler sakladığını anladı. “Ve bir başkasına daha zarar vere-

bilir. Bizim gibi insanlar için böyledir. Bir süre iyi oluruz ama sonra birinin hayatını elinden almanın tadına varırız ve bu bir kapının açılması gibidir ve o kapıyı bir daha hiç kapatamazsın, hiçbir zaman tam olarak değil. En azından ben sadece ölmeyi hak eden erkekleri öldürerek bunu kontrol edebiliyordum ama Richard'ın aklı böyle işlemez. O, babam gibidir. O masum kadınları incitmek istiyor.”

“Belki de polise gitmelisin.”

Matthew dişlerini sıktı. “Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm ama anlamak zorundasın. Yine de o benim kardeşim. Onunla birlikte zorlu bir çocukluk atlattık. Ona bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Onun hapishanede iyi olabileceğini sanmıyorum.”

Yağmur durmuştu ama bulutlar daha da kararmıştı ve Hen sokakta yürüyüp sonra da onların garaj yoluna giren adamı ancak o sinekli kapının önündeki basamaklara geldiği zaman gördü. Gerçeküstü bir şekilde bir anlığına Hen bu adamın Matthew'nun kardeşi olduğunu düşündü ama kapı açıldı ve Lloyd verandaya adımını atıp Hen'le sallanan sandalyede oturan Matthew'ya baktı.

“Selam,” dedi Lloyd.

“Erken geldin,” dedi Hen kendini tutamayarak.

“Mesajımı almadın mı?”

“Ah hayır. Telefonum içeride.”

Matthew ayağa kalktı ve Lloyd ona döndü. “Selam, Matthew,” dedi.

“Selam, Lloyd. Birkaç dakika önce gelmiştim ben de. Şüpheleri gidermek için, anlarsın ya?”

Lloyd, Hen'e doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. “Her şey yolunda mı?”

“Ama gitmem lazım,” dedi Matthew. “Seninle konuşmak güzeldi, Hen. Seni gördüğüme sevindim, Lloyd.”

Matthew sineklikli kapıdan geçip hızlı adımlarla kendi evine doğru yürüdü.

Lloyd hâlâ Hen'e bakarak, “Bu da neydi böyle?” diye sordu.

“Joanna Grimlund'la aşk yaşıyorsun,” diye cevapladı Hen onu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Matthew, Hen'in kocasının aniden gelivermesi nedeniyle kalbi hâlâ küt küt atarak yağmurdan ıslanmış kazağıyla çalışma odasına döndüğünde tekrar kardeşinin ona bıraktığı zarfa baktı. Zarf hâlâ oradaydı, plastik M harfli anahtarlığa takılı anahtarlar da öyle. Matthew o gün birkaç kez Michelle'i arayıp ona ulaşmaya çalışmıştı ama kadının telefonu sürekli sesli mesaja düşüyordu. Kardeşini de aramıştı. O da cevap vermemişti telefonuna.

Matthew tek yapması gereken şeyin arabasına atlayıp Country Squire Estates'e gitmek ve anahtarı kapıya sokup Michelle'in dairesinde herhangi bir şey olmuş mu diye bakmak olduğunu biliyordu. Eğer Michelle ölmüşse o zaman her şey değişmiş ve kardeşi çok uzun zamandır yapmakla tehdit ettiği şeyi yapmış demektir. Fakat Matthew oraya gitmezse ve kapıyı açmazsa Michelle'in hâlâ hayatta olduğunu, arabasıyla annelerinin evine doğru gittiğini, telefonunun sesli mesaja düşmesinin nedeninin de kadının tüm dikkatini yola vermek istemesi olduğunu düşünebilirdi. Bu tam da Michelle'e yakışan bir hareket olurdu, öyle değil mi? Belki de Matthew onun dairesine gittiğinde orada hiçbir şey bulmayacaktı, sadece halihazırda oradan ayrılmış olan Michelle'in geride bıraktığı temiz daireyle karşılaşacaktı. Daha önce de Richard'm çok kötü bir şey yapmış gibi bir izlenim yarattığı ama sonradan bunun sadece bir şaka olduğunu ortaya çıktığı olmuştu. Her durumda bu yarı şaka sayılırdı çünkü bu her zaman aslında çok yapmak istediği bir şey olurdu.

Ama peki ya anahtarlar? diye düşündü Matthew. Onları nereden buldu ki?

Mira aradı ve telefonda konuştukları yirmi dakika boyunca Matthew kendini iyi, neredeyse normal hissetti.

Konuşmanın sonuna doğru Matthew, "Seni özledim," dedi.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Mira. "Polisten başka bir haber var mı?"

"Her şey yolunda. Sadece seni özlemiş olamaz mıyım?"

Mira güldü ve onun kahkahasını duymak Matthew'ya kendini daha da iyi hissettirdi. "Yarın akşam dönüyorum. Gönderdiğim uçuş bilgilerini aldın mı?"

"Sanırım aldım," dedi Matthew.

"Görüşürüz o zaman. Bir de şey, Matthew..."

"Evet."

"Seni çok seviyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," dedi Matthew.

Telefon konuşmasından sonra Matthew buzdolabına gitti. Aç değildi ama bir şey yemesi gerektiğini düşündü. Günü korkunç geçmişti. Öğretmenler odasına vardığında bütün bir sabah tek konuşulan şey, Michelle'in ani ayrılışı olmuştu. Matthew, ihtiyacı olmasa da kendisine bir kahve almış ve bu sırada Sussex Hall'ın en yaşlı öğretmeni Betty'nin yarı fısıltıyla "En azından yedek öğretmenle görüşebilir ve onunla birlikte ders programının üstünden geçebilirdi. Bu en fazla yarım gününü alırdı," demesini dinlemişti.

"Erkek arkadaşı öldürüldü, babası da ölüm döşeginde," dedi Matthew odanın öteki ucundan. Betty ve birlikte dedikodu yaptığı üç öğretmen dönüp ona baktılar.

"Affedersiniz," dedi Matthew. "Onun için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Hepimiz onun için endişeleniyoruz," diye atıldı Betty. "Ama ben aynı zamanda onun öğrencilerinin eğitimi için de endişe ediyorum."

Matthew günün geri kalanını tedirgin bir belirsizlik içinde geçirdi. Ders anlatırken arada kardeşinin ona yaptığı ziyareti

unuttuğu oluyordu ama sonra yine hatırlıyordu ve aniden zihninde o anahtarlık beliriyor ve midesi bulanıyordu. Gün nihayet sona erdiğinde Matthew arabasına binip Michelle'e ulaşmaya çalıştı –araması doğrudan sesli mesaja düştü (“Ben Michelle. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”)– ve Matthew bunun ardından doğrudan Michelle'in sitesine gidip kapıyı çalması gerektiğini düşündü. Michelle kapıyı açtığında kapılacağı rahatlığı neredeyse şimdiden hissedebiliyordu. Onun sesini duyabiliyordu –“Geldin! Bu sabah bir türlü toparlanıp gidemememin bir nedeni olduğunu biliyordum.”– ve daha sonra kardeşinin ona bakıp güldüğünü hayal edebiliyordu. “Gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi düşündün, öyle değil mi?” derdi Richard. “Bu anahtarlığı eczaneden aldım. Aylardır sana karşı kullanabilmeyi bekliyordum.” Tüm bu senaryoyu zihninde iki kere yeniden oynattı ve daha sonra öğrencilerinden biri olan Billy Portis'in otoparkın diğer ucundan onu izlediğini fark etti. Matthew, Fiat'ın motorunu çalıştırırken acaba kendi kendime konuşup dudaklarımı oynatıyor muydum diye merak etti.

Matthew, Country Squire'e gitmek yerine doğruca eve gitmeye karar verdi; rüzgâr yağmuru arabanın yan taraflarına savuruyor, arabasının camları içeriden buğulanıyordu. Matthew pencereyi açtı, yağmur damlaları gelip yüzüne vuruyordu ama en azından ön camındaki görüş alanı biraz açılmaya başladı. Arabayı park etti ve arabadan inerken içgüdüsel olarak komşusunun evine baktığında Hen'in verandada oturduğunu fark etti. Hen ona el salladı ve bir rahatlama hissi Matthew'nun vücuduna yayıldı. Gidip Hen'le konuşabilirdi ve Michelle konusunda ne yapacağına daha sonra karar verebilirdi.

Hen'le konuşmasının ardından eve dönen Matthew buzdolabından bir zencefil gazoz ve bir de streç filme sarılı, iki tane çubuk dil peyniri çıkardı. Dolaptan biraz Triscuits aldı ve onu da oturma odasında kanepeye getirdi, burada karanlıkta oturup akşam yemeğini yedi.

Hen'e Richard'ı anlattığına tam inanamıyordu ama bunu yapmak ona iyi gelmişti. Bunun tek nedeni bunu yapmanın onun için

özgürleştirici olması değildi. Eğer Richard gerçekten Michelle'e bir şey yapmışsa o zaman daha başka neler yapabilirdi? Richard daha önceden Hen'den söz etmiş, onu bir gece verandasında otururken gördüğünü, eteğinin altını görebildiğini söylemişti. Başka ne söylemişti? Hen'in "müsait" olmasıyla ilgili bir şey. O sırada Matthew buna pek dikkatini vermemişti. Bunları söyleyen, sadece laf salatası yapıp hiç eyleme geçmeyen, ezik kardeşiydi sonuçta. Ama ya bu durum sonunda değiştiyse? Bu düşünce Matthew'nun midesinin bütün gün olduğundan daha da fazla ağrmasına yol açtı. Michelle'in dairesine gitmesi gerektiğine karar verdi; öyle ya da böyle ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Matthew saatine baktı. Vakit Michelle'in oturduğu siteye gitmek için çok erkendi. Girip çıkan bir sürü insan demektir bu. Kimseyle karşılaşmayacağı kadar geç ama biriyle karşılaşır da şüpheli gibi görünmeyeceği kadar da erken bir saat olduğunu umarak gece saat on birde gitmeye karar verdi. Çalışma odasına gitti, kanepenin yanındaki küçük Tiffany lambasını açtı ve önündeki birkaç saati geçirmek için okuyabileceği bir şey bulmayı umarak kitaplığındaki kitaplara göz gezdirdi. Salinger koleksiyonundaki ciltsiz kitapların sırtlarına dokundu. *Çavdar Tarlasında Çocuklar* on üç yaşındayken onu kurtaran kitaptı; bu kitap nihayetinde anne babasına ve genel olarak dünyaya karşı hissettiği öfke konusunda kendisini kötü hissetmemesini sağlamıştı. Ama şimdi raftan aldığı kitap *Franny ve Zooey*'di, bu da onun için eşit derecede önemli bir kitaptı; bir kıza karşı ilk kez korumacı hisler duymasını sağlayan kitaptı bu. Onu okuduğunda, o zaman da on üç yaşındaydı, kitabın ilk yarısında sorunlu Franny'ye âşık olduğunu hayal etmişti. Bir bakıma da olmuştu. Franny onun ilk aşkıydı, yaşadığımız dünyanın tam bir saçmalık olduğunu anlayan bir kızdı o. Şimdi narin, küf kokulu ciltsiz kitabı açıp ilk cümleyi, "Pırıl pırıl güneşli olmakla birlikte, cumartesi sabahı yine palto havası vardı ortalıkta; bütün hafta boyunca olduğu gibi ve herkesin de büyük haftasonuna, yani Yale maçının haftasonuna da sarkacağını umduğu gibi sırf ceket havası değil,"*

* *Franny ve Zooey*, Yapı Kredi Yayınları. Çev: Ömer Madra -yhn

okuduğunda Matthew bedenindeki gerginliğin eriyip gittiğini hissetti. İki uzun öyküden oluşan kitabın tamamını okudu, ardından kanepeden kalkıp kitabı raftaki yerine geri koydu, birkaç kez kollarını ve bacaklarını açarak olduğu yerde zıpladı. Kitabı okumak işe yaramış, ona bir süreliğine kurgusal bir âleme girme fırsatı vermişti, bu her zaman ona kolay gelen bir şeydi. Bazen onu kurtaran şeyin bu olduğunu düşünürdü: Cehennemde kısırlı kalmış olduğu çocukluğu aşmasını sağlayan şey buydu ve şu anda da kitaplar, uğurlu nesnelerle dolu çalışma odası onun için bunu temsil ediyordu. Burası ayrı bir dünyaydı.

Henüz saat on bir olmamıştı ama Matthew, gerçeği öğrenmek için arabasına atlayıp Michelle'in dairesine gitme vaktinin geldiğini biliyordu. Kanvas pantolonunu ve kazağını çıkarıp bunların yerine en eski kotunu ve sadece evde iş yaparken giydiği svetşörtünü giydi. Mira'nın tüylü kumaştan kayak şapkalarından birini buldu ve onu kafasına geçirdi. Eğer sitede birine rastlarsa en azından pek de kendisi gibi görünüyormayacaktı.

Matthew arabasına atlayıp Country Squire'e gitti, yine ziyaretçilere ayrılan yerlerden birine park etti. Michelle, gri bir Honda Civic kullanıyordu ve Matthew neredeyse önce otoparkta onun arabasına bakacaktı ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Michelle'in arabasının burada olup olmaması bir şeyi değiştirmezdi, Matthew'nun yine de dairenin içini görmesi gerekiyordu. Yağmur durmuştu ama otoparkın zemini parlıyordu. Gökyüzü koyu mor renkteydi ve görünürde yıldız yoktu. Site geniş, dikdörtgen bir havuzun etrafında L şeklindeki iki ayrı binadan oluşuyordu; ortalık sessizdi, pencerelerin çoğu karanlıktı. İçeriden dışarıdaki dünyaya sızan tek ışık, perde veya panjurların arkasından geliyordu ve bu ışıkların çoğu da yanıp sönen, düzensiz ışıklardı; televizyon ışıklarıydı. Ucuz sıva dış kaplamaları olan binaların arasından yürürken Matthew kendisine daha uzakta olan girişe doğru çekim hissetti; burada cam kapı loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve bir gece kelebeği lambanın kenarına aptalca çarpıp duruyordu. Kapının kenarında 33 numaralı daireden 64 numaralı daireye kadar bütün dairelerinin zillerinin olduğu

bir panel vardı. Matthew kot pantolonunun cebinden iki takım anahtar çıkardı. İkisinin de üstünde numara yazmıyordu ama Michelle ona telefonda 41 numaraya gelip onu ziyaret etmesini söylemişti. Matthew neredeyse zile basacaktı ama bir şey onu durdurdu. Richard'm ona bıraktığı anahtarların gerçekten bu binaya ait olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Eğer öyleyse kendisini en kötü sonuç için hazırlamalıydı.

Dış kapının kilidine soktuğu ilk anahtar kolayca girdi ama dönmedi. Matthew hafif bir rahatlık hissetti. Fakat kilide soktuğu ikinci anahtar aynı şekilde kolayca girdiği gibi kilidin içinde döndü ve kilit dili tık diye açıldı. Matthew kapıyı itti ve zemini halı kaplı binaya adımını attı, o anda dehşet hissi tavan yapmış durumdaydı. Bir an için orada dikilip binanın sessizliğini dinledi, gözlerinin tepedeki keskin floresan lambanın ışığına alışmasını bekledi ve ardından öne doğru iki adım atıp sola dönerek uzun koridora girdi, duvarlar göze batmayan bir bej renge boyanmıştı, yerdeki halı kırmızı ve altın renkli karmaşık desenine rağmen kir gösteriyordu. Daire numaraları 33'ten başlıyordu ve Matthew koridorun dörtte üçünü geçerek 41 numaraya ulaştı. Kulağını ahşap kapıya dayadı ama hiçbir şey duyamadı. Neredeyse kapıyı çalacaktı ama Michelle hâlâ dairedeyse bu onun zaten ölü olduğu anlamına gelir, diye düşündü bir şekilde ve anahtarını kullandı. O andaki tek umudu Michelle'in içeride olmaması, her şeyini alıp dairesinden gitmiş, anne babasının evinde güvende olması ve Richard'm bir katil olmamasıydı.

Matthew kapıyı içeri doğru açtı. Apartman dairesi karanlıktı ama panjurlar açıktı ve Matthew mobilyaların olduğu oturma odasını görebiliyordu. Tavandaki pervane yavaşça dönüyor ve her dönüşünde zar zor duyulabilen bir tık sesi çıkarıyordu. Matthew sessizce kapıyı kapattı ve bir an için orada dikilip burundan nefes aldı. Dairenin içinde tatlı, bakırımsı bir koku vardı ve Matthew neredeyse o sırada dönüp gitmeye karar verdi. Bu koku, ona en kötüsünün gerçekleştiğini anlatmaya yetiyordu ama kendisine bunu görmesi gerektiğini söyledi. Kardeşinin yaptığı şeye tanıklık etmesi gerekiyordu. Mutfak tarafındaki

kutu yığınınını fark ederek hızlı bir şekilde halısız oturma odasından geçti. Yatak odasının kapısı açıktı ve Matthew kapıyı ayak kabısının ucuyla iterek biraz daha araladı. Burada koku daha yoğundu ve kısa bir an için gözleri karanlığa tam olarak alışmadan önce iki kişilik yatağın dayandığı duvarın üst kısmına asılmış bir goblene baktığını düşündü. Ama bu bir goblen değildi; sıçrayan kanlardan oluşan yüksek bir yaydı, koyu ve damlayan iki yay.

Michelle yataktaydı; dışarıdan gelen ışıktaki koyu ve parlak görünen, duvardakinden daha fazla kanın olduğu bir birikintinin içinde yatıyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hen yatağa uzandı ve yatak odasını ışıkla dolduran şafağı izledi. Lloyd alt katta kanepedeydi. Aslında tercih yapma fırsatı olsaydı Hen orada yatmayı seçerdi ama Lloyd, Joanna'yla bir yıldır yasak ilişki yaşadığını kabul ettikten sonra kanepeye geçmek, Lloyd'a da kendi yataklarında yatma izni vermek Hen'e doğru gelmemiştir.

Uzun ve bezdirici bir gece olmuştu. Hen, onu bir ilişki yaşamakla suçlar suçlamaz Lloyd yüzünü buruşturup ağlamaya başlamıştı. Daha doğrusu yaptığı şeyi tarif etmek için ağlama fiili yetersiz kalırdı. İki büklüm olup hıçkırmaya başlamış ve sadece Hen'in sinirini bozmaya yarayan uzun, kulak tırmalayıcı, derin nefesler almıştı. İkisi konuşmaya başlamadan önce Hen'in yaklaşık on dakika beklemesi gerekti. Hen ona gerçeği tüm açıklığıyla bilmek istediğini söyledi ve Lloyd tekrar tekrar kafasını salladı, adamın yüzü gözyaşları ve sümükle doluydu. Oturma odasında oturdular ve Lloyd lafa şöyle başladı: "Bitti bu arada. Geçen hafta sonu Rob'un partisine gittiğimi söylediğimde aslında onunlaydım. Onunla birlikte Northampton'daydım ve ikimiz de... bunun kocaman bir hata olduğunu bildiğimiz konusunda hemfikirdik. O da kendini kötü, hatta korkunç hissediyor ama sana söz veriyorum, bitti."

"Nasıl bittiğiyle ilgilenmiyorum Lloyd, neden başladığını merak ediyorum."

Bunun üzerine Lloyd, bir yıl önce Rob'un partisine tek başına

gitüğünde Joanna'nın da oraya geldiğini ve ilişkinin öyle başladığını anlattı. O gece takılmışlardı ("Sarhoşluğun neden olduğu aptalca bir öpüşmeydi sadece,") ama sonrasında birbirlerine e-posta göndermeye, telefonla konuşmaya başlamışlardı ve işler ilerlemişti. Lloyd tekrar tekrar bunun fizikselden çok duygusal bir ilişki olduğunu, birbirleriyle rahat anlaştıklarını söyledi.

"Onunla benim hakkımda, bizim hakkımızda konuştunuz mu?" diye sordu Hen.

"Evet, konuştuk."

"Ne konuştunuz? Unutma, bana her şeyi anlatacaksın."

"Sanırım ben ilişkimizin nasıl değiştiğinden, artık karşımıza çıkan sorunları çözmek dışında birlikte bir şey yapmadığımızdan söz ettim. Yani ilk başta senin rahatsızlığın ve onunla ilgilenilmesi vardı ve bu da bana kendimi sadece bir bakıcıymışım, bundan fazlası değilmişim gibi hissettirdi ve sonra birlikte bu evi aldık ve her şey *mortgage* kredisi ve taşınma masrafları ve ev dekorasyonundan ibaret oldu..."

"Buna gerçek hayat deniyor."

"Biliyorum. Ben haklıyım demiyorum sadece nasıl hissettiğimi söylüyorum. Bunun adil olmadığını biliyorum. Buradaki kötü adam benim."

"Peki," dedi Hen. "Devam et."

Lloyd konuşmayı sürdürdü ve Hen, onu dinlerken neredeyse sıkıldığını fark edip şaşırды. Bu hikâyeyi kendi kendine anlatabilirdi. Bu sadece bir orta yaş kriziydi, Lloyd hayatının önemsiz ayrıntılarından bunalmışken –sağlık sorunları, maddi kararlar ve sandığından daha az yaratıcı olan bir iş– bir anda konuşabileceği ve kaçıp uzaklaşabileceği yeni bir kadın çıkmıştı karşısına ve bu kadın da bir süre hayatı onun için ilginç kılmıştı. Ve Lloyd bunun gerçekten bittiğini söylediğinde Hen ona inandı çünkü Joanna'yla arasındaki ilişkinin büyük bir aşk olmadığı giderek netleşmişti; söz konusu olan, iki yarı yalnız insanın sanki hâlâ yirmili yaşlardaymışlar gibi takılmalarından ibaretti. Hen daha fazlasının olmasını umuyor muydu? Lloyd'un bir başkasına delicesine âşık olduğunu, onu terk et-

mek istediğini ve Hen'in de evliliği için savaşıması *ya da savaşı-
maması* gerektiğini duymak isteyen bir yan var mıydı az da olsa
içinde? Belki de son birkaç günde komşusu ve onun sırlarına
dair öğrendiği şeylere kıyasla Lloyd'un pis, küçük yasak ilişkisi
sönük kalmıştı.

"Yorgunum, Lloyd," dedi Hen, bir başka ağlama krizini böle-
rek. "Uyumak için üst kata çıkıyorum. Bunu konuşmaya sabah
devam edebiliriz."

Hen oturma odasından çıkmadan önce Lloyd, "Matthew
Dolamore'la ne konuşuyordunuz?" diye sordu.

"İnsanları öldürüyor," dedi Hen.

"Ne?"

"Bu yeni bir haber değil. Bunu sana zaten söylemiştim ama
artık o da bana bunu anlattı."

"Ne? Tekrar polise mi gideceksin?"

"Gidemem, öyle değil mi? O bunu reddeder ve polis de ona
inanır. Elimde bir kanıt yok ve polis üniversitedeyken yaşadığım
şeyi biliyor. Bana asla inanmazlar."

"O tehlikeli mi?"

"Bana karşı mı? Hayır, sanmıyorum. Ben daha çok senin için
endişeleniyorum. O senin beni aldattığını biliyordu bu arada."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Seni görür görmez bunu anlayabildiğini söyledi bana. Karı-
sına bakış şeklinden bunu anlamış."

"Tanrım. Onunla tekrar konuşmayacaksın, öyle değil mi?"

"Bilmem. Muhtemelen konuşmam. Yaptığı şeyi bırakmak is-
tiyor ve belki ben de ona bu konuda yardım edebilirim. Elimden
gelen tek şey bu."

"Bence polise gidip her şeyi anlatmalısın, sana inanmıyor ol-
salar bile. En azından kayda geçsin."

"Yani artık bana inanıyor musun?"

"Evet! Yani bu pislikle konuştuğuna, onun da sana insanları öl-
dürdüğünü söylediğine ve senin de ona inandığına inanıyorum."

"Yani artık inanmadığın kişi o, öyle mi?" Hen bir elini tırab-
zana koymuş, merdivenlerin başında dikiliyordu.

"Neye inanacağımı bilmiyorum." Lloyd ağzını açıp derin bir nefes aldı. Hen onun dudaklarının ne kadar kuru olduğunu, kenarlarının neredeyse beyaz olduğunu fark etti.

"Yarın daha fazla konuşuruz, tamam mı?"

Hen şafak söktükten sonra çok az uyudu. Odadaki ışık gözkapaklarının alt tarafına kırmızı bir renk veriyordu ve Hen, anne babasının sade bir kır evine sahip oldukları Adirondacks'taki gölün kenarında yattığını hayal etti. Burası onun kendini mutlu hissettiği yerlerden biriydi; etrafta çam ağaçları, teninde hâlâ serin göl suyu ve uzaktan gelen motorlu tekne sesi. Sonra uyandı ve motorlu tekne sesi sandığı şeyin aslında Sycamore Sokağı'nda bir yerlerden gelen çim biçme makinesi sesi olduğunu fark etti. Yatakta doğrulup oturdu ve bir gece önce ilaçlarını almayı unuttuğunu anlayıp ikişer tane içti, sonra da kalkıp duşa girdi. Sonrasında giyindi ama kendini alt kata inip Lloyd'la konuşmaya bir türlü ikna edemedi. Bu çok yorucu ve üzücü bir şeydi ve bir yanının gerçekte tüm bunları pek de umursamadığını fark edip şaşırıldı. Lloyd'un sadakatsiz olduğunu öğrenmenin yarattığı şaşkınlık çoktan gitmişti ve Hen de bir şekilde bununla ilgili herhangi bir şey hissetmiyordu. Gerçekte yapmak istediği şey alt kata inip Lloyd'a, işe gitmesi gerektiğini ve daha sonra konuşabileceklerini söylemekti. Hen yalnız kalmak ve belki de stüdyosuna gitmek istiyordu, Matthew'yla konuşmasına devam edip onun kardeşiyle ilgili daha fazla şey öğrenmeye, neler olduğundan haberdar olmaya da ihtiyacı vardı.

Hen arkasına uzanıp evi dinledi. Acaba Lloyd kalktı mı diye merak etti ama hiçbir şey duyamıyordu. Sonunda kendini hazırlayıp alt kata indi, Lloyd'u hâlâ kanepede, muhtemelen ağlıyorken bulmayı bekliyordu. *Neden o kadar çok ağlamıştı ki?* Aldatılan Hen'di sonuçta.

Birinci kata indiğinde kanepenin boş olduğunu gördü Hen, yerde bir battaniye duruyordu.

"Lloyd," dedi yüksek sesle ve bunu söyler söylemez onun evde olmadığını anladı. Garaj yoluna bakan pencereye doğru yürüdü. Golf marka arabaları orada değildi. Mutfakta herhangi bir

not yoktu, Lloyd not bıraksa büyük ihtimalle buraya bırakırdı. İşe trenle gitmek yerine arabayla mı gitmişti? Hayır, bu mantıklı değildi. Eğer böyle yapsaydı, Hen'e haber verirdi. Hen hâlâ üst katta uyumaya devam ederken bunu yapmazdı. Hen telefonunu çıkardı. Ne yazılı bir mesaj vardı ne de sesli. Hen, Lloyd'un numarasını tuşladı ve telefonun çalışını dinlemeye başladığı sırada, oturma odasından tanıdık bir ses geldi; bu Lloyd'un zil sesi olarak kullandığı Deerhunter'ın "Coronado" şarkısının giriş kısmıydı.

Hen telefonun çağrışı sonlandırma tuşuna bastı ve oturma odasına gidip kanepenin yanındaki battaniyenin altında Lloyd'un cep telefonunu buldu. Ve o zaman Hen gerçekten endişelenmeye başladı. Acaba Lloyd, Matthew'yu ihbar etmek için polise mi gitmişti? Belki de doğrudan Matthew'ya gitmişti. Ama bu da mantıklı değildi çünkü bunu yapmak için neden arabaya ihtiyacı olacaktı ki? *Kahvaltılık almaya gitmiştir*, dedi Hen kendi kendine. *Benim sevdiğim şu kayısı çöreklerinden ve iki de büyük boy kahve almak için Dartford Merkezi'ndeki şahane pastaneye gitmiştir ve telefonunu yanına almayı unutmuştur*. Hen kendisine bunu söyledi ama buna pek inanmadı. Başka bir şey vardı, kötü bir şey.

Hen oturma odasının penceresine gidip Matthew'nun evine baktı. Onun da arabası ortada yoktu. Bu mantıklıydı çünkü o bu saatte okulda olmalıydı. Görecek hiçbir şey yoktu ama Hen yine de orada kaldı, ne yapacağını bilmeden mahallesine baktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

RICHARD

Kanın öyle sıçrayabildiğini bilmiyordum, sanki insan bedenini terk etmek, mümkün olduğunca en uzağa gitmek istermiş gibi. Elbette arter damardaki kanın sıçradığını kitaplarda okumuş ve filmlerde görmüştüm. Ama bunu gerçek hayatta, canlı canlı görmek, işte bu... bu benim kelimelerle bile ifade edemeyeceğim bir şeydi.

Babam da kanı severdi. Bunu bilmemin tek nedeni iş gezisinden döndüğünde bana o üstünde kan lekesi olan sutyeni –babamın diğer eşyalarıyla beraber hâlâ sakladığım sutyeni– göstermesi değil. Hayır, bunu biliyorum çünkü yemek masasında annemin burnunu kırdıktan sonra annem orada hareketsiz halde oturdu ve kanın yüzünden akıp her şeye; kırık tabağa, porselen masa üstüne, sofraya peçetelerine, muşamba zemine sıçramasına izin verdi ve ben sonrasında babamı çamaşır sepetindeki kumaş peçetelerden birini alırken yakaladım. Peçete üstündeki kandan kaskatı kesilmiş, kahverengiye dönmüş haldeydi ve babam ona baktığımı gördüğünde göz kırptı ve “Bir başka hatıra,” dedi.

Acaba babam kanın akmasına izin verdiğinizde neler olabileceğini gördü mü diye merak ediyorum. Bunu bilmeyi çok isterim ve bu yüzden bir süre onun iş için en sık ziyaret ettiği yerlere bakıp çözülmemiş cinayetler aradım. Hep bir şey buldum – Amerika’nın her kasabasında öldürülmüş kızlar vardı ve onların

katilleri bilinmiyordu– ama bu cinayetleri işleyenin babam olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemezdim.

Onun şu âna kadar hiç bilmediği bir şeyi artık ben biliyor olabilirim: Kanın kendine ait bir yaşamı olduğunu.

Onun kız arkadaşı Michelle’e ne yaptığımı artık Matthew biliyor. Elbette ona anahtarları bıraktığım anda bunu biliyordu ama yine de gidip kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Onu uzaktan izledim ve gerçeği kesin olarak öğrendiği zaman ne yapacağını merak ettim. Doğrudan polise gidip beni ihbar edecek miydi? Şu âna kadar bunu yapmadı. En azından bildiğim kadarıyla. Bunu yapacağını sanmıyorum. Annem hiçbir zaman polise gitmedi ve Matthew, ailede anneme en çok benzeyen kişi.

Hayır, yüksek ihtimalle Matthew benimle kendisi ilgilenmeye çalışır. Aile içinde kalsın, der. Sonuçta o da babamızı öldürdü, her ne kadar bunu yapmadığına dair yemin etse de. Ama ikimiz de bunu yapanın o olduğunu biliyoruz. Matthew lisenin birinci sınıfında babamdan daha heybetli hale geldi. Annemin deyimiyle “boy attı”. Babam bunu fark etmiş olmalıydı çünkü evde biraz daha dikkatli davranmaya, annemin üzerinde oynadığı oyunlarda biraz daha ölçülü olmaya başladı. Hiçbir fırsatı kaçırmayan annem de bunu değerlendirdi. Annemin konuşmalarının arasına nasıl başka erkek isimlerini sokuşturduğunu hatırlıyorum. “Ah, Porter,” derdi annem. “Bu sabah Dick Humphries’e rastladım. Geçmiş olsun dileklerimi sana iletmemi istedi.” Babamın sırtı ağrıdığına söylemişti bunu. Bu durum babamı daha zalim yapmıştı ama bu konuda elinden daha az şey geliyordu. En son annem bulaşıkları yıkarken babam onun boğazını sıkıp tehdit ettiğinde Matthew babamı öyle sert itmişti ki, babam mutfak zeminine yapıştı ve sırtı tutulmuş halde bir saat orada öylece kalmıştı. Annem, ona akşam yemeğini yerde yemek ister misin diye sormuştu.

Babamı bodrum merdivenlerinden iten kişinin Matthew olduğunu biliyorum çünkü babam, en azından benim bildiğim

kadarıyla, daha önce hiç oraya inmedi. Bodrumumuz evin ilk katının yarısı kadar büyüklükteydi, aslında düzgün bir meyve deposuydu, annemin hem annesi hem de babası sonunda öldükten sonra onların evlerinden aldığı birkaç hatıranın olduğu küflü kutulardan başka bir şey yoktu orada. Bir de annemin donmuş et ve Swanson donmuş hazır yemeklerini sakladığı kocaman donduruculardan vardı ama bir yaz bu dondurucu çalışmayı bırakmıştı ve annem bozuk etleri attıktan sonra dondurucuyu ne tamir ettirmiş ne de yenisini almıştı. Ailede hiç kimse bodruma inmezdi, dolayısıyla babam merdivenin alt basamaklarında, kafa yaralanmasından ölmüş halde bulunduğunda bu mantıklı görünmedi. Bu olay Matthew'yla ben okuldayken ve babam da sırtından rahatsız bir halde evdeyken yaşandı. Matthew için gizlice okuldan kaçıp ormandaki kestirme yoldan evimize varmasının ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Matthew o zaman yeteri kadar güçlüydü ve babam da yeteri kadar zayıftı; dolayısıyla babamı bodrum merdivenlerinin başına Matthew taşımış ve onu aşağı atmış olabilirdi.

Elbette onu bulan bendim. Babam kafası ters dönmüş bir bez bebeğe benziyordu. Hiçbir yerde kan yoktu. Babamın ölümü tamamen vücudunun içinde gerçekleşmiş, dışarıya hiçbir şey sızmamıştı.

Tabii ki Michelle benim Matthew olduğumu sandı, tıpkı Sally Respel gibi. Benim Matthew olmadığımı anladığındaysa çok geçti. Michelle'in evindeydim ve kapıyı arkamdan kapatmıştım. İç karartıcı dairesinin loş ışığında yüzümü görebiliyordu.

Yine rüyamda bir sürü odası olan o karanlık evi gördüm. Bu rüyayı o kadar sık görüyorum ki artık daha onu gördüğüm sırada bunun bir rüya olduğunu anlıyorum. Ve aradığım insanın bulunamayacağını biliyorum. Onun saklanabileceği çok fazla yer, çok fazla koridor, çok fazla oda var.

Ama bakmaya devam etmekten başka bir seçeneğim yok. Bu

kocaman evde tavanlar alçak ve bunun üstüne hiçbir zaman fazla düşünmedim ama evin hiç penceresi yok, sadece diğer odalara açılan karanlık odalar var. Kendime kapıları açmayı bırakmam gerektiğini söylüyorum ama odalarda korkunç şeyler bulsam bile duramıyorum: Ortadan ikiye bölünmüş ama hâlâ canlı bir tavşan; içi örümceklerle dolu bir Şükran Günü hindisi; mutfak zemininde doğum yapan annem ama onun da içinden çocuk çıkmıyor sadece oluk oluk kan akıyor.

Tüm bunlara rağmen kapıları açmaya, umut etmeye devam ediyorum.

Şimdi saklanıyorum, her ne kadar beni bulmaya çalışan sadece Matthew olsa da. Bu yakında tamamen değişecek. Ceset kokmaya başlayacak ve komşular fark edecek. Ya da biri onu özleyecek ve evine gidip bakacak ve o zaman ben artık polisten de kaçıyor olacağım. Bu artık an meselesi.

Matthew beni arayıp duruyor, her ne kadar açmayacağımı bilse de.

Matthew Country Squire'e gittikten sonra onu evine kadar takip ettim. Onun arabadan inmesini ve komşularının evine bir çeşit özlemle bakmasını izledim. *Komşusuna ne anlattı?* Onların penceresinden içeriyi gözetledim ve tek gördüğüm şey oturma odasındaki kanepede dönüp duran bir adam oldu. Ama kadının; Henrietta'nın evde olduğunu hissedebiliyordum. O bir çeşit büyü yaptı abime. Bu kadarını biliyorum. Anlıyorum. Black Brick'teki Açık Stüdyolar'da onu sonunda yakından gördüm. Matthew orada olduğumu bilmiyordu ama oradaydım. Henrietta ayak bileklerini gösteren dar bir tayt ve kolları kıvrılıp sıvanmış bol bir gömlek giymişti ve bahse girerim bir sanatçı gibi görüldüğüne kendini ikna etmiş ve stüdyosuna giren tüm erkeklerin o bol gömleğin ve taytın altında olanları hayal etmediğini, onun çocuk çizimleriyle ilgilendiklerini düşünmüştü. Baskılarından birinin yanma çömelmiş büyük bir kâğıt çıkarıyordu ve ben onun pantolonun üst kısmındaki tenini gördüm,

hiç güneş görmemiş gibiydi teni ve onun narin göğüs kafesini fark ettim.

O pelür kâğıt kadar ince olan teninin altında akan kanı hayal ediyorum. Teninin sıcak olduğunu hayal ediyorum.

Eğer gerçekten Matthew'nun dikkatini çekmek istiyorsam sanırım o zaman yanlış kadını öldürdüm.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ERKEK KARDEŞLER

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Matthew panik yapmak yerine sakin kaldı. Michelle'in daire-sini olduğu gibi bıraktı ama önce bir kez daha Michelle'in numarasını aradı ve onun telefonunun mutfak tezgâhından çalışmasını dinledi, burada prize takılmıştı.

Matthew telefonu prizden çıkardı ve cebine koydu ve sonra dokunmuş olabileceği her şeyi svetsörtünün koluyla silmeye özen göstererek daireden çıktı. Koridora çıkınca kapıyı kilitledi, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hareket edip sitenin avlusuna çıktı ve arabasına bindi. Arabayla oradan uzaklaştı, kendisini her iki yanda ağaçlarla çevrili bir arka yolda buldu, farları karanlık yolda ışıktan bir tünel açıyordu ona. Bir kavşağa geldi, buradaki tabela Dartford'ı işaret ediyordu. Tam olarak nerede olduğunu sadece yaz aylarında açık olan, daha önce birkaç kez Mira'yla geldikleri bir dondurma standının önünden geçerken anladı. Dondurmacının boş otoparkına arabayı çekti, farlarını kapattı ve tek katlı dondurma standının arkasına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Burada küçük bir çöp bidonu ve birkaç tane piknik masası vardı. Çakıl zeminin bittiği noktada otlarla kaplı alan başlıyordu, bu alanın da bir kenarında taş duvar, diğer yanında ise mor gökyüzüne doğru uzanan karanlıkta bir sıra ağaç vardı. Matthew otlarla kaplı alanda birkaç yüz metre yürüdü ve özellikle kayalık bir yere geldiğinde durdu. Burada bulunduğu iki düz kaya arasında Michelle'm telefonunu kırdı, telefonu öyle bir dağıttı ki, telefonun parçalarını bulması için otların arasını ka-

rıstırması gerekti, ardından kırık telefonu ve evin anahtarlarını, toprağın içinden çıkardığı daha büyük bir kayanın altına gömdü. Ay, bulutların arasından görünüyordu ve ayın gümüşü ışığında kayanın altındaki nemli, kara toprakta kımıldayan solucanları görebiliyordu. Matthew kayayı dikkatli bir şekilde yerine koydu ve sonra ağaç sırasına doğru birkaç yüz metre daha yürüdü. Ağaçların hemen arkasında inek merasının sınırını gösteren bir tel örgü vardı. Matthew tel örgünün üstünden eğilip kustu. İş bittiğinde bir araya toplanmış ineklerden birinin kafasını çevirip ona doğru baktığını gördü. Ardından ay, tekrar bir bulutun arkasına girdi.

Matthew arabasına atladı ve ne yapacağını fazla düşünmemeye, içinde paniğin yükselmesini önlemeye çalışarak eve doğru yol aldı.

Saatin çok geç olduğunun farkında olduğundan ve komşular tarafından fark edilmek istemediğinden evinin garaj yoluna arabasını çeker çekmez farlarını kapattı. Hen'in evine doğru baktı ve oturma odasının ışıklarının hâlâ açık olduğunu fark etti ve Hen'in kocası eve gelip ikisini verandada konuşurken bulduktan sonra ne olmuş olabileceğini kısaca düşündü. Kocası elbette endişeli görünüyordu, adamın donuk gözleri her şeyi yavaş yavaş algılıyor, bir Matthew'ya bir Hen'e gidiyor ve sonra yeniden Matthew'ya dönüyordu ve ne düşüneceğini ya da söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Aralarındaki samimiyeti görece kadar zeki miydi? Onların yasak bir ilişki yaşadıklarını düşünmüştü müydü?

Matthew karanlık evine dönünce kısa bir süreliğine kendine Lloyd'u öldürme fantezisi kurma izni verip etrafta dolandı. Tertemiz, beyaz bir odadaydılar –belki Boston'da lüks bir otel odasıydı bu– ve Lloyd koli bandıyla öyle sıkı sarılmıştı ki vücudunda tek hareket ettirebildiği yer gözleriydi. Matthew onu kaldırıp derin bir küvetin içine yerleştirdi, suyu açtı ve Lloyd'un boğulmasını izledi; adamın tam olarak ne olduğunu anladığında gözlerindeki çalımın, şehvetin ve kibrin yok olmasına şahit oldu. Bu fantezi sadece biraz rahatsız ediciydi çünkü Matthew

neredeyse kesin olarak bunu hayata geçiremeyeceğini biliyordu. Richard sağ olsun, o günler geride kalmıştı. Matthew kollarını ve bacaklarını açıp olduğu yerde birkaç kez zıpladı ve sonra ikinci kata çıktı.

Eğer hiçbir şey olmamış gibi davranırsam –eğer dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkar ve yatağa girersem– o zaman belki de hiçbir şey olmamış olurdu.

Bu işe yaramadı. Matthew yatağa uzandı ve bundan sonra ne olacağını düşündü. Polis, Michelle'in cesedini bulurdu ve kadının Scott Doyle'la ilişkisinden dolayı bu iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünürdü. Bunu yapmamaları da mümkündü, iki cinayet birbirinden çok farklıydı; ama hayır, bu sadece fazla iyimser düşünmek olurdu. Bu iki cinayeti birbirlerine bağlarlardı. Scott'la Michelle'in ölümlerini birbirlerine bağlarlardı ve bunu yaptıklarında da Scott Doyle cinayetinden sonra getirilen ilk şüphelilerden birinin, Michelle Brine'le birlikte çalışan Matthew Dolamore olduğunu hatırlarlardı. Sadece aynı okulda da değil, aynı bölümde. Matthew, Dylan Hembree'nin sesini duyabiliyordu: "Ah onlar hep konuşuyorlardı. Bazıları aralarında bir şey olabileceğini düşündü. Ayrıca Matthew'nun Michelle'i bara çağırdığı tuhaf bir konuşma hatırlıyorum, belki de bu Scott'ın C-Beams grubuyla sahneye çıktığı akşamlardan biriydi." Tabii ki polis ona tekrar gelirdi ve bu kez Matthew'nun o sırada başka bir yerde olduğunu kanıtlayabilecek bir şey yoktu. En azından Michelle'in cinayeti için. Ardından polis Hen'le tekrar konuşurdu ve belki bu sefer ona inanırdı. Hen onlara Matthew'nun Michelle'den söz ettiğini bile söylerdi. Ve Matthew'ya ne kadar yaklaşırlarsa Richard'a da o kadar yaklaşırlardı.

Matthew bir başka senaryoyu da hayal edebiliyordu. Ya Matthew, polisi Scott Doyle'u ve Michelle Brine'ı Henrietta Mazur'un öldürdüğüne ikna edebilirse, bunu cinayetleri onun üstüne yıkmak için yaptığını, tüm bunların onun her yerde cinayet görme-siyle ilgili tuhaf takıntısının bir parçası olduğunu, kadının bir kere olsun haklı çıkmak için buna kalkıştığını söylerse. Matthew bunun işe yarabileceğini düşündü ama bunu asla yapamazdı, ona

bunu asla yapamazdı. Hen bunu hak etmiyordu. Ama ya Lloyd? Bir kanıt –bir saç teli örneğin– elde etmeyi başarsa ve gizlice olay yerine girip onu oraya bıraksa? Bu tek taşla iki kuş vurmak olur. Lloyd hiçbir zaman mâhkum edilmese bile, bu polisin aklım karıştırır ve onların yollarını sapıtmalarına neden olur. Üstüne düşündükçe bu gözüne daha iyi bir fikir gibi göründü.

Okul başlamadan bir saat önce Matthew yatağından çıktı. Hiç uyumamıştı ve bedenindeki tüm kaslar ağrıyordu. Bir an hasta mıyım acaba diye endişelendi ve parmaklarını alnına götürdü ama muhtemelen vücudunu çok kastığı için yorulduğunu düşündü. Duştayken kafasını gidebildiği kadar geriye yatırdı, boyun eklemi çatırdayıp sırtına tatmin edici acı dalgaları gönderdi. Uyuyup bedenini dinlendirmeye ihtiyacı vardı ama aynı zamanda işe gitmesi gerektiğini, şu an rutini dışında bir şey yapamayacağını biliyordu.

Dışarıda hava soğuktu, ön bahçenin çimleri çiyle örtülüydü. Gökyüzünün yarısı gri bulutlarla kaplıydı, diğer yarısı ise açık maviydi. Matthew arabasına binip motoru çalıştırdı ve radyo kadranını iyice sola doğru çevirip klasik müzik çalan bir kanal bulana dek kanallar arasında gezinip durdu. O sabah havadan, siyasetten veya eleme maçlarından söz eden, normal insan seslerini dinleyemezdi. Ön cam dışarıdan buğulanmıştı, Matthew silecekleri çalıştırdı ve ardından yolcu tarafındaki pencereyi açtı. Kendisine komşunun evine kısaca bakma izni verdi ve kafasını çevirdiği sırada pencereden uzaklaşan birini gördü. *Bu Lloyd, dedi kendi kendine. Hen ona her şeyi anlattı; buluşmalarımızı, benim ona anlattığım şeyleri ve şimdi Lloyd gerçekten Hen'e inanıyor, bu yüzden de gözü üzerimde. Sorun değil. Eğer peşimden gelirse ona neyin vurduğunu anlayamaz.*

Matthew yavaşça garaj yolundan çıktı ve Sycamore Sokağı'nda sola döndü. Sussex Hall'a arabayla giderken kullandığı iki yol vardı. En hızlısı 2 numaralı yolu kullanmaktan geçiyordu ama o genellikle Dartford Merkezi'ndeki Littleton Yolu'nu seçip arka yollardan giderdi. Bugün gözlerini dikiz aynasından ayırmadan, ağır ağır 2 numaralı yola doğru ilerledi. Okul yolunun yarısına vardığında, Concord kavşağını henüz geçtiği sırada yaklaşık üç

araba arkasında açık gri bir Golf olduğunu fark etti. Bunun ille de Lloyd'a ait olması gerekmezdi; dünyanın bu bölgesi Volkswagen'lerle doluydu ama Matthew, bu arabanın Lloyd'a ait olduğunu biliyordu. Okula giden çıkıştan girdi. Golf de aynı şeyi yaptı. Matthew, Lloyd'un ne yapmayı planladığını merak etti. Nereye gittiğini görmek için mi onu takip ediyordu sadece? Hayır, diye düşündü Matthew, Lloyd onunla okulun otoparkında yüzleşecekti. Lloyd'un ona, "Karımdan uzak dur yoksa seni gebertirim!" veya buna benzer bir şey dediğini ve diğer öğretmenlerle öğrencilerin de bakakaldıklarını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Bu yüzden de normalde yaptığı gibi arabayla ana girişten geçmek yerine Matthew ikinci girişi kullanıp okulun arka tarafına giden yola girdi. Arka taraftaki park yerinin boş olmasını umuyordu ve büyük ölçüde de öyleydi, burada park edilmiş birkaç araba vardı, onlar da muhtemelen bakım ve temizlik görevlilerine aitti. Matthew arabasını yükleme alanının yanına park edip otuz saniye bekledi ve sonra Lloyd'un Golf'ünün köşeyi dönüp iki park yeri öteye girmesini izledi.

Matthew evrak çantasını arabada bırakıp arabadan indi ve Golf'e doğru yürüdü, bu sırada Lloyd da üstünde bir kot pantolon ve eski püskü bir tişörtle arabasından indi.

"Selam, Lloyd," dedi Matthew, gergin bir şekilde gülümsemeye çalışarak.

Lloyd bir anda şaşırmış göründü, sanki ne söyleyeceğine yeteri kadar hazırlanmamış gibi. Arabasının kapısını kapatıp, "Karımdan uzak dur," dedi.

Matthew, Lloyd'un sözleri tam da tahmin ettiği gibi olunca gülümsemeden edemedi.

"Ne demeye gülüyorsun?" diye sordu Lloyd. Yüzü kızarmıştı.

"Neyden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrin yok, buna gülüyorum."

"Her şeyi biliyorum. Karıma anlattıklarını biliyorum, o da gidip polise her şeyi anlatacak. Boku yedin. Sana Hen'den uzak durmanı söylemek için buradayım yoksa başın şimdikinden daha büyük belaya girer."

Matthew içinde tanıdık bir sakinlik ve mutluluk hissinin yükseldiğini hissetti. Lloyd'a doğru kararlı adımlarla yürüdü ve bir yandan da Lloyd'un gözlerinin ileri geri kaymasını, adamın panikleyip ne yapmaya karar vermeye çalışmasını izledi. Lloyd'a bir adım uzaklıktayken Lloyd ona yavaş ama güçlü bir yumruk çaktı ve bu yumruk beceriksiz bir şekilde Matthew'nun sol kulağının üst kısmına geldi. Matthew, Lloyd'u tişörtünden -Scruffy the Cat adlı bir grubun tişörtüydü bu- kavradı ve sonra ayağını Lloyd'un bacaklarının arkasına koyup onu geriye doğru itti, bu sırada da asfalta fazla sert düşmesin diye de onu tişörtünden tuttu. Yerdeyken Matthew çömelip dizini Lloyd'un göğsüne bastırdı, bir eliyle Lloyd'un sağ elini iterken diğer elini de Lloyd'un yanağına bastırmak için kullandı. Bu Lloyd'un sol elinin açıkta kalmasına neden oldu ve o da Matthew'nun ensesine yapıştı, hemen saçının altında, derisine tırnaklarını batırdı. Bu Matthew'nun canını o kadar acıtmadı ve Matthew, Lloyd'un tırnaklarını muhtemelen yakın bir zamanda kestiğini ve bunun da iyi bir şey olduğunu düşündü. Matthew, herhangi bir kemiğini kırmamaya özen göstererek Lloyd'un göğsüne daha fazla bastırdı ve sonunda Lloyd havasızlıktan bayıldı.

Matthew ayağa kalktı, çok hızlı nefes alıp veriyor ve bir yandan da elini Lloyd'un tırmaladığı boynuna bastırıyordu. Bu küçük bir sıyrık gibiydi, derisinin kalkmış olabileceği yerde hafif bir ıslaklık hissediyordu ama çok kötü değildi. İki kez derin nefes aldı ve eğilip Lloyd'un kafasından bir saç teli kopardı. Lloyd'un gözkapakları titredi ve adam öksürmeye başladı. Matthew'nun tek yapması gereken şey, tekrar Lloyd'un göğsüne bastırmak ve bu kez Lloyd diğer dünyaya göçene kadar orada kalmaktı. Bu çok basit ve çok tatmin edici olurdu. Fakat bunun yerine Matthew aldığı saç telini cebine koyup Fiat marka arabasına bindi, okulun ön tarafına gidip her zamanki yerine park etti. İlk dersinin başlamasına yirmi dakika vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hen, Lloyd'un kayıp olduğunu anladığı bir saat içinde 911'i yaklaşık beş kez arayacak gibi olmuş ama her defasında görevliyle arasındaki konuşmanın nasıl geçeceğini tahmin ederek kendini durdurmuştu.

Hanımfendi, eşiniz ne kadar süredir kayıp?

Sadece birkaç saat.

Neden evden ayrılmış olabileceği konusunda bir fikriniz var mı? İkinciniz kavga mı ettiniz?

Evet. Son bir yıldır başkasıyla birlikte olduğunu öğrendim.

Bunun gitmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyor musunuz, hanımfendi?

Pekâlâ, öyleyse size yan komşumuz olan seri katilden söz edeyim...

Bunun yerine Hen kahve yapıp bir parça kızarmış ekmek yemeğe zorladı kendini ve ardından beklemesi gerektiğini düşünerek elinde kahve kupası ve telefonuyla verandaya gitti. Her ne kadar bir yanı gerçekten korkunç bir şeyin olduğuna inanıyor olsa da, Lloyd kısa bir süre sonra ortaya çıkardı.

Yine 911'i aramanın eşiğine gelmişken bunun yerine Cambridge'teki Dedektif Martinez'i aramaya karar verdi. Scott Doyle'un cinayetini araştıran yerel dedektiflere onun ismini vermişti, bu yüzden de belki de son gelişmelerden haberdar edilmiş olacağını düşündü. Eğer son gelişmeleri bilmiyorsa o zaman olan biteni Hen ona anlatabilirdi. Adamın telefonu altı kez çaldı ve tam Hen

onun telefona cevap vermeyeceğini düşündüğü sırada telefonun açıldığını gösteren bir tık sesi duyuldu ve ardından Dedektif Martinez, "Merhaba, Hen," dedi, neredeyse eski arkadaşarmış gibi.

"Ah merhaba, dedektif," dedi Hen. "Konuşmak için biraz vaktin var mı?"

"Var. Ne var ne yok?"

"Scott Doyle'un başına gelenleri duydun mu? New Essex'te Rusty Scupper'da öldürülen adam?"

"Evet, kesinlikle duydum. Oradaki birkaç dedektif ayrı ayrı beni aradılar. Senin görgü tanığı olduğunu ve onlara benim ismi mi verdiğini söylediler."

"Her şeyi gördüm."

"Evet, bunu duydum."

"Katil, Matthew Dolamore'du. Onu çok net gördüm ama seni aramamın nedeni bu değil."

"Peki," dedi dedektif.

"Gerisini duydun mu? Benim üniversitedeyken başka bir öğrenciyi takip ettiğim ve onun cinayete teşebbüs etmekle suçladığım için tutuklandığımı?"

"Bunu da duydum."

"Ve şimdi Matthew Dolamore'la eşinin onlardan uzak durmam için koruma emri çıkardıklarını?"

"Başvuracaklarını duymuştum."

"Başvuruları onaylandı. Ama bu Matthew'yu bana yanaşmaktan alıkoymadı. İkimiz konuşuyoruz. Ve o bana her şeyi anlattı. Dustin Miller'ı nasıl öldürdüğünü de anlattı, Scott Doyle'u nasıl öldürdüğünü de. Bunları bana anlatıyor çünkü bunun güvenli olduğunu, kimsenin bana inanmayacağını düşünüyor."

"Sana bunları ne zaman anlattı?"

Hen ona üç kez buluştuklarını söyledi ve Matthew'nun bir önceki gece kardeşinden tuhaf bir şekilde bahsetmesi de dahil olmak üzere onun anlattığı her şeyi adama aktardı. Hen bunları söylerken tüm bunların kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyordu ama yine de konuşmaya devam edip her şeyi olduğu gibi anlattı.

"Bu konuşmaları kayıt altına almamışsındır diye tahmin ediyorum?" diye sordu dedektif.

"İlk buluşmamızda üstümü aradı. O da bunu düşünmüş. Hayır, kaydetmedim. Bak, şu an kocamın kayıp olmasından endişeleniyorum."

"Kocan mı kayıp?"

"Bu sabahtan beri. Size az önce anlattığım her şeyi dün gece ona anlattım ve bu sabah kalktığımda evde yoktu, arabası gitmiş ve cep telefonu burada. Kendi başına Matthew'nun peşinden gitmiş olmasından endişe ediyorum. Doğrusunu istersen korkuyorum."

"Peki, Hen, sakinleş. Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün gece buradaydı. Sabah kalktığımda yoktu." Hen, Lloyd'un sadakatsizliğinden bahsetmek için pek de doğru bir zaman olmadığına karar verdi. "911'i arayacaktım ama onun şu aşamada resmen kayıp sayılmayacağını farkındayım."

"Evet, ilk olarak beni aradığın iyi oldu, Hen."

Dedektifin sürekli olarak ismini tekrarlayıp durmasından hoşlanmadı Hen, bu ona hastaneye yatırıldığı, bir danışmanın veya bir terapistin onunla bir bağlantı kurmaya çalıştığı zamanları hatırlattı. Bu ona dedektifin bir deliyi pırpışlar gibi onu da pırpışladığını hissettirdi.

"Bana inanmıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Hen.

"Neye inanacağımı bilmiyorum," dedi kısa bir duraksamadan sonra dedektif. "Senin için yapabileceğim en iyi şey bu. Ama işler senin açısından iyi görünmüyor, bunu söylemem lazım. Duyduğum kadarıyla Matthew Dolamore'un Scott Doyle'un öldürüldüğü gece başka bir yerde olduğunu gösteren gayet sağlam bir mazereti var."

"Sözde karısıyla birlikteymiş."

"Evet, öyle."

"Karısı onun adına yalan söylüyor olmalı. Karısı sonuçta, bu onun gösterdiği mazeretten şüphe duymanızı sağlamıyor mu? Biraz da olsa?"

"Evet, karısı yalan söylüyor olabilir. Ama sen de öyle ve so-

run da bu zaten. Geçmişte de benzer bir durumda yalan söylemişsin.”

Hen bu aramanın boşa olduğunu anlayıp neredeyse telefonu kapatacaktı. Ama derin bir nefes aldı. “Tamam. Bu tartışmayı yapmamıza gerek yok. Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum, kendimin nasıl görüldüğümün de farkındayım. Ama bilginiz olsun diye söylüyorum, Matthew Dolamore, Dustin Miller ve Scott Doyle da dahil olmak üzere birkaç kişiyi öldürmüştü. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Benim verdiğim ifadenin hiçbir zaman geçerli olmayacağını biliyorum ama başka bir kanıt olmalı. Olmak zorunda.”

“Tamam, buna...”

“Ve bir şey daha. Kardeşine bakın. Matthew onun isminin Richard olduğunu söyledi. Matthew ikisinin de anne babaları tarafından çok kötü muamele gördüklerini söylüyor ama Richard erkekleri değil, kadınları öldürüyor.”

“Sana kardeşinin insanları öldürdüğünü mü söyledi?”

“Hayır, aslında bunu söylemedi. Kardeşinin de kendisi gibi olduğunu düşünüyor gibiydi ve onun insanları öldürmeye başladığında erkekleri değil de kadınları öldüreceğine inanıyordu. Bana söylediği şey bu. Endişeli görünüyordu, sanki kardeşi hali-hazırda gerçekten bir şey yapmış gibi.”

“Bunu araştıracağım, Hen, tamam mı?”

“Bir şey değişirse veya herhangi bir şey bulursan beni arar mısın?”

“Tabii ki. Sen de beni tekrar arayabilirsin, aklına bir şey gelirse. Kocan ortaya çıkmazsa da bana haber ver.”

Dedektif bunları söylerken Hen, gri bir Golf’ün sokakta ilerleyip evlerinin garaj yoluna girmesini izledi.

Dedektife bundan bahsetmemeye karar verip hızla, “Dinlediğin için teşekkürler, Iggy,” dedi; dedektifin ondan istediği gibi ilk ismini kullanmıştı, her ne kadar bu, ağzına tam olarak yakışmasa da. Hen telefonu kapattı.

Lloyd arabadan inerken Hen verandanın ucuna gidip orada dikildi ve sineklikli kapının ardından onu izledi. Lloyd’un gü-

venliğine dair duyduğu tüm endişe bir anda yok oldu ve şimdi Hen yine sadece öfke duydu. Lloyd bir başkasıyla birlikte olduğu için öfkeliydi. Bu sabah onun için endişelenmesine neden olduğu için öfkeliydi.

“Hangi cehennemdeydin?” dedi Hen, Lloyd verandaya uzanan merdivenlerden çıkarken.

“Affedersin, ben... bir anda çıktım.”

“Telefonunu yanına almamışsın. Kafayı yemek üzereydim.” Lloyd kapıdan girdi ve Hen onun ne kadar solgun görüldüğünü, gözlerinin ne kadar korku dolu olduğunu fark etti. “Ne oldu? İyi misin?”

“Onu izledim. Matthew’yu okuluna kadar takip ettim, sırf onunla konuşmak istediğim için... İçeri girebilir miyiz? Çok üşüyorum.”

İçeri girdiklerinde Hen, Lloyd’un sağ elini tuttuğunu ve esnetmeye çalıştığını gördü ve “İkiniz kavga mı ettiniz?” diye sordu.

Lloyd ona olanları anlattı; Matthew’yu nasıl Sussex Hall’a kadar takip ettiğini ve Matthew’nun onu nasıl etkisiz hale getirdiğini aktardı.

“Nerede? Otoparkta mı?”

“Ana binanın arka tarafındaydı. Arabasını oraya park etti, sanırım onu takip ettiğimi anladığı için böyle yaptı.”

“Önce sen mi vurdun?”

“Ben vurdum ama sanırım onunkinden çok kendi canımı acıttım. O çok sakindi. Beni yere yatırdı, üstüme oturdu ve ben... öleceğimi sandım. Her şey karardı ve onun beni öldürmekte olduğunu sandım ve tek düşünebildiğim şey... Tek düşünebildiğim şey, sendin.”

Lloyd yine ağlıyordu, Hen bunu gerçekte yapmak istememesine rağmen elini onun sırtına koydu ve bunun kulağa korkutucu geldiğini söyledi. “Gidip bir şansımızı deneyelim, yerel polisle konuşalım ister misin?”

“Hayır. İstemem. Bu bir işe yaramaz. Onu takip eden bendim ve ilk önce ben vurdum ona. Tek söyleyeceği şey, kendini

savunduğu olur. Hayır, bunu düşündüm. Bence sadece buradan gitmeliyiz. Ofisi arayıp onlara acil bir durum olduğunu, izin almam gerektiğini söyleyeceğim. Arabaya atlayıp başka bir yere gidebiliriz. Maine'e ne dersin? Bar Harbor'daki o otele gidebiliriz tekrar ve orada bir hafta geçirebiliriz. Evliliğimizi tamir etmeye çalışırız. Ne var?"

Hen hayır anlamında kafasını sallıyordu. "Bilmiyorum, Lloyd. Yine de buraya dönmek zorunda kalacağız. Ayrıca... Evliliğimizi tamir etmek istediğimden de emin değilim."

"O zaman ayrı ayrı odalar tutarız ve en azından burada olamayız. Bir korkak gibi konuşuyorum ama umurumda değil. Artık onun tehlikeli olduğuna inanıyorum..."

"Tabii, artık onun tehlikeli olduğuna inanıyorsun çünkü bunu kendin deneyimledin. Onun gözlerimin önünde birini öldürdüğüne şahit olduğumu söylediğimde bana inanmamıştın. O zaman tatile çıkmayı önermiyordun."

"Tatile çıkmayı falan önermiyorum, Hen. Kendimizi korumak için buradan uzaklaşalım diyorum. Hazır uzaklaşmışken de aramızda olanları konuşabiliriz."

Hen, onlar tartışırken Sirke'nin kanepede patisini yalayıp kulağını temizlediğini fark etti. Kedi, Hen'in ona baktığını fark edip yaptığı şeyi bıraktı, o da gözlerini Hen'e dikti ve sonra esnedi.

"İşim var," dedi Hen. "Bu kitabı yetiştirmem gereken bir tarih var hâlâ ve stüdyoya gitmem lazım."

"Siktir et işi."

"İstersen sen gidebilirsin. Hatta bence gitmelisin. Bu en mantıklısı. Ayrıca biraz ayrı vakit geçirmemiz de ikimiz için iyi olur."

"Ben..."

"Lloyd, seni burada istiyor muyum, bunu bile bilmiyorum. Hem de hiç."

"O, yandaki evde otururken beni buradan gönderemezsin. Eğer istersen misafir odasına taşınırım. Seninle konuşmama gerek yok. Bana kızgın olmanı anlıyorum. Ben de kendime kızgıyım. Ama buradan gitmiyorum, o adam parmaklıkların ardına girene kadar olmaz."

“Bunun kesinlikle bir gün olacağını kim bilebilir ki?” dedi Hen. “Ben güvenilir bir tanık değilim. Sen de öyle. Onun da suçun işlendiği saatte başka yerde olduğunu iddia eden bir tanığı var. Şu an iyi ya da kötü, o bizim komşumuz.”

“O zaman taşınırız,” dedi Lloyd.

Hen bir anda kendini çok yorgun hissetti. Bunun düşüncesi bile –bu evliliği kurtarma düşüncesi, Lloyd’a tekrar güvenme düşüncesi, yeni bir ev, yeni bir stüdyo bakma düşüncesi– Hen’e kendini inanılmaz yorgun hissettirdi. “Sen ne düşünüyorsun, Sirke?” diye sordu kediye. “Taşınmak istiyor musun?”

Kedi diğer kulağını patisiyle kafasına yapıştırıp onu temizlemeye başladı.

“Hemen şu anda taşınmaktan söz etmiyorum ama o hiç tutuklanmazsa nihayetinde bunu yaparız. Ama ben hâlâ evden ayrılp seyahate çıkmamız gerektiğini düşünüyorum. Hemen şimdi. Bu çok tehlikeli. Benimle birlikte geliyorsun, Hen. Bunu kendin için yapmak istemiyorsan da bu umurumda değil. Bunu bana bir iyilik olarak yapman lazım.”

“Sana bir iyilik olarak mı?” dedi Hen gülerek. “Pekâlâ, bu konuşma resmen sona erdi. Stüdyoya gidip işlerimi halletmem lazım. Burada kalabilirsin veya işe gidebilirsin ya da arabaya atlayıp Maine’e gidebilir, orada mevsim dönümünde yaprakların değişimini izleyebilirsin. Ne yaparsan yap, umurumda değil.”

“Stüdyoya gidiyorsan o zaman ben de seninle geliyorum.”

“Bu olmayacak, Lloyd. Üzgünüm ama olmayacak. Burada kalırsan benim stüdyoda olacağımdan çok daha fazla tehlikede olacaksın.”

Lloyd kaşlarını indirdi. “Bununla neyi kastediyorsun?”

“Onun bana zarar vereceğini sanmıyorum. Birbirimizi tanıyoruz. Bana bu konuda güven.”

“Aslında aklını kaçırmak üzere olduğunu düşünüyorum, Hen. Bence senin ciddi bir sorunun var. İlaçlarını alıyor musun?”

“Siktir git, Lloyd. Neden Joanna’nın evine gidip orada kalmıyorsun? Onu ara da gelip seni alsın. Ben stüdyoya gidiyorum
bunu yapmam gereken işler var.”

Hen mutfaka girdi ve duvarda asılı olan araba anahtarlarını aldı. Ardından bir süre orada dikilip Lloyd'un az önce onun aklını yitirmesiyle ilgili söylediği şeyi düşündü. Hayatındaki önemli duygusal anların çoğu, akıl sağlığıyla bağlantılıydı ama bu onlardan biri değildi. Her ne kadar bazı belirtiler aynı olsa da –sürekli düşünme, paranoya, korku hissi– bunun ne olduğunu biliyordu. *Bu gerçek, demek istiyordu Lloyd'a. Matthew'nun tam olarak kim olduğunu biliyorum ve sağlık durumunun bununla hiçbir ilgisi yok.*

Hen tekrar oturma odasına gidip acaba Lloyd onu fiziksel olarak durduracak mı diye merak etti ama Lloyd'un o yanından geçerken tek söylediği şey, "Eve döndüğünde ben burada olacağım," oldu.

Hen kapıdan çıkarken, "Gerçekten umarım olmazsın," dedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matthew, Lloyd'un saç teli hâlâ kanvas pantolonunun cebindeyken direksiyonunu Country Squire Estates'e doğru kırdı. Okulda ders anlatımıyla geçen uzun, korkunç bir gündü ama günü bir şekilde atlatmıştı. Gününüzü ergenlerle geçirmenin iyi bir yanı da kendi içsel dramalarıyla çok meşgul olan ergenlerin yetişkinlerin de kendi sorunları olduğundan bihaber olmalarıydı. Elbette istisnalar vardı. Yaşına göre fazla anaç olan Katrina Benedict ona yorgun göründüğünü söyledi. "Genel bir salgın var, Bay Dolamore. Ağrınız var mı?" Matthew'nun hemen saç çizgisinin altından başlayıp boynunun arka tarafına kadar uzanan sıyrıkları da sadece Jason Khoury fark etti. Matthew'ya iyi olup olmadığını sordu.

"Sabah uyandığımda böyleydi," dedi Matthew. "Muhtemelen bir kâbus gördüm ve kendimi tırmaladım."

Henüz işten çıkış saati değildi ama 2A yolunda yoğun bir trafik vardı. Matthew, çoktan Gifford's Farm'a; Michelle'in anahtarlarıyla telefonunu gömdüğü kapalı dondurma standına uğramıştı. Dondurma standına etraf aydınlıkken gitmenin ne kadar düşüncesizce olduğunu biliyordu, Michelle'in dairesine tekrar gitmek de öyleydi ama planı tutmayacak bile olsa Lloyd Harding'i işaret eden kanıt bırakmaya kararlıydı. Arabasını kepenkleri kapalı dondurma standının arkasına çekmişti, etrafta kimsenin olmadığını görünce rahatlamıştı ve yirmi dakika sonra Michelle'in anahtarlarıyla ve telefonunu gömdüğü yeri de bulmuştu. Onları bulması o kadar uzun zaman almıştı ki neredeyse tüm bunla-

rı kafadan uydurduğundan, aklını yitirmek üzere olduğundan endişe etmeye başlamıştı ama sonra hafifçe yerinden oynatılmış kayayı buldu ve anahtarları topraktan çıkardı. Onları elinde tutarken midesi bulandı, bir anlığına tekrar kusacağını sandı. Fakat bu his geçti ve Matthew ellerinin içleri terlemiş, ağzı kurumuş bir halde arabasına bindi.

Country Squire Estates yoldan birkaç yüz metre uzakta, bir sıra çam ağacının arkasındaydı. Matthew halihazırda 2A yolundan çıkmıştı ve tam sitenin otoparkına girmek için dönmek üzereyken Michelle'in binasının girişinin yakınma park etmiş iki polis arabası gördü. Bina ve arabalar arasındaki sarı polis şeridini uzaktan bile görebiliyordu. Polis arabalarından birinin yanında üniformalı bir polis memuru dikilmiş, elindeki telsize bir şeyler söylüyordu ve bir grup site sakini de yakında toplanmış, konuşuyorlardı. Matthew, sitenin içindeki Whole Foods marketinin otoparkına girdi, bir yer bulup arabasını park etti. Durup düşünmesi gerekiyordu. Belli ki geç kalmıştı ve Lloyd'un saçını olay yerine bırakamayacaktı. Bir yanı rahatlamıştı çünkü bu, korkunç şeylerin yaşandığı eve tekrar girmek ve etrafa yayılmış kanı bir kez daha koklamak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu ama aynı zamanda öyle ya da böyle kısa bir süre sonra her şey sona ereceği için de rahatlamıştı. Artık önemli olan şey, Richard'a ulaşmaktı. Matthew ona ulaştığında ne yapacağını bilmiyordu ama polisle konuşmadan önce onu görmesi gerektiğini biliyordu. Bazı kararlar alması gerekiyordu.

Matthew arabasını evinin garaj yoluna park ettikten sonra Henrietta ve Lloyd'un arabaları da kendi evlerinin garaj yoluna park edilmiş mi diye içgüdüsel olarak baktı. Araba orada yoktu ve Matthew böylece içlerinden birinin evde olmadığını anladı. Eve girince ortalığı o sabah bıraktığı gibi bulduğuna şaşırdı. Ellerinde arama emirlerini sallayan bir sürü polis memuru bulmayı bekliyordu biraz da. Bu her an olabilirdi. Lloyd'un onu bu sabahki tartışma yüzünden şikâyet edeceğini düşünmüyordu ama Michelle'in ölümünün dikkatleri yine onun üzerine çekeceğinin farkına varmıştı.

Telefonu çaldı –617 ile başlayan, tanımadığı bir numaraydı bu– ve Matthew hayırlı bir şey duymayacağını bilerek telefonu cevaplamamayı seçti. Tekrar kardeşine ulaşmaya çalıştı ve ardından telefonunun sesli mesaj kutusunu kontrol etti. Arayan kişi onu Dustin Miller’la ilgili sorgulamış olan, Cambridge’teki polis dedektifi Iggy Martinez’di. “Beni mümkünse en kısa sürede arayabilir misin?” diyordu adam gelişigüzel bir tonda. “Önemli bir şey yok ama sana bir şey daha sormak istiyorum. Pekâlâ, teşekkürler.”

Matthew mutfağına giderek büyük bir bardağı buzlu zencefil gazozu koydu, ardından bunu çalışma odasına götürdü, orada Richard’m ziyaretinden kalma şişeyi buldu ve içeceğine sinirlerini yatıştırmasına yetecek kadar viski koydu. Dedektifi geri aradı.

“Geri dönüş yaptığın için teşekkürler,” dedi dedektif ve sonra da boğazını temizledi.

“Ne demek. Ne var ne yok?”

“Daha önce yaptığımız konuşmadan sonra sana sormak istediğim bir soru daha var. Bunun ilgili olduğundan bile emin değilim ama onun ismi söylendi, dolayısıyla ben de sana sorayım, diye düşündüm.”

“Peki,” dedi Matthew, ne bekleyeceğini bilmeden.

“Richard Dolamore adında bir kardeşin var, öyle değil mi?” diye sordu dedektif.

Matthew bir anda buz kesti ama sakinliğini koruyup, “Evet,” diye cevap verdi.

“Bana onunla ilgili ne söyleyebilirsin?”

“Kafam karıştı. Dustin Miller’ın başına gelen şeyle Richard’m bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Çözülmemiş vakalarda bunu yaparsınız. Ne kadar küçük olursa olsun her detayın üstüne gideriz ve böylece tüm ihtimalleri eleayabiliriz. Yeterince ihtimali elersek belki elimizde kalan şey, bize bir şey anlatır.” Matthew telefonda uzaktan gelen bir korna sesi duydu ve dedektifin muhtemelen araba kullandığını düşündü.

“Anlıyorum.”

“Kardeşin nerede yaşıyor?”

“En son bildiğim kadarıyla anne babamın evinde yaşıyordu. O evi ona bıraktılar.”

“Peki bu ev nerede?”

“Hemen burada, Dartford'da aslında.”

“Ah öyle mi? O zaman onunla sık görüşüyorsunuz.”

“Doğrusunu istersen pek görüşmüyoruz. Kardeşim içine kapanıktır. O uyumsuz bir tiptir. Onunla görüşüyorum ama nadiren.”

“Peki. Anladım. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim ama onun adresini alabilir miyim? Anne babanın evi olduğunu söylemiştin.”

“Tabii. Blackberry Yolu, 227 numara. Dartford'ın diğer ucu.”

“Peki ya telefon numarası? Kardeşinin telefon numarası sende var mı?”

Herhangi bir gecikmenin Richard için daha iyi olacağını düşünen Matthew, “Hayır yok,” dedi. “Affedersin. Bildiğim kadarıyla bir telefonu yok. Ya o buraya uğrar ya da ben ona uğrarım, böyle iletişim halinde kalıyoruz.”

“Teşekkürler, Matthew. Çok yardımcı oldun. Bu arada komşunla küçük bir sorun yaşadığım duydum.”

“Ah, o mesele. Umarım erken müdahale ederek işlerin büyümesini engellemişimdir.”

“O zaman komşun seni rahatsız etmiyor, öyle değil mi?”

“Hayır, bir sorun yok.” Matthew, dedektife koruma emri meselesini nereden bildiğini sormak istedi ama kendini tuttu. Elbette biliyordu. Polis topladığı her şeyi birleştiriyordu. “Bak,” dedi Matthew hızla. “Aslında benim gitmem...”

“Tabii git sen. Kusura bakma, verdiğin bilgi için tekrar teşekkürler.”

Konuşma bittikten sonra Matthew elindeki telefona bakakaldı. Konuşma boyunca evin içinde yürüyüp duruyordu ve şimdi de mutfakta dikiliyordu. Bir şey kötü kokuyordu ve lavaboya baktığında selofana sarılı bifteğin pembemsi bir suyla dolu kâsede yüzdüğünü gördü. Bir önce akşam yemeği için bifteği

dondurucudan çıkardığını ve sonra da onu tamamen unuttuğunu hatırladı. Bifteği bir kenarından tutup onu çöpe attı. Çalışma odasına dönünce kardeşiyle birlikte olan elindeki tek fotoğrafa baktı; Richard bebekken çekilmiş, soluk bir fotoğraftı bu. Annesi bu fotoğrafı çektirmeleri konusunda ısrarcıydı: Matthew, pazar okulu kıyafetlerini (kanvas pantolon ve gömlek) giymişti ve kucağında bir battaniyeye sarılmış olan Richard'ı tutuyordu. Matthew doğrudan yeni doğmuş erkek kardeşine bakıyordu ve her ne kadar yenidoğanların görme becerilerinin çok kötü olduğunu bilse de bu fotoğraf çekilirken göz teması kurduklarını hayal etti. Şimdi fotoğrafa bakınca keşke Richard'dan haber alsam diye içinden geçirdi. Polisin ona doğru yolda olduğu konusunda onu uyarması gerekiyordu. Ona kaçma fırsatı vermesi gerekiyordu. Matthew aramaya devam etti.

"Selam, abi," dedi Richard.

"Tanrım, sonunda."

"Meşguldüm. Ayrıca bana ne söyleyeceğini tam olarak biliyorum."

"Bundan emin değilim, Richard. Peşindeler. Polis geliyor. İçlerinden biriyle konuştum az önce."

"Benim peşimdeyseler senin de peşindeler demektir. Bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Bu yüzden söyleyeceğimiz şeyleri tutarlı hale getirmemiz gerek; bu nedenle seninle konuşmam lazım. Yaptığın şey yüzünden aramıyorum seni. Sadece bilmem gerekiyor. Seni orada bir gören oldu mu? Ne kadar dikkatliydin?"

"Beni nerede gören oldu mu? Neyden bahsediyorsun?"

"Bunun için vaktimiz yok, Richard."

"Belki de buluşup bunu yüz yüze konuşmalıyız. Öyle daha rahat hissederim kendimi."

"Buna da vaktimiz yok. Michelle'in dairesinde bulabilecekleri bir kanıt var mı? Biliyorsun, şu an oradalar, her bir life, etrafa sıçramış her bir kan damlasına bakıyorlar."

Richard bir süre sessiz kaldı ve sonunda, "Sen de oradaydın," dedi.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Seni izledim. Tüm o kanı görmek sana kendini nasıl hissettirdi?”

“Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Mide bulandırıcıydı. Yaptığın şey iğrençti. O ölmeyi hak etmiyordu ve bunu sen de biliyorsun.”

“Tüm eğlenceyi senin yaşamana izin veremezdim, biliyorsun. Bu adil değil. Ayrıca birkaç adi herifi öldürmüş olman seni daha ahlaklı biri yapmıyor. Bu açıdan annem gibisin. Annem kocası ondan daha kötü olduğu için kendini sütten çıkmış ak kaşık sanıyordu ama bu işler böyle yürümüyor, biliyorsun. Gerçek dünyada değil. Gerçek dünyada sen de benim kadar hasta ve sapıksın.”

“Haklısın, Richard. Söylediğin her şeye katılıyorum, şimdi şu soruya cevap ver. O dairede ne bulacaklar?”

Richard iç geçirdi. “Seninle aynı DNA’yı paylaşıyoruz biliyorsun. Benim kaçmam gerekiyorsa senin de gerekiyor.”

“Bence de yapman gereken şey bu. Kaçmalısın. Ve bunu bir an önce yap, tamam mı? Eğer gelip bana seni sorarlarsa sana yardım etmeyeceğim. Bunu yapamam. Kendi başının çaresine bakacaksın.”

“Teşekkürler, abi. Hiçbir zaman senden daha fazlasını beklemedim zaten.”

“Michelle’i öldürdün!” Matthew bu sözleri kendisine ait olarak tanımlayamadığı, tuhaf, ağıt yakar gibi bir yakarışla söylemişti. “Michelle’i öldürdün,” dedi tekrar alçak sesle. Ardından Richard’ın cevabını bekledi ama ondan hiç cevap gelmedi. “Richard?” dedi. “Orada mısın, Richard?”

Ancak Richard gitmişti ve Matthew, belki de Richard’ın yıllardır yapmakla tehdit ettiği şeyi sonunda yaptığı; Dartford’ı tamamen terk ettiği, geçmişini arkasında bıraktığı yönünde korkunç bir hisse kapıldı.

Matthew oturma odasında, komşularının evine bakan pencerenin önünde dikildiğini fark etti, hâlâ onların garaj yolunda bir araba yoktu. Matthew aslında arabaya atlayıp Blackberry Yolu’na gidebileceğini ve büyüdüğü, hâlâ Richard’ın yaşadığı

evc uğrayabileceğini fark etti ama bunu yapmaya kendini ikna edemedi. Yıllardır oraya gitmemişti ve son gittiğinde evi ne kadar küf kapladığını görüp çok şaşırılmıştı. Richard orada yaşıyordu ama eve hiç bakmıyor, bu konuda en ufak bir şey yapmıyordu. Yıllardır temizlik yapmamış veya herhangi bir mobilyayı değiştirmemişti. Tüm mobilyalar, raflar, pencere eşikleri siyah bir toz tabakasıyla kaplıydı. Hâlâ tek kişilik yatağın bulunduğu, eğreltiotu desenli, tuhaf bej rengi duvar kâğıdıyla kaplı olan Matthew'nun yatak odası da dahil olmak üzere üst kattaki tüm odalar hayvan pislikleriyle kaplanmıştı, duvarlarda siyah küf lekeleri vardı. Hayır, kendisini oraya gitmeye ikna edebileceğini sanmıyordu. Yapabileceği her şeyi yapmış, Richard'ı uyarmıştı. Artık kendisini koruması gerekiyordu. İhtiyacı olan buydu...

Matthew üst kattan bir tıkırtı duydu, bu çok belli belirsiz bir sestir ama Matthew onu net olarak duymuştu, evde ara sıra çıkan seslerden biri; açılan şofben sesi, buzdolabındaki buz yapıcının sesi, temele yerleşen duvarların sesi değildi bu. Hayır, kapı kapanması gibi bir sestir bu. Matthew yavaşça ve sessizce merdivenin başına doğru yürüdü. Orada ikinci katın sahanlığını görebiliyordu, Mira'yla yatak odalarının ve üst kattaki banyonun kapılarının ardına kadar açık olduğunu da görebiliyordu. Sessizce merdivenlerden çıkmaya başladı, ardından bunun nasıl bir durum yarattığını fark edip hızlandı, kendi evinde üst kata çıkan bir adam gibi normal yürümeye çalıştı. Merdivenlerin üst kısmına varınca sola döndü ve ana yatak odasına doğru yürüdü, gözü hızla gardırobun kapağına gitti, o da açıktı ama ardına kadar değildi. Duyduğu tıkırtı sesi, bir dolap kapağının açılma sesi olabilir miydi? Bunun mümkün olduğunu söyledi Matthew kendi kendine ve yine normal bir tavırda gardıroba doğru yürüdü, dolabın kapağını açıp sağdaki Mira'nın kıyafetleriyle soldaki kendi kıyafetlerinin arasına girdi. Orada kimse yoktu. Elini kaldırıp askıdaki kıyafetlerinin üstündeki rafa uzandı, bir ayakka-bı kutusunu kenara itti ve parmakları ceviz ağacından yapılma copa değdi, bu anne babasının evinden getirdiği birkaç şeyden biriydi ve evde tuttuğu tek silahtı.

Matthew elinde copla yatak odasındaki gardıroptan çıkıp sahanlığa geri döndü. Kattaki biri misafir odasına, diğeri de Mira'nın dikiş odasına ait iki kapı da açıktı ve ikisinde de dolaplar vardı. Matthew önce misafir odasına girdi. Dolabın kapağı kapalıydı. Dolaba doğru yürüdü, elini kapağın kulpuna koyup çevirdi ve kapağı açıp bir adım geri çekildi, beklediği... neydi cidden? Eskrim kupasına bakan Hen'i mi? Bu sabahki kavgaya devam etmeye istekli bir halde onu bekleyen Lloyd'u mu? Dolap boştu ve o tıkırtıyı duyduğu andan itibaren ilk kez bunun önemli bir şey olmayabileceğini, belki üst kat pencerelerinden birine değen bir dal parçası ya da her evde arada çıkan o hayali seslerden biri olabileceğini düşündü.

Matthew misafir odasından çıkıp evin ön kısmındaki odaya yürüdü; bir zamanlar çocuk odası olacak olan, tavanı eğimli küçük bir odaydı bu. Artık Mira'nın dikiş odasıydı, duvarları canlı bir sarı renge boyanmıştı, odanın tek penceresinden giren akşamüstü güneşi duvarların daha da canlı bir renge bürünmesine yol açıyordu. Bu odada da bir dolap vardı, hayli küçük bir alan, ıvır zıvır konabilecek bir bölme daha çok. Onun da kapağı kapalıydı ve Matthew bir süre orada dikilip dolaba baktı. Eğer evde gerçekten saklanan biri varsa, o zaman o kişi burada olmalıydı.

Elini kapağın kulpuna koyduğu sırada dolabın kapağı bir anda açıldı ve dolaptan bir adam çıktı, doğrudan Matthew'nun midesine kafa atıp onu yere serdi, ikisi de yerde kaydılar.

Matthew elindeki copu bu davetsiz misafire savurdu ve cop adamın omzuna denk geldi. Adam haykırdı, muhtemelen acıdan çok korkudan yaptı bunu ve kafasını kaldırdı. Bu Lloyd'du; dişlerini sıkmış, gözlerini kocaman açmıştı. Kollarıyla yerde doğruldu, böylece köpek gibi dört ayak üstünde kaldı. Artık oturur pozisyonda olan Matthew tekrar copu savurdu ve bu kez cop Lloyd'un burun kemerine geldi. Bir kemik çatırtısı duyuldu. Lloyd'un haykırışı ulumaya dönüştü ve kırık burnundan ahşap parkeye kanlar aktı. Hâlâ oturur halde olan Matthew geriye doğru çekilip bacaklarını savurup tekme attı. Lloyd kafasını hızla sallayınca kan etrafa saçıldı, ardından Lloyd yüzünü

silip kanı cline yüzüne bulaştırdı. İki adam da ayağa kalktılar, Matthew'nun elinde hâlâ cop vardı, Lloyd da yumruklarını sık-
mış, onları hafifçe sallıyordu.

"Scni duydum," dedi Lloyd.

Matthew ona doğru bir adım attı. "Evime izinsiz girdin," dedi.

"Her şeyi duydum, ucube," dedi Lloyd, Matthew copu savu-
rurken.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Loş ışıklara ve takırdayan borulara sahip stüdyoda, sanatı için ihtiyaç duyduğu her şey etrafında olunca Hen sonunda düşüncelerini yavaşlatabildi ve son birkaç hafta içinde olan olayları mantıklı bir şekilde düşünmeye başlayabildi.

Kendisine papatya çayı yaptı, CD çalarına bir Iron and Wine CD'si koydu ve stüdyosunu temizleyip düzenlemeye koyuldu, bu genelde daha ciddi bir işin başına oturmadan önce yaptığı bir ritüeldi. Sakinleştikçe içinden o andaki tüm sorunlarını önem sırasına göre dizdi, bu onun yıllar önce küçük sorunlar bazen hayatı katlanılmaz kıldığında kendine öğrettiği bir şeydi. O zaman bunu yapmasının arkasındaki neden tek seferde tek bir soruna odaklanma isteği idi. Tabii ki alıştırmamanın bir diğer amacı da sorunların –ne kadar felç edici olurlarsa olsunlar– sıraladığında çoğu zaman onların o kadar da kötü olmadıklarını kendine göstermekti. Fakat bunun şu anki durumunda geçerli olmadığı çok açıktı. Şu an en önemli sorunu, kocasının onu aldatması ve evliliğinin kurtarılıp kurtarılamayacağı bile değildi; hemen yan evde oturan psikozlu katildi. Bu iki meseleden sonra hiçbir şey çok da önemli gibi görünmüyordu. Yine de Hen kendini diğer sorunlarını sıralamaya zorladı. Anne babasını daha sık ziyaret etmeliydi, özellikle de artık yaşlandıkları düşünülürse. Ayrıca *Bilgi Savaşçıları* kitabı için yapması gereken iki çizimin son teslim tarihini biraz geçirmişti, gerçi bu konuda temsilcisinden sorun olabilecek herhangi bir şey duymamıştı,

dolayısıyla pek endişeli değildi. Ayrıca bu sadece işti. Biraz bekleyebilirdi.

Geriyeye iki temel sorunu kalıyordu ve bunlar büyük sorunlardı: Lloyd konusunda ne yapacaktı, ya Matthew konusunda ne yapacaktı? Lloyd'un söylediğı şey mantıklıydı, buradan gitmeliydiler. Bir süreliğine tehlikeden uzaklaşmış olurlardı ve evlilikleri üstünde çalışabilirlerdi. Fakat sorun Hen'in evlilikleri üstünde çalışmak istememesiydi. Lloyd'un onu aldattığını öğrendiğinden beri, içten içe ilişkilerinin bittiğini biliyordu. Hen çok kıskanç bir kadın değildi –tek gecelik bir kaçamağı affedebileceğine oldukça emindi– ama bir yıl boyunca onun arkasından gizlice iş çevrilmesi, sürekli yalan söylenmesi başka bir şeydi. Ayrıca başka bir şey daha vardı: Kesinlikle haksızlığa uğradığını hissetmiş ve öfkelenmişti ama çok da incinmemişti. Kalbi kırılmış değildi. Lloyd'u seviyordu –onu her zaman sevecekti– ama onsuz bir hayat yaşadığını da hayal edebiliyordu. Ve bu da... belki de bu evliliğin kurtarılmaya değer bir evlilik olmadığını göstermiyor muydu?

Eğer kapı komşuları Matthew'yla ilgili durum olmasa –tehlile potansiyeline sahip durum– o zaman bu meseleyi halledebilmek için Lloyd'a gidip bir süreliğine başka yerde yaşamasını, bir ara vermeleri gerektiğini söylerdi. Suçlu olan taraf Lloyd'du sonuçta ve Hen'in onu evden gönderebilmesi gerekiyordu. Acaba nereye giderdi? diye merak etti. Muhtemelen Joanna Grimlund'un –neredeydi evi?– Northampton'daki evine yerleşirdi. Hen bunun ona kendini nasıl hissettirdiğini düşünmeye çalıştı ve ne hissedeceğinden emin olamadı. Her ne kadar Lloyd'un iddia ettiğı gibi Joanna'yla arasındaki ilişki gerçekten bitti mi diye merak etse de bunu o kadar da umursamıyordu. Aynı zamanda aralarındaki ilişkinin neye benzediğini de merak etti. Yoğun muydu? Gelecekte birlikte yaşamaktan söz ediyorlar mıydı? Yoksa başladığı andan itibaren üstünde bitiş tarihi basılmış gibi olan ilişkilerden biri miydi? Olan bitenle ilgili Joanna ne düşünüyordu?

Belki onu ararım, diye düşündü Hen ve bu düşünce aklına ge-

lir gelmez, gerçekten bunu yapmaya karar verdi. Joanna'nın sesini duymak istedi. Onun kendi adına ne söyleyeceğini duymak istedi. Joanna, her zaman Hen'in hoşlandığı biri olmuştu. İki en iyi arkadaşın eşleri, sevgilileri olarak birlikte çok vakit geçmek durumunda kalmışlardı ama bunu gönülsüzce değil, memnuniyetle yapmışlardı. Rob ve Lloyd sarhoş ve kafaları güzel halde, üniversitede yedikleri halleden konuşurken Joanna ve Hen de şarap içer, derin sohbetler ederlerdi. Hen ona üniversitedeki psikoz nöbetiyle ilgili neredeyse her şeyi anlatmıştı ve Joanna da şu anda menkul kıymetler dolandırıcılığından hapiste olan alkolik babasından söz etmişti. Rob ve Joanna ayrıldıklarında Hen doğrudan Joanna'yla iletişime geçmeyi, hatta belki buluşmayı düşünmüş ama bunu hiç yapmamıştı. Anlaşılan Lloyd da aynı şeyi düşünmüştü.

Elbette Hen'de Joanna'nın cep telefonu numarası yoktu ve neredeyse Lloyd'u arayıp bunu ondan istemeyi düşündü ama Lloyd numarayı ona verse bile muhtemelen bir şekilde önce Joanna'yı aramanın veya ona mesaj atmanın bir yolunu bulur, gelecek aramayla ilgili onu uyarırdı. Hen ise bunun sürpriz olmasını istiyordu.

Hen, Rob'u aradı ve o da neredeyse ânında cevap verdi telefona.

"Açamadın mı?" diye sordu Rob telefonda.

"Ne?" dedi Hen, Rob'un onu başkası sandığını düşünerek.

"Gönderdiğim fotoğraflar. Gönderdikten sonra belki de önce onların formatını değiştirip öyle göndermeliydim diye düşündüm."

"Ah şenlik ateşi fotoğrafları," dedi Hen. "Henüz onları almadım ama başka bir şey için arıyorum seni."

"Almadın mı? Konuştuktan hemen sonra gönderdim."

"Belki de önemsiz kutusuna gitmiştir, Rob. Dinle, Joanna'nın numarası lazım, seni bunun için arıyorum, muhtemelen sende vardır diye düşündüm."

"Elbette," dedi Rob. "Bir yıl önceki telefon numarası ama değiştiğini sanmam. Ne için lazım?"

“Sadece onunla konuşmam lazım. Önemli.” Hen, belirsiz olsa da gerçeği söylemenin yeterli olacağını umdu.

“Dur sana vereyim,” dedi Rob, sesi çoktan uzaktan geliyordu, Hen onun muhtemelen telefonun rehberini karıştırmakta olduğunu düşündü. “Tamam, hazır mısın?”

Rob numarayı okudu ve Hen de bir kurşun kalemle bunu eskiz defterine yazdı.

“Teşekkürler, Rob, harikasin,” dedi Hen.

“Ne demek ama kafam karıştı. Neden onunla konuşmak istiyorsun?”

“Lloyd’la bir yıldır bir ilişki yaşıyorlarmış ve ben de hikâyeyi bir de onun tarafından dinlemek istedim.”

Rob güldü, bu daha çok homurdanma gibiydi ve sonra, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Gerçekten.”

“Hassiktir.”

“Numara için teşekkürler.”

Hen, Rob’un uyarmak için Joanna’yı arayacağını sanmıyordu ama yine de ne olur ne olmaz diye eskiz defterine yazdığı numarayı hemen tuşladı. Telefon iki kere çaldıktan sonra Joanna, Hen’in hatırladığından daha da kalın olan sesiyle kararsız bir şekilde “Alo?” dedi.

“Joanna, ben Hen Mazur... Lloyd’un karısı.”

İki saniyelik bir duraksama oldu, bu Hen’in, Joanna’nın sessizce telefonu kapattığını düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre idi ama sonra Joanna’nın sesi duyuldu. “Selam, Hen.”

“Joanna, Lloyd seninle konuştu mu bilmiyorum ama bunu yaptığını tahmin ediyorum. Her şeyi biliyorum. Bana her şeyi anlattı.” Bunları söylerken bile Hen bunun doğru olmadığını biliyordu. Kimse her şeyi bilmez.

“Hen, çok ama çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Beni affetmeni beklemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Biliyorum ama lütfen anla...”

“Joanna, sorun değil. Sana bağışlamak için aramadım. Sadece seni şundan arıyorum... Neyden aradığımı bilmiyorum. Sanırım

hikâyeyi sadece Lloyd'dan değil, bir de senden dinlemek istedim."

"Peki," dedi Joanna ve derin, sesli bir nefes aldı. "Lloyd sana ne zaman söyledi?"

"Henüz onunla konuşmadın mı?"

"Şey... kısaca. Bir süredir bana sonunda sana... olan biteni anlatmayı planladığını söylüyordu."

"Aslına bakarsan o söylemedi. Ben anladım, ardından o da itiraf etti."

"Ah."

Hen son gelişmelerden Joanna'nın haberdar edilmediğini ve şimdi kadının aray kapatmaya çalıştığını, ne söyleyip ne söylememesi gerektiğini çözmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Seninle konuşmadı, öyle değil mi?" diye sordu Hen.

"Sanırım gitmem gerekiyor."

"Joanna, Lloyd bana aranızdaki ilişkinin bittiğini, birlikte olduğunuz son hafta sonu ayrıldığınızı söyledi."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

Hen öfkeli bir iç geçirme gibi bir şey duydu. "Sana bir şey sorabilir miyim, Hen?"

"Evet."

"Boşanmadan söz ediyor muydunuz?"

"Neyi kastediyorsun? Yani şimdi, ben ikinizi öğrendikten sonra mı?"

"Hayır, daha öncesini kastediyorum. Bu son altı ayda."

"Kahrolası bir ev aldık birlikte ya. Hayır, boşanmadan söz etmiyorduk. Sana böyle mi söylüyordu?"

"Belki de bunu ima etti..."

"Boşanacağımızı mı ima etti?"

"Bu doğru değil mi?" Joanna sahiden güldü. "Bana ikinizin de mutsuz olduğunu, işlerin yolunda gitmediğini, evi de evliliğinizi kurtarmaya çalışmak için aldığınızı söyledi."

"Bunların hiçbirinin uzaktan yakından gerçeğe ilgisi yok. Yani belki onun zihninde böyledir ama bunların hiçbirisiyle ilgili

bir konuşma yapmadık. Bana hiçbir zaman mutsuz olduğunu söylemedi. Başkasıyla bir ilişki yaşaması benim için tamamen şaşırtıcı bir şeydi.”

Yeniden sessizlik oldu. Ardından Joanna, “Üzgünüm,” dedi. “Bunu asla...”

“Üzgün olduğunu söylemeyi bırakabilirsin. Şeyi düşündün mü... Lloyd’la birlikte olmayı planlıyor musun?”

“Tam olarak hiçbir şeyi planlamadım ama ikinizin ayrılmak üzere olduğunu düşünüyordum. Ve ilişkimizin yürüyebileceğini düşündüm. Tanrım, tam bir aptal mıydım?”

“Eğer sen aptalsan ben de öyleyim demektir.”

“Yine de benim hatam, aldatan taraf...”

“Hadi bunun Lloyd’un hatası olduğunu söyleyelim ve orada bırakalım, tamam mı? Onu evimden atıyorum bu arada. Buna az önce karar verdim. Kalacak yer arayabilir diye sana önceden haber vermek istedim.”

“Burada kalamaz.”

“Nerede kaldığı pek de umurumda değil, Joanna. Dolayısıyla benim hatırım için böyle söylemene gerek yok.”

“Peki,” dedi Joanna.

Başka bir duraksama oldu ve Hen başka söylenecek bir şeyin kalmadığını fark etti. Hen, “Şimdi gitmem gerekiyor. Benimle konuştuğun için teşekkürler,” dedi.

“Nazik olmayı bırak. Sanırım bana bağırırsan falan kendimi daha iyi hissederdim.”

“Benimle konuştuğun için teşekkürler ve diğer her şey için de canın cehenneme.”

“Teşekkürler, bu daha iyi. Üzgünüm tekrar.”

Hen telefonu kapattı, oturmakta olduğu yıpranmış döşemeli koltuğun kolçağına telefonunu koydu ve içinde yükselen bir enerji dalgası hissetti, bu biraz öfke biraz da... başka bir şeydi; belki heyecan, her ne kadar hissettiği şeyi karşılayacak kelime tam olarak bu olmasa da. Bu daha çok beklenti gibiydi. Her şey çok hızlı değişiyordu. Lloyd onun sandığı gibi biri değildi. Uzak-tan yakından alakası yoktu. Aldatmak bir şeydi –sonuçta insan-

lar kusurludur ve hata yapabilirler– ama bu yaptığı düpedüz üçkâğıtçılıktı ve Lloyd sadece Hen’i değil, şu an düşmanları çok onunla aynı kaderi paylaşan bir kurban gibi görünen Joanna’yı da kandırıyordu. Hen ayağa kalktı, ellerini sallayıp sıradaki hamlesini düşündü. Sanki teninin hemen altında kıvılcımlar saçan küçük kablolar varmış gibi bedeni titriyordu. Bir açıdan bu ona manik dönemlerini hatırlattı ama şu anki durum bu değildi. Şu an hissettiği coşku, doğrudan hayatında olup bitenlerle bağlantılıydı.

Hen, gerçekte tek istediği şeyin eve gidip onu sepetlemek olduğuna karar verdi ama Lloyd’un, Hen’in tehlikede olduğunu iddia ederek buna direneceğini biliyordu. Belki de Hen kendisi başka bir yere, yakınlarıdaki bir otele ya da bir arkadaşının evine (Cambridge’teki eski komşuları Darlene kesinlikle ona evini açardı) gitmeliydi ve Lloyd’a da nereye gittiğini söylememeliydi. Bu düşünce Hen’i heyecanlandırdı, bunu yapması gerektiğine karar verdi, sonra öncelikle eve gidip eşyalarını toplaması gerektiğini fark etti. Kıyafetlerini toplamalıydı ama daha da önemlisi ilaçlarına ihtiyacı vardı. Eve gitmeyle ilgili sorun elbette Lloyd’la baş etmek durumunda kalacak olmasıydı. Hen önce onu aramaya ve bir şeyler almak için eve geleceğini ama konuşmak istemediğini söylemeye karar verdi. Lloyd’un telefonu doğrudan sesli mesaja düştü; Hen mesaj bırakmadı. Evlerinde sabit telefon hattı vardı –kablolu televizyon ve kablosuz internet bağlantısı paketinin bir parçasıydı bu– ve Hen bir de bu numarayı aradı, bir ihtimal Lloyd cep telefonunun yakınında değilse diye. Ama sabit telefona da cevap veren olmadı.

Belki de yürüyüşe çıkmıştır, diye düşündü Hen ve o eve dönmeyi önce acaba arabayla eve gidip, eşyalarını alıp çıkmak için vaktim var mı diye merak etti. Hen bunu düşünürken stüdyosundaki ışıklar bir anda kesildi ve oda karanlığa gömüldü.

“Hey,” diye bağırdı Hen.

Uzaktan boğuk bir, “Affedersin,” duyuldu ve ışıklar tekrar yandı. Yuma bilmem ne adlı, bodrum katın diğer tarafında stüdyosu olan sulu boya ressamı geldi ve kafasını Hen’in stüdyosundan içeri uzattı.

“Kusura bakma,” dedi kadın. “Bağırdığımı duymadın mı? Bu katta sadece ben varım sandım.”

“Hayır affedersin, seni duymadım. Önemli değil. En son ben mi kaldım?”

“Ben gider gitmez öyle olacak.”

Hen neredeyse Yuma’ya beklemesini, kendisinin de çıkmak üzere olduğunu söyleyecekti ama bunun yerine, “Giderken ışıkları kapatmaya özen gösteririm,” dedi.

Hen, koridorda uzaklaşan Yuma’nın ayak seslerini dinledi. CD çalardaki CD değişti, bir Morphine albümü çalmaya başladı. Hen daha önce hazırlamaya başladığı bakır levhaya baktı, kısa bir süre için biraz daha iş yapmayı düşündü ama eve gidip toplanması gerektiğini biliyordu. Lloyd’la yine bir gerginlik olacaktı ama ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk biterdi. Bir sonraki gün geri gelip işlerini yapabilirdi.

Hen sandalyenin arkasından kot ceketini aldı, eskiz defterini çantasına koydu ve tam stüdyosunun ışıklarını söndürmek üzereyken koridorda yaklaşan ayak seslerini duydu. Yuma geri mi geliyordu? Hayır, bu ayak sesleri daha gürültülü ve ağırdı. Elini lambanın düğmesinde tuttu ve ayak seslerinin nereye gittiğini dinledi. Neredeyse, “Selam,” diye bağıracaktı ama bir şey onu durdurdu. Ayak sesleri onun stüdyosuna doğru geliyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Logan Havalimanı'nda Mira otomatik kapıdan geçip dışarıda-
Lki serin havaya adım attı ve sola dönüp taksi sırasına yö-
neldi. Kısa bir an için havaalanından West Dartford'a taksiyle
gitmenin ne kadar tutacağını merak etti ama sonra bu düşünceyi
zihninden savdı. Bu, şu anda dert etmesi gereken en son şeydi.
Her şeyin yolunda olduğu ortaya çıktığında Matthew'yla birlikte
kredi kartı ekstresine bakıp gülebilirler, Mira'nın Wichita gezi-
sinde panik olup erken dönmesiyle ilgili şakalaşabilirlerdi.

*Bu büyük ihtimalle hiç olmayacak ve sen de bunu biliyorsun.
Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.*

Mira o sabah otel odasında erken uyanmıştı. Gece yatarken
perdeleri açık bırakmış ve sabah uyandığında da Ortabatı'nın
pembe kenarlı bulutlarla dolu, uçsuz bucaksız gökyüzüyle kar-
şılaşmıştı. Çok kötü rüyalar görmüştü ve en canlı olanı da evinin
yandığı rüyaydı. Rüyasında Matthew'yla birlikte yanmış evin ka-
lıntısında geziyorlardı. Her şey gitmiş, geriye sadece yanıp küle
dönen evin her yerine saklanmış olan kömürleşmiş cesetler kal-
mıştı. Bu cesetlerin çoğu erkeklere aitti –Mira'nın rüyalarının
daimi ziyaretçisi Jay Saravan da oradaydı elbette– ama bazıları
çocuktuk; Mira'nın kendisine ait olduğunu bildiği, Matthew'yla
hiçbir zaman yapamadıkları bebeklerin küçük, kararmış beden-
leriydi bunlar.

Yatakta uzanmış, pencereden dışarı bakarken Mira'nın ak-
lında bir söz dolanıp duruyordu: *Ateş olmayan yerden duman*

çıkamaz. Bunun ona ne anlattığını biliyordu: Hepsi doğruydı; kocası insanları öldürüyordu. Çok fazla duman vardı. Bir önceki gece bile, görünüşte telefonda çok normal bir konuşma yaparken Matthew durup dururken onu özlediğini söylemişti. Bu sözlerde pek bir şey yoktu ama bunu söyleyiş tarzı bir tuhaftı; Matthew'nun sesi çocuksu ve kederliydi. Matthew'nun içindeki bir şey çözülüyordu. Mira bunu biliyordu. Artık Mira'nın hissettiği şey şüphe değil, korkuydu.

Mira bavulunu toplamış, erkenden otelden çıkmış ve yerel ofisteki Linda'ya galiba yediği bir şeyin dokunduğunu, o gün için stantta birinin onun yerine bakmasını rica eden bir mesaj atmıştı ve sonra da Boston'a giden bir sonraki uçağı yakalamak üzere taksiyle havaalanına gitmişti. Bulabildiği en iyi uçuş, ancak ikinci vaktinde Boston'da olmasını sağlıyordu –Charlotte'ta aktarma yapması gerekiyordu– ama tek kişilik yer kalmıştı ve Mira da o koltuğu aldı.

Taksiyle eve doğru giderken Matthew'yu arayıp ona eve gelmek üzere olduğunu söyleme isteğiyle mücadele etti. Erken dönmesinin nedeni zaten onu hazırlıksız yakalayıp onunla yüzleşmekti. Şüphelenmeye başladığını söyleyip ona itiraf etme fırsatı verecekti. Ya da belki de Matthew, Mira'yı –komşuları gibi– kendisinin de akıl almaz bir şekilde paranoyak olduğuna ikna etme fırsatı yakalayacaktı. Onu ortada bir ateş olmadığına inandırmaya çalışacaktı.

Taksi, Concord göbekli kavşağından hemen önce durma noktasında olan trafiğe yakalandı ve büyük çeneli, kırmızı suratlı taksi şoförü sanki bir an önce eve gitmesi gereken kendisiymiş gibi trafikle ilgili söylendi.

Mira arkadaki pencereyi açtı ama bunu hava çok sıcak olduğu için değil, taksideki hava ona boğucu geldiği, sanki yeterince oksijen alamıyormuş gibi hissettirdiği için yaptı. Şoför hâlâ söylenirken taksi kavşaktan hızla döndü ve sonra West Dartford'a kadar görece boş bir yolda ilerlediler. Mira saatine baktı; normal bir günde bu saatte Matthew okuldan dönmüş olurdu. Ne yapıyor olurdu? Mira'nın evde olduğu zamanlarda Mira akşam ye-

meğini hazırlarken Matthew da iPad'inde o günün bulmacasını çözerdi ya da çalışma odasında sınav kâğıdı okuyor olurdu.

Taksi, Sycamore Sokağı'na girdi, batmakta olan güneş sokak boyunca uzun gölgeler oluşturunuyordu. Mira, şoförü eve doğru yönlendirdi ve bu arada Matthew'nun arabasının garaj yolunda olmadığını hemen fark etti. Hem yükselen bir korku hem de rahatlama hissetti. Yüklü yol ücretini kredi kartıyla ödedikten sonra evin anahtarını nereye koyduğunu hatırlamaya çalışarak tekerlekli bavulunu evin ön kapısına doğru sürükledi. Fakat anahtara ihtiyacı olmadı; kapı kilitli değildi, Mira kapının eşinden geçip her ne kadar arabası orada olmasa da Matthew'ya seslendi. Cevap veren olmadı.

Evin kapısının kilitlenmemiş olması ve bir de evdeki hafiften rahatsız edici koku Mira'nın zaten küt küt atan kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Mira kapıyı arkasından kapattı, bir kez daha, "Merhaba?" diye seslendi, sonra da oturma odasından geçip kötü kokunun kaynağı gibi görünen mutfığa doğru yürüdü. Mutfak, granit tezgâhın üzerindeki bir sıra boş zencefil gazozu kutusu dışında görece normal görünüyordu, sanki Mira yokken Matthew kendisine sadece bununla beslenme izni vermiş gibiydi. Mira paslanmaz çelik lavabonun içine baktı. Lavabo kuru ve boştu, bunun üzerine Mira çöp kutusunun asılı olduğu dolabın kapağını açtı ve ânında burnuna yoğun bir bozulmuş yiyecek kokusu geldi. Çöpün üst tarafında hâlâ kabına sarılı olan bir antrikot vardı, etin üstünde kırmızımsı su damlaları çıkmıştı. Acaba Matthew bunu dondurucudan çıkarmış ama sonra yemeği unutmuş ve atmış mıydı? Eğer öyleyse bu hiç Matthew'ya göre bir hareket değildi. O, yemek israf etmekten nefret eden bir adamdı.

Daha sonra Mira, Matthew'nun çalışma odasına gitti, neredeyse kapıyı çalmayı düşündü ama sonra kapı tokmağını çevirip odaya hızlıca girdi. Duvardaki elektrik düğmesine dokunup tavan lambasını açtı. İlk bakışta oda normal göründü ama Mira etrafa göz gezdirince Matthew'nun bütün küçük süs eşyalarının yerinin değiştirildiğini fark etti. Eskiden klasik daktilonun ol-

duğu sehpanın üstünde şimdi *art deco* tarzındaki tazı heykeli vardı. Çalışma odasındaki eşyaların yerini değiştirmek Matthew için sıradışı bir şey değildi ama Mira, Matthew'nun bir konuda endişeli olduğu zaman bunu yapma eğiliminde olduğunu biliyordu. Ve sonra Mira fitilli kadife kumaş kaplı kanepeye baktı ve öncelikle kırmızı kadife yastığın sanki biri üstünde uyumuş gibi çökmüş olduğunu fark etti ve bir de yerde kıvrılmış halde duran yün battaniye vardı. Yıllardır Mira'nın aklına Richard gelmemişti ama o anda geldi, Mira acaba geceyi kanepede geçiren o mu diye merak etti. Çalışma odasından çıktı ve yatak odasına gidip yataklarında yatılıp yatılmadığına bakmak için ikinci kata giden merdivenlerden çıktı. Her ne kadar yatak toplanmış olsa da yatılmış duruyordu, yatak örtüsünün kenarlara sıkıca geçirilmiş olması ve yastıkların aynı hizada durmaları, yatağı toplayamın Matthew olduğunu söylüyordu Mira'ya.

Kendini bir anda yorgun hissederek yatağın kenarına oturdu ve telefonuna baktı, iş arkadaşlarından gelen gıda zehirlenmesiyle ilgili endişe dolu mesajları okudu. Mira hiç hasta olmaz, asla işten izin almazdı. Mesajları görmezden gelerek Matthew'yu aramak için kişiler listesine gitti. Ona erken geldiğini ve konuşmak istediğini söyleyecekti. Parmağı, Ara tuşunun etrafında gezinirken kendisini Ayet-el Kürsi okurken buldu; bu bildiği tek Müslüman duasıydı ve bunu ona hayatının son yıllarında California'ya gelip onlarla yaşamış olan büyükannesi öğretmişti. Yıllardır bu kelimeler aklına gelmemişti –ne anlama geldiklerini bile zar zor hatırlıyordu– ama şimdi onları yüksek sesle söyledi ve sadece ezberden okumak bile bedeninin bir şekilde rahatlamasına yol açtı. Tekrar gözlerini açınca dolap kapağının sonuna kadar açık olduğunu fark etti. Dolap kapağının açık olması korkutucu değildi ama sıradışıydı. Sabah işe gitmek için hazırlandıkları anlar dışında dolap kapağı hep kapalı olurdu. Mira dolabın içine girdi, ellerini her iki yanda asılı olan elbiselerin üzerinde gezdirdi. Her şey normal görünüyordu ama Matthew'nun tarafındaki rafa baktığında bir ayakkabı kutusunun kenardan sarktığını fark etti. Matthew'nun oraya bakıp bir şey aramış olduğu çok açıktı. Mira

parmak uçlarında yükseldiği halde bırak rafın üstünü rafın kendisine bile dokunamıyordu. Aklına aniden el işi odasındaki ahşap sandalye geldi. Yatak odasından çıkıp sahanlığa gitti, tavan eğimli odanın kapısını itti.

Sandalye pencerenin altında duruyordu ve Mira yerde yatan cesedi ancak odanın ortasına geldiğinde fark etti. Mira çığlığı bastı, bu daha çok bir anda sustuğu keskin bir panik haykırışı gibiydi. Bunun bir ceset olduğu çok açıktı; odanın ortasında çaprazlama yatan, ayakları Mira'mn dikiş masanın altında olan bir cesetti bu. Bunun kim olduğunu bilmeye imkân yoktu çünkü bedeninin tamamı baştan aşağı koli bandıyla sarılmıştı, gümüş renkteki bir mummyya benziyordu.

Mira titreyerek cesede doğru iki adım atıp dizlerinin üstüne çömeldi ve avucuyla cesedin göğsüne bastırdı. Bu bir adamdı – bedeninin boyutundan ve göğsün düzlüğünden bunu anlayabiliyordu– ve bedende en ufak bir hareket ve kalp atışı yoktu. Mira yakından bakınca kafasının etrafındaki bandın kenarlarından sızan kanı fark etti. Kendi kendine 911'i *ara* dedi, telefonunun yatağın üstünde olduğunu düşünerek. Ama öncelikle banda sarılı kişinin kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bunun Matthew olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Ölü adamın yüzünün ortasında bandın yapışkanlı ucunu buldu parmakları. Ve Mira bandı çıkarmaya başladı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Richard Dolamore içki dükkânının otoparkına girdi. Akşamüzeriydi, park yerinde yürüyüp otomatik kapıdan geçerken burun deliklerinde soğuk havayı hissediyordu. Richard bu içki dükkânına bayılıyordu, burası bir depo kadar büyüktü ve market arabalarına kasa kasa “Annenin En İyi Arkadaşı” gibi isimleri olan şarapları ve galon galon son moda cinleri dolduran banliyölu “baby boomer” kuşağı üyeleriyle doluydu. Burası içki dükkânı olmadan önce bir sinema salonuydu; yıllar önce tek ekranlı salonu bir derme çatma duvarla ikiye çıkarılmış, ucuz, bağımsız işletilen bir yerdi. Richard’ın ergenken buraya gelmişliği vardı; çoğunlukla yalnız ama bazen de çıktığı kızlarla gelmişti ve izlediği filmin sessiz anlarında diğer salondaki ekranda ne oynatıldığını duyabildiğini hatırlıyordu.

Fakat sinema salonunun içi yıkılıp yeniden düzenlenmişti ve artık burası sıra sıra renkli şişelerle doluydu. Richard koridorlarda dolanıp şişelerin içindeki alkolden biraz daha fazlasını satmak üzere tasarlanmış tüm etiketlere baktı. Babası içki satış temsilcisiydi; çoğunlukla düşük nitelikli markaları –Romanov gibi isimleri olan votkaları, Old Scotsman veya Gold Rush adındaki viskileri– zincir restoranlara ve otel barlarına toptan indirimiyle satardı. Bu tür markalar hâlâ vardı, genelde alt rafta dururlardı. İçki dükkânında bir koridorda dikilip gözlerinizi üst raftan alt rafa doğru gezdirdiğinizde geniş bir yelpazede müşteri –fiçıda yıllanmış romu yüz dolarlık şişede alan dallama-

dan römu plastik galon şişede içen engelli alkoliğe kadar~ çekmeye çalışan şişeleri görürdünüz.

“Hepsi aynı,” derdi eskiden Porter Dolamore ona.

“İnsanlar aptal. Boktan bir içkiyi güzel bir şişeye koyup ellerine ver ve herkes krallar gibi yaşadığını sansın.”

Richard viski koridoruna gitti. Onun yaşlarında bir kadın şişeleri inceliyordu; kadının anlamadığı dildeki menüyü okumaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Bu iyi,” dedi Richard, kadının az önce raftan aldığı “single malt”ı kafasıyla göstererek.

“Ah öyle mi?” dedi kadın. Kadın güzel değildi. Burnu fazla büyüktü ve gözleri birbirine fazla yakındı. Ama spor yaptığı ve kendine baktığı belli oluyordu. Sarı gölgeli, uzun kahverengi saçları vardı ve derin V yakalı, bal kabağı renginde bir kazak giymişti. Richard gözlerini kadının bronz memelerinin açıkta kalan üst kısımlarında gezdirdi. *Koyu kahverengi meme uçları,* diye düşündü.

“Çok yumuşak,” dedi Richard. “İpek gibi. Sizin için mi yoksa başka...”

Kadın onu dekoltesine bakarken yakaladı ve Richard kadının bu konuda ne hissedeceğine henüz karar vermediğini düşündü. Ama kadın altdudağım ısırp, “Hayatımdaki yeni bir arkadaş için. O viskiye bayılıyor ve benimse bu konuda hiçbir fikrim yok,” dedi. Ardından güldü sanki komik bir şey söylemiş gibi.

“İsli viskiden hoşlanır mı?”

Kadın yüzünü buruşturup, “Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum,” dedi.

Richard kadına isli ve ıssız viskinin farklarını açıkladı ve arkadaşının bir restoranda sipariş ettiği herhangi bir markayı hatırlayıp hatırlayamadığını sordu. “Sanırım, Macallan.”

“Doğru, Macallan,” dedi Richard ve üst raftan herhangi bir viski şişesini kapıp kadına uzattı. “Ona bunu al. Bayılacaktır. Aynı Macallan gibi ama ondan biraz daha iyi.”

“Emin misin?” diye sordu kadın.

“Bana güven,” dedi Richard ve *böyle geçinebilirim,* diye dü-

şündü. Çocuk oyuncağı. Kadına uzattığı şişenin çok hoş bir kutusu vardı ve Richard kadının etkilendiğini anlayabiliyordu.

“Peki,” dedi kadın. “Aldım.”

“Eğer yeni arkadaşın üzerinde işe yaramazsa ben onun yerini almaktan mutluluk duyarım.”

Kadın kaşlarını çatı. “Evlisin,” dedi, Richard’ın eline bakarak.

“Yüzük takıyorum sadece,” dedi Richard. “Bu evli olduğum anlamına gelmiyor.”

“Genelde bu anlama gelir,” dedi kadın ve dükkânın ön tarafına yöneldi.

Richard, “Kancık,” diye fısıldadı ve kadın onu duydu mu diye merak etti. Kadının sırtının üst kısmında bir seğirme gördüğünü düşündü.

Richard alttan ikinci raftan kendine bir J&B aldı ve sonra kadına pahalı, bulaşık suyundan farksız viskiyi satın alması ve koca kötü kurttan uzaklaşması için birkaç dakika verdi. Kendisi ödeme yaparken kasadaki adama –sigaradan sararmış bıyıkları olan yaşlı adama– neredeyse bir önceki müşteriyi yüz dolarlık şişe almaya ikna ettiği için komisyon alması gerektiğini söyleyecekti ama söylememeye karar verdi.

Richard arabasına dönünce viskisini torpido gözüne koydu. Her ne kadar ona ihtiyacı olmadığına karar verse de içkinin orada olduğunu bilmek güzeldi.

İçki dükkânının otoparkından çıkıp Middleham’dan geçerek Dartford’a doğru yöneldi, Sudbury Yolu’ndan Blackberry Yolu’na ilerledi. Neredeyse polisin çoktan orada olduğu endişesiyle kendi sokağına dönmeyecekti ama bir şansını denemeye karar verdi. Eğer herhangi şüpheli bir araç görürse başka bir evin garaj yoluna girer ve dönüp giderdi. Ve henüz polis gelmemişse uzun zaman önce yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapma fırsatı olurdu. Blackberry Yolu’ndan döndü, biri –devasa büyüklükteki yeni sütunlu ev– dışında bütün evler İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki on yıl içinde yapılmışlardı ve sıradan bir Amerikan ailesinin barınma ihtiyacını karşılamak için tasarlanmış, sevimsiz

kutular şeklindeydiler. Yolun sonunda Richard'ın çocukluk evinin de dahil olduğu dört ev, halka şeklinde sıralanıp çıkmaz sokak oluşturuyordu. Bu ev şimdi ona aitti; aslında teknik olarak gerçekte evin vergilerini ödeyen Matthew'ya aitti. Yarıısı tuğladan yarıısı beyaz kaplamadan oluşan ev, bir grup beyaz çamın arkasında kalıyordu. Ön bahçe kahverengi çam iğneleri tabakasıyla kaplıydı ve garaj yolu asfaltı kırılmış, yabancı otlarla dolmuştu. Her ne kadar beyaz vinil kaplama, yosun yeşiline dönmeye başlamış olsa da evin kendisi, en azından dışarıdan, hâlâ düzgün görünüyordu. Boş bir çöp ev diye düşündü Richard ve bunu ilk düşünüşü değildi. Arabayla çıkmaz sokak kavşağından döndü ve ön tarafı Sudbury Yolu'na bakacak şekilde arabayı park etti. Arabasından çıkmadan önce viski şişesinden küçük bir yudum aldı.

Ön kapıdan girerken, "Selam, anne. Selam baba. Ben geldim," diye bağırdı her zaman yaptığı gibi. Bu onu kahkahaya boğdu, her ne kadar bir gün selamma karşılık alacağından hep biraz korksa da. Bu hiç olmamıştı ve bu kez, evine son girişi olacaktı. Merdivenlerden çıktı, yukarı çıktıkça hava değişiyordu. Hava durgundu ve küf kokuyordu ama bu konunun altında ölü bir şeyin tatlı ve iğrenç kokusu olduğu çok açıktı. Muhtemelen duvarlardan birinin içinde ölü bir sincap vardır, dedi Richard kendi kendine. Üst katta fazla kalmak istemedi –bu onun midesini bulandırıyordu ve bunun tek nedeni sadece berbat koku da değildi– ama anne babasının eski yatak odalarından babasının bavullarından birini almak istiyordu. Ayağıyla yatak odasının kapısını itip açtı. Odanın içi loştu, perdeler kapalıydı ve Richard içeri girdiğinde tahta döşemelerden bir şeyin hızlıca kaçtığını duydu. Bunu duymazdan gelerek telefonunu eline alıp fenerini kullanarak elbise dolabına doğru yürüdü, dolabın kapağı zaten açıktı. Arkaya konmuş büyük, kareli kumaştan bavulu fark etti. Bavulun deri sapını tutup dışarı çıkardı ve içinin boş olmasına sevindi. Bavulu yatağın üstüne koydu, odadaki havada şimdi uçuşan toz taneleri vardı. Richard neredeyse boğazının arkasında bir acılık hissetti. Bu odada istediği iki şey vardı: Annesinin kendi anne babasına ait çerçeveli bir fotoğraf –kenarı tüylü bir

fötr şapka takmış, kısa, asık suratlı bir adam ve dudaklarında hü-zûnlü bir gülümseme olan, ev kıyafeti içinde bir kadın- ve babasının eski cüzdanı. Richard bunun tam olarak nerede olduğunu biliyordu; çalışma masasının üst çekmecesinde. Cüzdanın içinde kâğıt iki dolar, babasının ehliyeti, AAA* kartı, birkaç kartvizit ve bir de ikiye katlanmış halde, bir dergiden kesilmiş Bo Derek'in plajdaki bir fotoğrafı.

Richard cüzdanı ve annesine ait çerçeveli fotoğrafı alıp ikisini de bavulun içine koydu, ardından bavulun fermuarını çekip odaya son bir bakış attıktan sonra oradan çıktı. Sonuçta burası annesinin cesedini bulduğu yerdı. Kadife saçaklı yatak örtüsünün altından onun ana hatlarını görür görmez, ölmüş olduğunu anlamıştı. Ölmek üzere olduğunu bilip saklanmaya çalışan bir hayvan gibi kıvrılıp küçük bir top şeklini almıştı kadın. Yine de annesinin üstündeki yatak örtüsünü kaldırmış ve ona uzun uzun bakmıştı. Kadının sararmış geceliği kalçasında toplanmıştı ve kafasının etrafında kurumuş kusmuk birikintisi vardı. Bir elinde votka şişesi duruyordu -Richard yanlış hatırlamıyorsa Smirnoff'tu bu- ve komodinin üstünde boş bir ilaç şişesi duruyordu. Annesinin diğer eli de yüzünü kapatmıştı. Richard daha yakından baktığında annesinin öldüğü sırada başparmağını emdiğini fark etmişti.

Richard alt kata inince bavulu, istediği diğer birkaç şeyle doldurdu. Çok fazla değildi bunlar; daha çok çerçeveli fotoğraflar, babasından kalma bir aile Kitabı Mukaddes'i, annesinin televizyondan aldığı Ginsu bıçak seti ve kilerde gevşek yer döşemesinin altına saklanmış olan turşu kavanozu. Richard bunu sadece birkaç yıl önce orada bulmuştu. Kavanozun içinde yaklaşık bin dolar para vardı.

Elindeki dolu bavulla Richard bodrum kata indi, yine cep telefonunun fenerini kullandı ve kendini bildi bileli orada duran iki galon benzini aldı. İlk kutuyu perdelerin ve ikinci katın merdivenlerinin ortasına kadar giden halıya döktü. Kutu beklediğinden çok daha önce boşalmıştı, bu yüzden ikinci kutuyu daha

* Amerikan Otomobil Birliği kısaltması. -çn

idareli kullandı, evin birinci katında biraz oraya buraya döküldü ama çoğunu babasının televizyon koltuğuna sakladı, koltuğu önce duvara doğru itti, böylece koltuk, ön pencerelerdeki ağır kadife perdelere değiyordu. Koltuğun üstündeki kumaş yırtılmıştı ve içindeki ufalanmış sarı strafor görünüyordu, bu da kalan benzini emdi. Benzinin kokusu burun deliklerini ve boğazını yaktı, gözlerinin sulanmasına neden oldu.

Richard'ın cebinde Owl's Head Bar'dan kalma bir kibrit kutusu vardı ve Richard bir kibrit yakıp onu benzine bulanmış koltuk minderinin üstüne attı. Kibrit bir süre orada öylece durdu, alev usul usul yanıyordu ve sonra bir gümbürtü koptu ve minder tamamen alev aldı. Richard bavulu alıp ön kapıdan çıkarak normal bir hızda arabasına yürüdü, en yakın evlerden birinde perdenin arkasından birinin hareket ettiğini fark etti, muhtemelen onun her hareketini izleyen Bayan MacDonald'dı bu. Belki de Richard'ın şansı yaver giderdi de yangın onun evine de sıçrardı.

Richard ancak arabayla on dakika kadar yol aldıktan sonra direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Kendi kendine rahatla dedi. Bir şeyler olmaya başlamıştı ve şimdi Richard'ın tek yapması gereken bunların olmasına izin vermektir.

Richard, Henrietta Mazur'un arabasının evinin önünde olup olmadığını merak ederek Sycamore Sokağı'nda ilerledi. Araba orada yoktu, bu yüzden de hiç durmadan yoluna devam etti, uzaktan sirenlerin sesini duymayı beklediğinden arabanın camları açıldı ama belki de artık Dartford'ın diğer ucuna fazla uzaktı. Belki de ev yanmamıştı, alevler büyümeden sönmüşlerdi ama Richard öyle olduğunu sanmıyordu. Bir yerden dönüp Scituate Nehri yakınlarına çıktı ve orada uzaktan bir tür siren sesi duydu. Elbette bu her şey olabilirdi ama yanıp kül olan çocukluk evi de olabilirdi. Arabanın camını ardına kadar açtı. Hava da duman vardı ama baca dumanının meyvemsi, tatlı aroması hissediliyordu, serin sonbahar öğleden sonrası için olağan bir kokuydu bu.

Arabayla az bir mesafe gidip Black Brick Stüdyoları'na vardı. Henrietta'nın genelde nereye park ettiğini biliyordu; bodrum ka-

ın girişinin yakınına. Richard arabasını bir blok ötedeki bir ara sokağa park etti, ardından stüdyonun otoparkına doğru yokuş aşağı indi. Gri Golf, bir başka arabayla; açık mavi bir Prius'la birlikte orada duruyordu. Arkadaki otoparkın bir kenarında yüksek bir bent, diğer kenarında ise nehre giden eğimli bir set vardı. Sararmaya başlayan kocaman bir söğüt ağacı, serin esintide hışırdadı. Richard doğal görünmeye çalışarak söğüt ağacıyla stüdyonun kilitli arka kapısı arasında ortada dikildi. Muhtemelen iki şeyden biri olacaktı. Ya bu kapıdan Henrietta çıkacaktı ve Richard da onu bekliyor olacaktı ya da bu Prius'un sahibi kimse o gelecekti kapıdan ve eğer böyle olursa –Richard böyle olmasını umuyordu– Richard kendinden emin bir şekilde kapıya doğru yürüyecek ve o kişi her kimse onun içeriye girmesine izin vermesini umacaktı.

Richard orada yaklaşık otuz dakika kadar dikildi, gökyüzünde bulutlar toplanıyordu ve sonra metal kapının tokmağının döndüğünü gördü. Elinde telefonuyla hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı ve kısa saçları ağarmış kadının kapıdan çıkışını izledi.

“Ah selam,” dedi Richard yaklaşırken. “Kapıyı tutabilir misiniz?”

Kadının gözlerindeki kararsızlığı gördü ama Richard ondan istediği için yine de kapıyı tuttu. “Hen’i ziyarete geldim,” dedi Richard ve telefonunu gösterdi. “Telefonunuz aşağıda çalışıyor mu?”

“Hayır, pek sayılmaz,” dedi kadın.

Richard teşekkür ederek kadının yanından geçip gitti ve kapı, Richard'ın arkasından kapandı. Kısa bir süreliğine loş koridorda dikilip burun deliklerinden derin derin nefes aldı; havadaki boya, terebentin ve az önce onu içeri almış kadından kalma paçuli kokusunu alabiliyordu. Kadının az önce yaptığı şeyin ne kadar süre etkisinde kalacağını merak etti. Muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca, diye düşündü.

Hiç de sessiz olmaya çalışmayarak Henrietta'nın stüdyosuna doğru yürüdü. Henrietta'nın onun burada olduğunu bilip bil-

memesi önemli değildi. Yalnızlardı ve Henrietta'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir köşeyi döndü ve Henrietta'nın stüdyosunun kapısının altından gelen ışığı gördükten sonra kapının açıldığını duydu. Henrietta güzel kafasını dışarı uzattığında onu gördü. Richard ona doğru ilerlemeye devam etti.

"Selam, Matthew," dedi Henrietta sesinde hafif bir kararsızlıkla.

"Ben Matthew değilim," dedi Richard.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hen neredeyse koşacaktı ama bir şey onu durdurdu. *Koşarsan ölürsün*, diyordu içinden bir ses ona, dolayısıyla Hen koridora çıkıp az önce Matthew olmadığını söyleyen adamla yüz yüze geldi.

Ama gözlerinde hatta belki de yürüyüş tarzında, kafasının duruşunda bir farklılık olsa da bu Matthew'ydü.

“Sen kimsin?” diye sordu Hen.

“Richard,” dedi adam. “Henüz resmi olarak tanışmadık.”

“Hayır, tanışmadık.” Hen’in tüm bedeni bir anda buz kesti ama zihni sakın bir şekilde tıkr tıkr işliyor, durumu değerlendirmeye çalışıyordu.

“Matthew nerede?”

“Matthew mı? Kim bilir? Ayrıca kimin umurunda?”

Richard öne doğru bir adım attı, yüzü koridorun tavanından sarkan lambalardan biri tarafından tamamen aydınlandı. *Belki de Richard, Matthew’nun ikizidir*, diye düşündü Hen ama sonra adamın ağzının alt tarafındaki, onun Harrison Ford’a benzemesine yol açan yara izini gördü ve o zaman Richard adında bir erkek kardeş olmadığını anladı. Sadece Matthew vardı ve o, Hen’in sandığından daha deliydi. Yine koşmayı düşündü ama sonra neredeyse ilk kez geniş omuzları ve kocaman elleriyle Matthew’nun ne kadar güçlü olduğunu fark etti. Stüdyonun diğer tarafına, ilk kata giden metal basamaklara doğru kaçabilirdi ama Matthew şimdi ondan sadece altmış santim kadar uzaktaydı.

“Stüdyonu görmek isterim,” dedi adam. “O çarpık resimleri nerede yaptığını merak ediyorum.”

Adam parmaklarını saçında gezdirdi ve saçları sanki birkaç gündür yıkanmamış gibi havada dikili kaldı. Artık nefesindeki alkol kokusunu Hen’in alabileceği kadar ona yakındı.

“Aslında gitmem gerekiyor,” dedi Hen, belki de yanından geçip gitmeme izin verir diye düşünerek. Belki bunu hızlıca ve sakince yaparsa olurdu ama Hen hareket etmeye başlar başlamaz adamın eli hızla öne atıldı ve Hen’i boynundan yakaladı, başparmağı ve işaretparmağıyla sıkıca bastırdı. Hen, adamın kasıklarına denk getirmeyi umarak bir tekme savurdu ama bacağına denk getirdi. Adam yüzünü buruşturdu, dudaklarını aralarken dişlerini sıktı, bu sırada hâlâ Hen’in boğazını sıkmaya devam ediyordu ve onu stüdyosundan içeri soktu, sonra onu öyle sert itti ki Hen uçup sırtüstü yere yapışıp beton döşemede biraz kayd. Omurgasından bir acı dalgası yükseldi.

Hen kendini iterek yerde geri geri gitti ve sonunda sandalyesine varıp sırtını ona dayadı. Matthew etrafına bakınıyor, her şeyi inceliyordu.

“Hadi istediğin gibi bak etrafa,” dedi Hen.

“Önce beni becermek istemez misin?” dedi Matthew yüzünde kocaman bir sırıtış ve fıldır fıldır oynayan gözlerle.

“Daha yeni tanıştık, Richard. Neden seni becereceğimi düşündün?” dedi Hen, gerçekte bunu düşünmeden. Matthew’nun gözleri Hen’e sabitlendi; adamın keyif alır, ilgili bir hali vardı ve Hen doğru şeyi söylediğini fark etti. Eğer o Richard’mış gibi yaparsa, eğer onunla bu şekilde ilişki kurarsa belki onu oyalayabilirdi. Ve onu oyabilirse de belki ondan uzaklaşabilirdi.

“Matthew’yu becermek isterdin ama öyle değil mi?” diye sordu adam.

“Aslında istemem. Matthew’yla öyle bir ilişkimiz yok, ayrıca ikimiz de evliyiz.”

“Eğer istersen sandalyeye oturabilirsin. Yerde oldukça zavallı görünüyorsun.”

Hen doğrulup sandalyenin minderinin üstüne yerleşti. Kaç

kez rahatça bu sandalyede oturmuş, sanatını düşünüp çay içmişti? Ve şimdi burada oturuyordu ve bu yaptığı son şey olabilirdi.

“Lloyd ve Mira’yla,” dedi Matthew bir anda ve Hen’in kafası karıştı ve sonra bunun, Matthew’yla ikisinin başka insanlarla evli olduğunu söylemesine bir karşılık olduğunu anladı.

“Doğru, Lloyd ve Mira’yla.”

Matthew avuç içleri yukarı gelecek şekilde ellerini havaya kaldırdı ve Hen’e bakıp sırttı. “Yani demek istediğim...” dedi Matthew.

“Ne?”

“Lloyd’dan pek etkilenmiş sayılmam.”

“Ama Richard onunla hiç karşılaşmadı,” dedi Hen ve neredeyse hemen bunun söylenmemesi gereken bir şey olduğunu anladı. Matthew kaşlarını çatı, göz açıp kapayana kadar gözlerindeki keyif ifadesi yerini kontrol edilen öfkeye bıraktı. *Onu sorgulama*, dedi kendi kendine. *Onun mantığını sorgulama. Suyuna git. Neyden konuşmak istiyorsa kabul et, belki benden yeteri kadar uzaklaşırsa...*

“Matthew bana ondan bahsetti. Bana hâlâ bir şeyler anlatıyor, her ne kadar bana bilgi konusunda pek güvenmese de.”

“Matthew sana Lloyd’la ilgili ne anlattı ki?”

“Şu noktada senin zaten bilmediğin bir şey değil. Başkasıyla yatıp kalkıyormuş. Bugünlerde bu oldukça kolay biliyorsun. Eskiden karı düşürmek için geneleve gitmek zorundaydın. Şimdi artık bunu her yerde yapabilirsin.” Matthew, Hen’e dikkatli bir şekilde bakıyordu, belki de Hen’in, söylediği şeye şaşırıp şaşırmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Ne için nereye gidiyorum?”

“Karı düşürmek için nereye gidiyorsun, Richard?” diye sordu Hen, onunla göz temasını koruyarak. Adam hafiften yüzünü buruşturdu. “Genelevlere gidiyor musun?”

“Babam genelevlere giderdi. Bana o tarz yerleri anlattı. Ama sana söylediğim gibi artık sokakta yürüyen her kadın yatağa atılmayı bekliyor.”

Gergin görünüyor, diye düşündü Hen ve muhabbeti buradan

ilerletip ilerletmeyeceğine karar vermeye çalıştı. Onu zorlamasının adamın sinirlerini bozduğunu anlayabiliyordu ama onun sinirlerini bozmanın iyi bir şey olup olmadığından emin değildi. Çok ileri gitmek istemiyordu ama onu ilgisini çeken konularda konuşturmaya devam etmek istiyordu. Asıl yapmak istediği şey –ve bunun tehlikeli olduğunu biliyordu– gerçek Matthew’ya ulaşmak ve onun kendini açmasını sağlamaktı, işte o zaman güvende olurdu Hen, en azından geçici olarak. Matthew kardeşi Richard’mış gibi *numara mı yapıyordu?* Yoksa Hen gerçek bir çoklu kişilik vakasıyla mı karşı karşıyaydı? Eğer onu Matthew’ya dönüştürebilirse planladığı şeyden vazgeçirebileceğini düşündü Hen. Eğer şu anki kişiliğinde kalırsa o zaman bir ihtimal kapıya koşup stüdyodan çıkabilirim ve kapıyı hızla kapatıp Matthew’yu içeriye kilitleyebilirim diye geçirdi aklından. Bu bodrum katındaki bütün stüdyoların bir özelliği idi; kilit dili, kapının her iki tarafından da anahtara ihtiyaç duyuyordu ve Hen’in anahtarı –sahip olduğu tek kopya– ceketinin cebindeydi.

“Matthew’dan nasıl bu kadar farklı olabiliyorsun,” dedi Hen. “Onu oldukça iyi tanıyorum ve bence o tam bir centilmen.” Matthew’nun yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Hen onun diş etlerini görebiliyordu.

“O insanları öldürüyor, biliyorsun.”

“Bunu yaptığını biliyorum. Bana anlattı. Ama aynı zamanda bana asla bir kadına zarar vermeyeceğini, sadece kadınları inciten erkeklere zarar vereceğini de söyledi. Bu yüzden onun bir centilmen olduğunu söyledim.”

“O annesinin kuzusu,” dedi Matthew ve gözlerini stüdyonun tavanına çevirdi sanki bir şeyler hatırlayıp bunu söylüyormuş gibi.

Hen neredeyse kapıya doğru koşmayı düşündü ama Matthew hızla Hen’e doğru çevirdi bakışını. Matthew’nun üstünde silah var mı acaba? diye merak etti Hen. Bunun bir önemi yoktu. Hen, onun boğazını sıktığı sırada Matthew’nun ellerinin ne kadar güçlü olduğunu hatırladı, basit bir sıkma hareketiyle Hen’in boynunu kırabilirdi.

“Peki sen değil miydin?”

“Annem tüm kasabayla yatıp kalkan bir fahişeydi. Bir kere-sinde onun kilisedeki papazla bile yattığını duydum, hem de an-nemle babamı evlendiren papazla.”

“Eğer bu doğruysa o zaman Matthew niye annesinin kuzusu? O da bunları biliyor olmalı.”

Matthew kafasını iki yana salladı, Hen’in iki baskı makinesin-den daha büyük olanına baktı, ona doğru bir adım attı ve onun metal kenarına yaslandı. Bu Hen’e eğer kapıya koşmaya karar verirse daha iyi bir kaçma şansı yarattı. “Hepsini biliyordu ama babamın onu böyle yaptığını söylüyor. Annemin madem bana zaten fahişe deniyor ve öyle muamele görüyorum, bari bir fahişe gibi davranayım diye düşündüğünü söylüyor.”

“Baban annene fahişe mi derdi?”

“Babam onun ne mal olduğunu biliyordu. Bütün kadınların ne mal olduklarını biliyordu.”

“Baban kadınları öldürür müydü?” diye sordu Hen.

Matthew bir süre düşündü. “Artık babamdan konuşmak iste-diğimi sanmıyorum,” dedi.

“Sorun değil,” diye cevapladı Hen. “Merak ettim, hepsi bu.”

“Benden daha hızlı koşup koşamayacağına karar verene ka-dar beni konuşturmaya devam etmek istiyorsun.”

Hen gülümsemeye çalıştı. “Biraz,” dedi. “Yani birazdan daha fazla. Senden korkuyorum, Richard. Bunu anladığına eminim. Ama aynı zaman da merak da ediyorum. Abinden çok farklısın ve ben de bunun nedenini bilmek istiyorum. Aynı anne babayla aynı evin içinde büyüdünüz.”

“O kadar da farklı değiliz,” dedi adam. “Matthew hep yüce gönüllü ve iyi bir insanmış gibi yapar ama içten içe tıpkı babam gibi olduğunu bilir. Onun da kötü düşünceleri oluyor, biliyor-sun. Muhtemelen seninle ilgili de kötü düşünceleri olmuştur.”

“Ama bunları eyleme dökmüyor.”

Matthew gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını büzdü. “Evet, kadınlar söz konusu olduğunda onları eyleme dökmüyor. Bunu yapmıyor. Ama yine de insanları öldürüyor. Ve bundan heyecan

duyuyor. Sana heyecan duymadığını söyleyecektir. Kandan nefret ettiğini, sadece bazı insanların, babam gibi diğer insanları inciten insanların bu dünyadan gitmelerini istediğini söyleyecektir ama bu doğru değil. Babamı öldürdüğü zaman bunun tadına vardı ve şimdi de yapıp duruyor.”

“Peki ya sen? Sen düşüncelerini eyleme dökmüyor musun?”

“Bunu yapmadım, hayır. Yıllarca bunu yapmadım. Hep Matthew eğlendi ve ben sadece ara sıra fantezi kurmakla yetindim. Ne kaçırdığımı bile bana söylemedi, bunu bana anlatmadı. Mükemmel biriymiş gibi davrandı. Ama onun oyununu biliyorum. Bir yanlış yaptı ve bana öğretmen arkadaşı Michelle’i anlattı, ona nasıl tavsiye verdiğinden, kadının da ondan hoşlandığından söz etti ve ben Michelle’in pislik bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenir öğrenmez, durumu anladım. Onun tekrar öldürmeye hazırlandığını anladım. Dolayısıyla o Scott Doyle’u öldürdükten sonra ben de Michelle’i ziyaret ettim. Sana anlatamam... İlk başta beni gördüğüne çok mutlu oldu çünkü önce aynı senin gibi o da Matthew olduğumu sandı. Ama o Richard’dan hoşlanmadı. Hem de hiç hoşlanmadı.”

“Bu bir kadının canını ilk yakışın mıydı?” diye sordu Hen.

“Sayılır.” Matthew, Hen’e gülümsedi ama Hen bunun sahte bir gülümseme olduğunu düşündü, adamın yüzünün geri kalanı sert ve kararsız duruyordu.

“Bundan hoşlandığını sanmıyorum,” dedi Hen kendini hazırlayarak. Şimdi eğer ihtiyacı olursa kapıya kadar koşabileceğini düşündü. Sadece Matthew onu kocaman elleriyle yakalamadan önce kapıyı açıp dışarı çıkabilir miydi bundan emin değildi.

“Bundan hoşlanmadım, buna bayıldım.”

“Sana inanmıyorum, Richard. Bence bu yaptığın şey konusunda üzgün olan bir yanın var.”

“Babam da kana bayılırdı,” dedi Matthew.

“Ama Matthew nefret eder,” dedi Hen.

“Matthew kandan nefret eder çünkü babam annemin kanının akmasına neden oldu ve Matthew da bunu hiç aklından çıkaramadı. Annem burnundan kanlar akarken orada öylece oturdu

ve bunun durması için hiçbir şey yapmadı. Masanın üstünde bir peçete vardı, annem bu peçeteyi hiç almadı, orada öylece bıraktı onu. Bunu kendi çocuğunun önünde yaptığını hayal edebiliyor musun? Onun bunu görmesine izin verdiğini hayal et.”

“Ama sonuçta onun burnunu kanatan babandı, öyle değil mi?”

“Annem aranıyordu.”

“Peki ya Michelle? O da mı aranıyordu?”

Matthew parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Evli bir adamı arayıp tek başına onun dairesine gelmesini istedi. Karısının şehir dışında olduğunu bilerek yaptı bunu. Nasıl bir kadın bunu yapar?”

“Belki de sadece konuşacak birini istedi.”

“Öyle bir şey yoktur. O Matthew’nun gelmesini istedi, böylece onun aletini emebilecekti.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Hen. “Ben Matthew’yla arkadaşım, o da benimle arkadaş ve bunun seksle bir ilgisi yok.”

“Saçmalık. Seninle ilgili edepsiz düşünceleri var ve bahse girerim senin de onunla ilgili edepsiz düşüncelerin vardır.”

“Yok, Richard. Hiç olmadı. Sana yalan söylemiyorum. Yemin ederim, sana tamamen gerçeği söylüyorum. Ve belki Michelle için de aynı şey geçerliydi, belki o da sadece bir arkadaş istiyordu.”

Matthew hayır anlamında kafasını salladı.

“Matthew ne düşünüyordu?” diye sordu Hen.

“Ne konuda?”

“Matthew, Michelle’le ilgili ne düşünüyordu? O da Michelle’in ölmeyi hak ettiğini mi düşünüyordu?” Hen bacaklarını biraz daha uzattı, böylece ayak parmakları yere bastı.

“Matthew onun ne mal olduğunu biliyordu.”

“Ama ben onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bana bunu anlatabilir misin, Richard? Matthew’yla konuşabilir miyim biraz?” Hen ayaklarını iyice yere bastırdı.

“Hayır.”

“Ama neden? Onunla uzun uzun konuşmama gerek yok ama onunla konuşmak istiyorum. Ona söyleyeceğim bir şey var.”

“Ona ne söylemen gerekiyor?” diye sordu Matthew.

“Onunla son konuşmamda, benim ön verendamdayken bana öldürmeyi bırakmak istediğini söylemişti. Bırakmaya hazırım demişti ve ben şimdi bu konuda ciddi miydi, bunu bilmek istiyorum. Bana doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum.”

“Doğruyu söylemiyordu.”

“Ama bunu ondan duymak istiyorum. Senden duymak istemiyorum.”

“O burada değil,” dedi Matthew ve çenesini göğsüne doğru bastırıp sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi derin derin iç çekti.

“Onun buralarda bir yerde olduğunu biliyorum,” dedi Hen. “Eğer onunla konuşmama izin verirsen... Sadece bir dakika, tek istediğim bu.”

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” dedi Matthew.

“Ne yapmaya çalışıyorum?”

“Matthew’yla konuşabilirsen seni buradan çıkarması için onu ikna edebileceğin kanaatindesin. Muhtemelen senin bu kapıdan çıkıp gitmene izin vereceğini düşünüyorsun ve sonra da polise gidip her şeyi anlatacaksın.”

Hen söylenebilecek en iyi şeyin ne olduğunu bulmaya çalışarak duraksadı. *Dürüst olmaya devam et*, dedi kendi kendine. *Bu işe yarıyor. Dürüst olmaya devam et.*

“Polise her şeyi anlatacağım, bu konuda haklısın,” dedi Hen. “Ve buradan gitmeyi istiyorum. Ölmeyi istemiyorum. Henüz değil. Ama seni veya Matthew’yu incitmeyeceğim. İkinizin de içten içe yaptığınız şeye son vermek istediğinizi, bunun yanlış olduğunu bildiğinizi ve bunun sonuna geldiğinizi anladığınızı düşünüyorum.”

“Matthew ödleğin teki. Muhtemelen senin gitmene izin verirdi.”

“Bu onu güçlü yapıyor,” dedi Hen. “Sen de güçlüsün. Yıllar boyunca baban gibi kötü şeyler yapmak istedin ama yapmadın.”

“Bu tamamen değişti. Artık değiştim.”

“Bu tekrar değişip eskisine dönemeyeceğin anlamına gelmiyor, biliyorsun. Çok geç değil.”

“Hapse gideceğim.”

“Ya hapse gidersin ya da hastaneye. İkisinin de sana yararı olur.”

“Yardıma ihtiyacı olan Matthew. Ben değilim.”

Hen düşünmeden avazı çıktığı kadar bağırdı: “Bırak da Matthew’yla konuşayım. Hemen şimdi!”

Matthew hızlı hızlı gözlerini kırptırdı, yine çenesini göğsüne bastırdı. Gözleri doldu. “Merhaba, Hen,” dedi bir süre sonra; alçak bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Matthew?”

“Hı-hı.”

“Az önce erkek kardeşinle tanıştım. O senden farklı.”

“Bu onun suçu değil. Yetiştirilmemizle ilgili. O babamı idoleleştirdi ve bence bu onu çarpık biri yaptı.”

“Konuştuğumuz her şeyi duydun mu?” diye sordu Hen.

“Hayır,” dedi Matthew. “Seni incitecek miydi?”

“Sanırım evet. Beni korkuttu.”

“O beni de korkutuyor. Artık gitti.”

Hen biraz rahatladı ve rahatlar rahatlamaz bedeninin fiziksel olarak korkuya verdiği tepkiyi hissedebildi; kesik kesik nefes alıyor, kollarında ve bacaklarında korkunç bir ağırlık hissediyordu. “Hadi buradan çıkalım o zaman. Polise gideriz, eğer istediğin buysa.” Artık Hen’in sesi titriyordu.

“Ne yapacaktın?” diye sordu Matthew. “Richard’dan kurtulmak için?”

“Kapıya doğru koşup çıkmaya çalışacaktım ve onu arkamdan kilitleyecektim.”

“Onu içeri kilitleyebilir miydin?”

“Hı-hı. Kapının her iki tarafı için bir anahtara ihtiyaç var.”

“Beni içeri kilitle,” dedi Matthew.

“Ne?”

“Beni buraya kilitlemeni istiyorum. Teslim olmak istiyorum.”

“Emin misin?”

“Lütfen bunu yap. Ben fikrimi değiştirmeden önce.”

Hen sandalyesinden kalktı, artık bacakları da titriyordu.

“Peki,” dedi Hen.

“Beni uzun süre burada bırakma,” dedi Matthew. “Kısa bir süre sonra benim için birilerini buraya göndereceksin, öyle değil mi?”

“Evet, hemen.”

Hen gidip kapıyı açtı. Arkasını döndü ve Matthew’nun şimdi yerde oturmuş, baskı makinesinin ayaklarından birine tutunduğunu gördü.

“Lloyd konusunda üzgünüm,” dedi Matthew. “Evimdeydi.”

“Ne?”

“Bu öğleden sonra eve geldiğimde orada, yukarıda saklanıyordu. Sanırım beni suçlu çıkaracak bir şey arıyordu. Belki de eskrim kupasını arıyordu.”

“O öldü mü, Matthew?”

Matthew gözyaşları içinde burnundan derin bir nefes aldı. “Üzgünüm ama evimdeydi.”

Hen kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Çıkışa doğru bodrum katın koridorunda koştu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matthew önündeki kırk beş dakikanın çoğunu Hen'in baskılarına bakarak geçirdi. Onun alanını bu şekilde ihlal ettiğini için kendini kötü hissetti ama onun eserlerine bayılıyordu.

Stüdyonun bir köşesinde üç çekmeceli eski bir metal dosya dolabı vardı. Dolabın üstünde uzun, bükülebilir boyunlu bir masa lambası vardı ve her bir çekmecenin içinde Hen tarafından yapılmış bir yığın baskı bulunuyordu. Matthew lambayı açıp baskılara tek tek baktı. Herhangi bir yöntemle düzenlenmiş gibi durmuyorlardı ama alt çekmecedeki baskılar daha eski görünüyordu. Görseller daha rahatsız ediciydi, çocuk kitaplarına uygun olmadıkları çok açıktı ama hepsinin üstünde bazıları anlaşılmaz, bazıları tuhaf başlıklar vardı. Matthew'nun en uzun süre baktığı baskı, şu kapanlardan birine yakalanmış bir tilkinin resmedildiği baskıydı. Yüzünü acıyla buruşturmuş olan tilkinin üstünde eski püskü bir takım elbise vardı, kravatı da yamuk duruyordu. Onun etrafında halka şeklinde duran çeşitli kıyafetler –elbiseler, takım elbiseler, çocuk kıyafetleri, kasap önlüğü– giymiş, insan biçiminde başka tilkiler vardı. Bu tilkiler gözleri kocaman açılmış, korkuyla durmuş ortadaki tilkiyi izliyorlardı. Görselin altında “Hüküm verilirken kasabanın diğer tilkileri izledi,” yazıyordu.

Matthew baskıdaki tilkilerden her birine işaretparmağıyla dokundu ve “Tilki surat, tilki surat, tilki surat, tilki surat, tilki surat, tilki surat,” dedi. Ve ardından güldü. Hen'in stüdyosunda yalnız başına geçirdiği şu birkaç dakikanın, hayatında başkası-

nın gözetimi altında olmadan geçirdiği son dakikalar olup olmadığını merak etti. Artık her şey sona erdiğinden içini hüzün kapladı. Ama aynı zamanda bir rahatlık da duydu. Richard'ın Michelle'e yaptığı ve neredeyse Hen'e de yapacağı şeyi düşünmekten hiçbir zaman kendini alamayacağını biliyordu. Ve polis –domuz suratlı polis memurları, diye düşündü ve tebessüm etti– gelip onu yakaladıklarında Richard'ın da onunla birlikte geldiğinden emin olacaktı. Sonuçta kardeşlerdi. Her zaman olduğu gibi bu işte beraberlerdi.

KIRKINCI BÖLÜM

Hen 911'i aradıktan ve onlara Matthew'nun adresini verip kocasının o evde olduğuna ve yaralanmış olduğuna inandığını söyledikten sonra arabasına bindi ve Dedektif Martinez'in numarasını buldu.

"Neredesin?" dedi dedektif telefonu açtıktan hemen sonra.

"Stüdyomdayım. Neden? Sen neredesin?"

"Senin sokağında."

Hen arabayı çalıştırdı. "Matthew Dolamore'un evine gitmelisin hemen," dedi Hen. "Lloyd orada ve sanırım zarar görmüş durumda."

"Polis zaten orada."

"Nasıl yani?"

"Matthew'nun evinde bir şey oluyor. Gidip bakacağım. Sonra hemen seni arayım."

"Kapatma. Matthew Dolamore benim stüdyomda."

"Ne?"

Hen telefonu hoparlöre aldı ve Black Brick Stüdyoları'nın otoparkından geri geri çıkmaya başladı. "Stüdyoma beni görmeye geldi. Her şeyi itiraf etmek istiyor ve ben de onu stüdyoya kitledim. Şimdi orada." Hen bir anda dedektife kişilik bölünmesi meselesini söylememeye karar verdi. En azından hemen değil. "Bana Lloyd'un onun evini aradığımı ve bir çeşit kavgaya tutuştuklarını söyledi."

"Eve doğru yola çıktın mı?"

“Evet.”

“Ben orada olacağım,” dedi dedektif ve telefonu kapattı.

Black Brick Stüdyoları’yla Sycamore Sokağı arasında dur tabelası veya trafik lambası yoktu ve Hen, dedektif telefonu kapattıktan sadece birkaç dakika sonra Sycamore Sokağı’na giriyordu. Yarım daire şeklindeki polis arabalarını ve ambulansı gördükten sonra Lloyd’un başına kötü bir şey geldiğini anladı. Bunu ta içinde hissetti; içini oyan bir acıydı bu.

Hen arabasını evinin garaj yoluna çektikten sonra arabanın içinde oturdu; bu birkaç saniyeden fazla sürmüş olamazdı ama Hen’e daha uzun geldi. Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve bazıları üniformalı, bazıları üniformasız olan, grup halindeki polis memurlarına doğru yürümeye başladı. Hen, Dedektif Martinez’in ona doğru döndükten sonra gruptan ayrılarak Hen’i Dolamore’ların bahçesinin ortasında karşıladı. Uzaktan bir köpek havladı; havlama sesi tuhaf bir şekilde Hen’in kulağında çınladı. Hava aydınlıktı ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama Hen dedektif yaklaşıırken kendisini gözlerini kısarken buldu.

“Üzgünüm,” dedi dedektif.

“Ölmüş mü?”

“Ölmüş, Hen. Çok üzgünüm.”

Dedektif Martinez’in omzunun üstünde bir hareketlilik vardı ve Hen, bir kadın polis memurunun Mira Dolamore’u evin ön merdivenlerinden indirmesini izledi. Mira sersemlemiş görünüyordu, etrafa bakmak için kafasını çevirdiğinde bakışları Hen’de takılı kaldı. İki kadının gözleri buluştu ve Mira bir şey söylemek için ağzını açmak üzere gibi göründü –Hen onu bu kadar uzaktan duyamazdı– ama Mira bir şey söylemek yerine başını öne eğdi.

Hen dedektifin elleriyle onu iki kolundan tuttuğunu hissetti. Adamın niye ona bu şekilde dokunduğunu merak ederken olduğu yere yığılmakta olduğunu fark etti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Stüdyodan çıkarıldıktan sonra Dartford karakolundaki sorgu odasına getirilen Matthew burada yanında bir avukat bulundurma hakkından feragat ettiğini belirtti.

Matthew, Dedektif Shaheen'e Scott Doyle cinayetiyle ilgili her şeyi anlattı; kadın dedektifin, Mira'nın onu korumak adına yalan ifade vermediğini, gerçekten bütün bir gece boyunca kocasının otel odasında onunla birlikte uyuduğunu sandığını anlaması için çaba sarf etti. Bunları yüksek sesle söylemek, kadın dedektifin durgun yüzüne bakmak, onu dinleyen diğer dedektifler ve polis memurlarının varlıklarını hissetmek ve sözleriyle hareketlerinin kayıt edildiğini bilmek, içine bir rahatlık duygusunun yayılmasına neden oldu. Matthew'nun kasları gevşedi, nabızı yavaşladı.

"Yani bunu Michelle Brine için mi yaptın?" diye sordu dedektif.

"Scott Doyle'un öldürülmesini mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Hem evet hem hayır. Michelle için üzüldüm çünkü Scott Doyle kötü bir erkek arkadaşı ama bunu sadece Michelle için yapmadım. Bu, Scott Doyle'un hayatı boyunca kirleteceği tüm diğer kadınlar içindi. O zehirli biriydi."

"Bunu anlıyorum," dedi kadın. Kadının her iki eli de ikisinin arasında durup onları ayıran masanın üstündeydi ve Matthew onun ara sıra başparmağıyla alyansıyla oynadığını fark etti. Kadının yakın bir zamanda kilo verip henüz yüzüğünü küçültme-

miş olabileceğini düşünerek merak etti. “Ama yine de,” diye devam etti dedektif. “Michelle’le ilişkin konusunda daha fazla şey bilmek istiyorum. Sana erkek arkadaşından bahsettiğine göre yakın olmalısınız.”

“O kadar yakın değildik aslında. İş arkadaşıydık. Birlikte çalışırdık.”

“Geçmiş zaman kullandığını fark ettim.”

“Doğru,” dedi Matthew. “Artık o da ölü.”

“Bunu nereden biliyorsun, Matthew?”

“Çünkü onun cesedini gördüm. Dairesine gittim ve cesedini gördüm.”

“Yani onu öldürdüğün zaman, değil mi?” dedi dedektif.

Matthew başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Tanrım hayır. Elbette onu ben öldürmedim. Asla bir kadını incitmem. Asla.”

“Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Kardeşim Richard,” dedi Matthew.

“Michelle Brine’ı kardeşin mi öldürdü?”

“Evet.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bana o söyledi. Michelle’i öldürdükten sonra evime ziyarete geldi ve onun dairesinin anahtarlarını bana bıraktı. Bu onun yaptığı şeyden beni haberdar etme şekliydi. Benimle alay ediyordu. O anahtarlarla Michelle’in dairesine girdim. Yaptığı şeyi kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.”

Matthew eliyle ağzını kapattı. Duvardaki kanları, yataktaki kanları ve Michelle’in loş ışıkta gri görünen tenini düşünüyordu. Michelle, Richard’m Matthew olduğunu sanmış olmalıydı, ona destek olmak ve belki de hatta onunla sevişmek için geldiğini düşünmüş ve sonra...

“İyi misin, Matthew?”

“Affedersin, evet. Benim için üzücü bu sadece... Michelle bunu hak etmiyordu. O hiç yanlış bir şey yapmadı.”

“Öyleyse sence neden kardeşin onu öldürdü, o yanlış bir şey yapmadıysa?”

“Richard böyle düşünmez. O benim gibi düşünmez. Sanırım

o, babam gibi... Bence o hep bir kadını öldürmenin nasıl bir şey olduğunu içten içe merak ediyordu çünkü bütün kadınlardan nefret ediyor. Cesareti olmadığı için bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bunu çok düşünmüştü... hem de çok. Ben ona Scott ve Michelle'den hiç bahsetmemeliydim ama o yaptığım şeyi anladı ve sonra bence şeyi biliyordu... Michelle'in... Michelle'in beni arzuladığını biliyordu."

"Michelle'in seni arzuladığını mı?"

"Richard, Michelle'in dairesine gidip onu öldürdüğü gece aslında Michelle beni davet etmişti. Onun dairesine böyle girmiştir. Michelle gelen kişinin ben olduğumu sanmıştır."

"Michelle neden seni davet etti?"

"Onunla telefonda konuştum ve o bana eve gidip anne babasıyla birlikte olmak için bir süreliğine Sussex Hall'dan ayrılacağını, öğretmen olmaya daha fazla dayanamadığını söyledi. Dolayısıyla benden de ona uğramamı, vedalaşmak için görüşmemizi istedi. Mira'nın şehir dışında olduğunu biliyordu."

"Gittin mi?"

"Bunu düşündüm. Aslında arabayla sitesine kadar gittim ama sonra bunun uygunsuz olacağını fark ettim. Ben evliyim ve sanırım Michelle aramızda olduğundan fazlası var sandı. Dolayısıyla hayır, onu ziyaret etmedim."

"Ama Richard etti mi?" Dedektif ellerini masanın üstünden kaldırmıştı, elleri görünürde yoktu. Hafiften öne doğru eğiliyordu.

"Evet, Richard ziyaret etti."

"Matthew şu an Richard nerede?"

Matthew hemen cevap vermedi. Bedeni yine gerilmişti, sorgu odasına getirildiğinden beri ilk kez oluyordu bu. Kendi kendisine tamamen dürüst olacağına dair söz vermişti, artık bunun zamanının geldiğini düşünmüştü. Artık daha fazla yalan ve numara olmayacaktı. Dedektife Richard'm nerede olduğunu bilmediğini söylemek istedi ama bu tam anlamıyla doğru değildi.

"Uyuyor," dedi sonunda.

"Richard uyuyor mu?"

“Evet.”

“Nerede uyuyor, Matthew?”

Matthew yüzünün buruştuğunu hissedebiliyordu. *Dürüst ol*, dedi kendi kendine.

“Şey bu soruyu tam olarak nasıl cevaplayacağımı bilemiyorum. Şu an uyuyor ve sana bundan daha fazlasını söyleyemem.”

Odanın kapısı açıldı ve içeri Matthew’nun evine gelip ona Dustin Miller’la ilgili sorular soran dedektif geldi. Adam eğilip Dedektif Shaheen’in kulağına Matthew’nun duyamadığı bir şeyler söyledi. Dedektif doğrulduğunda Matthew’ya baktı, adamın gözlerinde delici bir bakış vardı ve Matthew onun ismini hatırlıyordu, adı Martinez’di ve Cambridge’ten bir polis dedektifiydi.

Dedektif Shaheen ayağa kalktı ve “Hemen döneceğiz, tamam mı, Matthew? Sana bir şey getirebilir miyiz? Su? Kahve?” dedi.

“Su iyi olur.”

İki dedektif odadan çıktı ve Matthew odada yalnız kaldı, gerçi kare şeklindeki odanın köşesindeki kameranın onu izlediğini biliyordu. Onların ne hakkında konuştuklarını biliyordu. Her şeyi onun üstüne yıkmak istediklerini biliyordu ve buna Michelle’e yapılan şey de dahildi. Fakat bunu yapan o değildi –Richard’dı– ve onların bunu anlamaları gerekiyordu. Matthew’nun midesi ağrımaya başladı ve Matthew midesine bastırırsa kendisini daha iyi hissedeceğini biliyordu ama kameradan onu izliyorlardı ve o da bunu görmelerini istemedi.

Bir süre sonra Dedektif Shaheen ve elinde bir şişe suyla Dedektif Martinez yeniden odaya girdiler. Otururlarken Dedektif Martinez su şişesini masanın üstünden Matthew’ya doğru itti.

“Tekrar merhaba,” dedi dedektif. “Beni hatırladın mı?”

“Tabii ki. Dedektif Martinez’di, öyle değil mi?” Matthew şişenin kapağını açıp sudan koca bir yudum aldı. Su ılıktı.

“Evet. Bana avukat bulundurma hakkından feragat ettiğin söylendi. Bu doğru mu?”

“Evet. Şu an avukata ihtiyacım yok. Sadece gerçeği anlatmak istiyorum.”

“Anlıyorum.” Dedektif Martinez uzun boylu, ince yapıly-

di ve oturduğu plastik sandalye onun altında küçük kalıyordu. "Konuşmamız gereken çok şey var, Matthew, ama şu an için bugün Lloyd Harding'le aranda ne geçtiğini merak ediyorum."

"Evime izinsiz girip bana saldırdı. Ben kendimi savunuyordum."

"Sence evine neden izinsiz girdi?"

"Hen ona her şeyi anlatmış olmalı. Her şey onlar evimize akşam yemeği için geldiklerinde başladı."

"Ne başladı?"

Matthew yine suyundan büyük bir yudum aldı. "Hen ve Lloyd bize akşam yemeğine geldiler. Komşu olarak. Bildiğin gibi Hen, benim çalışma odamda tuttuğum Dustin Miller'in eskrim kupasını fark etti ve bu onu şüphelendirdi. Bu yüzden de seni aradı. O kupayı etrafta bırakmamalıydım. Kendimi beğenmişlik yaptım ama bir yandan da merak etmeden duramıyorum, belki de biraz da olsa Hen gibi birinin gelip onu görmesini istemiştim. Birinin bilmesini istemiş olabilirim."

"Matthew, bölmek istemiyorum ve nihayetinde Dustin Miller konusundaki her şeyi duymak istiyorum ama şu an Lloyd hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Onu öldürmeye niyetim yoktu –bir şekilde muhtemelen bunu hak ettiğini düşünmedim değil– ama bunu yapmayı istemiyordum. O bana saldırdı ve ben de kendimi savundum."

Matthew'nun aklına Lloyd'ın kafasına copun kenarıyla vurduğu sırada çıkan ses geldi, ardından onun yere yığılması, sanki tendonları kesilmiş gibi bacaklarının kendilerini salıvermesi gözünün önünde belirdi.

"Neden senin evindeydi?" diye sordu Dedektif Martinez.

Muhtemelen Hen'i geri kazanmaya, benim suçlu olduğuma dair bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Bana saldırmayı planladığını sanmıyorum çünkü saklanıyordu. Üst kattan bir ses geldiği için onu buldum. Hobi odasındaki dolaplardan birinden çıkıp bana saldırdı. Ben de onun omzuna vurdum ve bunun yeterli olabileceğini düşündüm ama o üstüme gelmeye devam etti. Bu yüzden ben de onun kafasına vurdum."

“Neden onu selo bantla o şekilde sardın?”

Matthew hiç cevap vermeden tavana baktı.

“Burada mısın, Matthew?”

“Evet. Kafasında vurduğum yerden çok fazla kan akıyordu, bu yüzden onu selo bantla sardım. Önce sadece yüzünü bantladım ve sonra neden bütün bedenini bantlamayayım ki diye düşündüm. Öyle daha iyi görünüyordu.”

“Bunu yaptıktan sonra doğrudan Henrietta Mazur’un sanat stüdyosuna gidip onu tehdit mi ettin?”

“Onu yapan ben değildim. Richard’dı.”

“Kardeşin Richard mı?”

“Evet.”

“Bugün neden buraya, Dartford’a geldim, biliyor musun, Matthew? Hen beni aradı ve bana söylediği şeylerden biri de senin ona kardeşinden ve onun için endişelendiğinden bahsetmiş olmandı ve sanırım bu biraz Hen’i korkutmuş. Ben de bunu araştırdım. Anne babanın ölümleriyle ilgili polis raporları vardı ve bu iki polis raporunda da sadece senden söz ediliyordu, Matthew. Hiçbirinde bir erkek kardeşten söz edilmiyordu. Herhangi başka bir kardeşin de bahsi geçmiyordu. Babanın ölümünü araştıran dedektifi de aradım –artık emekli olmuş– bu davayı hatırladı çünkü her ne kadar bunu hiçbir zaman kanıtlayamasa da senin o olayla bir ilgin olabileceğinden şüphelenmiş. Senin tek çocuk olup olmadığını sordum, o da bana tek çocuk olduğunu söyledi, Richard diye bir kardeş varmış ama o bebekken ölmüş. Dediğine göre beşik ölümüymüş; ani bebek ölümü sendromu. Aynı Richard’dan mı söz ediyorsun, Matthew?”

“O ölmedi,” dedi Matthew, çenesini göğsüne yaklaştırarak.

“Bebekken ölmedi mi?”

Matthew hemen cevap vermedi.

Dedektif Shaheen, “Dedektif Martinez’e bana daha önce söylediğin şeyi söyle, Matthew,” dedi. “Richard’ın nasıl Michelle Brine’in ölümünden sorumlu olduğunu.”

Matthew iç geçirdi. “Richard, Michelle’i öldürdü ve Richard,

Hen'in stüdyosuna da onu öldürmek istediği için gitti. Onunla ilgili söyleyebileceğim bunlar. Orada değildim."

"Kafam karıştı, Matthew," dedi Dedektif Martinez. "Eğer Hen'in stüdyosuna giden Richard'sa o zaman sen nasıl oradaydın?"

"Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum çünkü her şeyi Richard yaptı. Sonra uyumaya gitti. Onunla konuşmadım bile. Açıkçası onunla konuşmak istemiyorum. Onunla bir daha hiç konuşmazsam son derece mutlu olurum."

"Matthew, Richard'la sen aynı kişi misiniz?"

"Hayır. Yani kardeşiz, dolayısıyla ikimiz de aynı anne babayla geçen bir çocukluktan sağ kurtulmayı başardık ve bu da ortak bir noktamız olduğu anlamına geliyor. Biz hayatta kalmayı başaranlarız. Ama Richard babamıza çekmiş. Onun gibi düşünüyor ve o annemin... babamın öyle davranmasından bir şekilde annemin sorumlu olduğunu düşünüyor. Ben böyle düşünmüyorum. Hem de hiç."

Kapı hızlıca vuruldu ve açıldı. İnce çizgili takım elbise giymiş yaşlı bir adam içeri doğru bir adım atıp arkasındaki kapıyı da açık tutarken iki dedektif de kafalarını çevirip baktılar. "Maggie, Iggy bir dakikanız var mı?" diye sordu adam.

Dedektifler odadan çıktılar ve Matthew yine yalnız kaldı. Suyunu bitirmişti ve şimdi plastik şişeyi büküp ses çıkarıyordu. Bir anda kendisini çok yorgun hissetti; konuşmaktan ve açıklamaktan yorgundu. Bir sürü insanın onunla konuşmak isteyeceğini biliyordu. Bu kaçınılmazdı. Artık pek çok şey kaçınılmazdı. Polis dedektifleri, psikiyatrlar ve avukatlar. Duruşma olmayacaktı. Hiçbir zaman duruşmanın olmaması için gerekeni yapacaktı. Her şeyi itiraf edecekti. İtiraf etmenin gazete haberlerini engellemeyeceğini biliyordu gerçi. Bu tüm haberlerde olacaktı. "Özel Okuldaki Popüler Tarih Öğretmeni Bir Dizi Cinayetten Suçlu Bulundu." Hayır, bundan daha kötüsü olurdu. "Özel Okul Öğretmeni Deliliğini Tüm Dünyadan Sakladı." Onu rahatsız eden kısım buydu; hiç kimse onun, Richard'ın yaptıkları üstünde bir kontrolü olmadığını gerçekten anlamayacaktı. Onun numara

yaptığını veya bildiğini ya da onu durdurabileceğini düşüneceklerdi. Bunu onlara hiçbir zaman tam olarak açıklayamazdı.

Sonra Richard, stüdyodan beri ilk kez Matthew'yla konuştu: *Onlara açıklayacağım. İstedikleri şeyi vereceğim.*

Matthew buna hiç karşılık vermedi. Şu an Richard'la konuşmak istemiyordu.

Biraz dinlen, abi. Yorgun olduğunu anlayabiliyorum. Biraz kestirmek iyi olurdu, öyle değil mi?

“Seninle artık konuşmak istemiyorum,” dedi Matthew ve bunu yüksek sesle söylediğini fark ettiğinde masanın üzerine kustu.

Matthew o akşam tekrar sorguya çekilmedi. Resmi olarak Dedektif Shaheen tarafından gözaltına alındı, yine ona avukat tutabileceği söylendi; ardından karakolun tuvaletinde gözetim altında temizlenmesine izin verildi. Kıyafetlerini alıp ona çamaşır suyu kokan yeşil bir hapishane üniforması, bir çift temiz çorap ve bağcıkları olmayan, ikinci el bir spor ayakkabı verdiler. Polis merkezinin bodrum katındaki nezarethanesinde akşam yemeği –mikrodalgada pişirilmiş hamburger ve yanma da karışık sebze– getirdiler. Matthew aç hissetmiyordu ama kayış gibi hamburgerden bir ısırık aldıktan sonra hamburgerin geri kalanını midesine indirirken buldu kendisini, neredeyse mamasını çiğnemedен yalayıp yutan bir köpekten farksızdı.

Sonrasında midesinin bulandığını hissetti ve ince portatif karyolanın üstüne uzanmaya karar verdi. Ayağındaki spor ayakkabıları çıkarıp kendisine herhangi bir hikâye anlatmak zorunda kalmadan uykuya daldı.

Bir sonraki sabah kahvaltıdan sonra üniformalı bir polis memuru ona bir ziyaretçisinin olduğunu söyledi. Matthew, kısa linolyum koridorda Mira'nın ayak seslerini; onun hoş ayakkabılarının tıkırtılarını tanıdı. Mira dönüp Matthew'ya baktı, kadının gözleri ağlamaktan şişmiş haldeydi ve polis memuru iki adım geri gitti ama koridorda kaldı.

“Ah, Ayıcık,” dedi Mira parmaklıklara doğru adım atarak.

O zaman Matthew, Ayıcık oldu ve ağlamaya başladı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Anne babasının evinde iki hafta, Lloyd'un anma töreni için Boston'da üç gün ve en iyi arkadaşı Charlotte'un Burlington, Vermont'taki evinde iki hafta kaldıktan sonra Hen, Lloyd, Matthew Dolamore tarafından öldürüldükten sonra ilk kez West Dartford'a döndü.

Kasım ayının sonuydu, artık hava, saat beş olmadan kararıyordu. Sonbaharın tüm o parlak renkleri ancak pas rengi olarak tarif edebilecek bir renge dönüşmüştü. Soluk renkteki kuru yapraklar her yere yayılmış, etrafta yaprak yığınları oluşmuştu ve hâlâ ağaçta asılı kalmış birkaç yaprak da kurumuş, bir sonraki soğuk rüzgârla ağaçtan kopmayı bekliyordu. Hen bir perşembe günü öğlen saatinde Golf marka arabasını evinin garaj yoluna çekti. Hem onun hem de Dolamore'ların evinin ön bahçeleri turuncu-kahverengi çam iğnelerinden oluşan kalın bir örtüyle kaplıydı. Dolamore'ların evinin önünde "Satılık" tabelası vardı. Hen şaşırdı; Mira'nın evi satmasına değil de evin hemen satılığa çıkmasına. Belki de kadının hemen paraya ihtiyacı vardı.

Hen elindeki taşıma kafesinde miyavlayıp duran Sirke'yle arabasından evinin ön kapısına doğru yürürken bacalardan çıkan dumanın kokusunu alabiliyordu. Evinin ön basamağında çürümüş, dağılmak üzere olan oyulmamış bir balkabağı vardı. Hen onun orada olduğunu bile hatırlamıyordu –acaba Lloyd mu almıştı onu?– ama Matthew'yu tanıdığı gerçeküstü döneme ait anılarının hepsine de tam anlamıyla güvenmiyordu. Kapının

kilidini açıp kapıyı ittirdi, kapı kısa bir an için girişte birikmiş posta yığınının takıldı. Hen kedinin taşıma kafesini yere koyup kapağını açtı. Sirke kafesten çıkıp bodruma giden kedi kapısına doğru koştu. Evin içi soğuktu ve Hen hemen termostatin yanına gidip suyun borularda hareket etmeye başladığını duyana kadar sıcaklığı yükseltti. Başka ne yapacağını bilemeyerek gelen tüm postaları –çoğunlukla kataloglar ve kredi kartı teklifleri– toplayıp mutfığa götürdü. Mutfak tezgâhının üstünde bir kâsede geçen ay boyunca dokunulmamış elmalar duruyordu. Hâlâ parlak kırmızı renkteydiler ve Hen kâseden aldığı bir elmanın oldukça sert olduğunu fark etti. Evin geri kalanını gezmeden önce, *Aradan pek de zaman geçmedi*, diye düşünerek kısa bir an için göz yaşlarını serbest bıraktı.

O gece Hen eskiden Lloyd’la paylaştığı yatağa girip sırtüstü uzandı. Lloyd’un ölümünün tüm ağırlığı; yokluğunun ezici büyüklüğü Hen’in üstüne çöktü. Hen eğer Lloyd hayatta olsaydı evlilikleri kurtarılabilir miydi, bunu gerçekten bilmiyordu ama bu artık önemli görünmüyordu. Artık Lloyd’un bir başkasıyla aşk yaşaması tuhaf ve önemsiz geliyordu. Onunla bir daha konuşamayacak olması, birlikte yaşadıkları şeyi asla tekrarlayamayacak olmaları, çok acı vericiydi. O gitmişti ve Hen bu gerçeği tam anlamıyla kavradığında tüm bedeninin acıdığını hissetti. Evet, depresyondaydı –bu onun kolaylıkla tanıdığı bir histi– ama aynı zamanda depresyonunun büyük ölçüde yas ve travmanın bir sonucu olduğunu, beyninin sağlıklı bir şekilde işlediğini düşündü. Bir terapist bulması gerekiyordu –bunun farkındaydı– ama son zamanlarda yaşanan olayların bir depresyon nöbetini veya intihar etme isteğini tetiklemesinden pek de endişe duymuyordu. Aklının başında olduğunu hissediyordu.

Gece boyunca uyudu, dalabileceğini sandığından çok daha derin bir uykuydu bu ve yatak odasının penceresinden güneş ışığı girdiğinde gözlerini açıp Matthew’nun da olduğu karmaşık bir rüyadan uyandı. O günlerde hiç Lloyd’la ilgili bir rüya görmüyordu ama rüyalarında sürekli olarak Matthew vardı. Rüyalarda Matthew hep onu bulmak için geliyordu ve Hen de ona hep onu

hastaneden çıkarıp çıkarmadıklarını soruyordu. *Hayır, diyordu Matthew. Hastanede olan erkek kardeşim. İkimizi karıştırdın.*

Belki bu rüya yüzünden belki de eski evinde uyandığından Hen, Dedektif Martinez'i arayıp davada herhangi bir gelişme olup olmadığını sordu.

"Matthew hiçbir yere gitmiyor," dedi dedektif. "Çok uzun bir süre hastanede kalacak ve hiçbir zaman bir duruşma olmayacak. Hiçbir zaman tanıklık etmek zorunda kalmayacaksın."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Hen. "Belki de ben tanıklık etmek istiyorumdur."

"Bunu gerçekten istemezsin, Hen. Matthew Dolamore şu an tam da olması gereken yerde."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Nereden arıyorsun?" diye sordu dedektif.

"Evden," dedi Hen. "Sycamore Sokağı'ndaki eve geri döndüm. Dün gece buradaki ilk gecemdi."

"Nasıl geçti?"

"Kötü değil. Birkaç kâbus gördüm ama zaten onları nerede uyursam uyuyayım görüyorum."

"Yani orada mı kalacaksın?"

"Evet," dedi Hen. "Bugün stüdyoma dönüp orada nasıl hissettiğime bakacağım ama evet kalmak istiyorum, Iggy."

"Aferin sana," dedi dedektif.

Hen kahvaltı niyetine bir elma yedi, ardından havanın nasıl olduğunu anlamak için verandaya çıktı. Hava yaklaşık yedi dereceydi, gökyüzü yer yer ince bulutlarla kaplıydı. Eve dönünce Hen kalm yünlü boğazlı bir kazak giydi, onun da üstüne en son stüdyoya gittiğinde üstünde olan, yakası yıpranmış, eski kot ceketini geçirdi. Eskiz defterini alırken, Sirke bodrumdan çıkıp geldi. Hen onu yakalayıp bir süre kucağında tuttu. Sirke ona miyavladı –itiraz miyavlamasıydı bu– ve Hen artık baş başa kaldıklarını ama evde olduklarını söyledi.

Bir okul günüydü ve Sycamore Sokağı sessizdi, çoğu evin garaj yolunda araba yoktu. Ancak Hen stüdyoya doğru yürürken gözlerin üzerinde olduğunu hissetti, sanki komşular o, kocası

artık pek meşhur olan psikopat tarafından öldürülmüş zavallı kadın olabilir mi gerçekten diye merakla perdelerin arasından bakıyorlardı. İzleniyor olsun veya olmasın Hen yine de gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Bu kasabaya dönmenin en zor yanı bu olacaktı ama sonsuza kadar süremezdi. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Black Brick Stüdyoları'ndan iki sokak ötedeki Starbucks'tan kahvesini aldıktan sonra Hen aynı yolu geri dönerek stüdyo binasının bodrum katına indi. Işıklar açıktı ve bu bir başkasının daha orada olduğu anlamına geliyordu, her ne kadar herhangi bir sosyal etkileşim içinde olmak istemese de bu yine de rahatlatıcı bir düşünceydi. Stüdyosunun kapısına geldiğinde Hen kapıyı itti ancak kapı kilitliydi, Hen, polislin ona geri verdiği anahtarı kullanarak kapıyı açıp içeri girdi ve ışıkları açtı. Olağandışı bir şey var mı diye hızla odaya göz gezdirdi ama her şey bıraktığı gibi duruyordu. Matthew/Richard onu burada kıştırdığı ve bu odada öleceğini düşündüğü zaman oturduğu sandalyeye doğru ilerledi ve ona dokundu, eskiz defterini sandalyenin yıpranmış minderinin üstüne bıraktı. Gününün ilk yarısını stüdyodaki ıvır zıvırları temizlemeye ayırmaya çoktan karar vermişti. Bu bir açıdan sembolik olurdu ama aynı zamanda çizimlerinin başına oturmadan önce biraz fiziksel iş yapmak, hareket etmek de istiyordu. CD çalarının yakınındaki CD yığınıni karıştırdı ve sonunda *Exile in Guyville*'i dinlemeye karar verdi. CD çaların sesini kısıtı ve sonra yazın Black Brick'e taşındığından beri orada duran yığınla kutunun olduğu stüdyonun arka tarafına gitti. Bazı kutular ta üniversite yıllarından kalmaydı ve Hen hepsini gözden geçirmek, atabildiklerini atmak ve saklamak istediklerini de eski eserleri için aldığı yeni Tupperware kutularına koymak niyetindeydi.

Hen yığın halinde duran kutulardan en üsttekini alıp yere koydu ve yanına oturup kutunun içindekileri ayıklamaya başladı. Kutunun içinde çoğunlukla başarısız olmuş baskılar vardı, bunlar ya çok koyu ya da çok açık renkteydiler veya sadece iyi görünmeyen görsellerdi. Birkaç yıl önce, Cambridge'de yaşadığı

dönemden kalma eserlerini tanıdı. Bazıları saklamaya değerdi ama çoğunu stüdyo binasının bodrum kattaki büyük geri dönüşüm kutusuna atmak üzere ayırdı.

Kutunun alt tarafında, eskiz defterlerinden birinden koparıldığı belli olan bir kâğıt vardı. Hen kâğıdı çevirdi ve kâğıdın ön yüzünde Hen'in yaptığı Dustin Miller eskizi vardı, çocuk Matthew Dolamore tarafından öldürülmeden birkaç ay önce yapmıştı Hen bunu. Eskizde Dustin Miller, dairesindeki yatağın köşesinde oturuyordu, çenesi yukarı kalkıktı, gözlerinde keyifsiz ve kibirli bir bakış vardı. Hen, Dustin Miller'ın dairesinde yalnızca bir kez bulunmuş ve bu eskizi de o zaman yapmıştı. Lloyd'un iki lise arkadaşıyla birlikte Red Sox'ın bahar antrenman maçlarına katılmak için Fort Myers'a gittiği hafta olmuştu bu. O hafta iki gece Hen, Village Inn'e gidip eskiz defteriyle bardaki bölmelerden birine oturmuş, *bourbon sour* kokteyliyi yudumlayıp bardaki insanları çizmişti.

Dustin, Hen'in oradaki ilk gecesinde ona yaklaşp çizimlerine bakmak istemişti. Dustin ondan gençti ve o kadar yakışıklıydı ki Hen onu özellikle çekici bulmadı. Ama eskizlerinden bazılarına bakıp ona içki ısmarlamasına izin verdi. Şimdi geriye bakınca o sırada halihazırda mani döneminde olduğunu ve Dustin ona yaklaştığı için son derece gururunun okşandığını görebiliyordu. Dustin etrafa bir çeşit enerji yayıyordu, aurası âdeta yeşildi ve bölmede çocuk onun karşısına oturduğunda Hen bu enerjinin tenine iğne gibi battığını hissedebiliyordu.

"Bende kalması için bir resmimi yapabilir misin?" diye sordu Dustin, takıldıkları ikinci gecede.

"Tabii," dedi Hen ve boş bir sayfa çevirdi.

"Hayır, burada değil. Benim evimde."

"Neden?" diye sordu Hen, gülüp geçmek veya hayır demek yerine.

"Böylece daha özel olur. Benim için. Hadi. Nerede yaşadığımı görmeni istiyorum. Söz veriyorum ısrarcı olmayacağım."

"Şu an zaten ısrarcısın," dedi Hen. Ama yine de onunla gitti, tam olarak anlayamadığı bir şey tarafından çekildiğini hissetti.

Belki de sonucu belli olmayan bir Őeyce giriŐmenin heyecanıydı bu. Belki de Lloyd'a olan aŐkının gÜcÜnÜ test ediyordu. Ya da belki de çok daha az karmaşık bir Şeydi söz konusu olan. Dustin, Village Inn'den fazla uzakta oturmuyordu, Hen'in kendi evine çok yakın olan, Viktorya tarzı bir binadaki ikinci kattaki dairelerine vardıklarında Dustin Önce kendisi iÇeri atılıp hızla etrafı toplamış, ardından da ikisine birer bira getirmişti.

"Nerede durayım?" diye sordu Dustin.

"Nerede istersen," dedi Hen.

"Ben yatağımın kenarına otursam sen de burada otursan nasıl olur," diyerek onu yatak odasına yönlendirdi Dustin ve sonra da t Şeklinde arkalığđ olan ahşap bir sandalyenin Üstündeki kıyafetleri topladı. Hen sandalyeye oturup yaklaşık yirmi dakika boyunca çizim yaptı ve sonra onu eskiz defterinden koparıp Dustin'e verdi. Hen onu doğru resmettiğđini düşündÜ: Güven dolu gençliğı, yüz hatları, duruŐu, ortamın samimi havası.

"Bayıldım," dedi Dustin ve ardından Öpmek iÇin tuhaf bir Şekilde ona doğru eğildi. Hen güldÜ ama onun ÖpÜcÜğÜne karşılık verdi, kendine sadece bunun nasıl hissettirdiğđini görmek istediğđini söyleyerek o ilkbaharı andıran yeşil enerjiye yaklaştı; gerçekten arzulanmanın, bir kez daha fiziksel olarak istenmenin nasıl bir Şey olduğunu bilmek istiyordu. Dustin onu havaya kaldırdı ve ustalıkla çift kişilik yatağına yattırdı, kocaman ellerinden biri çoktan kıyafetinin iÇine girmişti.

"Dustin," dedi Hen.

"Evet."

"Ben evliyim."

"Söylemiştin. Umurumda değil. Bu çok ateşli."

"Biraz yavaŐla, tamam mı?" dedi Hen. "Banyoyu kullanmam lazım." Hen'in tuvalete gitmesi gerekiyordu ama aynı zamanda bir durup düşünmeye de ihtiyaÇı vardı. Muazzam bir hata mı yapmak Üzereydi? Bunu istiyor muydu ki?

"Peki," dedi Dustin, ardından Hen banyo kapısına vardığında ekledi: "Fikrini değıŐtireyim deme."

Hen refleks olarak arkasını döndÜ; bu son ÜÇ kelimeyi söy-

lerken Dustin'in sesi öylesine değişmişti ki bir an için Hen odada bir başkasının konuştuğunu düşündü. Ama başucundaki lambadan gelen ışıkla onun yüzünün de değiştiğini gördü, Dustin'in gözleri boş bakıyordu. Dustin elini kot pantolonunun içine daldırıp kendine dokunmaya başladı.

"Hemen döneceğim," dedi Hen, sesinin normal olmasına özen göstererek ve ardından banyoya girdi –banyodaki kolonya ve sidik kokusunu alabiliyordu– ve klozete oturdu. Kendisine panik olmayı bırakıp bir plan yapmasını söyleyerek işedi. Büyük bir hata yapmıştı; Dustin kafası iyi, azgın bir adam değildi. Tamamen başka bir şeydi. Hen ona gitmek istediğini söylerse Dustin ona tecavüz ederdi. Hen bundan emindi. Her şeyi oluruna bırakabilirim, diye düşündü. Onunla seks yapıp buradan canlı bir şekilde çıkabilirdi ama bunun düşüncesi bile midesini bulandırdı. Hen'in üstünde hâlâ kıyafetleri vardı, dolayısıyla eğer isterse banyodan çıkıp doğrudan ön kapıya gidebilir ve Dustin onu yakalamadan oradan çıkabilirdi. Fakat eskiz defteri yatak odasındaydı ve arkasında onu bırakması söz konusu bile olamazdı. Öncelikle eskiz defterinin üstünde adresi yazılıydı, ayrıca defterde kişisel eskizler de vardı, hatta birkaç tanesi Lloyd'a aitti. Hen sifonu çekti ve sonra savurabileceği bir tür silah; keskin bir jilet veya bir tıraş köpüğü kutusu bulmak umuduyla ecza dolaşına baktı ama orada biraz olsun etkili olabilecek gibi görünen hiçbir şey yoktu.

Kapı vuruldu ve Dustin'in, "Acele et. Benim de işemem gerekiyor," diyen sesi duyuldu.

Hen, İşte *beklediğim* fırsat, diye düşündü.

Hen banyodan çıktı. Dustin üstü çıplak halde Hen'in yanından geçti ve banyo kapısını açık bıraktı. Hen, önce klozetin kenarına çarpıp ondan sonra klozetin içindeki suya karışan çiş sesini duydu. Yatak odasına elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti ve sandalyenin üstünden eskiz defteriyle artık yerde duran, üstünde Dustin'in eskizinin olduğu kopuk sayfayı da aldı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Dustin, Hen kapının kolunu çevirirken, sesi yine tehditkârdı. Bir an için Hen duraksadı, neredey-

se aptalca bir nazik olmama korkusuyla ona gittiğini söyleyecekti ama bunun yerine ilerlemeye devam etti.

Hen hızla merdivenlerden indi ama Dustin merdivenlerin sonunda onu yakaladı; eliyle Hen'in üst kolunun yumuşak etini sıkıyordu.

"Bağırırım," dedi Hen. "Çok yüksek sesle bağırırım."

Dustin'in gözleri sahanlığın alt tarafındaki yan kapıya kaydı, yüksek ihtimalle birinci kattaki daireye gidiyordu bu kapı. Hen içeriden gelen televizyon sesini duyabildiğini düşündü. "Ciddiyim," dedi Hen ve Dustin onun kolunu bıraktı ve ardından o boş gözlerle doğrudan ona baktı.

"Belki başka zaman," dedi Dustin, sakın bir sesle. Ardından ona bakıp sessizce *kaltak* dedi, Hen ön kapıyı itip dışarıdaki nemli, karanlık havaya çıktı.

Onu bir sonraki görüşü, evinden ceset torbasıyla çıkarıldığı zaman oldu.

Hen, Lloyd'a asla ne olduğunu anlatmadı, polise de öyle. Polise söylemediği için kendini daha da suçlu hissetti çünkü elindeki Dustin'le ilgili bilginin davayla bir ilgisi olması mümkündü. Eğer Dustin ona tecavüz edecektiye –ve kesinlikle ona tecavüz edecekti– o zaman belki de daha önce başkasına tecavüz etmiş demekti ve durum buysa o zaman bu cinayet için bir neden olabilirdi. Ama Hen asla polise gitmedi. Bunu yapmaya bir türlü kendini ikna edemedi ve sonunda da o hafta yaşanan şeyin belki de hiç yaşanmadığını söyledi kendine. Bu onun unutulması gereken aptalca, korkunç bir andı. Ama Hen bunu unutamıyordu ve bu yüzden tüm suçluluk ve pişmanlık hissini Dustin'i kimin öldürdüğüne ilişkin takıntıya aktardı.

Daha sonra hastaneye yatırılmasının, elektroşok tedavisi görmesinin ve ilaçlarının değişmesinin ardından Hen acaba tüm bunları; Village Inn'deki çocukla o gerçeküstü, korkutucu geceyi kafasından uydurup uydurmadığını merak etti. Bu anı, herhangi bir tür gerçeklikten daha çok bir rüyayı andırıyordu. Ve bazen Dustin'i kendisinin öldürüp öldürmediğini, o anının zihninden tamamen silinip silinmediğini de merak ederdi.

Hen eskize baktı. *Bir Tecavüzcünün Gençlik Portresi*, diye düşündü, hafif bir tebessümle. Bu çizimi sakladığını unutmuştu; o akşam evine güvenli bir şekilde döndükten sonra şaşkınlık ve kıl payı kurtulmuşluk hissiyle titrerken onu bir kutuya tıktırmıştı. Neden bu çizimi atmamıştı? Belki de birkaç yıl sonra onu bulduğunda bunun gerçekten de yaşandığını bilmek için. Bu çizimde Dustin çok ayrıntılı bir şekilde resmedilmişti, içinde bulunduğu yatak odası ise daha az ayrıntılıydı; etrafın dağınıklığını göstermek ve alan derinliği yaratmak için konulan birkaç çizgi vardı sadece. Odadaki çalışma masasının üstünde bazı nesneler vardı, bu nesnelerin çoğu şişeydi ama içlerinden biri belli belirsiz bir şekilde eskrim kupasına benziyordu, bu kupanın üstünde elinde kılıçla saldıran biri vardı. Bu çizimi yaptıktan kısa bir süre Matthew, Dustin'in işini bitirmiş ve o eskrim kupasını da kendine almıştı.

Geriye dönüp bakınca Hen, Matthew'yu tanımadan önce, onunla komşu olmadan önce de Matthew'nun hayatının büyük bir parçası olduğunu fark etti. Sonunda Matthew'yla tanışmış olmaları Hen'e mantıklı geldi, her ne kadar bunun böyle olmadığını bilse de.

Hen, bu eskizi geri dönüşüme göndermeyi planladığı diğer resimlerin olduğu yığına koydu ama sonra tekrar düşününce onu alıp çizim masasının üstüne getirip mürekkep merdanelerinden birini aldı ve çizimin tamamının üstünü siyah bir mürekkeple kapladı. Ardından onu yırtıp küçük parçalara böldükten sonra çöpe attı.

Yığındaki son kutuyu da gözden geçirmeyi bitirdiğinde Hen, Morphine'in "In Spite of Me" şarkısının çaldığını fark etti, Matthew/Richard stüdyosuna geldiğinde de bu şarkıyı dinliyordu. Yaptığı şeyi bırakıp bir an hareketsiz kaldı. CD'yi değiştirmeyi düşündü ama sonra şarkının çalmaya devam etmesine izin verdi ve ayıklama işine döndü. Bu sadece bir arka plan gürültüsü, diye düşündü ve çok kısa bir süre içinde belki de duyduğunu bile fark etmeyecekti.